

Хрониките на Магнус Бейн

Касандра Клеър
Сара Рийс Бренън, Морийн Джонсън

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ХРОНИКИТЕ НА МАГНУС
БЕЙН**

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Книгата съдържа единайсет неразказвани досега истории, които хвърлят светлина върху живота на загадъчния Магнус Бейн, спечелил сърцата на феновете на поредиците „Реликвите на смъртните“ и „Адски устройства“ със своята харизма, с екстравагантния си стил и неподражаемото си остроумие.

На страниците на сборника почитателите на книгите на Касандра Клеър ще се срещнат отново с любими свои герои, като Алек, Клеъри, Уил, Теса и Джем, ще научат истината за Рафаел Сантяго и Камила Белкор, за изхода от първия сблъсък между Валънтайн и Магнус и ще узнаят още много други тайни. Касандра Клеър, Морийн Джонсън и Сара Рийс Бренън ни повеждат на вълнуващо пътешествие през историята, изпълнено с много хумор, приключения и драматични сблъсъци, в компанията на очарователния, духовит и винаги безупречно облечен магьосник.

КАКВО ВСЪЩНОСТ СЕ СЛУЧИ В ПЕРУ

Когато Върховният съвет на перуанските магьосници забрани на Магнус Бейн да стъпва в Перу, това беше тъжен момент в неговия живот. И не защото обявленията с образа му, които се разпространяваха сред долноземците на Перу, бяха крайно неласкателни, а защото Перу бе едно от любимите му места. Там беше преживял много приключения и имаше прекрасни спомени, като се започне от хиляда седемстотин деветдесет и първа година, когато покани Рейгнър Фел да се присъедини към него на весела туристическа обиколка из Лима.

1791 г.

Магнус се събуди в крайпътния хан близо до Лима и щом се издокара с бродирана жилетка, бричове и лъскави обувки с токи, тръгна да търси закуска. Вместо това откри ханджийката — шишкава жена, чиято дълга коса беше покрита с черна мантила — да води угрижен разговор с една от слугините относно току-що пристигнал гост.

— Мисля, че е някакво морско чудовище — дочу Магнус шепота на ханджийката. — Или човек риба. Те могат ли да оцелеят на сушата?

— Добро утро, дами — извика той. — Явно гостът ми е пристигнал.

Двете жени примигнаха два пъти. Магнус приписа първото примигване на живописното си облекло, а второто, по-бавното, на думите си. Помаха им ведро, излезе през широките дървени порти и прекоси двора към общата зала, където видя своя приятел, магьосника Рейгнър Фел, да се спотайва в дъното с чаша чича де мойе^[1].

— И аз ще пия същото — рече Магнус на прислужницата. — Не, чакай. Искам три пъти от същото.

— Поръчай и на мен — обади се Рейгнър. — Добрах се до тази чаша след дълго и усилено ръкомахане.

Магнус поръча и когато пак извърна поглед към Рейгнър, видя, че старият му приятел изглежда както винаги: отвратително облечен, дълбоко мрачен и много зелен. Магнус често изпитваше благодарност, че неговите магьоснически знаци не са толкова очевидни. Е, понякога не беше подходящо да си със златистозелени очи с продълговати котешки зеници, но те лесно се скриваха с малко магически прах, а и дори да не ги скриеше, имаше дами — както и господата — които не ги възприемаха като недостатък.

— Без магически прах? — поинтересува се Магнус.

— Нали каза, че искаш да поемем на пътешествие, изпълнено с безкраен разгул и поквара — отвърна Рейгнър.

Магнус се ухили.

— Така е! — Замълча, после добави: — Прости ми, но не виждам връзката.

— Установил съм, че имам по-голям успех сред жените, когато съм в естествения си вид — заяви Рейгнър. — Дамите обичат разнообразието. Една придворна на Луи, Краля Слънце, каза, че нищо не можело да се сравни с нейната „сладка малка зелчица“. Чух, че това се превърнало в много популярно галовно обръщение във Франция. И то благодарение на мен.

Рейгнър говореше с обичайния си мрачен тон. Шестте питиета пристигнаха, Магнус ги награби и обяви:

— Тези са за мен. Моля, донесете още за приятеля ми.

— Имаше и една жена, която ме наричаше „сладката ми грахова шушулчица“ — продължи Рейгнър.

Магнус отпи дълбока, освежаваща глътка, погледна към слънчевата светлина навън, после към питиетата пред себе си и изведнъж ситуацията му се понрави.

— Ами поздравления и добре дошъл в Лима, Града на кралете, сладка моя грахова шушулчице.

След закуската, която се състоеше от пет питиета за Рейгнър и седемнайсет за Магнус, Магнус го поведе на обиколка из Лима, от златната, накъдрена и резбована фасада на архиепископския дворец до ярко оцветените сгради от другата страна на площада, със задължителните натруфени балкони, където някога испанците екзекутирали престъпници.

— Реших, че ще е най-добре да започнем от столицата. Пък и вече съм бил тук — каза Магнус. — Преди около петдесет години. Добре си прекарах, ако не се брои земетресението, което почти погълна града.

— Имаш ли нещо общо с това земетресение?

— Рейгнър — каза укорително Магнус. — Не бива да ме обвиняваш за всяко природно бедствие!

— Не отговори на въпроса ми — отбеляза Рейгнър и въздъхна. — Разчитам да си... по-надежден и по-малко такъв, какъвто винаги си бил — предупреди го той, докато вървяха. — Не говоря езика.

— Испански ли не говориш? — попита Магнус. — Или не говориш кечуа? Или аймара?^[2]

Магнус добре съзнаваше, че навсякъде е чужденец, и затова се беше погрижил да научи всички езици, за да може да ходи където си поиска. Първо научи испански, но единствено него не говореше често. Той му напомняше за майка му и за втория му баща — напомняше му за любовта, за молитвите и отчаянието на детството му. Думите от родината натежаваха на езика му, сякаш трябваше да са наистина искрени и да ги изрича сериозно.

(Освен това беше научил и пургатски, геенитски и тартарски, за да общува със създанията от демоничните селения, и често му се налагаше да ги използва по работа. Те обаче му напомняха за родния му баща, а тези спомени бяха още по-лоши.)

Според Магнус честността и сериозността бяха силно надценявани, защото те принуждават да съживяваш неприятни спомени. Той предпочиташе да бъде забавляван и да забавлява.

— Не говоря нищо от изброеното — рече му Рейгнър. — Макар че, за да те разбирам, трябва да владее единствено езика на дърдорещите глупаци.

— Това е оскърбително и ненужно — отбеляза Магнус. — Но разбира се, можеш изцяло да ми се довериш.

— Само не ме оставяй тук без водачество. Закълни се, Бейн.

Магнус вдигна вежди.

— Давам ти честната си дума!

— Ще те намеря — каза Рейгнър. — Ще намеря и сандъка с нелепите ти дрешки. Ще доведе една лама в стаята ти и ще се погрижа да опикае всичките ти вещи.

— Няма нужда да ставаш толкова злобен — отвърна Магнус. — Не се тревожи. Още сега ще те науча на всички думи, които може да ти потрябват. Една от тях е „фиеста“.

Рейгнър се намръщи.

— Какво означава?

Магнус изви вежди.

— Означава „забавление“. Ето и още една важна дума — „хуерга“^[3].

— Тази пък какво значи?

Магнус мълчеше.

— Магнус — каза Рейгнър строго. — И тази дума ли означава „забавление“?

Магнус не успя да сдържи лукавата усмивка и тя се разля по лицето му.

— Бих се извинил, само че не изпитвам никакво съжаление.

— Опитай да бъдеш поне малко благоразумен — предложи Рейгнър.

— Но ние сме във ваканция! — възкликна Магнус.

— Ти винаги си във ваканция — изтъкна Рейгнър. — От трийсет години си във ваканция.

Вярно беше. Магнус не се бе задържал никъде след смъртта на любимата си — е, не първата му любима, а първата, с която беше живял и която бе умряла в прегръдките му. Той мислеше за нея толкова често, че дори изричането на името ѝ му причиняваше болка, а споменът за лицето ѝ бе като далечната позната красота на звездите, които не можеш да докоснеш, но чието сияние съзерцаваш нощем.

— Не мога да се наситя на приключения — рече Магнус безгрижно. — А и приключенията не могат да ми се наситят.

Нямаше представа защо Рейгнър отново въздъхна.

Мнителността на Рейгнър не спираше да натъжава и разочарова Магнус, например когато отидоха на езерото Яринакоча, а той присви очи и попита:

— Онези делфини там розови ли са?

— Бяха си розови, когато дойдох! — възкликна възмутено Магнус. Замълча, после добави: — Почти съм сигурен.

След това потеглиха от крайбрежието към планините, за да разгледат всички забележителности на Перу. Любимият град на Магнус беше Арекипа. Той приличаше на късче от Луната и бе изграден от бели вулканични камъни, които грееха и потрепваха на слънцето като лунно сияние по вода.

Там срещнаха и много привлекателна млада дама, която накрая реши, че предпочита Рейгнър. Магнус спокойно можеше да изживее дългия си живот, без да се въвлича в любовен триъгълник с магьосник или да чуе галеното „прекрасното ми растение“, изречено на френски, който Рейгнър разбираше. Рейгнър обаче изглеждаше много доволен и като че ли за първи път не съжаляваше, че е приел поканата му да дойде в Лима.

Магнус успя да го убеди да си тръгнат от Арекипа едва когато го запозна с друга красива млада жена, Хулиана, която знаеше път през джунглата и ги увери, че може да ги заведе до аяхуаска, растение със забележителни магически свойства.

По-късно, докато се провираше през зелените лиани на джунглата Ману, Магнус съжали, че е избрал точно тази примамка. Накъдето и да погледнеше, всичко беше зелено, зелено, зелено. Дори когато поглеждаше към спътника си.

— Не ми харесва тази джунгла — обяви тъжно Рейгнър.

— Защото не си отворен за нови преживявания като мен!

— Не, защото е по-влажно от подмишницата на глиган и два пъти по-миризливо.

Магнус отметна от лицето си една папрат, от която капеше вода.

— Признавам, че си напълно прав и описа много красноречиво ситуацията.

Вярно, че в джунглата не беше никак приятно, но въпреки всичко беше прекрасно. Гъстите храсталаци се различаваха от деликатните листа на дърветата високо над главите им, ярките, фини като пера растения нежно се поклащаха под допира на подобни на въжета филизи. От време на време в зеленото море се виждаха ярки острови: плисналите багри на цветя или вихър от движение, но не на листа, а на животни.

Магнус беше особено очарован от паякообразните маймуни — изящни и лъскави, разперили дългите си ръце и крака по дърветата като звезди — и от свенливия, забързан поток на капуцините.

— Ех, да си имах една малка майmunка — рече той. — Щях да я науча на всякакви номера. Щях да я обличам с красиви жакети и щеше да изглежда точно като мен! Само че в майmunска форма.

— Височинната болест замайва приятеля ти и помрачава разсъдъка му — обяви Хулиана. — Намираме се на много футове над морското равнище.

Магнус не беше съвсем сигурен защо нае водач, освен за успокоение Рейгнър, разбира се. Другите хора старателно следваха водачите си в непознати и потенциално опасни местности, но Магнус беше магьосник и бе напълно готов за вълшебна битка с демон ягуар, ако се наложи. От това щеше да излезе чудесна история, с която да впечатлява дамите, които не са необяснимо привлечени от Рейгнър. Както и някои джентълмени.

По едно време, докато събираше плодове, потънал в размисли за демони ягуари, той се озърна и установи, че се е отдалечил от спътниците си. Беше се изгубил в зеления пущинак.

Поспря да се полюбува на бромелиите — огромни, преливащи в нюансите на дъгата и подобни на цветя купи от венчелистчета, които искряха от багри и влага. В сияещите им като скъпоценности сърцевини имаше жаби.

Когато най-сетне вдигна глава, Магнус се втренчи право в кръглите кафяви очи на една маймуна.

— Здравей, приятел — рече той.

Майmunата издаде ужасяващ звук, нещо средно между ръмжене и съскане.

— Вече започвам да се съмнявам в красотата на нашата дружба — отбеляза Магнус.

Хулиана им беше заръчала да не отстъпват, ако срещнат маймуна, а да останат неподвижни и да запазят самообладание. Тази маймуна беше доста по-едра от другите, които бе видял досега, имаше по-широки, издути гърди и гъста, почти черна козина. Магнус си спомни, че това е маймуна ревач.

Хвърли ѝ един плод и майmunата го хвана.

— Ето — каза Магнус. — Ще смятаме въпроса за уреден.

Майmunата се приближи, като дъвчеше заплашително.

— Вече се чудя какво изобщо правя тук. Та на мен градският живот ми харесва — каза Магнус. — Блещукащите светлини,

постоянната компания, лесните забавления. И никакви внезапно изскачащи маймуни.

Той пренебрегна съвета на Хулиана, отстъпи крачка назад и хвърли още един плод към маймуната. Този път тя не обърна внимание на примамката, а се приведе и изрева. Магнус направи още няколко крачки заднешком и се удари в едно дърво.

Когато се олюля от сблъсъка, изпита благодарност, че никой не го гледа и не очаква да се изявява като изкусен магьосник, но после установи, че маймуната скача право към лицето му.

Магнус изкрещя, завъртя се и хукна през джунглата. Дори не се сети да хвърли плодовете. Те се сипеха един след друг като ярък водопад по пътя му, а той бягаше с всички сили от човекоподобната заплаха. Чу, че тя го настига, и хукна още по-бързо, докато не изтърва всички плодове и не се натресе право на Рейгнър.

— Внимавай де! — сопна се Рейгнър.

— В свое оправдание ще заявя, че идеално се сливаш със средата — отбеляза Магнус и разказа два пъти в най-големи подробности приключението си с ужасната маймуна.

Един път на испански заради Хулиана и още веднъж на английски — на Рейгнър.

— Трябва веднага да избягаш от доминантен мъжки — каза Хулиана. — Идиот ли си? Извадил си голям късмет, че се е разсеял с плодовете и не ти е разкъсал гърлото. Решил е, че искаш да му отмъкнеш женските.

— Моля за извинение, но нямахме време да обменим подобна лична информация — рече Магнус. — Откъде да знам! Освен това искам да ви уверя, че не съм предприемал никакви опити да ухажвам женски маймуни. — Замълча и смигна. — Всъщност не видях ни една, така че нямах възможност.

Рейгнър, изглежда, дълбоко съжаляваше за всеки свой избор, който го бе довел на това място и особено в тази компания. После се приведе и изсъска тихо, за да не го чуе Хулиана, но напомни на Магнус за ужасната разгневена маймуна:

— Забрави ли, че можеш да правиш магии?

Магнус отдели миг да хвърли презрителен поглед през рамо.

— Нямам намерение да омагьосвам маймуна! Честно, Рейгнър. За какъв ме вземаш?

Животът обаче не се изчерпваше само с разврат и маймуни. Магнус трябваше някак да финансира цялото това пиене. Сред долноземците винаги можеше да се завържат полезни контакти и той се погрижи за това още щом стъпи в Перу.

Когато се появи нужда от неговите умения, Магнус взе Рейгнър със себе си. Облечени с най-хубавите си дрехи, те се качиха на един кораб на пристанището в Салавери. Магнус носеше огромна, окичена с щраусово перо шапка.

На палубата ги посрещна Едмунд Гарсия, един от най-богатите търговци в Перу. Той бе червендалест мъж, издокаран със скъпа на вид мантия, бричове до коляното и напудрена перука, а от кожения му колан висеше гравирани пищов. Гарсия огледа Рейгнър с присвити очи и попита:

— Това да не е някакво морско чудовище?

— Това е много уважаван магьосник — отвърна Магнус. — Така че на практика получавате двама магьосници на цената на един.

Гарсия не беше натрупал богатството си, като избягва изгодни сделки, затова веднага изостави темата за морските чудовища и каза:

— Добре дошли.

— Не обичам кораби — отбеляза Рейгнър и се огледа. — Получавам ужасна морска болест.

Шегата за „позеленяването“ се подразбираше от само себе си, затова Магнус не се унижи да я изрече.

— Дали ще сте така любезен да ни изясните в какво се състои работата? — попита той. — В писмото, което получих от вас, казвате, че имате нужда от особените ми таланти, но трябва да призная, че имам твърде много таланти и не съм сигурен кой точно ви интересува. Разбира се, всички са на ваше разположение.

— Вие сте чужденци в нашите земи — рече Едмунд. — Затова вероятно не знаете, че настоящото благоденствие на Перу се дължи предимно на износа на гуано^[4].

— Какво казва той? — попита Рейгнър.

— Засега нищо, което би ти харесало — отвърна Магнус. Корабът под краката им се полюшваше на вълните. — Моля за извинение, но вие говорите за птичи изпражнения.

— Така е — съгласи се Гарсия. — От доста време предимно европейските търговци се облагодетелстваха от тази търговия. Но

наскоро бяха приети закони, според които перуанските търговци имат предимство в подобни сделки, и на европейците ще им се наложи да ни включат в начинанията си или да се оттеглят от търговията с гуано. Един мой кораб, който пренася голям товар гуано, ще е сред първите, които ще отплават според новите закони. Опасявам се, че може да стане обект на саботаж.

— Смятате, че пирати ще откраднат птичето ако? — попита Магнус.

— Какво става? — изстена жаловито Рейгнър.

— Не ти трябва да знаеш, повярвай ми. — Магнус пак се обърна към Гарсия. — Колкото и разнообразни да са талантите ми, не съм сигурен, че включват охрана на... гуано.

Колебаеше се за товара, но пък знаеше, че европейците заграбват всичко, до което се докопат, сякаш им се полага по право — земи, животни, стоки и хора.

Освен това никога не беше преживявал приключение в открито море.

— Готови сме да заплатим богато — каза Гарсия и назова сума.

— О, ами в такъв случай ни смятайте за наети — отвърна Магнус и съобщи новината на Рейгнър.

— Още не съм сигурен за тази работа — каза Рейгнър. — Дори не знам откъде си взел тази шапка.

Магнус я бухна с елегантен жест.

— Просто я намерих. Стори ми се подходяща за случая.

— Никой не носи подобно нещо.

Магнус огледа пренебрежително моряците, които явно не успяваха да са в крак с модата.

— Съжалявам ги, естествено, но не разбирам защо това трябва да променя моя изключително стилиен подход.

После се загледа към морето. Водата беше чисто зелена, с тюркоазени и смарагдови оттенъци като полиран зелен турмалин. На хоризонта се виждаха два кораба — на единия щяха да се качат, а по отношение на другия Магнус имаше силни подозрения, че е пиратски и възнамерява да нападне първия.

Щракна с пръсти и техният кораб бързо се устреми към хоризонта.

— Магнус, не пришпорвай кораба с магия — каза Рейгнър. —
Защо го накара да плава по-бързо?

Магнус отново щракна с пръсти и по обветрения и поолющен от бурите борд заиграха сини искри.

— Забелязах страховити пирати в далечината. Пригответи се за битка, мой зеленикав приятелю.

Рейгнър гръмко изрази недоволството си и още по-гръмко изля нещастие то си от този факт, но те вече настигаха двата кораба и Магнус беше много доволен.

— Няма да ловим пирати. Никакви пирати няма! Ние охраняваме товар и толкова. Между другото, какъв е товарът? — попита Рейгнър.

— Не ти трябва да знаеш, моя сладка грахова шушулчице — увери го Магнус.

— Умолявам те, спри да ме наричаш така.

— Спирам, спирам завинаги — зарече се Магнус и направи лек жест с ръка, при който пръстените му просветнаха на слънцето и оцветиха въздуха с миниатюрни ярки щрихи.

Корабът, който беше обявил за пиратски, видимо се наклони на една страна. Вероятно Магнус беше попрекалил.

Гарсия изглеждаше много впечатлен от способността му да обезврежда кораби от разстояние, но искаше да е абсолютно сигурен в безопасността на товара си, затова се приближиха до по-големия съд — пиратският вече беше изостанал далеч, далеч зад тях.

Магнус бе изключително доволен от развитието на нещата. Чакаше го преследване на пирати и приключение в открито море, а той винаги беше мечтал за нещо такова.

— Следвай ме — каза на Рейгнър. — Ще е вълнуващо. Ще видиш.

Хвана се за едно въже и се залюля стремително над дълбоките сияещи сини води и над блестящата палуба.

А накрая се приземи право в трюма.

След малко Рейгнър го последва.

— Запуши си носа — посъветва го веднага Магнус. — Не дишай. Явно някой е проверявал товара и е забравил капака на трюма отворен, а ние се натресохме право в него.

— Да, и сега сме насред някаква помия, изцяло благодарение на теб.

— Де да беше помия — отвърна Магнус.

Настъпи кратка пауза, в която и двамата успяха да оценят истинския ужас на ситуацията. Магнус, конкретно, беше до лакти в ужаса. И дори по-трагично — беше загубил елегантната си шапка. Усилено се опитваше да не мисли за субстанцията, в която бяха потънали. Ако старателно ангажираше мислите си с нещо различно от изпразненията на малките крилати твари, можеше да си представи, че е затънал в друго. В каквото и да е.

— Магнус — обади се Рейгнър. — Доколкото виждам, товарът, който охраняваме, е някакво много гадно вещество, но би ли ми казал какво точно е?

Магнус реши, че няма смисъл от криене и преструвки, затова му призна.

— Мразя приключенията в Перу — приглушено заяви Рейгнър. — Искам да се прибера у дома.

Магнус не беше виновен, че в последвалия гневен изблик магьосникът успя да потопи кораб, пълен с гуано, но го обвиниха точно в това. И дори по-лошо, не му платиха.

Все пак безпричинното разрушаване на перуанска собственост не беше причината да го прогонят от Перу.

1885 г.

Магнус се озова отново в Перу, за да изпълни поръчка заедно с приятелите си Катарина Лос и Рейгнър Фел. Това бе доказателство, че Катарина е не само магьосница, но и притежава свръхестествена способност да убеждава, защото Рейгнър се беше закълел никога повече да не стъпва в Перу, особено в компанията на Магнус. Само че през седемдесетте години на деветнайсети век двамата преживяха няколко приключения в Англия и Рейгнър стана по-благосклонен към него. Все пак, докато вървяха из долината на река Лурин с клиентката си, Рейгнър не спираше да хвърля на Магнус коси подозрителни погледи.

— Знаеш ли, това неизменно изражение на обреченост, докато си в мое присъствие, е обидно и неоправдано — заяви Магнус.

— Дрехите ми воняха с години! Години! — отвърна Рейгнър.

— Трябваше да ги изхвърлиш и да си купиш нови, по-стилни и ароматни — каза Магнус. — Както и да е, това се случи преди

десетилетия. Наскоро да съм ти направил нещо лошо?

— Не се карайте пред клиентката, момчета — помоли ги Катарина със сладкия си глас, — иначе така силно ще ви ударя главите една в друга, че черепите ви ще се спукат като яйца.

— Нали знаете, че говоря английски — каза Наярак, тяхната клиентка, която им плащаше изключително щедро.

Всички смутено се умълчаха. Не продумаха чак до Пачакамак. Там съзряха стени от каменни късове, които приличаха на огромна пясъчна скулптура, издигната от изкусно дете.

В Пачакамак имаше и пирамиди, но те се бяха превърнали в руини. Останките бяха на хиляди години и Магнус усети магията, която пулсираше дори в отломките с цвят на пясък.

— Познавах един оракул, който живееше тук преди седемстотин години — обяви той тържествено.

Наярак го погледна възхитено.

Катарина обаче знаеше истинската му възраст и не се впечатли.

Беше започнал да определя цена на магията си, преди да е навършил и двайсет години. Тогава все още растеше, не беше застинал във времето като водно конче в кехлибар, пъстро и вечно, но навеки сковано в своя златен затвор. Дори не беше достигнал пълния си ръст, всеки ден лицето и тялото му се променяха почти незабележимо и все още приличаше на човек много повече, отколкото сега.

Но не можеш да кажеш на потенциален клиент, който очаква опитен и древен магьосник, че дори не си достигнал зрелост. Магнус отрано бе започнал да лъже за възрастта си и това му стана навик.

Понякога обаче забравяше на кого каква лъжа е поднесъл и изпаднаше в неловко положение. Веднъж някой го попита как е изглеждал Юлий Цезар, а Магнус се втренчи продължително в него и накрая каза:

— Не беше ли нисичък?

Сега той се вгледа в пясъка около стените и в техните напукани, порутени ръбове, сякаш камъкът бе самун хляб и небрежна ръка беше отчупила един къшей. Магнус грижливо поддържаше образа на човек, който е бил тук и преди, и то все така изискано облечен.

„Пачакамак“ означаваше „повелител на земетресенията“, но за щастие, Наярак не искаше от тях да предизвикат такова. Магнус никога

не беше причинявал земетресение нарочно и предпочиташе да не си спомня за злощастните инциденти от младостта си.

Наярак искаше да намерят съкровището, което майката на майката на майката на майка ѝ, красива благородна девойка от Аклахауаси — дома на жените, избрани от слънцето — скрила, когато дошли завоевателите.

Магнус не беше много сигурен защо ѝ е притрябвало това съкровище, тъй като тя очевидно имаше достатъчно пари, но не му се плащаше да задава въпроси. Вървяха с часове под слънце и сянка, сред порутени стени, които носеха белезите на времето и смътни остатъци от фрески, докато не откриха онова, което Наярак търсеше.

Когато срутиха камъните от стената и изкопаха съкровището, слънцето озари едновременно златото и лицето на Наярак. В този миг Магнус разбра, че тя не търси самото злато, а някаква истина, нещо значимо от миналото си.

Наярак знаеше за долноземците, защото навремето бе отвлечана от феи. Това обаче не беше илюзия или вълшебство, сега златото сияеше в ръцете ѝ, както бе сияло и в ръцете на нейните предци.

— Много съм ви благодарна — рече тя, а Магнус разбра всичко и дори за миг ѝ завидя.

Когато Наярак си тръгна, Катарина позволи на своя магически прах да падне и разкри синята си кожа, а бялата ѝ коса заблестя на светлината на залязващото слънце.

— Сега, когато свършихме работата, искам да ви предложа нещо. От години ви завиждам заради приключенията ви в Перу. Какво ще кажете да поостанем още малко?

— Съгласен съм! — възкликна Магнус.

Катарина плесна с ръце, а Рейгнър изсумтя:

— В никакъв случай.

— Не се тревожи, Рейгнър — рече Магнус безгрижно. — Сигурен съм, че никой от онези, които помнят нашето пиратско недоразумение, не е сред живите. А и маймуните определено вече не са по петите ми. Е, знаеш какво имам предвид.

— Нищо подобно не искам да правя, няма да ми е приятно — каза Рейгнър. — Бих си тръгнал веднага, но ще е грубо да изоставя една дама в чужда земя и в компанията на маниак.

— Много се радвам, че сме единомислени — каза Катарина.

— От нас ще излезе страховит триумвират — информира ги Магнус със задоволство. — А това означава тройно приключение.

По-късно разбраха, че са издирвани като престъпници заради оскверняването на храм, но все пак не това беше причината, нито моментът, в който Магнус беше прогонен завинаги от Перу.

1890 г.

Беше прекрасен ден в Пуно, зад прозореца езерото сияеше в синьо, а слънцето грееше ослепително, сякаш беше изпепелило цялата синева и всяко облаче на небето и бе оставило единствено бяло зарево. Понесена от чистия планински въздух, който нахлуваше откъм езерото, в къщата долиташе мелодията на Магнус.

Тъкмо се въртеше в изящен кръг под перваза на прозореца, когато капациите на стаята на Рейгнър се отвориха с трясък.

— Какво... какво... какво правиш? — извика Рейгнър.

— Аз съм почти на шестстотин години — изтъкна Магнус и Рейгнър изсумтя, защото той променяше възрастта си както му скимне на всеки няколко седмици. Магнус продължи: — Струва ми се, че е време да се науча да свиря на музикален инструмент. — Той вдигна новата си придобивка, малък струнен инструмент, който приличаше на братовчеда, от когото лютнята би се срамувала. — Нарича се чаранго и възнамерявам да стана чарангист!

— Не бих нарекъл това нещо музикален инструмент — отбеляза кисело Рейгнър. — По-скоро е уред за мъчения.

Магнус прегърна чарангото, сякаш беше крехко и уязвимо бебе.

— Чарангото е красив и уникален инструмент! Корпусът му е направен от броненосец. Е, от сушена коруба на броненосец.

— Това обяснява звуците, които издава — каза Рейгнър. — Като плач на изгубен, гладен броненосец.

— Просто завиждаш — отбеляза спокойно Магнус. — Защото нямаш душа на истински артист като мен.

— О, направо съм позеленял от завист — сопна се Рейгнър.

— Стига де. Не е честно. Знаеш, че обичам да се шегувам с цвета си.

Магнус отказа да се засегне от безжалостните критики на Рейгнър. Той изгледа своя приятел магьосник с високомерно

безразличие, вдигна пак чарангото и започна да свири своята предизвикателна и красива мелодия.

И двамата чуха бързия тропот във вътрешността на къщата и шумоленето на рокля, преди Катарина да се втурне на двора. Бялата ѝ коса се спускаше свободно по раменете, а лицето ѝ изразяваше силна тревога.

— Магнус, Рейгнър, някаква котка издава много странни звуци — извика тя. — Ако се съди по тях, бедното създание е тежко болно. Помогнете ми да я намеря!

Рейгнър веднага избухна в истеричен смях, а Магнус се втрени в Катарина и видя, че устните ѝ потрепват.

— Наговорили сте се против мен и моето изкуство — обяви той. — Вие сте банда конспиратори.

Той отново засвири, а Катарина се приближи и сложи длан на ръката му.

— Сериозно, Магнус, шумът е отвратителен.

Той въздъхна.

— Всеки магьосник се извъди критик.

— Защо го правиш?

— Вече дадох подробно обяснение на Рейгнър. Искам да овладее някакъв музикален инструмент. Решил съм да се посветя на изкуството на чарангиста и не искам да чувам повече жалки възражения.

— Ако всички правехме списъци с нещата, които не искаме да чуваме... — измърмори Рейгнър.

Катарина обаче се усмихваше.

— Разбирам — рече тя.

— Мадам, не разбирате.

— Напротив, много добре разбирам — увери го Катарина. — Как ѝ е името?

— Ще подмина намеците ти с пренебрежение — отвърна Магнус. — Тук не е забъркана жена. Аз съм се врекъл на музиката!

— О, ясно — каза Катарина. — Та как казваш, че му е името?

Името му беше Имасу Моралес и беше великолепен.

Тримата магьосници бяха отседнали близо до пристанището, на брега на езерото Титикака, но Магнус обичаше да участва в живота по начин, който Рейгнър и Катарина, които заради необичайния си външен вид бяха свикнали с тишината и усамотението още от

детството си, не разбираха. Той ходеше до града и се качваше в планините за някое и друго приключение. И неведнъж, както Рейгнър и Катарина съвсем ненужно и дори обидно му напомнях, беше връщан у дома с полиция, макар че инцидентът с боливийските контрабандисти си бе чисто недоразумение.

Онази нощ Магнус не се забърка с никакви контрабандисти. Просто си вървеше по площад „Републикана“ и се любоваше на изкусно скулптираните храсти и изкусно скулптираните скулптури. Градът под него сияеше като подредени в спретнати редички звезди, сякаш някой отглеждаше светлинна реколта. Красива нощ, в която да срещнеш красиво момче.

Първо чу музиката, а после и смеха. Извърна се да погледне и видя блестящи тъмни очи и рошава коса, а след това танцът на пръстите на музиканта. Магнус си имаше предпочитания по отношение на партньорите — черна коса, сини очи, честност — но в този случай го привлече особенният подход на това момче към живота. Не беше виждал подобно нещо и то го накара да пожелае да види още.

Приближи се и успя да улови погледа на Имасу. А уловеше ли погледа му, играта можеше да започне и Магнус даде начало, като го помоли да го учи да свири. Това беше начин да прекарва повече време с Имасу, но и наистина искаше да се научи — да разбере дали и той може да потъне така в музиката и да създава същите мелодии.

Но още след първите уроци Магнус разбра, че звуците, които изтръгва от чарангото, са малко по-различни от звуците, създадени от Имасу. Вероятно доста различни. Рейгнър и Катарина го умоляваха да се откаже от инструмента. Случайни минувачи по улицата го молеха да се откаже от инструмента. Дори котките бягаха от него.

Но:

— Ти притежаваш истински потенциал на музикант — каза Имасу със сериозен глас и смеещи се очи.

Магнус си имаше правило да се вслушва в думите на любезни, окуражаващи и изключително красиви хора.

Затова продължи с чарангото, въпреки че му беше забранено да свири в къщата. Отказа се да го прави и на обществени места заради едно разревано дете, мъж с купчина документи, който спомена градските власти, и малък метеж.

Накрая се качи в планината и започна да свири там. Беше сигурен, че паническото бягство на стадо ламии е просто съвпадение. Ламите не биха могли да го критикуват.

— Мисля, че успях да свърна зад ъгъла — сподели най-искрено с Имасу един ден. — В планината. Имам предвид метафоричен, музикален ъгъл. А зад него със сигурност ме чакат повече пътища.

— Това е прекрасно — отвърна Имасу със сияещи очи. — Нямам търпение да чуя.

Бяха в дома му, защото на Магнус му бе забранено да свири навсякъде другаде в Пуно. За нещастие, майката и сестрата на Имасу имаха склонност към мигрена и повечето уроци бяха теоретични, но днес двамата бяха сами в къщата.

— Кога ще се върнат майка ти и сестра ти? — попита Магнус съвсем небрежно.

— След няколко седмици — отговори Имасу. — Отидоха на гости у леля ми. Хм. Не са избягали — искам да кажа, не са напуснали къщата по някаква конкретна причина.

— Такива очарователни дами! — отбеляза Магнус. — Колко жалко, че са толкова болнави.

Имасу примигна.

— Главоболията им — напомни му Магнус.

— О, да, да. — Настъпи пауза и Имасу плесна с ръце. — Нали щеше да ми изсвириш нещо.

Магнус целият засия.

— Пригответи се... да се изумиш.

Той вдигна инструмента. Усецаше, че с чарангото вече се разбират добре. Ако поискаше, можеше да накара музиката да потече във въздуха, над реката или над завесите, но това беше друго, беше човешко и странно трогателно. Запъването и стъргането по струните се сливаха така, че образуваха мелодия. Музиката беше тук, в ръцете му.

Когато вдигна поглед към Имасу, видя, че той е отпуснал глава в шепите си.

— Хм... Добре ли си?

— Просто съм смаян — рече немощно Имасу.

Магнус лекичко се възгордя.

— О, така ли?

— Смаян съм колко е ужасно — добави Имасу.

Магнус примигна.

— Моля?

— Вече не мога да живея в лъжа! — избухна Имасу. — Опитвах се да те окуражавам. Градските големци дойдоха да ме увещават да те помоля да спреш. Собствената ми праведна майка ме умоляваше със сълзи на очи...

— Е, не е чак толкова зле...

— Напротив, толкова зле е! — И сякаш се отрици истински бент от музикална критика. Имасу се обърна към него с пламтящи, а не сияещи очи. — По-зле е, отколкото можеш да си представиш! Когато свириш, цветята на майка ми губят желание за живот и увяхват. Киноата вече не е вкусна. Ламите мигрираха заради твоята музика, а те не са мигриращи животни. Децата вярват, че някакво болно чудовище, наполовина кон, наполовина печално пиле, живее в езерото и призовава света да му дари сладкото избавление на смъртта. Хората в града говорят, че с теб устройваме черни магически ритуали...

— Е, това не е лошо предположение — отбеляза Магнус.

— ... като използваме череп на слон, невероятно големи гъби и една от твоите много странни шапки!

— Всъщност е лошо — рече Магнус. — Освен това моите шапки са изключителни.

— За тях няма да споря. — Имасу прокара ръка през гъстата си черна коса, която се накъдри и полепна по пръстите му като мастилени филизи. — Виж, знам, че не бях прав. Видях един красив мъж и реших, че няма да навреди да си поговорим малко за музика и да открием някакъв общ интерес, но не заслужавам това. Та хората ще те пребият с камъни на градския площад, а ако още веднъж те чуя да свириш, ще скоча в езерото.

— О... — ухили се Магнус. — Аз не бих го направил. Чух, че там живеело ужасно чудовище.

Имасу като че ли все още размишляваше за него и чарангото му, макар че Магнус беше изгубил всякакъв интерес към темата.

— Вярвам, че светът ще свърши точно с шума, който ти произвеждаш!

— Интересно — рече Магнус и хвърли чарангото си през прозореца.

— Магнус!

— Мисля, че с музиката стигнахме доста по-далече, отколкото ни се полага — каза Магнус. — Един истински артист трябва да знае кога да се откаже.

— Не мога да повярвам, че го направи!

Магнус махна безгрижно с ръка.

— Знам, че ти разбих сърцето, но понякога човек трябва да запуши уши пред призивите на музата.

— Искях да кажа, че чарангото е скъпо, а го чух как изхрущя.

Имасу изглеждаше искрено разстроено и все пак се усмихваше. Лицето му беше като отворена книга със сияещи цветове — красиво и лесно за разчитане. Магнус се отдалечи от прозореца, приближи се до него и сви едната си длан около задебелените му пръсти, а другата леко притисна към китката му. Видя как по цялото тяло на Имасу пробягва тръпка, сякаш беше инструмент, от който можеше да извлече какъвто звук пожелае.

— Отрекох се от музиката си и съм опустошен — прошепна Магнус. — Но съм сигурен, че ще откриеш у мен много други таланти.

Тази нощ, когато се прибра у дома и каза на Рейгнър и Катарина, че се е отказал от музиката, Рейгнър рече:

— От петстотин години не съм пожелавал да докосна мъж, но изведнъж ме обзе неустойим копнеж да целуна това момче по устата.

— Да не си посмял — отвърна Магнус с небрежно и доволно собственическо чувство.

На следващия ден цяло Пуно се вдигна да празнува. Имасу твърдеше, че празненствата със сигурност били просто съвпадение. Магнус се засмя. Косите слънчеви лъчи озариха очите на Имасу и плъзнаха сияйни ивици по кафявата му кожа, а устата му се изви под устните на Магнус. Не успяха да излязат навреме, за да видят парада.

Магнус помоли приятелите си да останат още известно време в Пуно и не се изненада, когато те се съгласиха. Катарина и Рейгнър бяха магьосници. За тях, а и за Магнус, времето беше като дъжд — сипеше се просветвайки, променяше света, но си оставаше даденост.

Стига да не се влюбиш в смъртен. Тогава времето се превръща в злато в ръцете на скъперник, отброяваш внимателно всяка прекрасна, безкрайно скъпоценна година, ала те една след друга се изплъзват между пръстите ти.

Имасу му разказа за смъртта на баща си и за любовта на сестра му към танците, която го вдъхновила да свири за нея, и че това било второто му влюбване. Беше наполовина местен и наполовина испанец, с по-смесена кръв дори от повечето метиси — прекалено испанец за някои и недостатъчно испанец за други. Магнус не говореше много с него на тази тема и за холандската и батавската кръв, които течаха във вените му. Той не говореше и за демонската кръв, нито за баща си или за магията. Не още.

Магнус вече беше по-внимателен и не отдаваше спомените си заедно със сърцето. Когато някой умреше, сякаш всички частици от себе си, които си му дал, си отиваха с него. Нужно бе толкова много време да се изградиш наново, да станеш пак цял, но никога същият.

Това беше дълъг и болезнен урок.

Магнус обаче разбра, че още не го е усвоил добре, защото усети, че иска да сподели с Имасу нещо много важно. Искаше да говори не само за родителите си, но и за миналото си, за онези, които бе обичал — за Камила; за Едмънд Херондейл и неговия син Уил; и дори за Теса, за Катарина и първата им среща в Испания. Накрая се поддаде на импулса и му разказа последната история, но пропусна някои подробности, например за Мълчаливите братя и как едва не изгориха Катарина като вещица. Но със смяната на сезоните Магнус започна да си мисли, че трябва да каже на Имасу поне за магията, преди младежът да е поискал от него да се раздели с Катарина и Рейгнър, той самият да се раздели с майка си и сестра си и да си намерят някъде местенце, което Имасу да изпълва с музика, а Магнус с магия. Магнус реши, че е настъпил моментът да се установи, поне за известно време.

Затова бе толкова шокиран, когато Имасу съвсем спокойно предложи:

— Може би е време ти и приятелите ти да напуснете Пуно.

— Как така? Без теб ли? — попита Магнус.

Лежеше на припек пред къщата на Имасу, изпълнен с доволство и планове за близкото бъдеще. Думите на Имасу го хванаха напълно неподготвен.

— Да — отвърна Имасу, изпълнен със съжаление, че трябва да обяснява. — Съвсем без мен. Не че не си прекарах добре с теб. Забавлявахме се, нали? — добави умолително.

Магнус кимна възможно най-безгрижно, после провали всичко с думите:

— Така си мислех. Тогава защо слагаш край?

Сигурно майка му или сестра му, или пък друг роднина беше изтъкнал факта, че и двамата са мъже. На Магнус не му се случваше за първи път, но майката на Имасу създаваше впечатлението, че е съгласна той да прави със сина ѝ каквото пожелае, стига да не докосва музикален инструмент в нейно присъствие.

— Заради теб — избухна Имасу. — Защото си такъв. Не мога да съм повече с теб, защото не искам.

— Моля — изрече Магнус след кратко мълчание. — Продължавай, обсипвай ме с комплименти. За мен е изключително приятно. Между другото, точно така се надявах да протече денят ми.

— Ти си просто... — Имасу си пое дълбоко и яростно дъх. — Винаги изглеждаш... ефимерен, като блещукащ плитък поток, който прекосява целия свят. Не нещо, което ще остане или ще трае дълго. — Той направи лек, издаващ безсилие жест, сякаш го пускаше на свобода, стига Магнус да иска да бъде пуснат. — Не си постоянен.

Магнус се разсмя внезапно и безпомощно и отметна глава назад. Беше научил този урок преди много време: дори докато ти разбиват сърцето, пак можеш да избухнеш в смях.

А смехът му се удаваше лесно и помогна, но не достатъчно.

— Магнус — каза Имасу, като звучеше истински разгневен. Магнус се зачуди колко ли пъти, докато бяха спорили за незначителни според него неща, у Имасу е назрявал този момент на раздяла. — Точно за това говоря!

— Много бъркаш. Аз съм най-постоянният човек, когото някога ще срещнеш — каза Магнус, задъхвайки се от смях, а в очите му избиха сълзи. — Само дето никога не е имало значение.

Това беше най-искреното нещо, което някога бе казвал на Имасу, абсолютната истина.

Магьосниците живееха вечно, което означава, че отново и отново виждаха интимния ужасен цикъл на раждане, живот и смърт и ставаха свидетели на буквално милиони провалени връзки.

— Така е най-добре — съобщи печално Магнус на Рейгнър и Катарина, като повиши глас, за да го чуят в глъчката на поредния фестивал.

— Разбира се — промърмори Катарина, която беше добър и верен приятел.

— Изненадан съм, че продължи толкова дълго; той изглежда много по-добре от теб — изломоти Рейгнър, който заслужаваше жестока и ужасна съдба.

— Аз съм едва двестагодишен — рече Магнус и не обърна внимание на дружното им изсумтяване при тази лъжа. — Рано ми е да се обвързвам. Имам нужда от още време, което да посветя на разврат. И мисля, че... — Допи чашата си и се озърна заговорнически. — Мисля, че ще поканя онази очарователна млада дама на танц.

Девојката отвърна на погледа му. Миглите ѝ бяха толкова дълги, че почти помитаха раменете ѝ.

Вероятно Магнус беше леко пиян. Чича де мойе се славеше както с бързия си ефект, така и с ужасния махмурлук, който причинява.

Рейгнър потрепери силно и измуча като котка с настъпена опашка.

— Магнус, моля те, недей. Музиката беше достатъчно мъчителна!

— Магнус не е чак толкова лош танцьор, колкото чарангист — отбеляза замислено Катарина. — Всъщност танцува доста добре. Макар и с известен, тъъ, уникален и характерен стил.

— Не се чувствам ни най-малко успокоен — каза Рейгнър. — И двамата не ви бива да успокоявате хората.

След кратка разгорещена интерлюдия, Магнус се върна на масата леко задъхан и видя, че Рейгнър се развлича, като усилено удря челото си в нея.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той между два мрачни тътена.

Катарина му се притече на помощ.

— Това е красив традиционен танц, наречен „Ел Алкатрас“, и мисля, че Магнус го изпълни...

— Блестящо? — предложи Магнус. — Смайващо? Опустошително привлекателно? Чевръсто?

Катарина стисна замислено устни, преди да избере подходящата дума.

— Зрелищно.

Магнус я посочи с пръст и обяви:

— Ето затова си ми любимка.

— И по традиция мъжът се върти...

— Ти се въртя зрелищно — заяви Рейгнър кисело.

Магнус се поклони леко.

— Е, благодаря ти.

— ... и се опитва да подпали полите на партньорката си със свещ — продължи Катарина. — Този танц е прекрасен, енергичен и великолепен.

— О, „опитва се“, така ли? — рече Рейгнър. — Значи, не е традиционно някой да използва магия, наистина да подпали полите на жената и собственото си натруфено палто, а после да продължи да танцува, макар че и двамата са се превърнали във въртящи се факли?

Катарина се изкашля.

— Това не е съвсем по традицията, да.

— Всичко беше под контрол — обяви надменно Магнус. — Имайте малко вяра в магическите ми пръстчета.

Дори момичето, с което бе танцувал, беше решило, че това е някакъв невероятен номер. То беше погълнато от истински ярък огън и въпреки това отметна глава назад и се смя с цяло гърло, гъстата му коса се превръщаше във водопад от светлина, токовете на обувките му хвърляха искри като сияещи летящи пращинки по целия под, а от полите му се сипеха пламъци като опашка на феникс. Магнус го въртеше и размяташе, а то мислеше, че е невероятен, заради този миг на бляскава илюзия.

Но също като любовта, огънят не трая дълго.

— Не мислиш ли, че в крайна сметка нашият вид се е откъснал твърде много от човешкото и се превръщаме в коравосърдечни и неспособни да обичаме хората същества? — попита Магнус.

Рейгнър и Катарина се втренчиха в него.

— Не отговаряйте — рече им той. — Това ми се струва въпрос на човек, който не се нуждае от отговор. Въпрос на човек, който има нужда от още едно питие. Наздраве!

Той вдигна чаша. Рейгнър и Катарина не се присъединиха към тоста, но Магнус обяви, без да се смути:

— За приключенията.

И отпи.

Щом отвори очи, видя ярка светлина и усети как горещият въздух се влачи по кожата му, както нож стърже по изгорял хляб. Главата му бумтеше и внезапно силно му се доповръща.

Катарина му предложи един леген. Магнус я виждаше като размазано бяло-синьо петно.

— Къде съм? — изграчи той.

— Наска.

Значи, още бяха в Перу. А това означаваше, че не е бил чак толкова неразумен, колкото се опасяваше.

— О, тръгнали сме на пътешествие.

— Ти нахлу в една къща — каза Катарина. — Открадна килим и го омагьоса да полети. После се понесе в нощното небе. Ние те последвахме пеша.

— О...

— Крещеше разни неща.

— Какви неща?

— Предпочитам да не ги повтарям — отвърна Катарина. Беше добила тревожен оттенък на синьото. — Предпочитам и да не си спомням времето, прекарано в пустинята. Тя е огромна, Магнус. Обикновените пустини са големички, а огромните пустини са доста по-големи от обикновените.

— Благодаря ти за интересната и просвещаваща информация — изграчи Магнус и опита да зарови лице във възглавницата, както щраус заравя глава в пясъка на огромна пустиня. — Много мило, че сте ме последвали. Определено се радвам да те видя — немощно добави той с надеждата, че Катарина ще се смили и ще му даде малко алкохол или чук, с който да си разбие черепа.

Магнус нямаше сили да търси пиене сам. Не го биваше особено в лечебната магия и беше сигурен, че ако се размърда, главата му ще се катурне от раменете. А не можеше да позволи подобно нещо. Бе получил потвърждение от множество източници, че тя изглежда превъзходно точно там, където е.

— Каза ни да те оставим в пустинята, защото възнамеряваш да заживееш нов живот като кактус — каза Катарина безизразно. — После създаде малки иглички и ги хвърли по нас. С голяма точност.

Магнус се осмели да я погледне. Още беше размазана. Той си помисли, че това не е много мило от нейна страна. Смяташе я за приятелка.

— Е — рече с достойнство. — Като се има предвид силно опияненото ми състояние, сигурно сте се впечатлили от мерника ми.

— „Впечатлена“ не е дума, с която бих описала начина, по който се чувствах снощи, Магнус.

— Благодаря, че си ме спряла — каза Магнус. — Така е по-добре. Ти си истински приятел. Е, нищо лошо не е станало. Да не говорим повече за това. А дали може да ми донесеш...

— О, не можахме да те спрем — прекъсна го Катарина. — Опитвахме, но ти се разкикоти, скочи на килима и отново полетя. Все повтаряше, че искаш да идеш в Мокегуа.

Магнус наистина не се чувстваше никак добре. Стомахът му се надигаше, а главата му се маеше.

— Какво направих в Мокегуа?

— Така и не стигна дотам, но кръжеше над нас, крещеше и се опитваше да изпишеш съобщения с килима в небето.

Магнус бе връхлетян от внезапен ярък спомен за вятър и звезди в косите, и за думите, които се беше опитвал да изпише. За щастие, не смяташе, че Рейгнър и Катарина говорят този език.

— Тогава спрахме да хапнем — продължи Катарина. — Ти много настояваше да опитаме местен специалитет, който наричаше куи. Наистина беше много вкусно, макар че ти още беше много пиян.

— Сигурен съм, че дотогава съм поизтрезнял — възрази Магнус.

— Магнус, опитваше се да флиртуваш с чинията си.

— Аз съм много свободомислещ!

— Рейгнър обаче не е — каза Катарина. — Когато разбра, че ни храниш с морски свинчета, те удари с чинията по главата и тя се счупи.

— И така е приключила нашата любов — каза Магнус. — Е, добре. И без това връзката ми с чинията е била обречена. Катарина, сигурен съм, че храната ми се е отразила добре, и е много мило от твоя страна да ме нахраниш и да ме сложиш да си легна...

Тя поклати глава. Изглежда, се наслаждаваше на всичко това като кошмарна бавачка, която разказва на дете, което не харесва особено, страховитата приказка за лека нощ.

— Ти се строполи на пода. Честно казано, помислихме си, че ще е най-добре да те оставим да поспиш там. Решихме, че ще полежиш известно време, но още щом извърнахме очи, ти офейка. Рейгнър твърди, че те е видял как драпаш към килима и пропълзваш на него като огромен малоумен рак.

Магнус не искаше да повярва, че е направил подобно нещо. Рейгнър не беше достоверен източник.

— Вярвам му — каза Катарина предателски. — Ти едва се държеше на крака още преди да те халоса с чинията. Освен това не мисля, че храната ти се отрази добре, защото, когато полетя отново, закрепця, че виждаш огромни маймуни, птици, лами и котенца, нарисувани по земята.

— Милостиви небеса! — изпъшка Магнус. — Явно съм започнал да халюцинирам. Това е сериозно. Мисля, че... почти никога не съм бил толкова пиян. Моля те, не питай кога със сигурност съм бил най-пиян, това е много тъжна история, в която е замесена и клетка за птици.

— Всъщност не халюцинираше — каза Катарина. — Щом се качихме на хълма и закрепяхме: „Слизай веднага, идиот такъв“, видяхме огромни рисунки по земята. Те са грандиозни и красиви. Мисля, че са част от древен ритуал за призоваване на вода от земята. Струваше си да дойдем в тази страна само за да ги видим.

Магнус още натискаше глава дълбоко във възглавницата, но леко се възгордя.

— За мен винаги е удоволствие да обогатявам живота ти, Катарина.

— Но не беше никак величествено и красиво — каза тя, — да оповръщаш тези мистични и невероятни фигури от отдавна изчезнала цивилизация. От небето. И много продължително.

За миг Магнус изпита съжаление и срам. А след това изпита предимно порив отново да повърне.

По-късно, когато вече беше трезвен, отиде да види рисунките по платото Наска и да запази завинаги в паметта си издълбаните в чакъла линии, които разкриваха глината и описваха огромни сложни фигури: птица с разперени в полет крила, маймуна, чиято опашка му се стори доста неприлично завъртяна — той, разбира се, одобри това — и още една фигура, която вероятно беше човек.

Когато през 30-те и 40-те години на двайсети век учените откриха знаците на Наска и започнаха да ги проучват, Магнус леко се подразни, сякаш издълбаните в камъка фигури бяха негова собственост.

Но след това се примири. Хората винаги правеха така: оставяха си съобщения между страниците на книга или издълбани в камък. Сякаш протягаха ръка през времето и се опитваха да достигнат до друга, въображаема ръка. Хората не живеяха вечно. Те можеха само да се надяват, че сътвореното от тях ще остане.

Магнус реши да позволи на хората да предадат своето съобщение.

Но това го реши много, много по-късно. В деня, когато видя за първи път знаците на Наска, той имаше друга работа за вършене. Трябваше да повърне трийсет и седем пъти.

След трийсетия път му стана много зле и Катарина се притесни.

— Наистина ми се струва, че имаш треска.

— Нали не спирам да ти повтарям, че ми е ужасно зле — отвърна той студено. — Вероятно умирам, не че на вас, неблагодарници, ви пука.

— Не трябваше да ядеш морското свинче — обади се Рейгнър и се изсмя.

Явно таеше злоба.

— Твърде слаб съм, за да се надигна — каза Магнус на онази, която се грижеше за него и не показваше мерзко удоволствие от страданията му. Постара се да добие особено жален вид. Подозираше, че точно сега това му се удава с лекота. — Катарина, би ли...

— Няма да хабя магия и енергия, която може да спаси животи, за да лекувам последствия от прекарана в крайно пиянство и кръжене на големи височини нощ!

Добиеше ли Катарина сериозен вид, край. Повече полза щеше да има, ако се оставеше на нежнозелената милост на Рейгнър.

Магнус тъкмо щеше да направи опит, когато Катарина обяви замислено:

— Според мен ще е най-добре да опитаме някое от месните мундански лекарства.

Оказа се, че мунданите в тази част на Перу практикуват медицина, като разтриват тялото на страдалеца с морско свинче.

— Настоявам да прекратиш това! — заропта Магнус. — Аз съм магьосник и мога да се излекувам сам, а мога и да ти взривя главата!

— О, не. Той бълнува, обезумя, не го слушай — каза Рейгнър. — Продължавай да го натриваш със свинчето!

Дамата с морските свинчета ги изгледа невъзмутимо и продължи да си върши морскосвинчевата работа.

— Кротувай, Магнус — обади се Катарина, която беше лишена от всякакви предразсъдъци, винаги се интересуваше от нови области в медицината и сега вероятно искаше Магнус да послужи като безпомощна пешка в нейната любознателна игра. — Нека магията на морското свинче потече в теб.

— Да, наистина — каза Рейгнър, който изобщо не бе лишен от предразсъдъци и се изкикоти.

На Магнус цялата процедура не му се видя толкова смешна. Като дете беше пил джаму много пъти. В него имаше жлъчка от коза (ако извадиш късмет — и жлъчка от алигатор, ако не извадиш). А морските свинчета и джамуто бяха за предпочитане пред кръвопускането, което един тип се опита да му приложи в Англия.

Той просто не смяташе мунданската медицина за особено поносима и му се щеше да бяха изчакали да му олекне малко, преди да му приложат тези лечителски процедури.

Няколко пъти се опита да избяга и беше обуздан със сила. Оттогава Катарина и Рейгнър обичаха да разиграват момента, в който Магнус искаше да отнесе морските свинчета със себе си и не спираше да крещи: „Свобода!“ и „Вече аз съм вашият водач“.

Съществуваше и много голяма вероятност да не е изтрезнял напълно.

Към края на този кошмарен ритуал едно от морските свинчета беше изкормено и вътрешностите му бяха щателно изследвани, за да се разбере дали лекарството е дало резултат. При тази гледка на Магнус пак му се доповръща.

Няколко дни по-късно, в Лима, след като цялата тази травма и морските свинчета останаха в миналото, Катарина и Рейгнър най-сетне му се довериха достатъчно, за да му позволят едно — само едничко, и то под обидния им надзор — питие.

— Какво казваше преди, през Онази нощ? — попита Катарина.

С Рейгнър вече я наричаха така и Магнус дори чуваше главните букви.

— Не се заяждай — отвърна той гневно. — Вече не искам да съм кактус и да живея в пустинята.

Катарина примигна объркано, смръщи се, а после явно ѝ просветна.

— Не, нямам това предвид, но е добре да го знам. Питам за хората и любовта.

Магнус не изгаряше от желание да мисли за жалките си брътвежи в нощта, когато му разбиха сърцето. Няма смисъл да тънеш в скръб. Той не смяташе да се самосъжалява. Самосъжалението беше за слоновете, за депресираните хора и за депресираните слонове.

Катарина обаче продължи въпреки мълчанието му.

— Аз съм родена с този цвят. Като малка не знаех как да използвам магическия прах. Затова изглеждах такава, каквата съм, дори когато не беше безопасно. Майка ми разбра какво представлявам в мига, в който ме видя, и ме скри от света. Отгледа ме тайно. Направи всичко по силите си да ме защитава. Бяха ѝ причинили голямо зло, а тя отвръщаше с любов. Всеки излекуван от мен човек е изцелен в нейна памет. Върша това в нейна чест и за да се уверя, че когато е спасила мен, е спасила безброй животи през вековете.

Тя погледна сериозно към Рейгнър, който седеше до масата и се взираше с неудобство в ръцете си, но реагира на мълчаливата покана.

— Моите родители си мислеха, че съм дете на феите или нещо подобно — каза той. — Защото бях с цвета на пролет, както казваше майка ми — добави и се изчерви в смарагдово. — Очевидно нещата се оказаха малко по-сложни, но дотогава вече ме бяха обикнали. Винаги са ме обичали, въпреки че постоянно създавах бъркотия у дома и мама казваше, че съм бил много нацупено бебе. Но го израснах, разбира се.

Това изявление бе последвано от любезно мълчание.

Магнус си помисли, че е по-лесно да приемеш едно дете на феи, отколкото мисълта, че демони са измамили или наранили жена — а в по-редки случаи мъж — и след това се е появило белязано дете, което да напомня на родителите си за тяхната болка. Магьосниците винаги се раждаха от това — от болка и демони.

— Не бива да го забравяме, когато се почувстваме откъснати от хората — каза Катарина. — Дължим много на тяхната обич. Живеем

вечно благодарение на човешката любов, която е люляла чудати деца в люлките и не се е отвърнала и отчаяла от тях. Аз знам от коя кръвна линия съм наследила душата си.

Седяха пред къщата, в обградената с високи стени градина, но Катарина както винаги беше по-предпазлива от всички. Тя се озърна в мрака, преди да запали свещта на масата. Светлината лумна от нищото между шепите ѝ и превърна бялата ѝ коса в коприна и бисери. На това внезапно сияние Магнус видя усмивката ѝ.

— Нашите бащи са демони — каза Катарина. — Нашите майки са героини.

Това, разбира се, беше истина.

Повечето магьосници бяха родени с явните знаци на същността си и някои умираха още като деца, защото родителите им ги изоставяха или ги убиваха, защото ги смятаха за чудовища. Други обаче бяха отгледани, като Катарина и Рейгнър, с любов, която бе по-силна от страха.

Магьосническият белег на Магнус бяха очите му. Те имаха издължени зеници и блестящ, зеленикавозлатист цвят, но тези особености не се бяха появили веднага. Той не беше роден със синя или зелена кожа като Катарина и Рейгнър, а приличаше на човешко бебе с необикновени кехлибарени очи. Майка му не бе осъзнала веднага, че баща му е демон, не и докато една сутрин не се приближи до люлката и не видя, че детето ѝ се взира в нея с котешки очи.

Тогава тя разбра какво се е случило — че създанието, което една нощ бе отишло при нея в облика на съпруга ѝ, не е било нейният съпруг. А когато го осъзна, изгуби желание за живот.

И не живя повече.

Магнус не знаеше дали е била героиня. Беше твърде малък, за да я познава или за да разбере напълно болката ѝ. Не беше сигурен така, както Рейгнър и Катарина изглеждаха сигурни. Не знаеше дали когато е научила истината, майка му е продължила да го обича, или цялата ѝ любов е била потушена от мрака. Мрак, по-дълбок от онзи, който майките на приятелите му бяха познали, защото бащата на Магнус не беше обикновен демон.

— Видях Сатаната — промърмори той в тъмното, — как падна от небето като светкавица.^[5]

Катарина се извърна към него.

— Какво е това?

— Радвайте се, че вашите имена са изписани на Небесата, скъпи мои — каза Магнус. — Толкова съм развълнуван, че трябва да се смея и да ударя още едно питие, за да не се разридая.

След това отново тръгна на разходка.

Сега си спомни защо в онази мрачна пиянска нощ им беше казал, че иска да отиде до Мокегуа. Беше ходил там веднъж и не остана дълго.

Мокегуа на кечуа означава „тихо място“ и градът беше именно такъв, поради което Магнус не се чувстваше удобно в него. Спокойните павирани улици и площадът с фонтана от ковано желязо, където играеха деца, не му подхождаха.

Неговата житейска философия бе да не се задържа никъде и в градове като Мокегуа разбираше защо има нужда от постоянно движение. Защото в противен случай някой можеше да го види такъв, какъвто всъщност е. Не че смяташе това за толкова ужасно, но едно гласче в главата му не спираше да го предупреждава: Не се задържай никъде; иначе цялата илюзия ще изчезне от само себе си.

Магнус си спомни как лежеше на сребърния пясък в нощната пустиня и мислеше за тихите места, които не бяха за него, и как понякога вярваше — както вярваше в хода на времето, в радостта от живота и в абсолютната безпощадност и несправедливост на съдбата — че на света не съществува и никога няма да съществува спокойно местенце за него. Да не изпитваш Господа, твоя Бог.

Не беше мъдро да изпитва и ангелите, дори падналите такива.

Прогони този спомен. Е, какво пък, все пак винаги го чакаше някое приключение.

Сигурно ще си помислите, че зрелищният запой на Магнус онази нощ и безбройните му престъпления са станали причина за прогонването му от Перу, но случаят съвсем не е такъв. Колкото и да е невероятно, беше му разрешено да се върне там. Много години покъсно той го направи, този път сам, и наистина откри още едно приключение.

1962 г.

Магнус вървеше по улиците на Куско, покрай манастира „Ла Мерсед“ и после по Кайе Мантас, когато чу мъжки глас. Първо му направи впечатление носовото му звучене, а след това забеляза, че гласът говори на английски.

— Не ми пука какво казваш, Кити. Продължавам да твърдя, че можехме да вземем автобус до Мачу Пикчу.

— Джефри, няма автобуси от Ню Йорк до Мачу Пикчу.

— Е, така е — каза Джефри след кратко мълчание. — Но ако искат Националното географско дружество да включи това окаяно място в регистрите си, могат поне да организират автобусна линия.

След това Магнус ги видя — вървяха под арките, които опасваха улицата, щом подминеш камбанарията. Джефри имаше нос на човек, който никога не млъква. Човката му се белеше, изгоряла от слънцето и сухия въздух, а някога острият ръбове на белите му панталони сега висяха като печални, умиращи цветя.

— Да не говорим за местните — каза Джефри. — Надявах се, че ще направим няколко свестни снимки. Очаквах да са много по-колоритни...

— Те не са тук за ваше забавление — каза Магнус на испански.

Кити се обърна, щом чу гласа му и Магнус видя дребното й дяволито лице и червената коса, която се извиваше под периферията на много голяма сламена шапка. Устните й също се извиваха.

След малко се обърна и Джефри.

— О, браво на теб, моето момиче — рече той. — Ето това се казва живописен екземпляр.

Имаше право. Магнус носеше на врата си половин дузина шалчета в различни цветове, които го превръщаха във фантастична дъга. Той обаче не беше особено впечатлен от наблюдателността на Джефри, който явно не можеше да допусне, че човек с тъмна кожа също е турист.

— Какво ще кажеш да те снимам, а? — попита Джефри.

— Ще кажа, че си идиот — отвърна Магнус със сияйна усмивка.

Той все още говореше на испански. Кити се изсмя, но се престори, че кашля.

— Попитай го ти, Кити! — рече Джефри с маниера на човек, който кара куче да изпълни номер.

— Моля да го извините — каза тя на лош испански.

Магнус се усмихна и демонстративно ѝ предложи ръка, а тя заподскача по каменните плочи, изгладени като вода от времето, и хвана ръката му.

— О, колко очарователно. Мама ще хареса тези снимки — обяви Джефри ентусиазирано.

— Как го търпите този? — поинтересува се Магнус.

Те се усмихнаха като актьор — със зъбати, възторжени и абсолютно неискрени усмивки.

— С известни трудности.

— Нека ви предложи нещо друго — каза Магнус ухилен и през стиснати зъби. — Избягайте с мен. Още сега. Това ще е най-невероятното приключение, обещавам ви.

Кити се втренчи в него. Джефри се обърна, търсеше някой да ги снима и тримата. Магнус видя, че зад гърба му Кити лека-полека разцъфва в доволна усмивка.

— О, ами добре. Защо не?

— Отлично — рече Магнус.

Той се завъртя, хвана я за ръка и хукнаха през смях по озарената от слънцето улица.

— Няма да е зле да побързаме! — извика Кити, останала без дъх. — Със сигурност скоро ще забележи, че му свих часовника.

Магнус примигна.

— Моля?

Зад тях се вдигна глъчка, която притеснително напомняше на суматоха. Макар и не по негова вина, Магнус беше добре запознат с виковете „Полиция“ и с шума от преследване.

Той издърпа Кити в една странична уличка. Тя още се смееше и разкопчаваше копчетата на блузата си.

— Може да им отнеме известно време — прошепна Кити, а седефените копчета се разделиха достатъчно, за да разкрият внезапния блясък на смарагди и рубини, — докато се усети, че откраднах и бижутата на майка му.

Тя го изгледа дръзко, а той избухна в смях.

— Много богати и досадни мъже ли си измамила?

— Както и техните майки — рече Кити. — Можех да им отмъкна цялото семейно имане или поне среброто, но един красив мъж поиска да избягам с него и си казах: „Защо пък не“.

Преследвачите приближаваха.

— Ще останеш много доволна от решението си — обеща й Магнус. — Ти ми показа своята тайна, а аз ще ти покажа моята.

Той щракна с пръсти, за да създаде диря от сини искри и да впечатли дамата. Кити беше достатъчно умна, за да осъзнае какво става още щом първият преследвач надзърна в алеята и продължи да тича.

— Те ни подминават — ахна тя. — Направил си ни невидими.

Магнус изви вежди и описа изразителен жест с ръка.

— Както виждаш... те не ни виждат.

Досега хората винаги се шокираха, плашеха и смайваха от способностите му, но Кити се хвърли в прегръдките му.

— О, красиви непознати — рече тя. — Какво ще кажеш да се захванем с магически престъпления?

— Звучи ми като приключение — отвърна Магнус. — Но искам да ми обещаеш, че ще крадем само от дразнещи глупаци и ще пръскаме всичко за пиячка и безполезни дрънкулки.

Кити притисна устни в неговите.

— Заклевам се.

Те се влюбиха, не за един живот на смъртен, а за едно лято на смъртен — лято на смях, бягства и преследване от полицията в няколко страни.

Най-любимият спомен на Магнус от това лято беше един образ, който никога нямаше да забрави: последната снимка от апарата на Джефри, на която се виждаха мъж с разноцветни багри на шията и жена, която криеше багри под бялата си блузка. Те се усмихваха на шега, в която Джефри не беше посветен.

Но колкото и да е шокиращо, това, че Магнус внезапно се отдаде на престъпленията, не стана причина за прогонването му от Перу. Върховният съвет на перуанските магьосници се събра тайно и след няколко месеца Магнус получи писмо, което обявяваше, че му е забранено да стъпва в Перу под смъртна заплаха и заради „неописуеми престъпления“. Въпреки запитванията му така и не получи отговор защо е прокуден. И до днес, а вероятно и завинаги, причината за прогонването му от Перу си остава мистерия.

---

[1] Рядко срещана разновидност на южноамериканската напитка chicha. За приготвянето ѝ се използва екстракт от плодовете на перуанското пиперено дърво. — Б.р. ↑

[2] Индиански езици на местното население в Перу и Боливия. — Б.р. ↑

[3] От испански — „гуляй“. — Б.р. ↑

[4] Вещество, съставено от изпражнения и други отпадъчни вещества от птици, прилепи и тюлени. При сух климат се натрупва по крайбрежията на Перу, Калифорния и Африка. Високото съдържание на азот, фосфорна киселина и калий го превръща в ценна суровина за производство на торове за земеделието. — Б.р. ↑

[5] Лука, 10:18. — Б.р. ↑

КРАЛИЦАТА БЕГЛЕЦ

Париж, юни 1791 г.

Магнус обичаше аромата на Париж в летните утрини. А това беше изненадващо, защото летните утрини в Париж ухаеха на престоляло цял ден на слънце сирене, на риба и на някои не особено апетитни нейни части. Миришеше на хора и на всички техни произведения (не става дума за произведения на изкуството и културата, а за по-прозаични неща, които се изхвърляха с кофи през прозорците). Но утрините тук бяха изпъстрени и с други аромати, които стремително се носеха от улица на улица и от сграда на сграда. Упойващият дъх на пекарна неочаквано беше последван от аромата на гардении от нечия градина, който пък отстъпваше пред тежката воня на кланица. Париж кипеше от живот — Сена пулсираше като огромна артерия, кръвоносните съдове на по-широките улици се стесняваха в миниатюрни алеи... и всеки сантиметър тук миришеше на нещо.

Миришеше на живот — живот във всяка форма и степен.

Днес обаче миризмите бяха много силни. Магнус пое по непознат маршрут, който го изведе в доста неприятна част на Париж. Жегата в тресящата се карета беше непоносима. Магнус беше съживил едно от великолепните си китайски ветрила и то безрезултатно пърхаше до лицето му, без да успява да раздвижи въздуха. Ако трябваше да е напълно честен (а той не искаше да бъде), времето бе твърде задушно за новия раиран жакет от тафта и сатен в синьо и розово, и за жилетката от копринен шантунг, избродирана с птици и херувими. Високата колосана яка, перуката, копринените бричове и прекрасните нови ръкавици от най-фина лимоненожълта кожа... беше му малко топличко.

Все пак. Ако искаш да изглеждаш невероятно, трябва да изтърпиш това-онова. Човек или облича всичко, или абсолютно нищо.

Облегна се в седалката и прие потта с достойнство, доволен, че живее според принципите си, които бяха общоприети в Париж. Тук хората винаги следваха последната мода. Високите до тавана перуки с

миниатюрни корабчета в тях; ексцентричните коприни; бялата пудра и високите румени скули при мъже и жени; декоративните бенки, изящните кройки; цветовете... В Париж човек можеше да има дори котешки очи (като неговите) и да убеди всички, че това е просто моден трик.

В такъв свят се намираше много работа за един предприемчив магьосник. Аристократите обичаха магията и с охота плащаха за нея. Плащаха си за малко късмет на масата за игра на фаро^[1]. Плащаха му да накара маймунките им да проговорят, птичките им да пеят любимите им оперни арии, диамантите им да сияят в различни цветове. Искаха на бузите им внезапно да изникват бенки във форма на сърчица, на чаши за шампанско и на звезди. Искаха да смайват гостите си с огнени струи от фонтаните и след това да забавляват същите тези гости, като накарат шезлонгите им да се поразходят из стаята. Магнус изпълняваше и списъци с желания за спалнята — винаги си ги записваше, защото бяха изключително творчески.

Накратко, жителите на Париж и съседния кралски град Версай бяха най-упадъчните хора, които беше виждал, и заради това хранеше към тях дълбоко уважение.

Разбира се, революцията донякъде бе притъпила нещата. Магнус ежедневно си припомняше този факт — дори сега, когато дръпна сините копринени перденца на каретата, получи няколко пронизващи погледа от санкюлоти^[2], които бутаха количките си или продаваха котешко месо. Магнус държеше апартамент в Маре, на Рю Барбет, съвсем близо до Отел дьо Субиз, дом на неговия стар и отскоро покоен приятел принц Субиз. Магнус бе получил покана да се разхожда из парка или да се забавлява там винаги, когато пожелае. Всъщност той получаваше топъл прием във всеки изтъкнат дом в Париж. Аристократичните му приятели бяха глупави, но общо взето, безобидни. Сега обаче беше станало опасно да го виждат в тяхната компания. Понякога бе опасно дори изобщо да го виждат. Вече не беше добре да си много богат или да поддържаш връзки с влиятелни фигури. Мърлявите маси, производителите на вонята, бяха превзели Франция и бяха преобърнали всичко по мърлявия си път.

Всъщност той хранеше смесени чувства към революцията. Хората бяха гладни. Цената на хляба още беше твърде висока, а и кралица Мария-Антоанета не помогна много, като заръча на

гладуващите да ядат пасти. Магнус разбираше, че е нормално народът да иска и да получава храна, дърва за огрев и всички стоки от първа необходимост. Винаги беше съчувствал на бедните и онеправданите. Но в същото време не беше виждал по-прекрасно общество от френското, с неговите главозамайващи висоти и излишества. Тъй като обичаше всякакви вълнения, той искаше да е осведомен какво се случва, а в момента точно това знание беше дефицит. Никой нямаше представа кой управлява страната. Революционерите не спираха да се карат помежду си. Конституцията постоянно беше пренаписвана. Кралят и кралицата бяха живи и се предполагаше, че все още имат някаква власт, но се намираха под контрола от революционерите. От време на време се случваше по някое убийство, пожар или нападение, все в името на свободата. Животът в Париж приличаше на буре с барут, което лежи върху цяла купчина такива бурета в залутан наред бурно море кораб. Постоянно витаеше усещането, че един ден хората — безличните маси — можеше да решат да избият всички, които имат пари за шапка.

Магнус въздъхна, отдръпна се назад, за да се скрие от пронизващите погледи, и притисна ухаеща на жасмин кърпичка към носа си. Стига толкова воня и тревоги. Отиваше да види един балон.

Разбира се, беше летял и преди. Беше омагьосвал килими и се бе разполагал на гърбовете на мигриращи птици, но никога не бе летял с човешко изобретение. Тази история с балоните беше съвсем нова и честно казано, леко притеснителна. Просто да се изстреляш във въздуха с едно грандиозно и ярко творение, пред очите на цял Париж...

Именно поради тази причина щеше да опита.

Преди десет години първата вълна на манията по балоните с горещ въздух в Париж го беше отминала. Но преди няколко дни, когато може би попрекали с виното, Магнус вдигна очи и видя една от небесносините яйцеподобни чудесии да се носи над него, изпъстрена със златни зодиакални знаци и лилии, и веднага бе завладян от желанието да скочи в коша ѝ и да попътува в небето. Още същия ден откри единия от братята Монголфие и заплати твърде много златни монети за частен курс.

Сега, когато бе на път да осъществи въпросния курс в горещия следобед, Магнус се зачуди колко точно вино беше изпил онзи

следобед.

Трябваше да е било много вино.

Каретата му най-сетне спря близо до Шато дьо ла Мюет, красив малък дворец, който вече се разпадаше. Магнус излезе насред влажния въздух и тръгна към парка. Наоколо витаеше тежка, потискаща атмосфера, от която дори прелестните му дрехи натежаха. Той стигна по пътеката до мястото на срещата, където го чакаха балонът и неговият екипаж. Балонът лежеше спаружен на тревата — коприната изглеждаше все така красива, но общият ефект не беше толкова впечатляващ, колкото се беше надявал. Ако става дума, той имаше по-красиви нощници.

Единият Монголфие (не си спомняше точно кого от двамата беше наел) хукна към него с поруменяло лице.

— Мосю Бейн! Je suis desole, мосю, но времето... днес не е особено подходящо. Много е притеснително. Видях мълния да просветва в далечината.

Разбира се, още щом изрече тези думи, отекна далечна гръмотевица и небето наистина доби зеленикав оттенък.

— Днес не можем да летим. Може би утре. Ален! Балонът! Отнесете го веднага!

Само след миг балонът беше навит и отнесен в една малка беседка.

Обезсърченият Магнус реши да се разходи из парка, преди времето съвсем да се е развалило. Тук човек можеше да срещне прелестни дами и господа, а мястото предразполагаше хората към... любвеобилност. Булонският лес вече не беше частна собственост и бе отворен за посетители, които използваха прекрасната почва за отглеждане на картофи. Освен това се обличаха в памук и гордо се наричаха санкюлоти, което означаваше, че не носят кюлоти. Имаха дълги работнически панталони и хвърляха продължителни и осъдителни погледи към изящните бричове на Магнус, които напълно подхождаха на розовото райе на жакета и леко сребристите чорапи. Наистина ставаше все по-трудно да си възхитителен.

Освен това паркът като че ли беше напълно лишен от красиви любвеобилни персони. Само дълги гащи, продължителни погледи и брътвежи за последните безумия на революционерите. Всички с по-

благороден вид изглеждаха нервни и забиваха поглед в краката си, срещнаха ли член на Третото съсловие.

Все пак Магнус видя един познат и не беше особено щастлив от този факт. Към него с висока скорост се носеше Анри дьо Полиняк, облечен в черно и сребристо. Анри беше ратай на Марсел Сен Клод, който оглавяваше най-могъщия вампирски клан в Париж. Освен това Анри беше ужасно скучен. Изобщо повечето вампирски ратаи бяха такива. Трудно се разговаря с човек, който все повтаря: „Господарят казва това, господарят казва онова...“ Не спират да раболепничат, мотаят се наоколо и чакат да ги ухапят. Магнус се зачуди какво търси Анри в парка посред бял ден — със сигурност не беше нещо хубаво. Ловуваше. Вербуваше. И сега досаждаше на Магнус.

— Мосю Бейн — рече Анри и склони глава.

— Анри.

— От много време не сме се виждали.

— О... бях доста зает — отвърна Магнус безгрижно. — Нали знаеш, работа. Революция.

— Разбира се. Но Господарят тъкмо казваше, че отдавна не сте виждали. Чуди се дали не сте пропаднали вдън земя.

— Не, не! Много съм зает.

— Господарят също — каза Анри с коварна усмивчица. — Наистина трябва да наминете. В понеделник вечерта Господарят дава прием. Ще е много недоволен, ако не ви поканя.

— Така ли? — Магнус преглътна горчилката, която се беше събрала в устата му.

— Несъмнено.

Никой не отхвърляше покана от Сен Клод. Поне ако иска да продължи да си живее спокойно в Париж. Вампирите бяха много обидчиви — а парижките вампири бяха най-лоши.

— Разбира се — каза Магнус и деликатно свали едната си лимоненожълта ръкавица, колкото да прави нещо. — Разбира се. За мен ще е удоволствие. Огромно удоволствие.

— Ще предам на Господаря, че приемате поканата му — рече Анри.

Първите дъждовни капки се приземиха тежко върху финия жакет на Магнус. Поне това му позволи да се сбогува набързо. Докато крачеше през тревата, той вдигна ръка, между пръстите му

просветнаха сини искри и дъждовните капки вече не го докосваха. Беше разпънал с магия невидим чадър над главата си.

Париж. Понякога беше много несигурен. Твърде много политика. (О, обувките му... обувките му! Защо беше обул копринени обувки с извити носове? Нали знаеше, че ще ходи в парк. Но те бяха нови и красиви, купени от Жак от Рю дьо Бале, и не можа да им устои.) Вероятно при настоящия климат беше най-добре да се оттегли на някое по-простичко място. Лондон винаги беше добър вариант. Макар и не така моден, той не бе лишен от очарование. Можеше да иде и в Алпите... Да, много обичаше чистия свеж въздух. Щеше да лудува сред еделвайсите и да се наслаждава на горещите бани в Шинцнах-Бад. Или пък някъде по-далече. Все пак от много време не беше ходил в Индия. А и никога не можеше да устои на насладите на Перу...

Вероятно бе най-добре да остане в Париж.

Качи се в каретата точно когато небето се отвори и поройният дъжд се стовари толкова силно върху покрива, че Магнус не успяваше да чуе дори мислите си. Помощниците на създателя на балона забързаха да приберат всичко, а хората в парка хукнаха да се скрият под дърветата. Цветята сякаш засияха под пръските и Магнус вдиша дълбоко любимия си парижки въздух.

Щом потеглиха, един картоф се удари в стената на каретата.

Явно денят щеше да е пълен провал. Само едно нещо можеше да оправи нещата — дълга хладка баня и чаша горещ черен чай. Щеше да кисне във ваната до прозореца, да отпива от димящия чай и да гледа как Париж подгизва от дъжда. После щеше да си легне и да почете няколко часа „Крачето на Фаншет“^[3] и Шекспир. След това щеше да пийне малко виолетово шампанско и час-два да се облича за операта.

— Мари! — извика Магнус, щом влезе в къщата. — Ваната!

Прислужваха му възрастна двойка — Мари и Клод. Те си вършеха работата изключително добре и след годините служба в Париж вече абсолютно нищо не можеше да ги изненада.

Магнус беше живял на много места, но парижката му къща бе едно от най-приятните. Разбира се, някои се отличаваха с невероятно красива природа — но Париж притежаваше неприродна красота, която беше за предпочитане. Всичко в къщата му доставяше удоволствие. Копринените тапети в жълто, розово, сребърно и синьо, масичките от

позлатен бронз и покритите с варак кресла, часовниците, огледалата, порцеланът...

Всяка стъпка, с която навлизаше в дебрите на къщата към големия салон, му напомняше колко прекрасен е този дом.

Много долноземци не припарваха до Париж. Във Франция живееха много върколаци, а във всяка гориста долчинка се спотайваше фея. Но Париж като че ли бе територия на вампирите. И за това си имаше обяснение. Вампирите бяха изтънчени създания. Бледи и елегантни, те обичаха мрака и удоволствията. Хипнотичните им погледи — така нареченото енканто — омагьосваха всеки благородник. И нямаше нищо по-приятно, декадентско и опасно от това, да позволиш на вампир да пие от кръвта ти.

Нещата обаче донякъде излязоха от контрол по време на вампирската мания през 1787 година. Тогава започнаха и кървавите балове. Изчезваха деца, а неколцина младежи се завърнаха у дома бледи и с празния поглед на ратаи. Като Анри и сестра му Брижит. Те бяха племенници на херцог Дьо Полиняк. Навремето обични членове на едно от най-изтъкнатите семейства във Франция, сега те живееха при Сен Клод и изпълняваха заповедите му. А заповедите на Сен Клод можеха да бъдат много странни. Магнус нямаше нищо против малко упадъчност — ала Сен Клод беше зъл. Класическо, откровено зло от най-старомодния тип. Ловците на сенки от Парижкия институт, изглежда, не успяваха да повлияят на случващото се и беше съвсем лесно да отмъкнеш някого от улицата и да го повлечеш надолу. Сен Клод имаше много влиятелни приятели и бе изключително трудно да тръгнеш по дирите му.

Магнус правеше всичко по силите си, за да избягва парижките вампири, включително и тези, които се появяваха в двора във Версай. Срещата с тях не вещаеше нищо добро.

Но стига за това. Беше време за ваната, която Мари вече пълнеше. Ваната се намираше в главния салон, точно до прозореца, за да може Магнус да гледа улицата, докато се къпе. Когато водата беше готова, той се потопи и започна да чете. След около час пусна книгата на пода, загледа се в облаците по небето и разсеяно се замисли как Клеопатра разтворила безценна перла в бокал с вино. Точно тогава на вратата се почука и влезе Клод.

— Имате посетител, мосю Бейн.

Клод знаеше, че делата на Магнус не изискват назоваването на имена.

— Добре — отговори Магнус с въздишка. — Покани го.

— Мосю във ваната ли ще посрещне госта?

— Мосю обмисля въпроса — отвърна Магнус с още по-дълбока въздишка.

Нямаше как, трябваше да се държи професионално. Излезе от ваната и навлече копринен халат с избродиран на гърба паун. След това се тръшна подразнен на кресло до прозореца.

— Клод! — извика Магнус. — Доведи го!

След миг вратата пак се отвори и на прага застана много привлекателен мъж с черна коса и сини очи. Дрехите му бяха от най-високо качество. Кройката беше превъзходна. Ето такива неща Магнус искаше да му се случват по-често. Колко щедра можеше да бъде Вселената, когато пожелае! И то след като му отказа пътуване с балон и му устрои неприятна среща с Анри.

— Вие сте мосю Магнус Бейн — обяви мъжът.

Магнус рядко беше вземан за някой друг — високите мъже със златиста кожа и котешки очи не се срещаха под път и над път.

— Същият — отвърна той.

Повечето благородници, които бе срещал, имаха разсеяния вид на хора, на които не се налага да вършат никакви важни дела. Този мъж беше различен. Държеше се открито и изглеждаше целеустремен. Освен това говореше френски с лек акцент, който Магнус не успя да определи веднага.

— Дойдох да говоря с вас по много важен въпрос. Иначе не бих... аз...

Магнус познаваше добре това смущение. Някои хора се изнервяха в присъствието на магьосник.

— Изглеждате разтревожен, мосю — каза Магнус с усмивка. — Нека ви помогна да се отпуснете. Това много ми се удава. Моля, седнете, пийнете шампанско.

— Предпочитам да остана прав, мосю.

— Както желаете. Но ще ми доставите ли удоволствието да науча името ви? — попита Магнус.

— Аз съм граф Аксел фон Ферсен.

Граф! На име Аксел! Военен! С черна коса и сини очи! И в беда!
О, Вселената даваше всичко от себе си. Трябваше да ѝ изпрати цветя.

— Мосю Бейн, чух за способностите ви. Не твърдя, че вярвам на всичко, но разумни и интелигентни хора се кълнат, че умеете невероятни, макар и непонятни за мен неща.

Магнус разпери ръце в жест на престорена скромност.

— Всичко е истина. Стига да е прекрасно.

— Казват, че можете да промените външния вид на човек с някакъв... фокуснически трик.

Магнус пропусна обидата покрай ушите си.

— Мосю — продължи Фон Ферсен, — какво мислите за революцията?

— Революцията ще продължи, каквото и да мисля за нея — отвърна Магнус хладно. — Аз не съм роден син на Франция, затова не мисля, че имам право на мнение за начините на управлението ѝ.

— И аз не съм син на Франция. Швед съм. Но силно преживявам случващото се...

На Магнус му хареса Фон Ферсен да говори за силните си чувства. Изобщо целият много му харесваше.

— Дойдох при вас, защото се налага и защото сте единственият, който може да помогне. Като ви споделям всичко, оставям живота си във вашите ръце. Рискувам и много по-знатни животи от моя. Но не го правя на сляпо. Проучих ви добре, мосю Бейн. Зная, че имате много приятели аристократи. Знам и че сте в Париж от шест години и сте изключително харесван и добре приет тук. Казват, че държите на думата си. Е, мосю, държите ли на думата си?

— Много зависи от думата — отвърна Магнус. — Съществуват толкова много прекрасни думи...

Магнус тихо се прокле, че не владее добре шведски. Можеше да вкара малко повече остроумие в репликата. Беше се опитал да научи прелъстителни фрази на всички езици, но единствените на шведски, които бе използвал, бяха: „Предлагате ли нещо друго, освен осолена риба?“ и „Ако ме увиеш с кожи, мога да се престоря на малкото ти рошаво мече.“

Фон Ферсен опита да се успокои, преди да заговори отново.

— Искам да спасите краля и кралицата. Трябва да спасите кралското семейство на Франция.

Това със сигурност беше неочакван поврат в разговора. Сякаш в отговор небето пак притъмня и проехтя още една гръмотевица.

— Разбирам — каза Магнус след малко.

— Какво мислите за това, мосю?

— Каквото съм мислил винаги — отговори Магнус, като се опита да запази невъзмутимо изражение. — Напълно съм съгласен.

Но изобщо не се чувстваше спокоен. Селяните бяха проникнали във Версайския дворец и бяха извлекли навън краля и кралицата, които сега живееха в „Тюйлери“ — порутения стар дворец в центъра на Париж. Хората разпространяваха памфлети с подробни описания на престъпленията на кралското семейство. Те бяха съсредоточени предимно върху прегрешенията на Мария-Антоанета и я обвиняваха в най-ужасни неща — най-често сексуални. (Нямаше как да е извършила всичко, което се твърдеше в памфлетите. Престъпленията бяха твърде груби, твърде безнравствени и трудно постижими физически. Самият Магнус нямаше опит и в половината от тях.)

Всичко, свързано с кралското семейство, беше лошо и опасно.

А това го правеше привлекателно, макар и плашещо.

— Очевидно, мосю, поемам твърде голям риск, като говоря с вас за това.

— Съзнавам го — отвърна Магнус. — Но защо да спасявам кралското семейство? Никой не ги е наранил.

— Въпрос на време е — каза Фон Ферсен. Страните му бяха поруменели от вълнение и накараха сърцето на Магнус да запърха лекичко. — Те са затворници. Крале и кралици, превърнати в затворници, рядко биват освобождавани, за да управляват отново. Не... не. Не след дълго ситуацията ще стане много опасна. Условията, при които са принудени да живеят, вече са непоносими. Дворецът е мръсен. Слугите са жестоки и непочтителни. С всеки ден владенията и правомощията на краля и кралицата намаляват. Сигурен съм, че... Съвсем сигурен съм, че... ако не бъдат освободени, ще умрат. А аз не мога да живея с тази мисъл. Когато ги прогониха от „Версай“, продадох всичко и дойдох в Париж, за да ги следвам навсякъде.

— Какво очаквате от мен? — попита Магнус.

— Чух, че можете да променяте външния вид чрез... някакво... чудо.

Това описание на способностите му се понрави на Магнус.

— Готов съм да платя всякаква цена. Кралското семейство на Швеция ще бъде осведомено за незаменимата ви помощ.

— Моите уважения, мосю, но аз не живея в Швеция. Живея тук. И ако направя това...

— Ако направите това, ще окажете огромна услуга на Франция. А когато кралското семейство си върне властта, ще ви почитат като герой.

Това нямаше голямо значение. Голямо значение имаше самият Фон Ферсен. Той беше чернокос и синеок, страстен и смел. А и нещо в осанката му излъчваше сила...

— Мосю, ще се присъедините ли към нас? Ще ни дадете ли думата си, мосю?

Това беше много лоша идея.

Ужасна идея.

Най-лошата идея, която беше чувал.

И най-неустоимата.

— Думата ви, мосю — повтори Аксел.

— Имате я — отвърна Магнус.

— Тогава ще дойда отново утре вечер, за да ви запозная с плана — каза Фон Ферсен. — Ще ви разкрия какво трябва да се случи.

— Настоявам да вечеряме заедно — каза Магнус. — Щом ще се заемаме с такова невероятно приключение.

След кратко мълчание Аксел кимна рязко.

— Добре. Съгласен съм. Ще вечеряме заедно.

Когато Фон Ферсен си тръгна, Магнус дълго се гледа в огледалото и търсеше признаци на лудост. Магията, която трябваше да приложи, бе съвсем проста. Лесно можеше да влезе и излезе от двореца с помощта на малко вълшебство. Никой нямаше да научи.

Поклати глава. Това беше Париж. Всички научаваха всичко, някак си.

Отпи голяма глътка от вече топлото виолетово шампанско и я задържа в устата си. Всички логични съмнения бяха удавени от лудешки биещото му сърце. Отдавна не беше усещал такова вълнение. Сега мислите му бяха заети единствено от Фон Ферсен.

На следващата нощ ястията бяха доставени от любезния главен готвач на Отел дьо Субиз. Приятелите на Магнус му позволяваха да използва кухненския персонал и отличните провизии, когато искаше да даде особено изискана вечеря. Тази нощ му сервираха супа от крехки гълъби, калкан, патешко с портокали по руански, изпечено на шиш телешко, сос от грах, артишок и огромно количество еклери с крем, плодове и малки кексчета. Уреждането на вечерята не беше трудно, за разлика от обличането. Абсолютно нищо не стоеше както трябва. Имаше нужда от нещо кокетно, привлекателно и все пак делово и сериозно. Отначало лимоненожълтият жакет и бричовите с лилава жилетка му се сториха подходящи, но бяха отхвърлени в полза на светлозелена жилетка и виолетови бричове. Накрая се спря на ансамбъл в небесносиньо, но не и преди да изпразни целия си дрешник.

Чакането беше прекрасна агония. Магнус крачеше неспокойно напред-назад и поглеждаше през прозореца дали каретата на Ферсен е пристигнала. Безброй пъти отиде до огледалото и след това до масата, която Клод и Мари така внимателно бяха подредили, преди да ги освободи за вечерта. Аксел беше настоял за уединение и Магнус с удоволствие му го осигури.

Точно в осем пред вратата на къщата спря карета и той слезе нея. Аксел. Дори погледна нагоре, сякаш знаеше, че Магнус е до прозореца и го очаква. Усмихна се и Магнус усети приятния бодеж на паниката...

Забърза по стълбите да го посрещне лично.

— Освободих прислугата, както пожелахте — каза той, като се опитваше да се успокои. — Заповядайте. Вечерята ни чака. Моля да извините отсъствието на формалности.

— Разбира се, мосю — отвърна Аксел.

Той обаче не се заинтересува от храната, нито се отдаде на удоволствието да отпива бавно от виното и да съзерцава очарователния Магнус. Пристъпи право към работата. Дори беше донесъл карти, които разпъна на канапето.

— Планът за бягство беше съставен преди няколко месеца — каза Аксел и взе един артишок от сребърния поднос. — От мен, неколцина поддръжници на каузата и самата кралица.

— А кралят? — поинтересува се Магнус.

— Негово Величество се... дистанцира донякъде от ситуацията. Той е много обезверен от развитието на нещата. Нейно Величество пое повече отговорности.

— Вие като че ли много... харесвате Нейно Величество — отбеляза внимателно Магнус.

— Тя е възхитителна — каза Аксел и попи устни със салфетката си.

— И очевидно се уповава на вас. Сигурно сте много близки.

— Тя великодушно ми оказва доверието си.

Магнус умееше да чете между редовете. Аксел явно беше дискретен в интимните дела и това го правеше още по-привлекателен.

— Бягството ще се състои в неделя — продължи Аксел. — Планът е прост, но изисква прецизност. Уредили сме пазачите да виждат определени хора на определени изходи в определено време. В нощта на бягството ще подменим тези хора с кралското семейство. Децата ще бъдат събудени в десет и половина и дофинът ще бъде облечен като момиче. Гувернантката маркиза Дьо Турзел ще го изведе от двореца заедно със сестра му и ще ги доведе при мен на Гранд Карузел. Аз ще съм с пътническа карета. След това ще изчакаме мадам Елизабет, сестрата на краля. Тя ще излезе от същия изход като децата. Когато Негово Величество се оттегли в покоите си и остане сам, ще ни последва, преобразен като Шевалие Дьо Коани. Нейно Величество... ще избяга последна.

— Мария-Антоанета ще избяга последна?

— Сама пожела това — отвърна бързо Фон Ферсен. — Тя е изключително смела. Настоява да тръгне накрая, в случай че открият отсъствието на останалите. Пожела да се пожертва, за да подпомогне бягството им.

В гласа му отново се появи страстна нотка, но този път, когато вдигна очи към Магнус, задържа поглед върху котешките му зеници.

— Тогава защо искате единствено кралицата да бъде омагьосана?

— Отчасти заради графика — каза Аксел. — Редът, по който хората трябва да бъдат видени да влизат и излизат. Докато не се оттегли в покоите си, Негово Величество ще е с придружители и ще тръгне непосредствено след това. Единствено Нейно Величество ще остане сама в двореца известно време. Освен това е твърде разпознаваема.

— А кралят не е?

— Разбира се, че не е! Негово Величество не е... хубавец. Лицето му не привлича погледите. Хората го разпознават по дрехите, каретата и други външни признаци на положението му. Но Нейно Величество... всички познават лицето ѝ. То е скицирано и рисувано неведнъж. Всички подражават на стила ѝ. Тя е красива и не може да бъде забравена лесно.

— Разбирам — отвърна Магнус, като искаше да отклони разговора от темата за красотата на кралицата. — А какво ще стане с вас?

— Ще пътуваме с каретата до Бонди — каза Аксел, без да откъсва очи от него.

После продължи да изрежда подробностите — маршрута, спирките за смяна на конете, все неща от този род. Магнус не се интересуваше от тях. Те не можеха да задържат вниманието му като елегантната къдрава яка на Аксел, която докосваше брадичката му, докато той говореше, и като пълната му сочна долна устна. Никакъв крал, никаква кралица, дворец или произведение на изкуството не можеха да се сравнят с тази долна устна.

— А колкото до вашето заплащане...

Тези думи вече привлякоха вниманието на Магнус.

— Въпросът за заплащането е съвсем прост — каза той. — Не искам пари...

— Мосю — Аксел се наведе към него, — нима ще постъпите като истински патриот!

— Да, ще го направя — продължи Магнус спокойно — в името на нашето приятелство. Искам само да ви видя отново, когато всичко приключи.

— Да ме видите?

— Да, да ви видя, мосю.

Раменете на Аксел леко се отпуснаха и той се втренчи в чинията си. За миг Магнус си помисли, че всичко е отишло по дяволите и е направил грешен ход, но Аксел вдигна поглед и светлината на свещите заблещука в сините му очи.

— Мосю — каза той и протегна ръка към него през масата, — ще бъдем най-близки приятели завинаги.

Магнус искаше да чуе точно това.

В неделя сутринта, в деня на бягството, той се събуди от обичайния камбанен звън, който отекваше над цял Париж. Главата му беше леко натежала и размътена от дългата вечер с граф Дьо... и неколцина актьори от Комеди Италиен. Изглежда, между другото се беше сдобил и с маймунка, която сега седеше до леглото му и щастливо се угощаваше със закуската му. Вече беше преобърнала донесената от Клод каничка с чай, а на пода се издигаше купчина щраусови пера.

— Здравсти — рече й Магнус.

Маймунката не отговори.

— Ще те наричам Рейгнър — добави той и се облегна внимателно на възглавниците. — Клод!

Вратата се отвори и Клод влезе в стаята. Не изглеждаше никак изненадан от присъствието на Рейгнър и веднага се зае да бърше разлетия чай.

— Искам да намериш кайшка за маймунката ми, а също и шапка.

— Разбира се, мосю.

— Мислиш ли, че ще й трябва и едно палтенце?

— Не и по това време на годината, мосю.

— Прав си — рече Магнус с въздишка. — Нека е най-обикновена нощна риза, също като моята.

— Като коя от вашите, мосю?

— Онази в розово и сребърно.

— Отличен избор, мосю — отбеляза Клод и се захвана с перата.

— Заведи я в кухнята и я нахрани добре. Ще има нужда от плодове и вода, а може би и от една хладка вана.

Рейгнър се беше отдалечил с подскоци от леглото и тъкмо се прокрадваше към изящната ваза от севърски порцелан, когато Клод го грабна така ловко, сякаш цял живот само това беше правил.

— О — рече Клод и бръкна под жакета си, — тази сутрин за вас пристигна писмо.

Той излезе тихо от стаята с маймунката, а Магнус разкъса плика и прочете:

Има проблем. Ще трябва да отложим за утре.

Е, значи, плановете му за вечерта се проваляха.

Утре вечер беше приемът у Сен Клод и Магнус трябваше да се справи и с двата ангажимента. Не беше невъзможно. Щеше да отиде с карета близо до двореца „Тюйлери“, да свърши работата за кралицата и после да се върне при каретата, за да потегли за приема. Предстоеше му много напрегната нощ.

Но Аксел си струваше.

Магнус прекара следващия ден и част от вечерта в тревоги за приема на Сен Клод и за аферата с кралското семейство. Омагьосването щеше да е лесно. Партито най-вероятно щеше да е претъпкано и неприятно. Той трябваше само да се появи, да се поусмихва, да побъбри малко с този-онзи и после да си тръгне. Все пак не можеше да се отърве от чувството, че някак си тази вечер всичко ще се обърка.

Но първо трябваше да се заеме с дребния проблем с кралицата.

След вечеря Магнус си взе вана, облече се и в девет тихо излезе от апартамента си, като нареди на кочияша да го отведе близо до градините „Тюйлери“ и да се върне в полунощ. Това беше съвсем обичайно пътуване. Мнозина се отбиваха в градините за някоя „случайна среща“ сред декоративно подрязаните храсти. Той се поразходи малко из притъмняващия парк, заслушан в приглушените гласове на любовниците в хрусталаците, като от време на време дори надникваше между листата.

Към десет и половина последва картата на Аксел към външните апартаменти на отдавна покойния херцог Дьо Вилкие. Ако всичко минеше по план, младата принцеса и дофинът скоро щяха да излязат през тези неохранявани врати, а дофинът щеше да е облечен като момиченце. Не излезеха ли, значи, планът се беше провалил.

Само с няколко минути закъснение децата се появиха заедно с дойките си, всички преоблечени. Магнус ги последва безшумно през северния вътрешен двор, после по Рю дьо Лешел към Гран Карузел. А там в една съвсем проста карета ги чакаше Аксел, облечен като парижки кочияш. Той дори пушеше лула и подхвърляше шегички с наречието на престолюдието, без никаква следа от шведски акцент.

Когато Аксел започна да вдига децата в каретата, озарен от луната, Магнус за миг загуби ума и дума. Смелостта, талантът, нежността му... вълнуваха сърцето на Магнус по непознат досега начин и му ставаше все по-трудно да бъде циничен.

Той изпрати с поглед каретата и се върна към задачата си. Щеше да мине през същата врата. Макар че нямаше да е охранявана, той имаше нужда от магически прах, за да се прикрие, и ако някой случайно погледнеше към него, щеше да види как една голяма котка се промъква в двореца през отворените от вятъра порти.

В двореца постоянно влизаха и излизаха хора — а персоналят бе оскъден — затова подът беше мръсен, с полепнали буци засъхнала кал и отпечатъци от стъпки. Усещаше се неприятна миризма — смесица от влага, дим, мухъл и неизпразнени нощни гърнета, които бяха изнесени в коридорите. Нямаше друга светлина, освен отразената от прозорците и огледалата. Кристалните полилеи бяха плътно покрити с паяжини и потъмнели от пепел.

Аксел му беше нарисувал карта с ясни инструкции как да прекоси сякаш безкрайните арки и просторните празни зали, в които позлатените мебели или липсваха, или бяха нагло присвоени от пазачите. В ламперията имаше няколко тайни врати, през които Магнус тихо премина. Навътре в двореца залите бяха малко по-чисти и свещите се срещаха по-често. Усещаше се миризма на готвено и на дим от лула, имаше и повече хора.

Накрая стигна до кралските покои. До вратата, през която трябваше да мине, седеше пазач, който лениво си свирукаше и се клатушкаше на стола. Магнус изпрати малка искра в ъгъла на помещението и щом пазачът стана да огледа, той плъзна ключа в ключалката и влезе. Тук цареше кадифена, неестествена и смущаваща тишина. Надуши дим от наскоро изгасена свещ. Магнус не изпитваше страхопочитание към кралски особи, но сърцето му заби малко по-бързо, когато посегна към втория ключ, който Аксел му беше дал. Аксел имаше ключ към частните покои на кралицата — едновременно вълнуващ и притеснителен факт.

Ето я и нея — кралица Мария-Антоанета. Беше виждал много нейни изображения, но сега тя стоеше пред него от плът и кръв. И точно това бе шокиращото. Кралицата беше човек по нощна риза. Наистина беше хубава. Разбира се, това се дължеше донякъде и на

възпитанието ѝ — на величественото поведение и ситните, деликатни стъпки. Картините обаче не успяваха да предадат подобаващо красотата на големите сияещи очи. Косата ѝ бе внимателно подредена в истински ореол от светли къдрици, над които се кипреше лека ленена шапчица. Магнус остана в сенките и я гледаше как ситни из стаята, от леглото до прозореца и обратно. Явно беше ужасена за съдбата на семейството си.

— Нищо не забелязвате, мадам — каза той тихо.

Кралицата се извърна, вгледа се объркана в ъгъла и отново закрочи нервно. Магнус се приближи и тогава установи, че напрежението е взело своята дан от тази жена. Косата ѝ беше тънка, чуплива и посивяла в крайчетата. Лицето ѝ обаче излъчваше яростно и решително сияние, на което той се възхити. Сега разбираше чувствата на Аксел към нея — тя притежаваше неподозирана сила.

Той разшава пръсти и между тях запукаха сини пламъчета. Кралицата отново се обърна притеснено. Магнус прокара ръка пред лицето ѝ и промени външния ѝ вид — от познат и кралски в познат и обикновен. Очите ѝ се смалиха и потъмняха, бузите ѝ леко се издуха и се обагриха в розово, носът ѝ се издължи, а брадичката хлътна. Косата ѝ стана по-сплъстена и потъмня до кестеняво. Той свърши малко повече от крайно необходимото — защото промени дори скулите и ушите, докато жената пред него не стана съвсем неузнаваема. Изглеждаше точно както трябваше да изглежда — като руска благородничка на друга възраст и със съвсем друг живот.

Магнус предизвика шум до прозорците, за да отвлече вниманието ѝ, и когато тя му обърна гръб, той излезе от стаята. Напусна двореца през много оживения изход зад кралските апартаменти, където кралицата беше оставила една порта отключена за нощните посещения на Аксел.

Като цяло тази авантюра се оказа проста и елегантна. Магнус се усмихна на себе си, загледан в увисналата над Париж луна, и си представи как Аксел обикаля с каретата. След това си представи как Аксел прави други неща. А после се разбърза. Трябваше да иде на среща с вампири.

Какъв късмет, че вампирските приеми винаги започваха много късно. Каретата на Магнус спря пред вратата на Сен Клод след

полунощ. Лакеите, все вампири, му помогнаха да слезе, а Анри го посрещна на прага.

— Мосю Бейн — рече той със зловеща усмивчица. — Господарят ще е много доволен.

— Тогава и аз съм доволен — отвърна Магнус с едва прикрит сарказъм.

Едната вежда на Анри лекичко потрепна. Той се обърна и протегна ръка към момиче на същата възраст, което много приличаше на него — русо, със стъклени очи, вяло изражение и изключителна красота.

— Познавате ли сестра ми Брижит?

— Разбира се. Срещали сме се няколко пъти, мадмоазел, в... предишния ви живот.

— Предишният ми живот — изкикоти се звънливо Брижит. — Предишният ми живот.

Мисълта за предишния ѝ живот явно продължи да я развеселява, защото тя не спря да се кикоти и да се усмихва на себе си, а Анри я прегърна не съвсем по братски.

— Господарят беше така любезен да ни позволи да запазим старите си имена — каза той. — А аз бях още по-удовлетворен, когато ми разреши да се върна в стария ми дом и да доведе сестра ми тук. Господарят е изключително щедър по свой си начин, и по всички останали начини, разбира се.

Това накара Брижит отново да се разкикоти. Анри я потупа игриво по задника.

— Много съм жаден — рече Магнус. — Ще потърся малко шампанско.

За разлика от мрачния и слабо осветен „Тюйлери“, домът на Сен Клод беше смайващ. Не можеше да се нарече чак дворец, що се отнася до размерите, но пък обзавеждането беше разточително и разкошно. Същинска джунгла от декорации, а картините бяха рамка до рамка, чак до тавана. Всички полилеи искряха с пламъците на черни свещи, от които по пода капеше черен восък. Малка армия ратаи на мига го изстъргнаха, а неколцина мундани подмазвачи се бяха излегнали по диваните с чаши вино в ръка — или направо с бутилки. Повечето бяха изпружили шии и чакаха, дори си просеха да бъдат ухапани.

Вампирите се бяха събрали в своята част на залата, смееха се и ги сочеха, сякаш избираха какво да хапнат от отрупана с деликатеси маса.

В мунданското парижко общество огромната напудрена перука вече беше излязла от мода в полза на по-естествен стил. Във вампирското общество перуките бяха по-големи от всякога. Една от жените носеше висока почти два метра перука, напудрена в светлорозово и поддържана от деликатна решетка. Магнус подозираше, че е направена от детски кости. В ъгълчета на устата на жената имаше малко кръв и той не разбра дали червенината по страните ѝ е кръв, или твърде обилен руж. (Както и при перуките, парижките вампири предпочитаха по-дързък грим и ярки червени петна по бузите, вероятно като подигравка към хората.)

Той мина покрай един арфист с пепеляв тен и доби мрачно изражение, щом забеляза, че е прикован за пода с халка на глезена. Ако свиреше достатъчно добре, може би щеше да доживее да свири отново. Или щеше да се превърне в късна нощна закуска. Магнус се изкуши да среже веригата му; но точно в този миг някъде отгоре долетя глас.

— Магнус! Магнус Бейн, къде се губиш?

Марсел Сен Клод се беше облегал на перилата и му махаше с ръка. Скупчените около него вампири сезираха в Магнус над ветрилата си от пера, слонова и човешка кост.

Колкото и да не му се щеше, Магнус трябваше да признае, че Сен Клод е поразително красив. Всички древни се отличаваха със специално лустро, което идваше с времето. А Сен Клод беше много стар, вероятно един от първите вампири в двора на Влад. Не беше висок колкото Магнус, но имаше много фини кости, с изпъкнали скули и дълги пръсти. Очите му бяха чисто черни и улавяха светлината като огледала. А дрехите му... е, той ползваше шивача на Магнус, така че дрехите му, разбира се, бяха прекрасни.

— Все съм зает — отговори Магнус и успя да се усмихне, когато Сен Клод и свитата му се спуснаха по стъпалата.

Всички вървяха по петите му, като напасваха походката си към неговата. Блюдолизци.

— За малко изпусна Сад.

— Колко жалко — рече Магнус.

Зловещият маркиз Дьо Сад определено беше мунданът с най-извратеното въображение, на което Магнус беше попадал от времето

на Испанската инквизиция насам.

— Искам да ти покажа някои неща — каза Сен Клод и го прегърна през раменете със студената си ръка. — Възхитителни са!

Сен Клод и Магнус споделяха една-единствена черта — дълбоката си страст към мунданската мода, обзавеждане и изкуство. Магнус обикновено купуваше или приемаше вещите като заплащане. Марсел търгуваше с революционерите — или с бездомниците, които нахлуваха в богати къщи и вземаха разни красиви неща от там. Или пък неговите ратаи му даряваха притежанията си. Понякога вещите просто пристигаха в дома му. Най-добре беше да не задаваш твърде много въпроси, а само да се възхищаваш, и то гръмогласно. Марсел щеше да се обиди, ако Магнус не оцени всичко поотделно.

Внезапно от двора се надигна хор от гласове, които викаха Сен Клод.

— Явно става нещо — каза Марсел. — Може би трябва да проверим.

Гласовете бяха високи, развълнувани, но неясни — все звуци, които Магнус не би искал да чуе на вампирски прием. Защото означаваха много лоши неща.

— Какво става, приятели? — попита Марсел и тръгна към фойето.

В подножието на предните стълби се бяха събрали вампири, предвождани от Анри. Няколко от тях удържаха мятаща се фигура, която издаваше пронизителни приглушени писъци. Явно устата ѝ беше запушена, макар че не се виждаше в тълпата.

— Господарю... — Анри се беше ококорил. — Господарю, намерихме... Няма да повярвате, господарю.

— Покажете ми. Кой е това?

Вампирите се размърдаха и изблъскаха някакъв човек на земята. Магнус едва успя да сдържи тревожния си вик и да не се издаде.

Това беше Мария-Антоанета.

Разбира се, неговият магически прах не вършеше работа при вампирите и сега кралицата беше пред очите на всички с преbledняло от ужас лице.

— Ах, вие... — обърна се тя към тълпата с треперлив глас, — какво направихте... Ще ви...

Марсел вдигна ръка и за изненада на Магнус кралицата замълча.

— Кой я доведе? — попита Марсел. — Как се случи?

— Аз бях, мосю — чу се глас. Един елегантен вампир, на име Косел, излезе напред. — Идвах насам по Рю дьо Бак и просто не можах да повярвам на очите си. Трябва да се е измъкнала от „Тюйлери“. Вървеше по улицата, мосю, и изглеждаше изплашена и изгубена.

Разбира се. Кралицата не беше свикнала да излиза сама из града, а по тъмно лесно можеше да се изгуби. Беше завила погрешно и някак си бе прекосила Сена.

— Мадам — каза Марсел и тръгна по стълбите. — Или трябва да кажа „Ваше Величество“? Нима имам удоволствието да се обърна към нашата любима и най... прославена кралица?

В залата се надигна нисък подигравателен смях.

— Самата тя — отвърна кралицата и се изправи. — И настоявам...

Марсел пак вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Слезе до последното стъпало, застана пред нея и започна да я оглежда. След това леко сведе глава в поклон.

— Ваше Величество, нямам думи да изразя възхитата си от присъствието ви на моя прием. Всички сме във възторг, нали така, приятели?

Вампирите се бяха скупчили на прага, някои дори надничаха през прозорците. Кимаха и се хилеха, но никой не продума. Тишината беше ужасяваща. Като че ли самият Париж отвъд оградения двор на Марсел притихна.

— Скъпи ми Марсел — каза Магнус и се насили да се засмее. — Наистина мразя да те разочаровам, но тя не е кралицата. Тази жена е любовница на един от моите клиенти. Казва се Жозет.

Това изявление звучеше като толкова очевидна лъжа, че Марсел и останалите не продумаха и зачакаха да чуят подробности. Магнус слезе по стъпалата, като опитваше да изглежда развеселен от ситуацията.

— Много е добра, нали? — попита той. — Аз задоволявам всеки вкус, също като теб. Случва се да имам клиент, който иска да прави с кралицата онова, което тя от години върши с народа на Франция. Наеха ме за пълна трансформация. С риск да прозвучи нескромно, ще кажа, че съм свършил чудесна работа.

— Не те познавам като много скромнен — каза Марсел без помен от усмивка.

— Това е надценено качество — отвърна Магнус и сви рамене.

— Тогава защо тя твърди, че е кралица Мария-Антоанета?

— Аз съм кралицата, чудовище такова! — извика истерично кралицата. — Аз съм кралицата. Аз съм кралицата.

Магнус имаше чувството, че тя го повтаря не за да впечатли похитителите си, а за да увери самата себе си в здравия си разсъдък и в самоличността си. Той пристъпи спокойно към нея, щракна с пръсти пред лицето ѝ и тя веднага се свлече в несвяст в ръцете му.

— Е — рече той и се обърна спокойно към Марсел. — Нима кралицата на Франция ще броди сама по улиците посред нощ?

— Добър въпрос.

— Защото това не е кралицата. А Жозет. Трябваше да е пълна нейна двойница. Отначало клиентът ми поиска само да изглежда като кралицата, но след това настоя за цялостна прилика. Външен вид, личност, всичко. Жозет е убедена, че е Мария-Антоанета. Всъщност тъкмо работех по нея в това отношение, когато тя се изплаши и избяга от апартамента ми. Вероятно ме е последвала дотук. Понякога работата ми коства много нерви.

Той положи внимателно кралицата на пода.

— Струва ми се, че по нея има малко магически прах — добави Марсел.

— Заради мунданите — каза Магнус. — Не можеш да пуснеш жена, която прилича досущ на кралицата, да се разхожда по улиците. Но магията е съвсем лека, като летен шал. Тя не трябваше да излиза от къщата. Не бях приключил.

Марсел клекна, хвана лицето на кралицата и го завъртя насамнатам, като се взираше в него и в шията ѝ. Изминаха две дълги минути, в които всички очакваха следващите му думи.

— Е — рече той най-сетне и се изправи. — Трябва да те поздравя за чудесната работа.

Магнус си наложи да се стегне, за да не въздъхне от облекчение.

— Аз винаги работя така, но приемам поздравленията ти — каза той и махна небрежно с ръка.

— Такова чудо ще пожъне огромен успех на някой мой прием. Затова настоявам да ми я продадеш.

— Да ти я продам?

— Да. — Марсел се наведе и прокара пръст по брадичката на кралицата. — Колкото и да ти плаща клиентът, аз давам двойно. Но трябва да я имам. Това е невероятно. Ще платя колкото поискаш.

— Но, Марсел...

— Стига, Магнус. — Марсел бавно завъртя пръст. — Всички си имаме слабости и те трябва да бъдат задоволявани, ако искаме да процъфтяват. Тя ще е моя.

Магнус нямаше как да намекне, че въображаемият клиент е по-важен от Марсел.

Мисли. Трябваше да мисли. Знаеше, че вампирът го наблюдава.

— Щом настояваш — рече накрая. — Но както ти казах, не съм приключил. Остават няколко финални щриха. Тя все още притежава някои неприятни навици от стария си живот. Версайските маниери — а те не са малко, — трябва да бъдат избродирани в нея като гоблен. Освен това още не съм подписал творбата си. А аз винаги ги подписвам.

— Колко време ще ти отнеме?

— О, малко. Мога да я доведа още утре...

— Предпочитам да остане тук. Все пак колко време ти трябва, за да подпишеш творбата си? — попита Марсел с лека усмивка.

— Може да отнеме известно време — каза Магнус и също се усмихна многозначително. — Подписът ми е доста сложен.

— Тъй като се занимавам с използвани стоки, предпочитам някои да са все още непокътнати. Не се бави много. Анри, Шарл... отведете мадам горе и я настанете в синята стая. Нека мосю Бейн довърши подписа си. Ще очакваме с нетърпение да видим скоро крайния продукт.

— Разбира се — каза Магнус.

Той бавно последва ратаите, които внесоха припадналата кралица в къщата.

След като я положиха на леглото, Магнус заключи вратата, препречи я с един голям гардероб и отвори капациите на прозорците. Синята стая беше на третия етаж, доста високо над предния двор. Но нямаше друг изход.

Магнус си позволи да сипе проклетия няколко мига, преди да поклати глава и да обмисли отново ситуацията. Вероятно можеше да се

измъкне, но как да измъкне и кралицата... и да я върне на Аксел...

Отново погледна през прозореца към земята. Повечето вампири бяха влезли в къщата, но неколцина слуги и ратаи останаха навън да посрещат каретите. Значи, надолу нямаше да стане, но нагоре...

Например с балон.

Магнус беше сигурен в едно — тази задача щеше да е особено трудна. Балонът се намираще в другия край на Париж. Затърси го с мисълта си и най-сетне го откри — беше сгънат в беседката в Булонския лес. Магнус го разви на тревата, накара го да се надуе, после използва магия, за да го направи невидим, и накрая го издигна над земята. Усети го как полита и го насочи нагоре, над дърветата на парка, над къщите и улиците, като внимаваше да избягва шпиловете на църквите и катедралите, а след това го тласна над реката. Балонът плаваше прекрасно и леко се носеше по вятъра. Искаше да се стрелне право нагоре, но Магнус го удържаше.

По някое време щяха да му свършат силите и щеше да изгуби съзнание. Надяваше се само това да се случи достатъчно късно, но никога не се знаеше. Докато балонът се приближаваше, Магнус се постара да го омагьоса напълно и много внимателно го поведе към къщата. После се наведе през прозореца, за да го хване. На коша имаше малка вратичка и той успя да я отвори.

Когато крадеш летящ балон и го омагьосваш да се носи над Париж, в идеалния случай трябва да имаш някаква представа как точно функционира. Магнус не се беше интересувал от устройството на балоните — знаеше единствено, че мунданите вече се носят в небето с пъстри копринени балони. Затова се смая, когато видя, че в коша гори огън.

Кралицата беше лека, но роклята ѝ — или онова, което беше скрила или пришила в нея — не беше, а Магнус вече се изтощаваше. Той щракна с пръсти и кралицата се събуди. Прокара пръст по устните ѝ точно навреме, за да заглуши писъка ѝ.

— Ваше Величество — каза Магнус с натежал от изтощение глас. — Няма време за обяснения, няма време за никакви встъпления. Сега трябва много бързо да излезете през този прозорец. Вие не можете да го видите, но отвън има нещо, в което ще се озовете. Побързайте.

Кралицата отвори уста и щом установи, че не може да продума, започна да тича из стаята, да взема разни предмети и да ги хвърля по Магнус. Той само потрепваше, когато вазите се разбиваха в стената до него. Успя да завърже балона с пердето за прозореца и сграбчи кралицата. Тя започна да го налага с малките си юмруци. Личеше си обаче, че няма голям опит и ударите ѝ не бяха особено ефикасни. На Магнус му оставаха съвсем малко сили, а тя явно вилнееше единствено благодарение на страха, който препускаше във вените ѝ.

— Ваше Величество — изсъска той. — Престанете. Чуйте ме. Аксел...

Щом чу името „Аксел“, тя застина. На Магнус повече не му трябваше и бързо я избута през прозореца. Балонът отскочи от удара и се отмести на стъпка от перваза — затова кралицата се приземи наполовина в него, наполовина навън. Увисна там, ужасена и вкопчена в нещо, което усещаше, но не можеше да види, а обутите ѝ в пантофки крака ритаха във въздуха и удряха в стената. Наложил се Магнус да изтърпи няколко ритника в гърдите и лицето, преди да успее да я прехвърли в коша. Полите ѝ се вдигнаха над главата и кралицата на Франция се превърна в купчина плат и два мятаци се крака. Магнус скочи в коша, затвори вратата и отвърза балона с дълбока въздишка на облекчение. Балонът се понесе право нагоре и се стрелна над покривите. Кралицата най-сетне успя да се претърколи и застана на колене. Докосна коша и се ококори учудено като дете. После се надигна бавно, надникна навън, хвърли един поглед на гледката долу и припадна.

— Някой ден — рече Магнус, загледан в свлечената в краката му кралска особа, — трябва да напиша мемоари.

Не за такова пътуване с балон беше мечтал.

Балонът изгуби височина, понесе се самоубийствено бавно и сякаш просто увисна над покриви и комини. Кралицата се размърда и изстена в коша, като го разклати насам-натам по начин, който предизвика гадене. Една сова внезапно се спусна в атака. Небето беше толкова тъмно, че Магнус изгуби представа накъде летят. Кралицата отново изстена и вдигна глава.

— Кой си ти? — попита немощно.

— Приятел на приятел — отговори Магнус.

— Какво...

— Най-добре не питайте, Ваше Величество. Наистина не искате да научите отговора. И ми се струва, че се носим на юг, което е напълно погрешната посока.

— Аксел...

— Да. — Магнус се наведе и се опита да различи улиците долу.
— Да, Аксел... но нека ви питам нещо... Ако искате да откриете, да речем, Сена, накъде ще гледате?

Кралицата отново отпусна глава назад.

Той успя да намери сили да възстанови магията над балона, за да остане невидим за мунданите. Не му достигна обаче енергия да скрие и себе си, затова имаше парижани, които видяха как половината от Магнус плава в мрака покрай прозорците на третия етаж. Някои хора не пестяха свещите и той се наслади на интересни гледки.

Накрая видя един познат магазин. Сними балона към улицата, докато тя не започна да му се струва все по-позната, а после зърна и „Парижката Света Богородица“.

Сега въпросът беше... къде да се приземят? Не можеш да кацнеш с балон наред Париж. Дори с невидим такъв. Париж просто беше твърде... шипест.

Имаше само едно подходящо място, а Магнус вече го ненавиждаше.

— Ваше Величество — каза той и побутна кралицата с крак. — Ваше Величество, трябва да се събудите.

Кралицата се размърда.

— Това, което ще ви кажа, няма да ви хареса, но повярвайте ми, че е най-доброто сред няколко ужасни алтернативи...

— Аксел...

— Да. След минутка ще кацнем в Сена...

— Какво?

— И ще е много уместно да си запушите носа. Предполагам, че роклята ви е пълна с бижута, така че...

Балонът се спускаше бързо и водата се приближаваше. Магнус внимателно го насочи между два моста.

— Може да...

Балонът се стовари в реката като камък. Огънят угасна и коприната веднага се спусна над Магнус и кралицата. Магнус беше останал почти без сили, но успя да събере достатъчно, за да разкъса

плата и да не се оплетат. После заплува в реката, като стискаше кралицата и я влачеше към брега. Както се надяваше, оказаха се близо до „Тюйлери“ и пристана му. Издърпа кралицата до стъпалата и я стовари там.

— Стойте тук — рече мокър и задъхан.

Но кралицата отново беше в безсъзнание. Магнус ѝ завидя.

Покатери се по стълбите и пое пак по улиците на Париж. Аксел вероятно обикаляше в района. Бяха се разбрали, ако нещо се обърка, Магнус да изпрати син проблясък в небето като фойерверк. Направи го, а после се свлече на земята и зачака.

След петнайсет минути до него спря карета — но не обикновена карета, а огромна, в черно, зелено и жълто. В нея поне десетина души можеха да пътуват с дни в най-големи удобства. Аксел скочи от капрата и хукна към Магнус.

— Къде е тя? Защо си мокър? Какво стана?

— Тя е добре — рече Магнус и вдигна ръка. — Това ли е каретата? За луксозно пътуване?

— Да — отговори Фон Ферсен. — Техни Величества настояха. А и няма да им подхожда да пътуват в нещо не така грандиозно.

— И по-незабележимо!

За първи път тази нощ Фон Ферсен изглеждаше смутен. Явно и той не одобряваше идеята и се беше противопоставил.

— Да, е... това е каретата. Но...

— Тя е на стъпалата. Наложил се да кацнем в реката.

— Да кацнете?

— Дълга история — отвърна Магнус. — Да кажем само, че положението малко се усложни. Но тя е жива.

Аксел се свлече на колене пред него.

— Никога няма да бъдеш забравен заради това си дело — каза той тихо. — Франция ще помни. Швеция ще помни.

— Не ми пука дали Франция и Швеция ще помнят. Искам ти да помниш.

Магнус беше искрено изненадан, че именно Аксел запали целувката — така внезапна и страстна, че цял Париж, всички вампири, Сена и балонът изчезнаха и останаха само те двамата. Съвършен миг.

И именно Магнус прекъсна целувката.

— Върви — прошепна той. — Искам да си в безопасност. Върви.

Аксел кимна, изглеждаше смаян от себе си и хукна към стълбите на пристана. Магнус се надигна, хвърли един последен поглед назад и потегли.

Не можеше да се прибере у дома. Вампирите на Сен Клод вероятно го чакаха там. Трябваше да се покрие до зазоряване. Прекара нощта в малкото имение на мадам Дьо..., една от най-новите му любовници. Призори се върна в апартамента си. Входната врата беше открената и той влезе предпазливо.

— Клод! — извика Магнус и предпазливо застана в петното светлина на прага. — Мари! Рейгнър!

— Те не са тук, мосю — отвърна нечий глас.

Анри. Разбира се. Седеше на стълбището.

— Нарани ли ги?

— Отведохме онези, които наричате Клод и Мари. Не знам кой е Рейгнър.

— Наранихте ли ги? — попита пак Магнус.

— Вече не може да бъдат наранени. Господарят поиска да ви предам комплиментите му. Каза, че от тях се получил великолепен пир.

На Магнус му прилоша. Мари и Клод бяха толкова добри с него, а сега...

— Господарят много би искал да ви види — каза Анри. — Защо да не идем веднага, а ще поговорите, когато се събуди довечера.

— Мисля да отклоня тази покана — отвърна Магнус.

— Струва ми се, че ако го направите, Париж ще стане много негостоприемно място за вас. А и кой е онзи ваш младеж? Все някога ще научим името му. Разбирате ли?

Анри се изправи и се опита да добие заплашителен вид, но той беше мундан, най-обикновен седемнайсетгодишен вампирски ратай.

— Виж какво ще ти кажа, малки подлизурко — каза Магнус и пристъпи към него. — Явно си забравил с кого си имаш работа.

Позволи на няколко сини искри да пропукат между пръстите му и Анри отстъпи крачка назад.

— Върви си у дома и кажи на господаря си, че съм получил съобщението. Кажи му, че не съм искал да го оскърбя и веднага напускам Париж. Да смята въпроса за приключен. Приемам наказанието си.

Отмести се от вратата и протегна ръка към нея, за да покаже на Анри, че е време да си тръгва.

Както и очакваше, в къщата цареше пълен безпорядък — преобърнати мебели, следи от огън по стените, липсваха произведения на изкуството, книги бяха разкъсани. В спалнята леглото и дрехите му бяха залети с вино... Е, поне се надяваше да е вино.

Магнус не се задържа дълго в този хаос. Махна леко с ръка и мраморната камина се плъзна встрани от стената. Той извади от дупката зад нея пълна със златни монети торба, дебела пачка банкноти, колекция прекрасни пръстени с цитрини, нефрит и рубини и един великолепен син топаз.

Това беше застрахователната му полица, в случай че революционерите нападнат дома му. Вампири, революционери... вече нямаше разлика. Пръстените се озоваха по пръстите му, банкнотите — в жакета, а жълтиците в красивата кожена чанта, която също пазеше зад стената именно с тази цел. Бръкна по-дълбоко в отвора и извади последната вещ — Сивата книга, подвързана със зелено кадифе. Прибра я внимателно в чантата.

Чу някакъв тих звук зад гърба си и видя, че Рейгнър използва изпод леглото.

— Малки приятелю — рече Магнус и взе на ръце изплашената майmunка. — Поне ти си оцелял. Ела. Ще дойдеш с мен.

Когато чу новините, Магнус беше вече високо в Алпите, лежеше до едно поточе и мачкаше няколко еделвайса с палец. От седмици се опитваше да избягва всичко свързано с Франция — французите, френската храна и френските новини. Беше се отдал на свинско и телешко, на минерални бани и четене. Голяма част от времето прекарваше сам — единствено в компанията на малкия Рейгнър — и на спокойствие. Но тази сутрин един благородник беглец от Дижон отседна в неговата странноприемница. Приличаше на бърбивец, а Магнус не беше в настроение за подобна компания, затова отиде да се излегне до потока. Не се изненада обаче, когато онзи го последва и тук.

— Мосю! — извика французинът, докато пуфтеше по хълма.

Магнус перна леко от нокътя си едно парченце от еделвайса.

— Да?

— Ханджията каза, че скоро сте пристигнали от Париж, мосю. Значи, сте сънародник?

В хана Магнус носеше малко магически прах, за да минава за обикновен френски благородник беглец, каквито прииждаха с хиляди от границата.

— Идвам от Париж — отвърна той неопределено.

— И имате майmunка?

Рейгнър лудуваше наоколо. Явно Алпите му понасяха много добре.

— О, мосю, толкова се радвам, че ви открих! От седмици не съм говорил със земляк. — Французинът закърши ръце. — Не знам вече какво да мисля. Какви страшни времена! Какви ужаси! Сигурно сте чули за краля и кралицата?

— Какво да съм чул? — попита Магнус, като запази безстрастно изражение.

— Техни Величества, Господ да ги пази! Опитали се да избягат от Париж! Стигнали до Варен, а там някакъв пощенски служител разпознал краля. Хванали ги и ги върнали в столицата. О, ужасни времена!

Магнус стана, без да продума, взе Рейгнър и се върна в хана.

Досега не искаше да мисли за това, представяше си, че Аксел и кралското семейство са в безопасност. Имаше нужда да ги вижда така. Но сега...

Известно време крачи нервно из стаята и накрая написа писмо, адресирано до Аксел в Париж. След това зачака отговор.

Той дойде след три седмици от Швеция и бе написан от непозната ръка.

Мосю,

Аксел иска да ви увери, че е добре и споделя дълбочината на чувствата ви. Както знаете, кралят и кралицата са затворници в Париж. Аксел замина за Виена, за да се застъпи за тях пред императора, но се страхувам, че е решен да се върне в Париж с риск за живота си. Мосю, изглежда, Аксел много ви цени, дали бихте могли да му

пишете и да го разубедите? Той е мой обичан брат и аз непрестанно се тревожа за него.

Имаше виенски адрес, а бележката бе подписана само със „Софи“.

Аксел щеше да се върне в Париж. Магнус беше сигурен в това.

Вампири, феи, върколаци, ловци на сенки и демони — тях Магнус разбираше добре. Но в света на мунданите не съзираше никакъв модел, нито порядък. С тяхната изменчива политика. С краткия им живот...

Той отново си спомни синеокия мъж, който стоеше в салона му. После запали кибритена клечка и изгори бележката.

---

[1] Хазартна игра, възникнала в кралския двор на Луи XIV в края на XVII в. В използваното от придворните тесте има карта с изображение на египетски фараон, откъдето идва и наименованието „фаро“. Въпреки че е забранена със закон след смъртта на краля, играта добива изключителна популярност извън пределите на Франция, в Англия и САЩ. — Б.р. ↑

[2] Кюлотите са къси до коленете панталони, модерни сред френската аристокрация. Най-бедното и революционно настроено съсловие във Франция получава прозвището *sans-culottes*, или „без кюлоти“, заради дългите панталони, носени от обикновените хора. — Б.р. ↑

[3] Еротичен роман от Никола-Едме Ретиф дьо ла Бретон (1734–1806). — Б.пр. ↑

ВАМПИРИ, КИФЛИ И ЕДМЪНД ХЕРОНДЕЙЛ

Лондон, 1857 г.

След злощастните събития по време на Френската революция Магнус вече хранеше леко предубеждение към вампирите. Немъртвите вечно убиваха нечии слуги и излагаха на опасност любимите маймунки на хората. Вампирският клан в Париж още му изпращаше груби съобщения заради малкото им недоразумение. Технически вампирите таяха неприязън много по-дълго от всяко друго живо същество и ако изпаднеха в лошо настроение, се утешаваха с убийства. Магнус по принцип предпочиташе не толкова — простете за каламбура — кръвожадни компаньони.

Оставаше и фактът, че понякога вампирите извършваха и по-лоши престъпления от убийство. Извършваха престъпления срещу модата. Когато си безсмъртен, се случва да забравиш за хода на времето, но нямаше никакво извинение за носенето на боне, което е било шик в ерата на Наполеон I.

Магнус обаче си даваше сметка, че не бива да отхвърля прибързано всички вампири.

Лейди Камила Белкор беше ужасно очарователна жена. Освен това винаги се обличаше в крак с модата. Полите на роклята ѝ имаха очарователен кринолин и надиплената около стола на седем тесни вълнички синя тафта я караха да изглежда така, сякаш се издига от сияещ син фонтан. Платът на деколтето ѝ обаче бе съвсем оскъден, а гърдите ѝ бяха бели и извити като перли. Единствено черна кадифена панделка нарушаваше свършената бледност на бюста и изящната ѝ шия, а около лицето ѝ бяха струпани гъсти лъскави букли. Една златна къдрица беше достатъчно дълга, за да се спусне върху деликатната извивка на ключицата ѝ, и неведнъж спираше погледа на Магнус върху...

Наистина всички пътища водеха към деколтето на лейди Камила. Роклята беше великолепа. Деколтето също беше великолепно.

Лейди Камила, колкото красива, толкова и наблюдателна, забеляза какво бе забелязал той и се усмихна.

— Да си нощно създание, е невероятно — тихо призна тя, — защото никога не се налага да носиш друго, освен вечерно облекло.

— Не се бях сещал за това — отвърна Магнус поразен.

— Разбира се, аз обожавам разнообразието и не пропускам възможност да сменя тоалета си. Установила съм, че изпълнената с авантюри нощ предоставя на една дама много поводи да се освободи от одеждите си. — Наведе се напред и единият ѝ блед гладък лакът се опря на махагоновата маса на ловците на сенки. — Нещо ми подсказва, че сте мъж, който знае много за изпълнените с авантюри нощи.

— Милейди, с мен всяка нощ е изпълнена с авантюри. Моля, продължете за модата — подтикна я Магнус. — Тя ми е любима тема.

Лейди Камила се усмихна.

Магнус дискретно сниши глас.

— Или, ако предпочитате, продължете с темата за събличането. Тя ми е най-любимата.

Седяха един до друг на дълга маса в Лондонския институт на ловците на сенки. Консултът, страховит нефилим, който председателстваше събранието, каканижеше нещо за заклинанията, които искали магьосниците да им предоставят на ниски цени, а също и кое според тях било подобаващото поведение за вампири и върколаци. Магнус още не беше чул и една полза за долноземците от това Съглашение, но напълно разбираше защо ловците на сенки изпитват такова неистово желание да го ратифицират.

Вече съжаляваше, че се съгласи да дойде в Лондон и в Института. Ловците на сенки губеха ценното му време. Консултът, който май се казваше Моргуацит, изглеждаше страстно влюбен в собствения си глас.

Макар че най-сетне бе замлъкнал.

Магнус откъсна поглед от Камила към не така приятната гледка, която представляваше консултът. Той се вираше в него и неодобрението беше изписано на физиономията му толкова ясно, колкото прогорените в кожата му руни.

— Ще бъдете ли така любезен да прекратите флирта си с жената вампир за момент — рече той с кисел тон.

— Флирт ли? Та ние водехме съвсем безобиден разговор — отвърна засегнатият Магнус. — Уверявам ви, че започна ли да флиртувам, цялата зала ще разбере. Всичко живо палува, щом магьосникът флиртува.

Камила се засмя.

— Каква хубава рима.

Шегата на Магнус като че ли отприщи безкрайното недоволство на всички долноземци около масата.

— За какво сме се събрали, освен да разговаряме помежду си? — попита млад върколак, който имаше пламтящите зелени очи на фанатик и слабото решително лице на интелигентен фанатик. Казваше се Ралф Скот. — От три часа сме тук и още не сме имали шанса да се изкажем. Само нефилимът говори.

— Не мога да повярвам — обади се Арабела, очарователна русалка с очарователно разположени миди, — че доплувах по Темза и се съгласих да ме извлекат с макари и да ме сложат в огромен стъклен аквариум заради това.

Тя говореше доста високо.

Дори Моргуацит изглеждаше смутен. Магнус се зачуди защо ловците на сенки имат толкова дълги имена, а магьосниците си избират елегантни едносрични фамилии? Дългите имена явно бяха признак на твърде високо самочувствие.

— Вие, нещастници, трябва да сте горди, че се намирате в Лондонския институт — изрева един среброкос ловец на сенки, на име Старкуедър. — Не бих пуснал тук и един от вас, освен ако не нося мърлявата му глава, набучена на кол. Замълчете и оставете по-добрите от вас да говорят.

Настъпи крайно неловко мълчание. Старкуедър огледа кръвнишки всички и спря очи на Камила, но не я съзерцаваше като красива жена, а като хубав трофей, който би могъл да окачи на стената си. Тя извърна поглед към своя водач и приятел, светлокосия вампир Алексей де Куинси, но той не отвърна на нямата ѝ молба. Магнус протегна ръка и хвана нейната.

Кожата ѝ беше хладна, ала пръстите ѝ съвършено пасваха на неговите. Видя, че Ралф Скот поглежда към тях двамата и пребледнява. Беше дори по-млад, отколкото Магнус си мислеше. Огромните му

стъкленозелени очи издаваха чувствата му и сега бяха приковани в Камила.

Интересно, помисли си Магнус и си отбеляза това наблюдение.

— Събрали сме се, за да постигнем съгласие. — Скот говореше преднамерено бавно. — А това означава, че всички трябва да бъдем изслушани. Вече чух каква ще е ползата от мира за ловците на сенки. Искам да обсъдим каква ще е ползата от него за долноземците. Ще имаме ли членове в Съвета?

Старкуедър се задави, а една жена от ловците на сенки рязко се изправи.

— Боже мой, мисля, че съпругът ми беше прекалено развълнуван от предстоящата си реч и забрави да предложи закуски — каза тя високо. — Аз съм Амалия Моргенстърн.

— О, така ли било — помисли си Магнус. — Моргенстърн. Ужасно име.

— Мога ли да ви предложа нещо? — продължи тя. — Веднага ще позвъня на прислугата.

— Не давайте на кучетата сурово месо — изкикоти се Старкуедър и Магнус видя, че друга жена ловец на сенки се хили в шепата си.

Ралф Скот седеше блед и неподвижен. Той беше поел инициативата да събере долноземците тук и бе единственият присъстващ върколак. Дори по-малкият му брат Улси не пожела да дойде и се раздели с него пред стълбите на Института, като тръсна нехайно русата си глава и смигна на Магнус. (Магнус отново си беше помислил, че това е интересно.)

Феите категорично отказаха да се присъединят, кралицата била против идеята. Магнус бе единственият магьосник на сбирката, и то след като се наложи Ралф да го издири заради връзките му с Мълчаливите братя. Самият Магнус не хранеше особени надежди за този опит за примирие с ловците на сенки, но беше срамота да гледа как смелите мечти на момчето се разбиват на пух и прах.

— Нали се намираме в Англия? — попита той и дари Амалия Моргенстърн с очарователна усмивка, а тя като че ли се изчерви. — За мен ще е удоволствие, ако ни сервирате кифли.

— Ама разбира се — отвърна Амалия. — С бита сметана, естествено.

Магнус погледна Камила.

— Имам прекрасни спомени с разбиване на сметана и красиви жени.

Доставяше му удоволствие да скандализира ловците на сенки. Сякаш и на Камила ѝ допаднаше. Тя присви за миг зелените си очи от доволство и веселие, като котка, която вече си е хапнала сметана.

Амалия разклати звънеца.

— Докато чакаме кифлите, можем да изслушаме до края речта на скъпия Родерик!

Настъпи смущаваща тишина, наред която мърморенето зад вратата прозвуча силно и ясно:

— Милостиви Ангеле, дай ми сили да издържа...

Родерик Моргенстърн, който според Магнус напълно заслужаваше име, звучащо като хрущенето на дъвчеща чакъл коза, щастливо се изправи и продължи речта си. Амалия се опита да стане незабелязано от мястото си — Магнус можеше да ѝ каже, че кринолините и незабелязаните движения са изгубена кауза — отиде до вратата и я отвори.

Няколко млади ловци на сенки се изсипаха в стаята като падащи едно върху друго кученца и Амалия се ококори в комична изненада.

— Ама какво, за бога...

Въпреки че ловците на сенки се движеха с бързината на ангели, само един успя да се приземи грациозно. Беше момче, или по-скоро млад мъж, който приключи падането си на коляно пред Амалия като Ромео пред Жулиета.

Косата му беше с цвят на монета от чисто злато, без никакви примеси, а чертите му бяха чисти и изящни като гравирани на точно такива монети профил. Ризата му се беше поразмъкнала в процеса на подслушването, а яката зееше отворена и разкриваше крайчеца на руна върху бялата му кожа.

Но най-забележителното в него бяха очите му. Смеещи се очи, изпълнени едновременно с радост и нежност: имаха цвета на искрящо синьо небе преди здрачаване в Рая, когато ангелите, които са били послушни през деня, се поддават на съблазните на греха.

— Не мога да понеса разлъката с вас нито миг повече, скъпа моя, прескъпа моя госпожо Моргенстърн — каза младежът и сграбчи ръката на Амалия. — Копнея за вас.

Той запърха с дългите си златни ресници и Амалия Моргенстърн незабавно се разтопи в руменина и усмивки.

Магнус винаги бе смятал, че предпочита черните коси. Но изглежда, съдбата му повеляваше да разшири хоризонтите си. Или това, или всички блондини на света се бяха наговорили внезапно да изглеждат неустойими.

— Извинете ме, Бейн? — обади се Родерик Моргенстърн. — Слушате ли?

— Съжалявам — любезно отвърна Магнус. — Просто в стаята току-що влезе една изключително привлекателна личност и аз не чух и дума от речта ви.

Вероятно това не беше особено мъдра забележка. По-възрастните ловци на сенки, представителите на Клейва, изглеждаха ужасени и смаяни от факта, че долноземец показва интерес към един от техните. Нефилимите бяха категорични по въпроса за хомосексуалността и социално неприемливото поведение, тъй като основното им занимание беше да размахват огромни оръжия и да съдят де когото сварят.

Това обаче като че ли засили интереса на Камила към Магнус. Тя гледаше ту него, ту младия рус ловец на сенки и прикри усмивката си с облечена в ръкавица ръка.

— Прелестен е — прошепна тя на Магнус.

Амалия забута към вратата младите ловци на сенки — русокосия, един по-възрастен от него младеж с гъста кестенява коса и характерни вежди и тъмнооко, подобно на птичка малко момиченце, което погледна през рамо и се обърна с ясно и въпросително „Тате?“ към председателя на Лондонския институт — мрачен мъж, на име Гранвил Феърчайлд.

— Върви, Шарлот. Знаеш си задълженията — отвърна Феърчайлд.

Да, задълженията преди всичко; такъв е пътят на война, помисли си Магнус. Със сигурност дългът преди любовта.

Малката Шарлот, която вече беше истински ловец на сенки, послушно затопурка навън.

Ниският глас на Камила отново привлече вниманието на Магнус.

— Предполагам, че не бихте искали да си го поделитем?

Магнус ѝ се усмихна.

— Не и като ястие. Това ли имате предвид?

Камила се засмя. Ралф Скот изсумтя с нетърпение, но замълча заради Де Куинси, който раздражено му прошепна нещо; и над целия този шум се надигна недоволното бучене на Родерик Моргенстърн, който явно държеше да продължи речта си — накрая пристигнаха и закуските, внесени от цяла тълпа прислужници със сребърни подноси за чай.

Русалката Арабела вдигна ръка и енергично разплиска водата в аквариума си.

— Ако обичате. И аз искам кифличка.

Когато нескончаемата реч на Моргенстърн все пак свърши, всички бяха изгубили желание за разговори и искаха само да се приберат у дома. Магнус се раздели с Камила Белкор с дълбока неохота, а с ловците на сенки — с дълбоко облекчение.

Беше минало известно време от последното му влюбване и вече чувстваше последиците от това. Спомняше си блясъка на любовта по-ярък, а болката от загубата — по-нежна, отколкото всъщност бяха. Установи, че се вглежда в много лица в търсене на потенциална любов и вижда мнозина като сияйни съсъди за тази възможност. Вероятно този път щеше да е нещо неописуемо, нещо, което кара жадните сърца да бият лудо от копнеж незнайно по какво, но им отнема волята да изоставят стремежа си. Напоследък зърнеше ли лик, уловеше ли поглед или жест, в гърдите му се събуждаше припев, мелодия в настойчивия ритъм на сърцето му. Може би този път, може би с този.

Докато вървеше по Темз Стрийт, започна да крои планове как отново да се види с Камила. Трябваше да се отбие у вампирския клан в Лондон. Знаеше, че Де Куинси живее в Кенсингтън.

Етикетът го повеляваше.

— Все пак — рече си на глас, размахвайки бастунчето с маймунска глава — привлекателните и интересни личности не падат от небето.

Точно тогава русокосият ловец на сенки, когото беше видял в Института, се спусна в салто от върха на една стена и грациозно се приземи на улицата пред него.

— Смайващо красиви костюми, ушити на Бонд Стрийт, и червени брокатени жилетки не падат от небето! — извика обнадеедено Магнус към небесата.

Младият мъж се смръщи.

— Моля?

— О, нищо, нищо — отвърна Магнус. — Какво обичате? Не мисля, че имам удоволствието да ви познавам.

Нефилимът се наведе и взе от паважа шапката си, която беше паднала при скока му, но пак я свали от главата си и я размаха галантно към Магнус. Цялостният ефект от пръхащите му мигли и усмивката се равняваше по въздействие на леко земетресение. Магнус не можеше да вини Амалия Моргенстърн, че се беше разкикотила така, макар че момчето бе твърде младо за нея.

— Цели четирима от почитаемите ни старейшини ми заръчаха в никакъв случай да не разговарям с вас, затова реших, че е наложително да се запознаем. Казвам се Едмънд Херондейл. Може ли да попитам за името ви? Наричат ви само „онзи безочлив нафукан магьосник“.

— Дълбоко съм трогнат от тази оценка — каза Магнус и се поклони. — Магнус Бейн на вашите услуги.

— Е, вече се познаваме — отбеляза Едмънд. — Превъзходно! Често ли посещавате свърталища на греха и разврата?

— Сегиз-тогиз.

— Когато изхвърляха чиниите, семейство Моргенстърн казаха, че ги посещавате — каза Едмънд с огромен ентусиазъм. — Ще идем ли?

Когато изхвърляха чиниите? Магнус не схвана веднага какво означава това, а когато разбра, усети студ в гърдите си. Ловците на сенки бяха изхвърлили чиниите, до които долноземците се бяха докоснали, да не би да са им покварили порцелана.

От друга страна, Едмънд нямаше вина за това. А и Магнус нямаше къде другаде да иде, освен в набързо купеното имение на Гросвенър Скуеър. Благодарение на една скорошна авантюра временно беше забогатял (състояние, което презираше; обикновено се опитваше да се отърве възможно най-бързо от парите си), затова реши да живее със стил. Доколкото му бе известно, светското общество на Лондон го наричаше „богаташа Бейн“. А това означаваше, че много хора изгаряха от нетърпение да се запознаят с него, но повечето от тях изглеждаха отегчителни. За разлика от Едмънд.

— Защо не? — каза Магнус.

Едмънд засия.

— Прекрасно. Малцина са готови на истински приключения. Не мислите ли така, Бейн? Тъжно, нали?

— Аз нямам много житейски принципи, но един от тях е никога да не отхвърлям възможност за приключение. Другите са: да не започвам романтична връзка с морско създание; винаги да казвам какво искам, защото в най-лошия случай ще настъпи смущение, а в най-добрия — голота; да искам лесните пари предварително и никога да не играя на карти с Катарина Лос.

— Моля?

— Тя мами — обясни Магнус. — Имайте едно наум.

— Много бих искал да срещна дама, която мами на карти — рече Едмънд с копнеж. — Ако не броим лелята на Гранвил, Милисънт, която е истински кошмар на пикет^[1].

Магнус не беше и предполагал, че достопочтените ловци на сенки играят карти, камо ли, че мамят. Вероятно си бе въобразявал, че разпускат с оръжейна подготовка и дискусии за безкрайното си превъзходство над останалите.

Опита се да направи намек на Едмънд:

— В мунданските клубове обикновено не гледат с добро око на клиенти, които, да вземем просто за пример, носят множество оръжия. Това може да се окаже пречка.

— В никакъв случай — обеща му Едмънд. — Разполагам с незначителен арсенал. Само няколко нещастни кинжала, мижаво стили, един-два камшика...

Магнус примигна.

— Нищо и никаква оръжейница. Все пак мисля, че това ще е много забавна събота.

— Превъзходно! — възкликна Едмънд Херондейл.

Явно сметна, че е одобрен за компаньон в малката екскурзия на Магнус. Изглеждаше възхитен.

Клуб „Уайтс“ на Сейнт Джеймс Стрийт изобщо не се беше променил. Магнус огледа със задоволство бялата каменна фасада: гръцките колони и арките на по-високите прозорци, които превръщаха всеки от тях в малък параклис; балконите с перила от ковано желязо и сложни спираловидни мотиви, които винаги му напомняха за върволица от охлювени черупки; еркерния прозорец, през който навремето един прочут мъж се взирал и заложил на надбягване между

капките^[2]. Клубът беше основан от италианец, посещаваше се от престъпници и вече повече от сто години бе неустоймо проклятие за английските аристократи.

Чуеше ли нещо да се определя като „проклятие“, Магнус беше сигурен, че ще му допадне. Ето защо беше избрал това фамилно име^[3] и се бе присъединил към клуб „Уайтс“ при едно посещение в Лондон преди няколко години, най-вече защото неговата приятелка Катарина Лос се обзаложи, че не би могъл да го направи.

Едмънд се завъртя около стърчащия пред входната врата черен уличен фенер от ковано желязо. Подскачащото зад стъклото пламъче изглеждаше невзрачно в сравнение с очите му.

— Навремето разбойниците идвали тук да пият горещ шоколад — каза небрежно Магнус, докато влизаха. — Горещият шоколад бил прекрасен. А разбойничеството е свързано с много мръзнене.

— Вие някога заплашвали ли сте с „Парите или живота“?

— Ще кажа само, че изглеждам зашеметяващо с маска и голяма шапка.

Едмънд пак се засмя — имаше лек и приятен смях, като на дете. Очите му жадно поглъщаха помещението, от тавана — който създаваше впечатлението, че се намират в огромна каменна бъчва — до натруфения като окичена със скъпоценности херцогиня полилей и масите със зелено сукно в дясната страна на залата, където мъже играеха карти и губеха цели състояния.

Способността на Едмънд да се изумява и изненадва го караше да изглежда още по-млад и придаваше крехкост на красотата му. Магнус не се питаше защо един нефилим не се притеснява от долноземец. Съмняваше се, че Едмънд Херондейл изобщо се притеснява от нещо. Той беше жаден за забавления, готов за вълнения и много доверчив към света.

Едмънд посочи към двама мъже, единият от които пишеше в огромна книга и движеше дръзко перото.

— Какво правят там?

— Предполагам, че записват облозите. Клубът има много почитана книга за облози. Приема се всичко — дали един джентълмен може да ограби дама в балон на хиляда фута над земята, или пък дали друг може да оцелее цял ден под вода.

Магнус намери две свободни кресла близо до огъня и поръча с жест питиета. Жаждата им беше утолена само след миг. В това отношение „Уайтс“ не отстъпваше на който и да е отличен клуб за джентълмени.

— А дали е възможно? — попита Едмънд. — Не да живееш под водата, знам, че мунданите не могат. Другото.

— Моят опит с балон и дама не беше много удовлетворителен — отвърна Магнус и потръпна при спомена. Кралица Мария-Антоанета е вълнуващ, но не особено приятен спътник. — Не изпитвам желание да се отдавам на плътски наслади с дама или джентълмен в балон. Колкото и привлекателни да са те.

Едмънд Херондейл не изглеждаше изненадан от споменаването на джентълмени в романтичните представи на Магнус.

— Аз лично предпочитам дама в балон — рече той.

— О...

Магнус подозираше нещо такова.

— Но всяко ухажване ме ласкае — добави Едмънд с очарователна усмивка. — А мен винаги ме ухажват.

Каза го ухилен и с пърхане на златистите си мигли, както когато бе въртял Амалия Моргенстърн на пръста си. Беше достатъчно умен, за да знае колко е безочлив, и очакваше това да се харесва на другите. Магнус подозираше, че се харесва.

— О, така ли? — рече той и елегантно приключи темата. — Може би някоя конкретна дама?

— Не съм сигурен, че вярвам в брака. Защо ти е само един бонбон, когато можеш да имаш цялата кутия?

Магнус вдигна вежди и отпи от отличното бренди. Младежът говореше с наивната наслада на човек, чието сърце никога не е било разбивано.

— Никой не те е наранявал досега, нали? — попита Магнус.

Не виждаше смисъл от заобикалки.

Едмънд сякаш се притесни.

— Защо, ти ще ме нараниш ли?

— След като имаш толкова камшици на разположение? Едва ли. Имах предвид, че ми приличаш на човек, на когото не са му разбивали сърцето.

— Изгубих родителите си като дете — сподели искрено Едмънд.
— Но рядко се намира ловец на сенки с непокътнато семейство. Феърчайлд ме приютиха и ме отгледаха в Института. Там е моят дом. А ако говориш за любов — не, никой не ми е разбивал сърцето. И не очаквам да го разбие.

— Вярваш ли в любовта?

— Любов, брак... според мен са много надценявани. Ето, например Бенедикт Лайтууд наскоро надяна хомота и цялата ситуация е отвратителна...

— Понякога е трудно, когато приятелите ти минават към следващия етап в живота си — рече Магнус съчувствено.

Едмънд направи гримаса.

— Бенедикт не ми е приятел. Жал ми е за нещастната млада дама. Мъжът ѝ има странни навици, ако ме разбираш.

— Не те разбирам — каза сухо Магнус.

— Искам да кажа, че са леко неестествени.

Магнус го изглежда студено.

— Наричаме го Бенедикт Лошата новина — каза Едмънд. — Предимно заради навика му да общува с демони. Колкото повече пипала, толкова по-добре...

— О — възкликна Магнус. Беше му просветнало. — Знам кого имаш предвид. Той купи от един приятел много особени ксилографии. Както и няколко гравюри. Уверявам те, че въпросният приятел е честен търговец, макар самият аз да не съм купувал нищо от него.

— Наричаме го също Бенедикт Светулката. И Бенедикт Скота — добави горчиво Едмънд. — Но той все се прокрадва наоколо, докато ние се занимаваме с почтени дела, и Клейвът смята, че е много благовъзпитан. Горката Барбара. Опасявам се, че прибърза само заради разбитото си сърце.

Развеселен, Магнус се облегна в стола си и се поинтересува:

— И кой ѝ разби сърцето, ако мога да попитам?

— Сърцата на дамите са като порцеланови фигурки на полицата на камина. Толкова са много и е съвсем лесно да ги счупиш по невнимание — сви рамене Едмънд, малко унило, но предимно закачливо.

В това време мъж с отвратителна жилетка се приближи до креслото му.

— Моля за извинение — рече той. — Но съм леко озадачен!

— Готов съм великодушно да повярвам, че сте се обличали на пияна глава — промърмори Магнус под сурдинка.

— Моля? — попита мъжът. — Казвам се Олвънли. Вие да не сте някой богаташ от Индия?

Магнус не беше склонен да обяснява произхода си на белокожи европейци, които не правят разлика между Шанхай и Янгон, да не говорим за Индия, но имайки предвид размириците там, никак не му се понрави, че го вземат за индиец. Въздъхна, пренебрегна забележката и се представи с поклон.

— Херондейл — рече Едмънд и също се поклони.

Неговата златна увереност и откритата му усмивка свършиха работа.

— Нови ли сте в клуба? — поинтересува се внезапно благоразположеният Олвънли. — Така, така. Много хубаво. Може ли да ви предложи питие?

Приятелите му, някои от които седяха около масата за игра, а други се мотаеха наоколо, вдигнаха дискретно наздравица. Според радостните известия кралица Виктория се беше възстановила след раждането и майка и дъщеря се чувствали прекрасно.

— Да пием за здравето на нашата принцеса Беатрис и за кралицата!

— Бедната жена не роди ли вече девет деца? — попита Магнус. — На деветото бях сигурен, че ще е твърде изтощена да му измисли име и със сигурност няма да има сили да управлява страната. Така или иначе, пия за нейно здраве.

Едмънд беше повече от готов за още питиета, макар че по едно време се обърка и нарече кралицата „Ванеса“ вместо „Виктория“.

— Хахаха — разсмя се Магнус. — Май се понакваси!

Едмънд се бе зачервил от алкохола и почти веднага потъна в една игра на карти. Магнус се включи в игра на макао, но се усети, че наблюдава ловеца на сенки с известно безпокойство. Хора, които безгрижно вярваха, че светът им дължи добър късмет, можеха да загаят на игралната маса. Като се добавеха жаждата за силни усещания и темпераментът му, комбинацията ставаше пагубна. Внезапно блясъкът в очите на момчето се промени на светлината на восъчните свещи — от синьо небе към море преди буря.

Магнус си помисли, че Едмънд прилича на кораб — сияйно красив, но подвластен на капризите на вятъра и водата. Само времето щеше да покаже дали ще пусне котва в мирно пристанище, или красотата и чарът му ще се превърнат в развалини.

Каквото и да си въобразяваше, Магнус не гореше от желание да се превръща в бавачка на един ловец на сенки, Едмънд беше възрастен мъж и бе способен да се грижи за себе си. Накрая именно Магнус се отегчи и го изкара от клуб „Уайтс“ на отрезвителна нощна разходка.

Не бяха много далече от Сейнт Джеймс Стрийт, когато магьосникът прекъсна разказа си за един инцидент в Перу, защото усети, че Едмънд се напруга. Атлетичното му ангелско тяло внезапно се изопна и той заприлича на хрътка, усетила животно в хрусталаците.

Магнус проследи погледа му и видя мъж с цилиндър, който стискаше здраво вратата на една карета и явно се караше с пътниците вътре.

Ситуацията беше потресаващо нецивилизована и след миг се влоши още повече. Мъжът започна да дърпа една млада жена за ръката. Тя беше облечена скромно, като камериерка или прислужница на дама, и той се опитваше да я измъкне със сила от каретата.

Щеше да успее, ако не се беше намесила другата пътничка — дребна мургава дама с рокля, която прошумоля като коприна, когато гласът ѝ проехтя гръмотевично.

— Пусни я, нещастнико! — извика тя и започна да го налага по главата с бонето си.

Мъжът се сепна от тази неочаквана атака, пусна прислужницата, но насочи вниманието си към дамата и стисна ръката, с която държеше бонето. Жената извика повече от гняв, отколкото от ужас, и го цапардоса по носа. Лицето му се извърна леко от удара и Магнус и Едмънд видяха очите му.

Нямаше как да сбъркат бездната зад тези поразителни отровназелени очи. Демон, помисли си Магнус. Гладен демон, който се опитва да отвлече жена от карета наред Лондон.

Демон, който имаше лошия късмет да върши това пред очите на един ловец на сенки.

Магнус обаче си спомни, че ловците на сенки ловуват на групи и че Едмънд Херондейл беше пиян.

— Така — рече той. — Нека поспрем да помислим. — О, ама ти вече хукна. Прекрасно.

Установи, че говори на палтото на Едмънд, което беше смъкнато и захвърлено на купчинка на паважа, а шапката му се въртеше лекичко до него.

Едмънд скочи, превъртя се във въздуха и се приземи на покрива на каретата, като същевременно измъкна скритите в гънките на дрехите си оръжия: двата камшика, които бе споменал, се извиха като пращящи мълнии в нощното небе. Той ги размахваше с поразителна прецизност и светлината им събуди в разрошената му коса златен огън, който озари изящните му черти. На това сияние Магнус видя как се променя лицето му — вече не беше смеещо се момче, а ангел със сурово изражение.

Един камшик се изви около кръста на демона като мъжка ръка на талията на дама по време на валс, а друг се усука плътно около врата му. Едмънд рязко замахна, демонът се завъртя и се стовари на земята.

— Нали чу дамата — каза Едмънд. — Пусни я.

Демонът изръмжа — зъбите му като че ли внезапно се бяха умножили — и се хвърли към каретата. Магнус вдигна ръка, вратата се затръшна и каретата се изстреля няколко метра напред, въпреки че нямаше кочияш — вероятно вече беше изяден, — а ловецът на сенки все още стоеше на покрива ѝ.

Едмънд не изгуби равновесие. Просто скочи на земята, ловък като котка, шибна с камшика демона през лицето и той отново полетя назад. Едмънд настъпи с крак гърлото му и Магнус видя как създанието се сгърчва и формата му започва да се размива и променя.

Вратата на каретата се отвори със скърцане и дамата, която беше налагала нападателя с бонето си, излезе от убежището си на улицата, където вилнееха демони.

— Мадам — рече Магнус и се приближи до нея, — трябва да ви посъветвам да не излизате от каретата, докато убийството на демона не приключи.

Тя го погледна с големите си тъмносини очи, с цвета на небе точно преди нощта да го потопи в чернота. Косите, които се спускаха от сложната ѝ прическа, бяха толкова тъмни, сякаш нощта все пак бе настъпила, но беззвездна. Макар че красивите ѝ очи бяха широко

отворени, тя не изглеждаше изплашена, а ръката, с която бе удряла демона, още беше свита в юмрук.

Магнус се зарече занапред да идва по-често в Лондон. Тук срещаше великолепни хора.

— Трябва да помогнем на този младеж — каза дамата с напевна, мелодична интонация.

Магнус погледна към Едмънд, който тъкмо биваше захвърлян към една стена и кървеше обилно, но се ухили и измъкна кинжал от ботуша си, докато с другата ръка душеше демона.

— Не се тревожете, мадам. Той се справя идеално и сам — рече Магнус, когато ловецът на сенки заби кинжала. — Така да се каже.

Демонът изгъркори и се замята в смъртна агония. Магнус реши да не обръща внимание на суматохата зад гърба си и се поклони дълбоко на двете жени. Това сякаш не успокои прислужницата, която се сви в тъмната карета и опита да се скрие в носната си кърпичка, като започна от лицето.

Дамата с лъскавата черна коса и теменужените очи пусна вратата на каретата и протегна ръка към Магнус. Тя беше мъничка, мека и топла; дори не трепереше.

— Аз съм Магнус Бейн — каза той. — Може да се обръщате към мен по всяко време в случай на смъртна опасност или ако имате спешна нужда да ви придружа на изложение на цветя.

— Линет Оуенс — отвърна дамата и се усмихна. Имаше прекрасни трапчинки. — Чувала съм, че в столицата дебнат много опасности, но това ми изглежда прекалено.

— Предполагам, че случилото се ви се струва много странно и плашещо.

— Този мъж зъл демон ли е? — попита госпожица Оуенс и посрещна със спокойствие изненадания поглед на Магнус. — Аз съм от Уелс. Там още вярваме в старите порядки и във феи.

Наклони леко глава назад, за да го огледа. Короната ѝ от среднощночерни плитки изглеждаше твърде масивна за малката ѝ глава и стройната шия.

— Очите ви — рече тя бавно. — Вие сигурно сте добър вълшебник, сър, но не мога да разбера какъв е приятелят ви.

Магнус се озърна през рамо към Едмънд, за когото почти беше забравил. Демонът се бе превърнал в мрак и прах в краката на ловеца

на сенки. След като се разправи с врага си, Едмънд отново насочи вниманието си към каретата. Магнус видя как златистият му чар просветва при вида на Линет и само за миг се разгоря от крехко пламъче в истинско слънце.

— Какъв съм аз ли? — извика той. — Аз съм Едмънд Херондейл и съм винаги на вашите услуги, милейди.

Усмихна се бавно и опустошително. Посред нощ, в тъмната тясна уличка, очите му сияеха като жежко лято.

— Не искам да бъда груба или неблагодарна — отвърна Линет Оуенс, — но да не би да сте опасен луд?

Едмънд примигна.

— Трябва да изтъкна, че бродите по улиците въоръжен до зъби. Нима очаквахте тази нощ да влезете в схватка с чудовищно създание?

— Не бих казал, че съм „очаквал“ — отговори Едмънд.

— Значи, сте убиец? — попита Линет. — Или твърде ревностен войник?

— Мадам, аз съм ловец на сенки.

— Не съм чувала за подобно нещо. Правите ли магии? — попита Линет и докосна ръкава на Магнус. — Този господин може да прави магии.

Тя дари Магнус с одобрителна усмивка, от която той остана изключително доволен.

— За мен е чест да ви услужа, госпожице Оуенс.

Едмънд изглеждаше като ударен с мокър парцал.

— Разбира се... разбира се, че не правя магии? — едва изрече той.

Беше отвратен от тази мисъл като всеки истински ловец на сенки.

— О, ясно — каза Линет с явно разочарование. — Не сте виновен вие. Всички се оправяме както можем. Но съм ви задължена, сър, заедно спасихте и мен, и приятелката ми от неопикуема участ.

Едмънд се изпъчи и покрай задоволството си заговори непредпазливо:

— Няма защо. За мен ще е чест да ви придружа до дома ви, госпожице Оуенс. Нощем улиците около Мал Пал са много опасни за дами.

Настъпи тишина.

— Да не би да имате предвид Пал Мал? — попита Линет с тънка усмивка. — Май не аз съм си пийнала добре. Да ви изпратя ли до дома ви, господин Херондейл?

Едмънд Херондейл изгуби дар слово. Магнус подозираше, че това е съвсем ново преживяване за него и вероятно щеше да му е от полза.

Госпожица Оуенс се извърна леко към магьосника.

— С моята камериерка, Анхарад, идваме от имението ми в Уелс — обясни тя. — Ще прекараме сезона в Лондон при една далечна моя роднина. Пътуването беше дълго и изморително и ми се искаше да пристигнем по светло. Много глупаво и безразсъдно от моя страна. Изплаших Анхарад до смърт. Помощта ви беше безценна.

Магнус разбра много от думите на Линет Оуенс, дори и неизреченото. Тя не спомена имението на баща си, а нейното, и то с небрежността на човек, който е свикнал със статута си на собственик. Това, в комбинация със скъпата рокля и поведението ѝ, увери Магнус, че дамата е наследница не само на богатство, но и на имот. Начинът, по който говореше за Уелс, му подсказа, че не иска за земите ѝ да се грижи управител. Обществото би сметнало за скандално и срамно имение да бъде ръководено от дама, особено ако е красива и млада. Обществото би очаквало тя да склучи брак, за да може нейният съпруг да се грижи за имотите и да получи както тях, така и нея.

Сигурно беше дошла в Лондон да си намери добра партия, защото наличните в Уелс вероятно не бяха по вкуса ѝ. Да намери съпруг и да го отведе там.

Беше дошла в Лондон да търси любов.

Магнус не би осъдил това. Той разбираше, че при един брак във висшето общество любовта невинаги е част от сделката, но Линет Оуенс, изглежда, имаше свое мнение по въпроса. Магнус предположи, че целта ѝ е брак с подходящия човек и тя щеше да я изпълни.

— Добре дошли в Лондон — каза ѝ той.

Линет направи лек реверанс в отворената карета. Загледа се над рамото му и погледът ѝ омекна. Магнус се обърна и видя, че Едмънд стои зад него и усуква камшика около китката си, сякаш това го успокояваше. Магьосникът трябваше да признае, че е истинско постижение да изглеждаш и невероятно красив, и толкова злочест.

Линет явно се поддаде на импулса и слезе от каретата. Тръгна по паважа и застана пред печалния млад ловец на сенки.

— Простете, че бях толкова груба, и ако по някакъв начин съм намекнала, че сте... — довърши на уелски и тактично не преведе думата.

Вдигна ръка, а Едмънд протегна своята с дланта нагоре. Камшикът още беше увит върху маншета на китката му. На лицето му бе изписана натежала от копнеж откровеност; моментът беше знаменателен. Линет се поколеба и положи длан върху неговата.

— Дълбоко съм ви задължена, че спасихте мен и Анхарад от ужасна участ. Наистина. И отново се извинявам, ако съм била неучлива.

— Можете да бъдете неучлива колкото пожелаете — отвърна Едмънд. — Стига да ви видя отново.

Взря се в нея, без да пърха с мигли. Лицето му беше открито и честно.

Мигът се проточи. Сериозната и смирена искреност постигна онова, пред което миглите и самохвалството бяха безсилни, и накара Линет Оуенс да се поколебае.

— Може да ме навестите на Итън Скуеър двайсет и шест, у лейди Каролин Харкорт — каза тя. — Ако на сутринта все още имате такова желание.

Тя отдръпна ръката си и след миг несигурност Едмънд я пусна.

Преди да се качи в каретата, Линет докосна Магнус по ръкава. Тя беше красива и мила като преди, но нещо в поведението ѝ се бе променило.

— Вие също се отбийте, ако желаете, господин Бейн.

— С удоволствие.

Той пое ръката ѝ, помогна ѝ да се качи в каретата и грациозно ѝ помахаша.

— О... господин Херондейл — каза госпожица Оуенс и показа красивата си засмяна глава през прозореца. — Моля ви, не носете камшиците.

Магнус направи лек отпращащ жест с ръка и между пръстите му затанцуваха миниатюрни небесносини искрици. Каретата пое без кочияш по мрачните лондонски улици.

Мина доста време, преди Магнус да се озове на друга среща по въпроса за Съглашението, предимно защото трудно се споразумяха за мястото. Самият той гласува да не се събират в частта от Института, която е построена на свещена земя. Там се чувстваше като в слугински помещения, най-вече защото Амалия Моргенстърн бе споменала, че в това крило навремето живеела прислугата на Феърчайлд.

Ловците на сенки категорично отхвърлиха идеята да се срещнат в някоя пропаднала бърлога на долноземци (цитат от Гранвил Феърчайлд), а предложението да идат в парка не се прие, защото величието на събранието щяло да бъде накърнено от присъствието на невежи мундани, които си устройват пикник наблизко.

Магнус не вярваше и на дума от това.

След седмици на караници тяхната група най-сетне капитулира и унило пое към Лондонския институт. Имаше една-единствена ярка светлина в тунела, и тя беше ярка в буквалния смисъл на думата — Камила носеше изключително впечатляваща червена шапка и изящни червени дантелени ръкавици.

— Изглеждаш безразсъдна и фриволна — дискретно отбеляза Де Куинси, когато ловците на сенки се настаниха около масата в голямата сумрачна зала.

— Де Куинси е прав — каза Магнус. — Изглеждаш безразсъдна, фриволна и великолепна.

Камила се поизпъчи и Магнус реши, че е много мило и симпатично жена, която е красива от векове, толкова да се радва на малък комплимент.

— Точно този ефект целях — рече Камила. — Да ви кажа ли една тайна?

— Моля ви.

Магнус се наведе към нея и тя към него.

— Направих го за вас — прошепна Камила.

В сумрачната и величествена зала, чиито стени бяха покрити с тапети на мечове, звезди и руните, които нефилимите татуираха по телата си, внезапно стана по-светло. Като че ли в цял Лондон стана по-светло.

Самият Магнус беше живял стотици години и все пак една дреболия можеше да превърне деня му в скъпоценност, а поредица от

дни в сияйна, безкрайна огърлица. Нужно бе нещо съвсем простичко: красиво момиче да го харесва, и денят се озаряваше.

Слабото бледо лице на Ралф Скот преbledня още повече и се набразди от болка, но той не познаваше това момче и не беше длъжен да се тревожи за разбитото му сърце. Ако дамата предпочиташе Магнус, той не мислеше да възразява.

— За нас е удоволствие отново да ви приемем тук — рече Гранвил Феърчайлд, строг както винаги. Той скръсти ръце върху масата. — Най-сетне.

— А за нас ще е удоволствие да стигнем до някакво съгласие — каза Магнус. — Най-сетне.

— Мисля, че Родерик Моргенстърн е подготвил няколко думи — обяви Феърчайлд.

Изглеждаше категоричен, а дълбокият му глас кънтеше кухо и напомняше вой на котенце, озовало се само в огромна пещера.

— Мисля, че вече чухме достатъчно от ловците на сенки — рече Ралф Скот. — Изслушахме условията на нефилимите за опазването на мира между нашия и вашия вид...

— Но ние не сме изложили всичките си искания — прекъсна го мъж, на име Сайлъс Пангборн.

— Така е — обади се жената до него, строга и красива като нефилимска статуя.

Пангборн я беше представил като „Елоиза Рейвънскар, мой парабатай“ с такова собственическо чувство, сякаш говореше за съпругата си.

Явно оформяха единен фронт срещу долноземците.

— И ние имаме искания — заяви Ралф Скот.

Сред ловците на сенки настъпи гробна тишина. По израженията им Магнус разбра, че не са склонни да слушат внимателно. По-скоро изглеждаха смаяни от наглостта на долноземеца.

Ралф продължи да упорства, въпреки че никой не го окуражи. Магнус си помисли, че момчето е храбро дори когато каузата е загубена, и усети леко пробождање в гърдите.

— Искаме гаранции, че нито един долноземец, чиито ръце не са изцапани с мунданска кръв, няма да бъде убит. Искаме да се постанови със закон, че ловците на сенки, които нападат невинни долноземци, ще

бъдат наказани. — Ралф изтърпя взрива от протести и извика: — Вие живеете според закони! Само законите проумяват!

— Да, нашите закони, законите на Ангела! — избуча Феърчайлд.

— А не правилата, които демонската паплач се опитва да ни наложи — подсмихна се Старкуедър.

— Нима е прекалено да искам закони, които да ни защитават, както има закони, които защитават мунданите и нефилимите? — попита Ралф. — Моите родители бяха убити от ловци на сенки заради ужасно недоразумение, тъй като се озоваха на погрешното място в погрешния момент и бяха сметнати за виновни само защото са върколаци. Сам отгледах малкия ми брат. Искам моят вид да е защитен и силен, а не да ни притискате в ъгъла, докато се превърнем в убийци или бъдем убити!

Магнус погледна към Камила, за да сподели припламналата симпатия и възмущението си от Ралф Скот, така ужасно млад, ужасно наранен и ужасно влюбен в нея. Лицето ѝ бе безстрастно като на кукла, кожата ѝ бе порцелан, който не може да поруменее или пребледнее, а очите — студено стъкло.

Магнус усети безпокойство, но го пропъди. Това беше лице на вампир, естествено, че нямаше да разкрива истинските ѝ чувства. Мнозина виждаха единствено зло и в неговите собствени очи.

— Каква трагедия — каза Старкуедър. — Мислех си, че имаш повече братя и сестри, които да споделят тежкото ти бреме. Та нали се раждате на цяло котило?

Ралф Скот скочи и удари с длан по масата. На пръстите му изникнаха животински нокти, които раздраха дървото.

— Мисля, че имаме нужда от кифлички! — възкликна Амалия Моргенстърн.

— Как смееш? — измуча Гранвил Феърчайлд.

— Масата е от махагон! — извика Родерик Моргенстърн с потресено изражение.

— Господи, големи сте глупаци — рече мрачно Ралф. — Толкова много неща са от махагон.

— Много бих искала кифличка — каза русалката Арабела. — Може би и няколко сандвича с краставица.

— Аз искам яйца с кресон — присъедини се и Рейчъл Брануел.

— Няма да стоя тук да ме обиждате! — каза ловец на сенки, на име Уейбрийд или нещо подобно.

— Не искате да ви обиждат, а настоявате да ни избивате — отбеляза Камила и студеният ѝ глас разряза въздуха. Магнус се почувства почти непоносимо горд с нея, а Ралф ѝ хвърли страстен, изпълнен с благодарност поглед. — Не ми изглежда честно.

— Знаете ли, че предишния път са изхвърлили чиниите, защото били осквернени от допира ни? — попита тихо Магнус. — Можем да стигнем до съгласие само ако проявяваме някакво взаимно уважение.

Старкуедър се изсмя грозно. Магнус всъщност не го мразеше, той поне не беше лицемер. А Магнус ценеше искреността, дори и противната.

— Значи, няма да постигнем съгласие.

— Опасявам се, че е така — измърмори Магнус. Притисна ръка към гърдите си и към новата си наситено синя жилетка. — Опитвам да открия в сърцето си някакво уважение към вас, но уви! Изглежда, е невъзможно.

— Проклет безочлив магьоснически развратник!

Магнус наклони глава.

— Правилно.

Когато таблата със закуските пристигна, престрелката с обиди секна в полза на консумацията на кифлички и паузата бе така мъчително неловка, че Магнус се извини и тръгна уж към тоалетните.

На долноземците бе позволено да влизат само в няколко помещения в Института. Магнус възнамеряваше да се добере единствено до някое мрачно ъгълче и с неудоволствие установи, че първото такова вече е заето.

В него имаше кресло и малка масичка. Над филигранните златни ангели на плота ѝ се беше привел мъж, който стискаше в ръце кутийка. Магнус веднага позна блестящата коса и широките рамене.

— Господин Херондейл? — попита той.

Едмънд силно се стресна и за миг Магнус си помисли, че дори ще падне от стола, но грацията на ловеца на сенки го спаси. Едмънд се втрени в него с помътен, наранен и изненадан поглед, като събудено с плесница дете. Всъщност Магнус се съмняваше, че изобщо е спал, защото лицето му беше белязано от безсънни нощи.

— Тежка нощ? — попита Магнус малко по-внимателно.

— Пийнах няколко чашки вино покрай патицата с портокали — отвърна Едмънд с кротка усмивка, която изчезна още в зародиш. — Вече няма да ям патица. Не мога да повярвам, че съм я харесвал. Патицата ме предаде. — Замълча, после призна: — Вероятно чашките бяха повечко. Не те видях на Итън Скуеър.

Магнус се зачуди защо изобщо трябва да го е виждал там, но после си спомни. Това бе адресът на красивото момиче от Уелс.

— Ходил си на Итън Скуеър?

Едмънд го изгледа, все едно Магнус беше малоумен.

— Моля за извинение — рече магьосникът. — Но ми е трудно да си представя един от славните невидими защитници на мунданите да прави визити.

Този път старата усмивка на Едмънд се завърна, сияйна и пленителна, макар че и тя бе мимолетна.

— Е, наистина ми поискаха визитна картичка, а аз нямах никаква представа какво е това. Икономът ѝ ме отпрати с огромно презрение.

— Доколкото разбирам, не си оставил нещата така.

— Всъщност не — отговори Едмънд. — Чаках търпеливо и само след няколко дни ми се отвори възможност да последвам Ли — госпожица Оуенс, и да я пресрещна, докато яздеше в Ротън Роу. Оттогава се виждаме всеки ден.

— Да я „последваш“? Чудно как не е извикала полиция.

Сиянието се завърна на лицето на Едмънд и го озари в златно, синьо и седефено.

— Линет казва, че съм извадил късмет. — После добави леко свенливо: — Сгодени сме и ще се женим.

Ето това беше новина. Нефилимите по принцип се сродяваха само със своите, аристокрацията, основана на вярата в собствената си святост. От всеки кандидат-жених или невеста се очакваше да пие от Бокала на смъртните и да се трансформира чрез опасна алхимия в последовател на Ангела. Не всички оцеляваха.

— Поздравления — каза Магнус, като запази притесненията си за себе си. — Предполагам, че госпожица Оуенс скоро ще се възвиси?

Едмънд си пое дълбоко дъх.

— Не, няма.

— О...

Магнус най-сетне схвана.

Едмънд погледна към кутийката в ръцете си. Тя беше съвсем обикновена, от дърво, а на едната ѝ стена, като че с изгоряла клечка, беше изписан символът за безкрайност. — Това е Пиксис — каза той. — В него е духът на първия демон, който убих. Тогава бях на четиринайсет и в този ден разбрах, че съм роден да бъда ловец на сенки.

Магнус се вгледа в сведената му глава, в осеяните с белези ръце на воин, които стискаха малката кутийка, и усети как в него се събужда съчувствие.

Едмънд говори, изля душата си пред единствения човек, който щеше да го изслуша и нямаше да сметне любовта му за богохулство.

— Линет смята, че е неин дълг да се грижи за хората в имението. Не иска да става ловец на сенки. Аз също не искам това от нея. Мнозина са загинали в опит да се възвисят. Тя е смела, красива и непоколебима, но щом законът казва, че не е достойна такава, каквато е, значи, законът е лъжа. Не мога да повярвам, толкова е нечестно — най-сетне срещнах жена, която мога да обичам, а какво казва законът за това свято чувство? За да бъда с нея, или трябва да поискам от любимата си да рискува живота си, който ценя повече от своя, или аз трябва да откъсна част от душата си — да се откажа от целта на съществуването си и всички дарби от Ангела.

Магнус си спомни великолепия му скок, когато нападна демона, как цялото му тяло премина от необуздана енергия в абсолютна целеустременост, как се хвърли в схватката с неподправената радост на човек, който върши онова, за което е предназначен.

— А искал ли си някога да бъдеш друг?

— Не — отвърна Едмънд.

Изправи се, опря ръка на стената и прокара другата през косата си — повален на колене ангел, подивял и зашеметен от болка.

— Какво стана с мрачното ти схващане за брака? — попита Магнус. — Защо ти е един бонбон, когато можеш да имаш цялата кутия?

— Това беше много глупаво — почти яростно отговори Едмънд. — Мислех си, че любовта е игра. Тя не е игра. По-сериозна е от смъртта. Без Линет ще съм като мъртвец.

— Става дума да се откажеш от същността си на ловец на сенки — каза меко Магнус. — От всичко можем да се откажем заради

любовта, но не бива да се отказваме от себе си.

— Така ли, Бейн? — извъртя се към него Едмънд. — Роден съм за воин и съм роден за нея. Кажи ми как да помирят тези две същности, защото аз не знам!

Магнус не отговори. Гледаше го и си спомни как в онази пиянска нощ му беше заприличал на красив кораб, който може да отплава към открито море или да се разбие в скалите. Сега скалите се задаваха тъмни и назъбени на хоризонта. Той видя бъдещето на Едмънд, след като се откажеше от призванието си. Видя как ще копнее за опасността и риска, как ще ги намира на игралните маси и колко крехък ще стане, щом усещането за цел си отиде.

После помисли и за Линет, която се беше влюбила в златен ловец на сенки, ангел на отмъщението. Какво щеше да мисли за него, когато се превърне в обикновен уелски фермер и се лиши от славния си блясък?

И все пак любовта не можеше да се отхвърли с лека ръка. Тя идваше толкова рядко, едва няколко пъти за един смъртен живот. Понякога дори само веднъж. Магнус не можеше да упреква Едмънд Херондейл, че иска да я запази.

Не беше честно, че Законът на нефилимите го принуждаваше да избира.

Едмънд въздъхна. Изглеждаше изтощен.

— Извини ме, Бейн. Държа се като дете, което пици и рита срещу съдбата, а вече е време да спра да бъда глупаво момче. Защо да се боря срещу избор, който вече е направен? Ако трябваше да избирам дали да жертвам своя живот, или този на Линет, бих се жертвал всеки ден до края на вечността.

Магнус извърна очи от настъпилата разруха.

— Желая ти късмет — рече той. — Късмет и любов.

Едмънд леко се поклони.

— Желая ти хубав ден. Мисля, че няма да се видим отново.

Той се отдалечи към вътрешността на Института. Щом измина няколко крачки, се поколеба и спря. Светлината, която нахлуваше от тесния църковен прозорец, позлати косата му и Магнус си помисли, че ще се обърне. Но Едмънд Херондейл не погледна назад.

Магнус се върна с натезало сърце в залата, където ловците на сенки и долноземците все още водеха словесна война. И двете страни

нямаха намерение да отстъпват. Магнус реши, че е безсмислено да остава.

През витражите на прозорците завесата на нощта се вдигаше, за да разкрие нов ден. Време беше вампирите да си тръгват.

— Струва ми се — рече Камила, докато си слагаше алените ръкавици, — че няма защо да се събираме отново.

— Да, ако долноземците си останат такива безочливи негодници — каза Старкуедър.

— И ако ловците на сенки си останат такива лицемерни убийци — сопна се Скот.

Магнус не можеше да го погледне в очите, не и след срещата с Едмънд Херондейл. Не желаше да вижда още едно момче с разбити мечти.

— Стига толкова! — извика Гранвил Феърчайлд. — Мадам, нали не искате да повярвам, че никога не сте наранявали човек. Не съм глупак. Ловците на сенки убиват единствено в името на справедливостта и за да спасят беззащитните.

Камила се усмихна бавно и сладко.

— Ако вярвате в това, значи, сте глупак.

Последва още един страховит, изтощителен изблик на гняв от страна на ловците на сенки. Магнус с удоволствие видя как Камила защитава момчето. Тя харесваше Ралф Скот. Вероятно дори нещо повече. Магнус се надяваше да бъде избраният, но усети, че не може да завиди на Скот за обичта ѝ. Предложи ѝ ръка, когато напускаха залата, Камила прие и излязоха заедно на улицата.

Там, на стъпалата пред самия Институт, се спуснаха демоните. Летящи чудовища със зъби като бръсначи и черни, огромни като престилка на касапин ципести крила. Те загулиха нощта, скриха луната и изтриха звездите, а Камила потрепери до Магнус с оголени зъби. Щом усети страха ѝ, Ралф Скот се хвърли към враговете, трансформирайки се в движение, и събори един демон на паважа.

Ловците на сенки също се втурнаха в атака, мечове излетяха от ножниците, дрехи бяха захвърлени. Амалия Моргенстърн извади малка симпатична брадвичка изпод бухналите си поли. Родерик Моргенстърн изтича на улицата и прободе демона, с който се бореше Ралф Скот.

Откъм малката карета долетя ужасеният писък на Арабела, която се сви на дъното на печално неуместния си аквариум.

— След мен, Джосая! — избоботи Феърчайлд и Джосая Уейбред — не, май че беше Уейланд, се присъедини към него.

Двамата застанаха пред каретата, за да защитят Арабела, и не позволиха на нито един демон да премине през сияйната линия на остриетата им.

Сайлърс Пангборн и Елоиза Рейвънскар също излязоха на улицата и започнаха да се сражават, допрели гърбове, а оръжията се превърнаха в неясни сияния в ръцете им. Движеха се в съвършен синхрон, сякаш се бяха слели в едно-единствено яростно създание. Де Куинси им се притече на помощ.

Внезапно Магнус усети, че е сам. Камила го беше изоставила и тичаше да помогне на Ралф Скот. Един демон скочи, нападна я в гръб и я сграбчи с острите си нокти. Ралф изрева от отчаяние и мъка. Магнус взриви демона във въздуха точно преди Камила да се свлече на земята. Наведе се и вдигна треперещото ѝ тяло на ръце. Със смайване видя, че зелените ѝ очи блещукат от сълзи, и се изненада колко е крехка.

— Моля за извинение. Обикновено не падам толкова лесно. Веднъж една гадателка мундан предрече, че смъртта ми ще дойде изненадващо — рече Камила с треперещ глас. — Глупави суеверия, нали? Все пак е добре да си предупреден. Не бих се страхувала от нищо, ако вече знам, че опасността приближава.

— А аз ще съм напълно смазан, ако дрехите ми бъдат съсипани от демон, който и понятие си няма от мода — отвърна Магнус и тя се засмя.

Очите ѝ бяха с цвят на оросена трева, тя беше смела, красива и готова да се сражава за своите, и все пак се осланяше на него. В този миг Магнус почувства, че е спрял да търси любовта.

Вдигна очи от омагьосващото лице на Камила и забеляза, че ловците на сенки и долноземците като по чудо вече не се караха, а се вираха един в друг на внезапно притихналата улица, осеяна с телата на враговете им, които бяха победили, защото се сражаваха заедно. Във въздуха витаеше почудата на нефилимите, сякаш след битката с истинските демони долноземците бяха престанали да им изглеждат като демонични създания. Ловците на сенки бяха воители; а скрепените в битка връзки означаваха много за тях.

Магнус не беше воин, но помнеше как те се хвърлиха да защитят русалка и върколак. Това пък означаваше много за него. Може би тази

нощ нещо все пак щеше да бъде постигнато. Може би налудничавата идея за Съглашението щеше да се осъществи въпреки всичко.

Тогава усети, че Камила се размърдва в ръцете му, и проследи погледа ѝ. Тя гледаше Ралф Скот, който също се взираше в нея. В очите му имаше море от болка.

Момчето се изправи и изля гнева си върху ловците на сенки.

— Вие сте го нагласили — изрева той. — Искате да умрем. Примамихте ни тук...

— Ти луд ли си? — изуми се Феърчайлд. — Ние сме нефилими. Ако искахме да ви убием, вече щяхте да сте мъртви. Не ни трябва демони за тази работа и определено не сме искали да оскверняват прага ни. Дъщеря ми живее тук. Никога не бих я изложил на опасност заради каквото и да било, със сигурност не и заради някакви си долноземци.

Магнус трябваше да признае, че в думите му има логика.

— Вие доведохте тази сган! — изрева Старкуедър.

Магнус понечи да възрази, но си спомни как кралицата на феите яростно се беше противопоставила на Съглашението с ловците на сенки и в същото време бе проявила непривично любопитство относно мястото и часа на срещата.

Феърчайлд му хвърли осъдителен поглед, сякаш прочете вината на всички долноземци по изражението му.

— Ако Старкуедър е прав, значи, споразумението между нас е невъзможно.

Това беше краят и Магнус видя как гняв прекосява лицето на Ралф Скот, когато се отказа от тази битка. Върколакът вдигна ясните си очи към Феърчайлд и каза спокойно и звънко:

— Значи, няма да ни помогнете? Добре. Не сте ни притрябвали. Върколаците сами ще се погрижат за себе си. Аз поемам отговорността за това.

Той се измъкна от възпиращата ръка на Де Куинси и пренебрегна резкия отговор на Феърчайлд. Обърна внимание само на Камила. Погледна я за миг, а тя вдигна немощно ръка и сетне я отпусна. Ралф се обърна, отдалечи се от ловците на сенки и долноземците и Магнус видя как изправя слабите си рамене — момчето приемаше тежкото бреме и факта, че е изгубило онова, което обичаше най-много на този свят. Заприлича му на Едмънд Херондейл.

Магнус повече не видя Едмънд Херондейл, но веднъж го чу.

Ловците на сенки решиха, че Магнус и Камила са най-разумните сред долноземците, с които бяха преговаряли. Като се имаше предвид, че останалите бяха избухливи върколаци и Алексей де Куинси, Магнус не се почувства особено поласкан от тази оценка.

Нефилимите ги поканиха на частна среща, за да обменят информация и да поддържат връзка, независимо от Ралф Скот. В искането им се долавяше и обещанието, че може да им предложат защитата си в бъдеще. В замяна, разбира се, на магия или информация за долноземците.

Магнус отиде на срещата, за да види Камила, и заради нищо друго. Казваше си, че изобщо не мисли за битката с демоните и начина, по който ги беше сплотила.

Когато влезе в Института обаче, се стресна от някакви звуци, които идеха от дълбините на сградата — пронизителните измъчени писъци на нещастник, когото дерат жив. Приличаха на стонове на несретниците в Ада или на изтръгваната от Рая душа.

— Какво е това? — попита той.

На тази неофициална среща присъстваха само неколцина ловци на сенки, а не всички представители на Клейва. Тук бяха Гранвил Феърчайлд, Сайлс Пангборн и Джосая Уейланд. Тримата стояха в малката зала, крясъците кънтяха в покритите с тапети стени и сводестия таван, а нефилимите сякаш изобщо не ги забелязваха.

— Един млад ловец на сенки, на име Едмънд Херондейл, опозори семейното си име и се отрече от призванието си, за да се хвърли в обятията на някаква мунданска женичка — отговори безстрастно Джосая Уейланд. — Сега му свалят знаците.

— Сваляте му знаците — повтори бавно Магнус. — Просто така?

— Той ще се превърне в по-нисше създание — каза хладно Гренвил Феърчайлд, ала беше преbledнял. — Това е против волята на Ангела. Разбира се, че боли.

Ужасяващ писък проехтя в подкрепа на думите му, но той не извърна глава.

Магнус изстина от ужас.

— Вие сте варвари.

— Искате ли да му се притечете на помощ? — поинтересува се Уейланд. — Ако опитате, всички ще ви попречим. Не смейте да оспорвате мотивите ни и начина ни на живот. Те са много повъзвишени и благородни, отколкото можете да си представите.

Магнус чу още един писък, който премина в отчаяно ридание. Магьосникът си помисли за прекрасното момче, с което беше прекарал една нощ в клуба, за лъчистото му, недокоснато от болка лице. Това беше цената, която ловците на сенки заплащаха за любовта.

Магнус пристъпи напред, но ловците на сенки се приближиха с оголени оръжия и сурови изражения. Дори изпречил се на пътя му ангел с пламтящ меч не би изглеждал толкова уверен в своята праведност. Той чу гласа на втория си баща: дяволско дете, казън от Сатаната, роден да бъде прокълнат и забравен от Бог.

Самотният протяжен вик на страдащото момче, на което не можеше да помогне, смрази Магнус до кости като просмукваща се в гроб студена вода. Понякога му се струваше, че всички са изоставени, всяка жива душа на тази земя.

Дори нефилимите.

— Няма какво да се направи, Магнус. Да вървим — чу той тихия глас на Камила и малката ѝ ръка стисна здраво неговата. Тя беше силна, по-силна от него, вероятно във всяко отношение. — Феърчайлд са отгледали това момче и все пак го изхвърлят като боклук на улицата. Нефилимите не знаят що е милост.

Магнус ѝ позволи да го изведе от Института. Беше впечатлен от спокойствието ѝ. Камила имаше силен дух. Прииска му се да го научи на този номер — как да не е толкова глупав и раним.

— Чух, че ни напускате, господин Бейн — каза Камила. — Съжалявам, че заминавате. Де Куинси дава най-добрите приеми, а доколкото разбрах, вие сте душата на всяка компания.

— И аз съжалявам, че си тръгвам — отвърна Магнус.

— Може ли да попитам защо? — Тя извърна нагоре красивото си лице, зелените ѝ очи блещукаха. — Останах с впечатлението, че Лондон ви харесва и може би ще се задържите тук.

Поканата ѝ беше почти неустоима. Но Магнус не беше ловец на сенки. Той можеше да изпита съчувствие към някой страдащ младеж.

— Онзи млад върколак Ралф Скот — захвърли той всякакви недомлъвки — е влюбен във вас. Струва ми се, че не ви е безразличен.

— И какво, ако е така? — попита Камила през смях. — Не ми приличате на човек, който се оттегля и отстъпва своето в полза на друг!

— О, но аз не съм човек. Разполагам с много години, вие също — добави той. Каква великолепна идея — да обичаш някого, без да се страхуваш, че скоро ще го изгубиш. — А върколаците не са безсмъртни. Те стареят и умират. Младият Скот има само един шанс за вашата любов, а аз мога да замина, после да се върна и отново да ви намеря.

Тя се нацупи красиво.

— Аз може да ви забравя.

Той се наведе към ухото ѝ.

— Тогава ще ви припомня за себе си. — Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Копринената рокля беше гладка и той усещаше как се надига и спуска под пръстите му. Устните му докоснаха кожата ѝ и Камила потрепери. Магнус прошепна: — Обичайте това момче. Дарете му щастие. А когато се върна, ще отделя цял век да ви се наслажда.

— Цял век?

— Може би — подразни я Магнус. — Как беше онзи стих от Марвел?

*Столетие ми дайте да се наслажда
на нейните очи и на челото;
Два века на гърда ще отделя
и хиляди години на телото.
Поне по век на всяка част и... ето
накрая веч ще стигна до сърцето.*

Камила изви вежди при намека за гърдите ѝ, но очите ѝ сияеха.

— Откъде знаете, че имам сърце?

Сега беше ред на Магнус да вдигне вежди, тъй като тя имаше право.

— Чувал съм да казват, че любовта е въпрос на доверие.

— А дали доверието ще се оправдае, само времето ще покаже.

— Преди времето да ни покаже всичко — рече Магнус, — смирено ви моля да приемете този скромен дар.

Бръкна в палтото си от много фин син плат, което се надяваше Камила да сметне за прелестно, и извади една огърлица. Рубинът проблесна на светлината на близкия уличен фенер, сърцевината му беше наситено червена като кръв.

— Нещо красиво — каза Магнус.

— Много красиво.

Тя изглеждаше развеселена от единомушието им.

— Не е достойно за вашата красота, разбира се, но кое би било? Освен хубостта си, то има още едно малко достойнство. Камъкът е омагьосан да ви предупреждава, ако наблизко има демони.

Очите на Камила се разшириха. Тя беше интелигентна жена и Магнус разбра, че осъзнава истинската стойност на бижутото и заклинанието.

Той беше продал къщата си на Гросвенър Скуеър, а какво друго можеше да направи с парите? Не успя да измисли нищо по-ценно от това бижу, което щеше да осигури безопасността ѝ и да ѝ напомня за него.

— Ще мисля за вас, докато съм далече — обеща той и закопча огърлицата на бялата ѝ шия. — Искам да съм сигурен, че няма да се страхувате.

Ръката ѝ потрепна като бял гълъб към сияйното сърце на огърлицата и сетне се отдръпна. Тя погледна Магнус в очите, усмихна се и каза:

— Сега е редно аз да ви дам нещо, което ще ви напомня за мен.

— О, разбира се. — Той се приближи и отпусна ръка на тънката копринена талия. Преди устните му да срещнат нейните, прошепна: — Щом така е редно.

Камила го целуна. Той накара фенера да засияе по-ярко и пламъкът в желязно-стъклената клетка изпълни цялата улица с мека синя светлина. Магнус прегръщаше Камила и обещанието за любов и в този жарък миг тесните улици на Лондон сякаш се разшириха, а той вече можеше да мисли с топлота дори за ловците на сенки, особено за един от тях.

Надяваше се Едмънд Херондейл да намери утеха в прегръдките на своята красива смъртна любима и да има такъв живот, заради който

всичките му жертви и страдания да са си стрували.

Корабът на Магнус отплаваше тази нощ. Камила отиде да търси Ралф Скот, а той се качи на парахода — великолепна метална грамада, на име „Персия“, едно от последните мундански изобретения. Интересът му към кораба и мислите за бъдещи приключения го утешиха след раздялата, но въпреки това остана до перилата, докато параходът пореше нощните води. За да види града за последно.

Години по-късно Магнус щеше да се завърне в Лондон при Камила Белкор и нямаше да завари нещата такива, каквито бе мечтал да бъдат. Години по-късно друго отчаяно момче, на име Херондейл — със сини, сини очи щеше да почука на вратата му, треперещо от студения дъжд и от собственото си нещастие, но на него Магнус щеше да успее да помогне.

Сега обаче не знаеше нищо от това. Стоеше на палубата на парахода и гледаше как светлините и сенките на Лондон изчезват в далечината.

---

[1] Една от най-старите игри на карти. Смята се, че датира още от XVI век. — Б.р. ↑

[2] Става дума за Уилям Ардън, познат още като барон Олвънли, който се обзалага със свой приятел на 3000 паунда коя от две дъждовни капки ще достигне първа до перваза на прозорец. Не се знае дали баронът е спечелил облога, но тази история го нарежда сред най-знаменитите членове на клуба „Уайтс“. — Б.р. ↑

[3] Vape (англ.) — зло, бедствие, проклятие. — Б.р. ↑

СРЕДНОЩЕН НАСЛЕДНИК

Трябваша му почти двацет минути да забележи момчето, което простреля полилея в залата, но за да бъдем съвсем честни — декорът го разсейваше.

Беше изминал почти четвърт век от последното му посещение в Лондон. Този град му липсваше. Ню Йорк, разбира се, кипеше от енергията в края на века като никое друго място по света. Магнус обичаше да минава с файтон под заслепяващите светлини на Лонгейкър Скуеър^[1], да спира пред театър „Олимпия“ със сложната френска ренесансова фасада или да се бута сред какви ли не хора на някой хотдог фестивал в Гринидж Вилидж. Приятно му беше да се вози на надземните железници със скърцащите спирачки и обожаваше да пътува из огромните подземни системи, които се изграждаха под самото сърце на града. Преди да потегли насам, видя строежа на голямата гара на Кълъмбъс Съркъл и се надяваше да я завари завършена, когато се върне.

Но Лондон си беше Лондон — тук имаше пластове история и всяка епоха съдържаеше в себе си зародиша на следващата. Магнус също имаше история тук. Тук бе обичал и мразил. Тук живееше и жената, която едновременно обичаше и мразеше, и бе напуснал Лондон, за да избяга от спомена за нея. Понякога се чудеше дали не сбърка, дали не трябваше да понесе лошите спомени в името на хубавите, да страда и да остане.

Седеше в едно кадифено кресло с пискюли — със странични облегалки, протрити от безброй ръкави през десетилетията — и оглеждаше залата. Тези места в Англия се отличаваха с благородство, с което дръзката и млада Америка не можеше да се похвали. От тавана се спускаха блещукащи полилеи — стъклени, разбира се, а не кристални, но хвърляха красива светлина. По стените имаше електрически аплици. Магнус все още смяташе електричеството за вълнуващо, макар че не беше ярко колкото магическа факла.

Джентълмени седяха около масите и играеха фаро или пикет. Дами, които бяха точно каквито трябваше да бъдат, с възтесни, твърде ярки рокли, съвсем по негов вкус, се изтягаха по кадифените канапета до стените. Господата, които бяха извадили късмет на игралните маси, се приближаваха до тях, поруменели от победата и печалбата, а онези, на които Лейди Фортуна не се беше усмихнала днес, навличаха палтата си до вратата и тихомълком потъваха в нощта, лишени от пари и компания.

Цялата тази драматичност се харесваше на Магнус. Още не се беше отегчил от блясъка на обикновения живот, нито пък от обикновените хора, въпреки че времето си минаваше и накрая те винаги се оказваха едни и същи.

Силен гръм го накара да вдигне поглед. В центъра на залата стоеше момче, което стискаше сребрист пистолет в изпънатата си нагоре ръка. Около него се бяха посипали счупени стъкла, защото току-що беше застреляло полилея.

Магнус беше завладян от усещане, което французите наричаха дежавю, или чувството, че вече си бил тук и преди. Той, естествено, беше идвал в Лондон преди двайсет и пет години.

Но именно лицето на момчето му припомни миналото. То беше лице от миналото, едно от най-прекрасните, които беше виждал. Бе така фино изваяно, че внасяше изтънчено разнообразие в това опърпано място — красота, чийто ярък блясък затъмняваше електрическата светлина. Кожата му бе бяла и чиста и грееше със собствено сияние. Линиите на скулите, челюстта и шията — открита от разкопчаната яка на памучната риза — бяха толкова изящни и съвършени, че момчето щеше да прилича на статуя, ако не беше разрошената му чуплива коса, която се спускаше черна като нощ по лъчистата бледност на плътта му.

Магнус отново се върна двайсет години назад, в една мъглива, осветявана от газени фенери лондонска вечер, и усети, че устните му отронват име: Уил. Уил Херондейл.

Пристъпи инстинктивно напред, сякаш не по своя воля.

Момчето срещна погледа му и Магнус бе обзет от шок. Това не бяха очите на Уил, той много добре ги помнеше — сини като нощно небе в Ада, очи, които бе виждал и отчаяни, и нежни.

Това момче имаше блестящи златни очи, като уловила слънчев лъч кристална чаша, пълна до ръба с бяло вино. Кожата му искреше, а очите сияеха. Магнус не можеше да си ги представи изпълнени с нежност. Момчето беше много, много хубаво, но с красотата на Елена от Троя — обещание за бедствие беше изписано във всяка негова черта. А светлината му напомняше за горящи градове.

Мъглата и газените фенери отново се превърнаха в спомен. Мигът на глупава носталгия отмина. Това не беше Уил, а непознат. Онова съсипано, красиво момче вече трябваше да е мъж.

Все пак Магнус не мислеше, че подобна силна прилика може да е съвпадение. Той си проправи път към момчето с лекота, сякаш останалите клиенти на този комарджийски ад се страхуваха, навярно с право, да го доближат. Момчето стоеше сам-самичко сред строшените стъкла като остров сред сияйно море.

— Това май не е оръжие на ловец на сенки — промърмори Магнус. — Нали?

Златните очи се присвиха в ярки цепки и една дългопръста ръка се плъзна в ръкава на другата, където вероятно се намираше скрито острие. Но ръцете леко потрепваха.

— Спокойно — добави Магнус. — Не искам да ви нараня. Аз съм магьосник и Уайтлоу от Ню Йорк ще потвърдят, че съм съвсем — е, почти — безобиден.

Настъпи продължителна пауза, в която се долавяше опасност. Очите на момчето бяха като звезди — сияеха, но не издаваха чувствата му. Магнус умееше да разчита хората, но сега бе неспособен да предскаже действията му.

Думите му наистина го изненадаха.

— Знам кой си.

Гласът не подхождаше на лицето; в него имаше нежност.

Магнус успя да скрие изненадата си и вдигна въпросително вежди. За триста години се беше научил да не се хваща на всяка примамка.

— Ти си Магнус Бейн.

Магьосникът се поколеба, после наклони глава.

— А вие сте?

— Аз — обяви момчето — съм Джеймс Херондейл.

— Знаете ли — промълви Магнус, — очаквах тази фамилия. Освен това съм поласкан, че съм толкова прочут.

— Ти си магьосникът приятел на баща ми. Той винаги говори за теб пред мен и сестра ми, докато другите ловци на сенки споменават долноземците с пренебрежение в наше присъствие. Баща ми казва, че познава магьосник, който бил по-добър приятел и по-достоеен за доверие от много воители нефилими.

Устните на момчето се извиха при тези думи. Говореше подигравателно, но зад сарказма му не се усещаше веселие, а презрение, сякаш баща му е наговорил глупости и той самият е глупак, че ги повтаря.

Магнус обаче не беше в настроение за цинизъм.

С Уил се бяха разделили в добри отношения, но той знаеше какви са ловците на сенки. Нефилимите винаги бързаха да осъдят и упрекнат един долноземец заради лошите му постъпки, сякаш всеки грях оставаше неизличим и доказваше, че събратята на Магнус са зли по природа. Ловците на сенки бяха убедени в собствените си ангелски добродетели и праведност и това им пречеше да забележат добрите дела на един магьосник, като че бяха изписани по вода.

Магнус не беше очаквал да чуе нещо за Уил Херондейл при това си пътуване и нямаше да се изненада, ако беше забравен като незначителен участник в трагедията на едно момче. Фактът, че го помнеха, и то с добро, го трогна повече, отколкото бе предполагал, че е възможно.

Звездните очи на момчето, в които горяха градове, се плъзнаха по лицето на Магнус и видяха твърде много.

— Не бих се впечатлявал толкова. Баща ми вярва на прекалено много хора — рече Джеймс Херондейл и се засмя. Внезапно стана повече от ясно, че е твърде пиан. А и Магнус не си представяше, че би стрелял по полилеи в трезво състояние. — Доверие. Все едно да пъкнеш острие в нечия ръка и да го насочиш право към сърцето си.

— Не съм те молил да ми се доверяваш — изтъкна Магнус спокойно. — Не се познаваме.

— Но аз ти вярвам — отвърна безгрижно момчето. — А и няма значение. Всички, рано или късно, сме предавани — или ставаме предатели.

— Виждам, че склонността към драматизъм се предава по наследство — измърмори Магнус.

Само че този драматизъм беше различен. Уил демонстрираше пороците си сред най-близките си, за да ги отблъсне. Джеймс устройваше публични спектакли.

Вероятно обичаше порока заради самия порок.

— Какво? — попита Джеймс.

— Нищо — отговори Магнус. — Чудех се с какво те е засегнал полилеят.

Джеймс вдигна очи към съсипания полилей, после ги сведе към стъкълцата в краката си, сякаш едва сега ги забелязваше.

— Това беше облог. Заложиха двавет паунда, че няма да мога да прострелям всички крушки на полилея.

— И кой се обзаложи? — попита Магнус, без да издава с нищо мислите си, че мястото на този, който се обзалага с пияно седемнайсетгодишно момче и го оставя да размахва смъртоносно оръжие, е в затвора.

— Онзи там — посочи Джеймс.

Магнус проследи жеста му и забеляза познато лице на масата за игра на фаро.

— Зеленият ли? — попита той.

Долноземците много обичаха да подстрекават ловците на сенки да вършат глупости, а в случая беше постигнат невероятен успех. Рейгнър Фел, висшият магьосник на Лондон, сви рамене и Магнус въздъхна примирено. Вероятно затворът беше крайно решение, макар че неговият смарагдов приятел можеше да намали малко темпото.

— Той наистина ли е зелен? — попита Джеймс, без да изглежда особено заинтересуван от отговора. — Реших, че е от абсента.

Тогавя Джеймс Херондейл — син на Уилям Херондейл и Тереза Грей, ловци на сенки и единствените приятели нефилими на Магнус, макар че Теса не беше съвсем ловец на сенки — му обърна гръб и се прицели в жена, която сервираше напитки на масата на върколаци. А след това я простреля. Тя се свлече с вик на пода и всички комарджии наскачаха от масите си, разхвърчаха се карти и се разляха чаши.

Джеймс звънко се разсмя и това много разтревожи Магнус. Гласът на Уил би затреперил, би издал, че жестокостта му е част от

драмата, но синът му се смееше така, сякаш искрено се наслаждаваше на хаоса, който беше създал.

Магнус го сграбчи за китката, а магията зажува и заискри по пръстите му като предупреждение.

— Достатъчно.

— Спокойно — отвърна Джеймс през смях. — Аз съм много добър стрелец, а прислужницата Пег е прочута с дървения си крак. Мисля, че затова я наричат Пег^[2]. Истинското ѝ име май е Ерментруде.

— Предполагам, че Рейгнър Фел е заложил двайсет паунда, че не можеш да я простреляш, без да се пролее кръв? Много умно от ваша страна.

Джеймс отдръпна ръка от неговата и поклати глава. Черните кичури паднаха на лицето му и приликата с баща му секна дъха на Магнус.

— Баща ми казва, че си му бил нещо като пазител, но аз нямам нужда от закрилата ти, магьоснико.

— Не мога да се съглася.

— Тази нощ склучих доста облози — информира го Джеймс Херондейл. — Трябва да изпълня всички обещани ужасни деяния. Нали съм човек на дадената дума? Искам да запазя честта си. Искам и още едно питие!

— Каква прекрасна идея — рече Магнус. — Чувал съм, че алкохолът много подобрява мерника. Нощта едва започва. Представи си колко прислужници можеш да простреляш до зори.

— Уж магьосник, а скучен като книжен плъх — каза Джеймс и присви кехлибарените си очи. — Кой би предположил, че е възможно?

— Магнус невинаги е бил толкова скучен — каза Рейгнър, който изникна до рамото на Джеймс с чаша вино в ръка. Подаде я на момчето, то я пое и я пресуши с притеснително привичен маниер. — Навремето в Перу имаше един кораб с пирати...

Джеймс избърса устни с ръкава си и остави чашата.

— С удоволствие бих послушал спомените на старците, но имам спешна работа, ще правя нещо наистина интересно. Друг път, момчета.

Той се завъртя на токове и излезе, а Магнус тръгна след него.

— Нека нефилимите се оправят с младока си, ако могат — каза Рейгнър. Той винаги бе обичал хаоса, но не и да се забърква в него. — Ела да пийнем.

— Някоя друга нощ — обеща му Магнус.

— Все така мекушав си, Магнус — извика Рейгнър след него. — Нищо не те привлича повече от изгубени души и лоши идеи.

Магнус искаше да възрази, но беше трудно, защото вече бе изоставил топлината, обещанието за питие и няколко игри на карти, за да изтича в студа след умопомрачения ловец на сенки.

Въпросният умопомрачен се извърна към него, сякаш тясната павирана улица беше клетка, а той — диво, гладно животно, държано твърде дълго в нея.

— На твое място не бих го направил — предупреди го Джеймс. — Не съм в настроение за компания. Особено за компанията на строга магическа гувернантка, която не знае как да се забавлява.

— Много добре знам как да се забавлявам — отбеляза Магнус развеселено и направи лек жест.

Всички железни улични фенери започнаха да сипят многоцветни искри. За миг си помисли, че вижда по-мека и не така изпепеляваща светлина в златните очи на Херондейл, както и наченки на доволна детска усмивка.

В следващия момент всичко изгасна. Очите на Джеймс заприличаха на скъпоценни камъни от съкровището на дракон, също толкова мъртви и лишени от радост. Той поклати глава и черните му кичури литнаха в нощния въздух, в който магията вече изтляваше.

— Но ти не искаш да се забавляваш, нали, Джеймс Херондейл? — попита Магнус. — Искаш да отидеш по дяволите.

— Вероятно смятам точно това за забавно — отговори Джеймс и очите му пак загоряха като адски огньовете — изкусителни и обещаващи невъобразими страдания. — Но не мисля, че е нужно да вода някого със себе си.

Още щом изрече думите, той изчезна, стопи се леко и тихо в нощта, но единствено примигващите звезди, сияещите улични фенери и Магнус станаха свидетели на това.

Магнус винаги можеше да познае магията. Извърна се, но в този миг чу решителен тропот по паважа. Отново се обърна и видя полицаи, който размахваше палката си и го гледаше с подозрение.

Но не от него трябваше да се пази.

Магнус видя как блясъкът на копчетата на униформата на полицаия помръква, макар че той стоеше точно под уличния фенер.

После различни сянка, но не и тяло, което да я хвърля, тъмно петно сред всеобхватния мрак на нощта.

Полицаят извика от изненада, когато невидими ръце запратиха нанякъде каската му. Препъна се напред и започна да посяга към онова, което вече не беше там.

Магнус му се усмихна утешително.

— Горе главата. Ще си намерите много по-приятна шапка във всеки магазин на Бонд Стрийт.

Мъжът припадна. Магнус се замисли дали да не му помогне, но едно беше да си мекушав и съвсем друго да си достатъчно откачен, че да не последваш най-заплетената мистерия — ловец на сенки, който може да се превръща в сянка. Магьосникът се обърна и хукна след подскачащата полицейска каска, която увенчаваше единствено насмешлив мрак.

Магнус и мракът се носеха по улиците, докато на пътя им не се изпречи Темза. Магнус чу бученето още преди да зърне тъмните ѝ, сливащи се с нощта води.

Изведнъж се появиха бели пръсти, които стиснаха периферията на полицейската каска, после Джеймс Херондейл извърна глава и усмивката му бавно изгря в мрака. Магнус видя как сянката се сгъстява и добива плът.

Значи, момчето беше наследило по нещо и от майка си, и от баща си, помисли си Магнус. Бащата на Теса беше паднал ангел, един от демонските крале. Внезапно блестящите златни очи на момчето му заприличаха на неговите — знак за адска кръв.

Джеймс забеляза, че Магнус го гледа, и му смигна, преди да хвърли каската във въздуха. Тя полетя за миг като чудата птица, завъртя се леко и падна във водата. Мракът бе разкъсан от сребрист плисък.

— Ловец на сенки, който прави магии — отбеляза Магнус. — Това е нещо ново.

Ловец на сенки, който напада мунданите, вместо да ги защитава — Клейвът щеше да е във възторг.

— Нали казват, че всички сме само прах и сенки — отвърна Джеймс. — Разбира се, не добавят: „Някои дори се превръщат в сенки, когато са в подходящо настроение“. Предполагам, че никой не може да

отгатне кога точно ще се случи. Прави са, че съм донякъде непредсказуем.

— Може ли да попитам кой се обзаложи с теб за кражбата на полицейска каска и защо?

— Глупав въпрос. Никога не питай за последния облог, Бейн — посъветва го Джеймс, небрежно посегна към колана си и извади затъкнатия там пистолет с едно плавно, ловко движение. — Трябва да се тревожиш за следващия.

— Значи, няма никакъв шанс — попита Магнус, но без да храни големи надежди — да си просто едно добро момче, което вярва, че е прокълнато, и иска да отблъсне всички от себе си, за да ги опази от ужасна съдба? Защото съм чувал, че се случват такива неща.

Въпросът развесели Джеймс. Той се усмихна, чупливите му черни кичури се сляха с нощта, а сиянието на кожата и очите му избледня като далечната звездна светлина, докато не изчезна съвсем. Отново се превърна в сянка сред сенките. Беше вбесяващо момче, истински Чешърски котарак, от който остава само усмивката.

— Баща ми е бил прокълнат — каза Джеймс от мрака. — А аз? Аз съм обречен.

Лондонският институт изобщо не се беше променил — извисяваше се бял и внушителен, а кулата му изрязваше светла ивица в тъмното небе. Институтите на ловците на сенки се изграждаха като монументи, за да устояват на атаките на демоните и на времето. Когато вратата се отвори, Магнус отново съзря масивното каменно преддверие и високото стълбище.

Жена с буйни червени къдрици, която Магнус със сигурност трябваше да помни, но не помнеше, отвори вратата със сънливо и сърдито изражение.

— Какво искаш, магьоснико?

Магнус намести товара в ръцете си. Момчето беше високо, а и нощта се оказа много дълга. Раздразнението направи отговора му твърде рязък:

— Искам да кажеш на Уил Херондейл, че нося палето му.

Жената се ококори, подсвирна учудено и изчезна. Не след дълго Магнус видя една бяла фигура да се спуска леко по стълбището.

Теса беше като Института — почти непроменена. Лицето ѝ бе гладко и младо като преди двайсет и пет години. Магнус предположи, че е спряла да старее най-много три-четири години след последната им среща. Дългата ѝ кестенява коса бе сплетена на плитка, която висеше на рамото ѝ. В едната си ръка държеше магическа факла, а в другата ѝ длан светеше малка сфера.

— Вземали сме уроци по магия, нали, Теса? — попита Магнус.

— Магнус! — възкликна тя и сериозното ѝ лице се озари от ведра усмивка, която изпрати сладка тръпка през тялото му. — Казаха — о, не... Къде намери Джейми?

Теса стигна до края на стълбището, приближи се и обгърна с ръка влажната глава на момчето в почти неосъзнат знак на обич. Този жест показва на Магнус колко се е променила, защото в него той видя вродения навик на майката, любовта към човека, когото бе създала и грижливо пазеше.

Никой друг магьосник нямаше дете от собствената си кръв. Само Теса беше преживяла това.

Магнус извърна глава от нея, защото чу стъпки по стълбището.

Споменът за момчето Уил беше така ясен, че той изпита лек шок при вида на по-възрастния, широкоплещест, но все така рошав и чернокос Уил със смеещи се сини очи. Беше красив както винаги — може би дори повече, защото изглеждаше по-щастлив. Магнус видя още следи по лицето му, но от смях, а не от годините, и усети, че се усмихва. Да, Уил не грешеше. Те бяха приятели.

Уил го позна и на лицето му се изписа удоволствие, но само след миг видя товара в ръцете му и тревогата изличи всичко останало.

— Магнус, какво е станало с Джеймс?

— Какво е станало ли? — попита Магнус замислено. — Да видим. Открадна велосипед и покара малко, но по едно време пушна кормилото на Трафалгар Скуеър. Опита се да изкачи Колоната на Нелсън и да се сбие с Нелсън. После го изгубих за кратко, а когато го открих, беше влязъл в Хайд Парк, газеше в Серпентината с разперени ръце и викаше: „Патици, аз съм вашият крал!“

— Господи — възкликна Уил. — Сигурно е бил ужасно пиян. Теса, не мога да търпя това повече. Той постоянно рискува живота си и отхвърля всички ценности, на които държа. Ако продължава да се

излага така из цял Лондон, ще го извикат в Идрис и ще го изолират от мунданите. Нима не го разбира?

Магнус сви рамене.

— Освен това се впусна в неуместни любовни обяснения пред една старица, която продаваше цветя, на ирландска хрътка и на невинна стойка за шапки, когато нахлу в нечий дом. И на мен самия. Бих добавил, че не повярвах на думите му, колкото и да съм неустоим. Нарече ме красива, поразителна дама. След това взе, че припадна, естествено, точно на релсите, пред влака от Дувър, и тогава реших, че е крайно време да го доведа у дома и да го предам на семейното огнище. Но ще ви разбера, ако предпочетете да го отнеса в някой приют.

Уил клатеше глава, сините му очи бяха потъмнели.

— Бриджит — извика той и Магнус си помисли: „А, да, така се казваше прислужницата“. — Извикай Мълчаливите братя.

— Имаш предвид да извика Джем — обади се тихо Теса и с Уил се спогледаха, както се споглеждат единствено женените — с пълно разбиране и все пак с обожание.

Направо да ти прилошее.

Магнус се прокашля.

— Значи, той още е Мълчалив брат?

Уил го изгледа изпепеляващо.

— Възнамерява завинаги да си остане такъв. Дай да взема сина ми.

Магнус му позволи да поеме Джеймс от ръцете му, които олекнаха, макар и да бяха доста подгизнали, и последва Уил и Теса по стълбите. Установи, че са сменили обзавеждането в Института. В мрачния салон на Шарлот сега имаше удобни канапета, а стените бяха покрити със светла дамаска. Високите лавици бяха пълни с томове с позлатени гръбчета и със сигурност често разгръщани страници. Явно Теса и Уил си оставаха запалени читатели.

Уил положи Джеймс на едно от канапетата. Теса хукна да донесе одеяло, а Магнус се обърна към вратата, но Уил го хвана за ръката.

— Много мило, че доведе Джейми у дома — каза Уил. — Винаги си бил добър с мен и близките ми. Тогава бях почти момче и не бях достатъчно благодарен и любезен.

— Беше достатъчно добър, Уил — рече Магнус. — И виждам, че си станал още по-добър. Освен това не си оплешивял или напълнял. Явно търчането насам-натам и сраженията със злото ви поддържат във форма въпреки напредналата възраст.

Уил се засмя.

— И аз се радвам да те видя. — Поколеба се. — А за Джейми...

Магнус се напрегна. Не искаше да разстройва прекалено Уил и Теса, затова не им каза, че Джеймс падна в Серпентината и не направи голямо усилие да се спаси от удавяне. Като че ли не искаше да го извадят от студените води: беше се борил с Магнус, докато той го извличаше оттам, а след това положи бледата си буза на мокрия бряг и скри лице в шепите си.

В първия миг Магнус си помисли, че плаче, но щом се наведе да го огледа, видя, че е почти в безсъзнание. Жестоките златни очи не бяха затворени и момчето отново приличаше на младия Уил. Магьосникът нежно докосна влажната му коса и изрече възможно най-внимателно:

— Джеймс.

Бледите ръце на момчето се разпериха върху мократа земя. На пръста му блещукаше пръстенът на Херондейл, а в ръкава му проблясваше нещо метално. Черните мигли на затворените очи се спускаха като мастилени полумесеци върху скулите. Просветващите по крайчетата им капки му придаваха по-нещастен вид, отколкото когато беше буден.

— Грейс^[3] — прошепна Джеймс в съня си и утихна.

Магнус не се ядоса: той самият неведнъж се беше молил за милостива благодат. Наведе се, взе момчето на ръце и главата на Джеймс се люшна на рамото му. В съня си изглеждаше спокоен и невинен, съвсем като човек.

— Това не му е присъщо — каза Уил, когато Теса плътно зави сина си с одеяло.

Магнус вдигна вежда.

— Та той е твой син.

— Какво намекваш? — попита Уил, очите му проблеснаха и Магнус пак видя момчето с рошава черна коса и пламтящи сини очи да стои наред салона, гневно на целия свят и най-вече на себе си.

— Той не е такъв — съгласи се Теса. — Винаги е бил спокоен и усърден. Луси беше буйната, но и двамата са мили, добри деца. На приеми Джейми често се свиваше в ъгъла и учеше латински, или пък се смееше на шегите на своя парабатай. Винаги се грижеше Матю да не се забърква в неприятности. Единствен той успяваше да накара това лениво дете да учи — добави тя с лека усмивка, която издаде обичта ѝ към парабатая на сина ѝ въпреки недостатъците му. — Сега излиза по никое време, върши безобразия и не иска да слуша никого. Разбирам какво имаш предвид за Уил, но той беше самотен и съсипан, когато се държеше зле. Джеймс цял живот е обграждан с любов.

— Предаден съм! — прошепна Уил. — Жестоко злепоставен от приятеля ми, а сега и собствената ми скъпа съпруга очерня името ми...

— Виждам, че още си падаш по сценичното изкуство, Уил — отбеляза Магнус. — И все още си хубавец.

Те вече бяха зрели хора. Не изглеждаха особено изненадан. Теса вдигна вежди и Магнус забеляза приликата със сина ѝ. И двамата имаха изразителни извити вежди, които им придаваха едновременно любопитен и развеселен вид, макар че при Джеймс веселието изглеждаше по-горчиво.

— Спри да флиртуваш със съпруга ми — каза Теса.

— Няма — обяви Магнус, — но ще спра за малко, за да ме осведомите за последните новини. Не съм ви чувал, откакто изпратихте вест, че бебето се е родило и то и майката са добре.

Уил изглеждаше изненадан.

— Но ние ти изпратихме няколко писма по Моргенстърн, които отидоха да посетят Уайтлоу в Нюйоркския институт. Тъкмо ти се оказа странно необщителен.

— О... — Магнус изобщо не беше изненадан. Това беше типично поведение за ловци на сенки. — Явно Моргенстърн са забравили да ми ги предадат. Колко небрежно от тяхна страна.

Теса също не изглеждаше изненадана. Тя беше ловец на сенки, но и магьосница, затова не принадлежеше изцяло нито към едните, нито към другите. Ловците на сенки вярваха, че тяхната кръв надмогва всичко останало, но Магнус предполагаше, че много нефилими се отнасят неблагоприятно с жена, която прави магии и е неподвластна на времето.

Съмняваше се обаче, че някой от тях смее да се държи зле с нея пред Уил.

— Занапред ще внимаваме на кого поверяваме писмата си — отсеке Теса решително. — Останахме без връзка с теб твърде дълго. Какъв късмет, че сега си в Лондон — и за нас, и за Джеймс. Какво те доведе тук, работа или удоволствие?

— Ще ми се да беше свързана с удоволствие работа — отвърна Магнус. — Но не, напротив. Извика ме един ловец на сенки, когото мисля, че познавате — Татяна Блекторн? Навремето беше Лайтууд, нали? — Магнус се извърна към Уил. — А твоята сестра Сесили се омъжи за брат й. Джилбърт. Гастон. Не мога да ги запомня тези Лайтууд.

— Умолявах Сесили да не се обвързва с тези Светулки — измърмори Уил.

— Уил! — възкликна Теса. — Сесили и Гейбриъл са много щастливи заедно.

Той се хвърли драматично на едно кресло и докосна китката на сина си с нежна грижа, която издаваше много.

— Поне трябва да признаеш, Тес, че Татяна е луда като затворена в чайник мишка. Отказва да говори с когото и да било от нас, включително с братята си, защото сме били замесени в смъртта на баща й. Всъщност твърди, че сме го убили най-безмилостно. Всички се опитват да я убедят, че по времето на това безжалостно убийство баща й беше гигантски червей, който изяде съпруга й и продължи със сорбе от прислужници, но тя продължава да се свира в онази къща зад спуснати завеси.

— Татяна изгуби много. Изгуби детето си — каза Теса. — И всъщност разговаря с нас веднъж, в Идрис.

Тя погали черната коса на сина си, изглеждаше угрижена. Уил погледна Джеймс и замълча.

— Госпожа Блекторн дойде от Идрис в семейното си имение в Англия специално за срещата с мен и ми изпрати съобщение по обичайните долноземски канали. Обеща ми огромна сума, ако направя заклинания, благодарение на които младата й повереница ще стане по-привлекателна — каза Магнус, като се опитваше да придаде небрежност на тона си. — Предполагам, че иска да я омъжи.

Татяна нямаше да е първият ловец на сенки, който се обръща към магьосник, за да направи живота си по-лесен и приятен. Тя обаче предлагаше най-добрата цена.

— Така ли? — попита Уил. — Не че момичето прилича на жаба с боне.

Теса се засмя и притисна ръка към устата си, а Уил се ухили. Изглеждаше доволен от себе си, както винаги, когато успееше да я развесели.

— Предполагам, че не бива да търся кусури на чуждите деца, когато моят син ги върши такива. Знаеш ли, че стреля по разни неща.

— Да, знам, че стреля по разни неща — рече Магнус тактично. — Знам.

Уил въздъхна.

— Дано Ангелът ме дари с търпение, за да не го удуша, и мъдрост, за да наля малко ум в дебелията му глава.

— Чудя се на кого ли прилича — изтъкна пак Магнус.

— Не е същото — обади се Теса. — Когато Уил беше на неговата възраст, той се опитваше да отблъсне всички, които обича. Джейми се отнася добре и с нас, и с Луси, и със своя парабатай Матю. Той иска да унищожи самия себе си.

— И не разбирам защо — каза Уил и удари с юмрук по облегалката на креслото. — Познавам сина си, не би се държал така, ако имаше друг избор. Може би се опитва да постигне нещо или да се накаже заради сторено зло...

— Викали сте ме? Тук съм.

Магнус вдигна глава и видя на прага на стаята стройния силует на брат Закарая. Качулката на робата му бе свалена и откриваше лицето. Мълчаливите братя рядко показваха лицата си, защото знаеха как реагират ловците на сенки на техните белези и обезобразената им кожа. Така Джем показваше доверието си към Теса и Уил.

Подобно на Теса, и Джем не беше остарял. Мълчаливите братя не бяха безсмъртни, но старееха изключително бавно. Могъщите руни, които ги даряваха със знание и им позволяваха да общуват чрез мислите си, забавяха и стареенето на тялото, като превръщаха Братята в живи статуи. Ръцете на Джем се подаваха бледи и изящни под маншетите на робата, ръце на музикант дори след толкова време. Лицето му изглеждаше като изваяно от мрамор, очите бяха

притворени, а на високите му скули личаха тъмните руни на Братята. Косата му се виеше по слепоочията — черна, изпъстрена със сребро.

Тази гледка изпълни Магнус с огромна тъга. Само хората старееха и умираха, а Джем вече не беше част от човечеството, не принадлежеше към светлината, която гореше така ярко и мимолетно. А извън техния огън беше студено. Никой не познаваше този студ по-добре от Магнус.

Щом го видя, Джем наклони глава.

— Магнус Бейн. Не знаех, че си тук.

— Аз... — започна Магнус, но Уил вече беше на крака и прекосяваше стаята към Джем.

Целият беше грейнал още щом го видя, и Магнус усети как вниманието на Мълчаливия брат се насочва към него и се задържа там. Макар двете момчета да бяха толкова различни, понякога изглеждаха като едно цяло и бе странно да видиш колко много се е променил Уил, докато Джем е останал встрани, как и двамата са отишли някъде, където другият не може да пристъпи. Магнус предположи, че за тях това е още по-странно.

И все пак. Нещо в тях винаги напомняше на Магнус за старата легенда за червената нишка на съдбата: невидима алена връв, която свързва определени хора и колкото и да се заплита, не може да се скъса.

Мълчаливите братя се движеха точно като статуи, ако статуите можеха да се движат. Джем влезе в стаята по този начин, но когато Уил се приближи, той пристъпи към стария си парабатай бързо и нетърпеливо като човек, сякаш близостта до хората, които обичаше, го караше отново да се чувства от плът и кръв.

— Ти дойде — рече Уил и от думите му пролича, че вече е напълно доволен.

Сега Джем беше тук и целият свят беше подреден.

— Знаех, че ще дойдеш — каза Теса, стана и тръгна към Джем.

Магнус видя, че лицето на брат Закарая засиява при звука на гласа ѝ, руните и тенът му вече нямаха значение. Той отново се превърна в момче, животът му тъкмо започваше, а сърцето му бе изпълнено с надежда и любов.

Колко много се обичаха тези тримата, колко много бяха изстрадали един за друг и все пак каква радост извличаха от самото си

присъствие. Магнус бе обичал неведнъж, но не си спомняше да е изпитвал покоя, който те излъчваха само защото бяха заедно. Понякога и той копнееше за покой, като скиталец из пустиня, който от векове не е виждал вода и е обречен да живее с жаждата.

Теса, Уил и техният изгубен Джем стояха плътно един до друг. Магнус знаеше, че през тези няколко мига светът за тях вече не съществува.

Погледна към канапето и видя, че Джеймс се е събудил, златните му очи приличаха на зорки пламъци, които учеха свещите как да горят по-силно. Джеймс беше млад, целият живот бе пред него, а на лицето му не личеше нито надежда, нито радост. Теса, Уил и Джем се чувстваха съвсем естествено заедно, но дори тук, сред хората, които го обичаха повече от всичко, Джеймс изглеждаше съвсем сам. В изражението му личаха отчаяние и безутешност. Той се опита да се надигне на лакът, но отново се отпусна на възглавниците и чернокосата му глава се отметна назад, сякаш нямаше сили да я държи изправена. На пръста му блещукаше пръстенът на Херондейл, а на китката му — сребърна гривна.

Теса, Уил и Джем разговаряха тихо. Уил стискаше ръката на Джем. Магнус не беше виждал някой да докосва Мълчалив брат така, в жест на приятелство. Почувства болка в гърдите си и я видя отразена и на лицето на момчето.

Магнус импулсивно прекоси стаята и клекна до канапето, до сина на Уил, който го погледна с изморени златни очи.

— Нали ги виждаш — рече Джеймс. — Колко много се обичат. Преди си мислех, че всеки обича така. Като в приказките. Преди си мислех, че любовта е щедра и добра.

— А сега? — попита Магнус.

Момчето извърна лице. Магьосникът се вгледа в тила му и видя черната рошава коса, същата като на баща му, и крайчеца на руната на неговия парабатай точно под яката. Тя трябваше да е на гърба му на мястото на ангелското крило.

— Джеймс — рече Магнус тихо и припряно. — Навремето баща ти пазеше ужасна тайна и си мислеше, че не може да я сподели с никого, но я каза на мен. Виждам, че нещо те тормози. Ако решиш да поговорим, сега или когато и да било, давам ти думата си, че ще запазя тайната ти и ако мога, ще ти помогна.

Джеймс се обърна да го погледне и на Магнус му се стори, че изражението му омеква, сякаш безпокойството или онова, което го измъчваше, беше отпуснало хватката си.

— Аз не съм като баща ми. Не мисли, че отчаянието ми е прикрито благородство, защото не е така. Страдам за себе си, а не заради другите.

— Но защо страдаш? — попита Магнус с безсилие. — Майка ти е права, че цял живот си обграждан с любов. Ако ми позволиш да ти помогна...

Изражението на момчето се затвори като врата. То отново се извърна от Магнус, спусна клепачи и светлината озари миглите му.

— Обещах да не казвам на никого — каза Джеймс. — А и никой на този свят не може да ми помогне.

— Джеймс — промълви Магнус, изненадан от отчаянието в гласа му, и тревогата му привлече вниманието на останалите. Теса и Уил се извърнаха от Джем към сина си, който носеше името му, и тримата тръгнаха заедно към него, хванати за ръце.

Брат Закарая се наведе над облегалката на канапето и докосна нежно косата на Джеймс с дългите си пръсти на музикант.

— Здравсти, чичо брат Закарая — каза Джеймс, без да отваря очи. — Бих се извинил, че те безпокоя, но съм сигурен, че от години не ти се е случвало нищо по-въълнуващо. В Града от кости не е особено оживено, нали?

— Джеймс! — сопна се Уил. — Не говори така на Джем.

— Свикнал съм с невъзпитани Херондейл — каза брат Закарая.

Както винаги се опитваше да въдвори мир между Уил и останалия свят.

— Предполагам, че разликата е в това, че татко го е грижа какво мислиш за него — каза Джеймс. — На мен не ми пука. Но не го приемай лично, чичо Джем. Не ме е грижа за ничие мнение.

Джеймс наистина имаше навика да устройва сцени и Магнус не се съмняваше, че го прави нарочно. Със сигурност се интересуваше от мнението поне на един човек. Защото вършеше всичко това с някаква цел. Но каква беше тя?

— Джеймс, това не ти е присъщо — намеси се разтревожената Теса. — Винаги си бил мил. Какво те тормози?

— Може би нищо. Може би просто съм осъзнал, че съм бил много скучен. Не смяташ ли, че бях скучен? С постоянното учене и този латински. — Той потрепери. — Ужас!

— Няма нищо скучно в това, да те е грижа за другите или да имаш открито, любящо сърце — каза Джем.

— Все това повтаряте — отвърна Джеймс. — И е ясно защо вие тримата сте така влюбени един в друг. Много мило от ваша страна, че сте загрижени за мен. — Дъхът му секна за миг, после той се усмихна, но с огромна тъга. — Не ми се искаше да ви безпокоя.

Теса и Уил се спогледаха отчаяни. Въздухът в стаята натежа от тревога и родителски притеснения. Магнус вече усещаше, че се превива под бремето на човечността.

— Е — обяви той. — Колкото и образователна и мокра да беше тази вечер, не искам да преча на семейната сбирка. Наистина не ми трябва семейни драми, които при ловците на сенки обикновено са бурни. Трябва да вървя.

— Можеш да останеш тук — предложи Теса. — Бъди ни гост. За нас ще е удоволствие.

— Един магьосник във величествените зали на Института на ловците на сенки? — потрепери Магнус. — Представете си само!

Теса го изглежда остро.

— Магнус...

— Освен това имам среща — рече той. — И не бива да закъснявам.

Уил го погледна смръщено.

— По това време?

— Занаятът ми е необичаен, работното време — също. Доколкото помня, ти често идваше при мен за помощ посред нощ. — Сведе леко глава. — Уил, Теса, Джем. Лека нощ.

Тя се приближи до него.

— Ще те изпратя.

— Довиждане, който и да си — рече Джеймс сънливо. Пак беше затворил очи. — Не мога да си спомня името ти.

— Не му обръщай внимание — тихо каза Теса, докато вървяха към вратата.

Тя спря на прага за миг и погледна към сина си и двамата мъже до него. Уил и Джем стояха рамо до рамо и дори отдалече нямаше как

да не забележиш колко крехка е фигурата на Джем, както и че не е остарял като Уил. Все пак в гласа на Уил се долавяше момчешко нетърпение, когато отговори на въпрос, който Магнус не чу:

— Ама разбира се, че можеш да посвириш, преди да си тръгнеш. Тя е в музикалния салон и те чака.

— Цигулката му ли? — прошепна Магнус. — Не знаех, че Мълчаливите братя се интересуват от музика.

Теса въздъхна тихо и излезе с него в коридора.

— Уил не вижда в него Мълчалив брат — каза тя. — Вижда само Джем.

— Трудно ли е? — попита Магнус.

— Кое?

— Да споделяш сърцето на съпруга си с друг.

— Ако не беше така, нямаше да е неговото сърце — отвърна Теса. — И той знае, че споделя сърцето ми с Джем. Аз не мога иначе — той също.

Тримата бяха толкова свързани, че дори и сега никой не можеше да ги раздели, а и никой не го желаше. Магнус искаше да я попита дали се страхува от мига, в който Уил ще си отиде и връзката все пак ще бъде прекъсната, но не го направи. Ако имаха малко късмет, щеше да мине много време, преди Теса да преживее първата си загуба и да осъзнае какво бreme е да си вечен, а любимият ти — смъртен.

— Много красиво — рече Магнус. — Е, желая на всички ви щастие с малкия заядливец.

— Трябва да се видим пак, преди да напуснеш Лондон — изрече Теса с онзи недопускащ никакви възражения тон, който притежаваше още като момиче.

— Разбира се — отвърна Магнус. После се поколеба и добави: — Теса, ако някога се нуждаеш от мен — надявам се да е след много дълги и щастливи години, — изпрати ми съобщение и аз веднага ще дойда.

И двамата знаеха какво има предвид.

— Ще го направя — каза Теса и му подаде ръка.

Тя беше малка и мека, но стискаше изненадващо силно.

— Вярвайте ми, скъпа лейди — рече Магнус безгрижно. Пусна ръката ѝ и се поклони театрално. — Извикайте ме и аз ще дойда!

Когато се обърна и пое по улицата в мъгливия лондонски въздух, до него достигна мелодията на цигулка и му припомни една друга нощ — нощ на призраци, сняг и коледна музика, когато Уил стоеше на стълбите и го гледаше как си отива. Сега Теса стоеше на прага на Института, вдигнала ръка за сбогом, докато Магнус не стигна до портата със зловещия надпис: ВСИЧКИ СМЕ ПРАХ И СЕНКИ. Озърна се назад, видя крехката ѝ бяла фигура на входа и отново си помисли: „Да, вероятно не биваше да напускам Лондон“.

Магнус не за първи път пътуваше от Лондон към Чезуик, за да посети имението Лайтууд. Навремето домът на Бенедикт Лайтууд често беше широко отворен за долноземци, които споделяха представите му за добро забавление.

Тогава имението бе великолепно, изградено от искрящ бял камък и украсено с гръцки статуи и безброй колони. Лайтууд бяха горди и обичаха показността, а домът им, с цялата си неокласическа прелест, отразяваше това.

Магнус знаеше какво се случи с тази гордост. Патриархът, Бенедикт Лайтууд, се разболя заради общение с демони и се превърна в чудовище, а собствените му синове бяха принудени да го убият с помощта на други ловци на сенки. За наказание Клейвът конфискува имението и парите им, а семейството стана за посмешище, синоним на греховност и предателство към всичко свято за ловците на сенки.

Магнус не приемаше надменната арогантност на ловците на сенки и обикновено се радваше на разрухата им, но дори той не беше виждал семейство да пропада толкова бързо. Гейбриъл и Гидеон, синовете на Бенедикт, успяха да си възвърнат достойнството чрез примерно поведение и милостта на консула Шарлот Брануел. Сестра им обаче беше съвсем друго нещо.

Магнус нямаше представа как е успяла пак да докопа имението Лайтууд. „Луда като затворена в чайник мишка“, беше казал Уил. Като се имаше предвид падението на семейството, Магнус не очакваше да завари разкоша от времето на Бенедикт. Без съмнение, сградата щеше да е порутена и потънала в прах под грижите на едва неколцина слуги.

Наетата карета спря.

— Къщата изглежда изоставена — обяви кочияшът и хвърли изпълнен със съмнение поглед към обраслата с лози метална порта.

— Или обитавана от духове — ведро предположи Магнус.

— Е, аз не мога да вляза. Онез врати няма да се отворят — рече грубо кочияшът. — Трябва да продължите пеша, щом толкоз държите.

Магнус държеше. Любопитството му се бе събудило и той приближи до портата като котка, готов дори да се покатери по нея, ако се наложи.

Щипка магия и малко заклинание накараха вратите широко да се отворят сред дъжд от ръждив прах и да разкрият дълга, тъмна, обрасла с растения алея, която водеше до призрачното имение, блещукащо като надгробен камък под пълната луна.

Магнус затвори портите и пое напред, заслушан в звуците на нощните птици по дърветата и в шумоленето на листата. Над него се преплиташе истинска гора от черни клони, останка от прочутите градини на Лайтууд. Навремето бяха красиви. Магнус смътно си спомни как веднъж пияният Бенедикт Лайтууд каза, че те били радостта на мъртвата му съпруга.

Сега високите храсти на италианската градина бяха образували зловещ лабиринт, от който нямаше изход. Говореше се, че чудовището Бенедикт Лайтууд е убито точно тук и черната кръв се изливала от вените му в мрачен, безспирен поток.

Магнус усети драскане по ръката си и видя розов храст, който беше оцелял, но подивял. Не разпозна веднага растението, защото цветовете му, макар и с обичайната форма, не бяха в обичайния цвят. Розите бяха черни като кръвта на мъртвото чудовище.

Откъсна една и тя се сгърчи в дланта му, сякаш беше от пепел и отдавна бе мъртва.

Магнус продължи към къщата.

Развалата, поразила розите, не беше пощадила и имението. Някогашната гладка бяла фасада сивееше, нашарена от черна мръсотия и зелена плесен. Умиращи лози поглъщаха сияйните колони и балконите, които навремето му приличаха на вътрешността на алабастрови бокали, а сега бяха изпълнени с черните пипала на тръни и отломки.

Мандалото на вратата преди имаше формата на лъскав златен лъв, захапал халката в устата си. Сега тя лежеше ръждясала на

стъпалата, а устата на сивия лъв зееше озъбена и празна. Магнус почука отривисто по вратата и чу как ударите отекнаха зловещо в къщата, сякаш в нея цареше мъртвешка тишина и всеки шум беше натрапник.

Магнус беше дотам убеден, че вътре няма жива душа, че се сепна, когато жената, която го беше повикала, отвори вратата.

Разбира се, не подобаваше на дама да отваря сама входната врата, но по всичко личеше, че тук няма прислуга от десетилетия.

Магнус смътно си спомни, че е виждал Татяна Лайтууд на някой от приемите на баща ѝ: тогава бе зърнал едно съвсем обикновено момиче с големи зелени очи, което побърза да затвори вратата и да се скрие.

Но дори порутената къща и обраслите градини не го подготвиха за вида на Татяна Блекторн.

Очите ѝ още бяха все така зелени, но бръчки на разочарование и огромна болка обрамчваха строгата ѝ уста. Приличаше на шейсетгодишна, въпреки че беше на четирийсет. Носеше излязла от мода преди десетилетия рокля, която висеше на слабите ѝ рамене и се спускаше по тялото ѝ като покров. По плата личаха тъмнокафяви петна и на места беше така избледнял, че почти белееше, докато на други беше запазил цвета си.

Трябваше да изглежда нелепо, защото роклята ѝ беше светлорозова и подхождаше на младо момиче, което е влюбено в съпруга си и е тръгнало да посети баща си.

Но Татяна не изглеждаше нелепо. Суровото ѝ лице забраняваше всякакво съжаление. Подобно на къщата, и тя бе страховита в разрухата си.

— Бейн — каза Татяна и му отвори широко вратата.

Нямаше приветствия.

Магнус влезе и вратата се затръшна зад гърба му някак окончателно, като надгробна плоча. Спря да изчака Татяна в коридора и чу други стъпки някъде горе — в къщата живееше още някой.

По витото стълбище слизаше момиче. Магнус винаги бе смятал смъртните за красиви и беше виждал мнозина, които всеки би описал като красиви.

Но тази красота беше изключителна и не приличаше на красотата на повечето смъртни.

Тя грееше като перла сред мръсната и порутена къща. Косата ѝ също бе с цвят на седеф — бледа слонова кост, осеяна със злато, а кожата ѝ беше искрящо розова и бяла като вътрешността на раковина. Имаше гъсти тъмни ресници, които засенчваха неземно сиви очи.

Магнус си пое дъх. Татяна го чу и се усмихна победоносно.

— Великолепна е, нали? Моята повереница. Грейс.

Грейс.

Истината го удари като юмрук. Разбира се, Джеймс Херондейл не беше молил за нещо така непостижимо като милостта, душата му не копнееше за божествена благодат и разбиране. Отчаянието му се коренеше в нещо много по-земно, от плът и кръв.

Значи, това е тайната? Но защо никой не може да му помогне? Магнус опита да запази безстрастно изражение, когато момичето се приближи до него и му подаде ръка.

— Приятно ми е — рече то.

Магнус се втренчи в нея. Лицето ѝ беше порцеланово, а очите — изпълнени с обещания. Зашеметяваща комбинация от красота, невинност и греховна съблазън.

— Магнус Бейн — рече тя с глух, тих глас.

Той не можеше да откъсне очи от нея.

Всичко в това момиче беше създадено да привлича. Беше красива, да, но и нещо повече. Изглеждаше свенлива и все пак цялото ѝ внимание бе приковано в него, сякаш гледаше най-невероятното нещо. Няма мъж на света, който не би искал да се види отразен така в очите на красиво момиче. Деколтетото ѝ беше твърде дълбоко, но не изглеждаше скандално, защото сивите очи бяха изпълнени с невинност, която подсказваше, че още не познава желанието, макар от страстната извивка на устните и тъмното сияние в очите ѝ да ставаше ясно, че в правилните ръце ще се превърне в много талантлива ученичка...

Магнус отстъпи на крачка от нея като от отровна змия. Грейс не изглеждаше обидена, гневна или дори изненадана. Обърна се към Татяна с леко любопитство.

— Нещо не е наред ли, мамо?

Татяна изви устна.

— Този не е като другите — каза тя. — Е, много обича момичета, а и момчета, но доколкото разбрах, не си пада по ловци на сенки.

Освен това не е смъртен. Живял е твърде дълго, така че не очаквай да реагира като останалите.

Магнус можеше да си представи как реагират останалите — като Джеймс Херондейл, който цял живот бе учен, че любовта е нежна и мила и че трябва да обичаш с цялото си сърце и да отдаваш душата си. Магнус можеше да си представи как реагират всички, щом я видят, защото всеки неин жест, всяко изражение и всяка черта крещяха — обичай я, обичай я, обичай я.

Магнус обаче не беше момче. Той се окопоти и се поклони.

— Очарован съм. Или какъвто там ефект държите да постигнете.

Грейс го изгледа с хладен интерес. Реакциите ѝ бяха притъпени, или по-скоро внимателно преценени. Тя като че ли бе създадена да привлича наред и да не изразява нищо, но за да забележиш това, трябваше да си проникателен като Магнус.

Момичето внезапно му напомни не за някой смъртен, а за Камила, която беше последната му и най-болезнена истинска любов.

Той с години си въобразяваше, че зад леда на Камила се крие огън и че там го очакват надежди, мечти и любов. Но се оказа, че всичко, което бе обичал в нея, е илюзия. Беше се държал като дете, което съзира в облаците форми и истории.

Извърна се от Грейс, която с красивата си бяло-синя рокля приличаше на видение от Рая в сивия ад на къщата, и погледна към Татяна. Тя беше присвила презрително очи.

— Елате, магьоснико. Трябва да обсъдим нещо.

Магнус ги последва по стълбището и после по дълъг, почти непрогледно тъмен коридор. Чу стъкла да хрущят под краката му и в сумрака зърна как нещо се шумгува пред него. Надяваше се да е безобиден плъх, но движенията му говореха за създаване с по-гротескна форма.

— Не докосвайте врати или чекмеджета в къщата, Бейн — долетя гласът на Татяна. — Баща ми е оставил много пазители на имуществото ни.

Тя отвори една врата и Магнус видя преобърнато писалище и тежки завеси, провесени от прозорците като трупове на бесилки. Дървеният под беше оплискан с кръв — непочистени следи от отдавнашна схватка.

По стените висяха накриво много картини с рамки и счупени стъкла. Повечето изобразяваха морски приключения — Магнус беше изоставил морето след един злополучен опит да поживее като пират — но бяха забулени в сиво и корабите сякаш потъваха в морета от прах.

Само един портрет беше чист и непокътнат. Беше нарисуван с маслени бои и нямаше стъкло, но по него не се виждаше и една пращинка. Той бе единственото чисто нещо в цялата къща, освен Грейс.

На портрета се виждаше младеж на около седемнайсет. Той седеше в кресло, облегал главата си назад, сякаш нямаше сили да я държи изправена. Беше ужасяващо слаб и смъртноблед. Имаше дълбоки зелени очи, като горско езерце, заслонено под короните на дърветата и недостъпно за слънцето и вятъра. Копринената му тъмна коса се спускаше тънка и права по челото му, а дългите пръсти стискаха единия подлакътник в отчаяна хватка, която разказваше история за болка и страдание.

Магнус беше виждал такива портрети — последните изображения на обречените. Дори след толкова години личеше какви усилия е положило момчето, за да позира за картината, която щеше да утешава близките му.

Бледото лице имаше хладното изражение на човек, стигнал прекалено далече по самотната пътека към смъртта, за да се върне обратно. Магнус си спомни за Джеймс Херондейл, който изгаряше от толкова много светлина, толкова много любов, толкова много от всичко — а момчето на портрета притежаваше красотата на умиращ поет, крехката красота на свещ в мига преди да изгасне.

На изпокъсаните тапети — някога зелени, а сега сиво-зеленикави като покрито с мръсотия море, бяха изписани думи. В тъмнокафяво, като петната по роклята на Татяна. Магнус знаеше какъв е този цвят: на пролята преди години и отдавна засъхнала кръв.

Тапетите висяха на дрипи по стените и Магнус различи само няколко думи по здравите парчета: ЖАЛОСТ СЪЖАЛЕНИЕ, АД.

Последното изречение все още се четеше: НЕКА БОГ СЕ СМИЛИ НАД ДУШИТЕ НИ. А отдолу друга ръка не беше изписала с кръв, а бе издълбала в тапета и стената следните думи: БОГ НЯМА МИЛОСТ И АЗ НЯМА ДА ИМАМ.

Татяна седна в едно от креслата с износена и лекъосана тапицерия, а Грейс коленичи до нея на мръсния под. Направи го изтънчено и деликатно и полите ѝ се издуха около тялото ѝ като венчелистчетата на цветете. Магнус предположи, че ѝ е навик да сяда в мръсотията и след това да се изправя все така ослепително чиста.

— Да минем към работата, мадам — рече той и добави мислено: „За да си тръгна възможно най-скоро от тази къща“. — Кажете ми защо се нуждаете от моите невероятни и несравними умения и какво искате да направя.

— Сигурно вече сте разбрали, че моята Грейс няма нужда от заклинания, които да подсилват чара ѝ.

Магнус погледна към девойката, която се взираше в скръстените в скута си ръце. Може би тя вече използваше заклинания или просто си беше красива. Магия или природа, за него нямаше разлика.

— Убеден съм, че вече е истинска омайница.

Грейс мълчеше, но го изгледа изпод спуснатите си мигли с пленителна престорена скромност.

— Искам друго от вас, магьоснико. Искам — произнесе Татяна бавно и отчетливо — да убиете петима ловци на сенки. Ще ти кажа как ще го направиш и ще ти платя пребогато.

Магнус се смая дотам, та наистина да си помисли, че не е чул добре.

— Ловци на сенки? Да ги убия?

— Толкова странно ли ви се струва? Аз не храня добри чувства към тях.

— Но, скъпа мадам, вие сте ловец на сенки.

Татяна Блекторн събра ръце в скута си.

— Нищо подобно не съм.

Магнус се втренчи в нея.

— О... Моля за извинение. Много нелюбезно ли ще е от моя страна, ако попитам за каква се мислите? Може би за лампион?

— Не намирам остроумието ви за забавно.

— Отново се извинявам — отвърна той сухо. — Но да не би да се мислите за пиано?

— Мерете си приказките, магьоснико, и не говорете за неща, за които не знаете нищо. — Татяна стисна по-здраво ръце, които се свиха като хищни лапи върху полите на някога ярката рокля. Болката в гласа

й накара Магнус да замълчи, но тя продължи: — Ловецът на сенки е воин. Ловецът на сенки се ражда и се обучава, за да стане Божия десница, която освобождава земята от злото. Така твърдят нашите легенди. На това ме е учил и баща ми, но той ме научи и на други неща. Заповяда да не бъда обучавана като ловец на сенки. Не ми било там мястото, трябвало да съм покорната дъщеря на воин, а след време опора на доблестен боец и майка на бойци, които ще прославят следващото поколение ловци на сенки.

Татяна махна с ръка към думите на стената и петната по пода.

— Прославиха го — засмя се тя горчиво. — Баща ми и цялото ми семейство изпаднаха в немилост, а съпругът ми беше разкъсан пред очите ми — разкъсан. Имах дете, красивото ми момче Джеси, но той не можеше да бъде обучаван за воин. Беше твърде слаб и болнав. Молих ги да не му слагат руните, защото бях сигурна, че това ще го убие. Но ловците на сенки ме издърпаха и го стискаха, докато жигосваха плътта му със знаците. Той не спря да крещи. Всички очаквахме да умре, но Джеси оцеля. Издържа заради мен, заради майка си, ала жестокостта им го обрече. С всяка година отслабваше все повече, докато не стана твърде късно. Беше на шестнайсет, когато ми казаха, че няма да се оправи.

Ръцете ѝ не спираха да се движат и след жеста към стената започнаха да дърпат дрипавата, изцапана със стара кръв рокля. Татяна докосна предмишниците си, сякаш още я боляха от хватката на ловците на сенки, и започна да си играе с големия медальон на шията си. Отваряше го и го затваряше, почернелият метал просветваше между пръстите ѝ и на Магнус му се стори, че зърна зловец портрет. Отново на сина ѝ?

Той се вгледа в бледото младо лице на картината на стената и пресметна на колко години е било детето на Рупърт Блекторн при смъртта му преди двайсет и пет години. Ако Джеси Блекторн бе умрял на шестнайсет, значи, оттогава бяха изминали девет години, но вероятно майчината скръб траеше вечно.

— Съзнавам, че сте изстрадали много, госпожо Блекторн — каза Магнус възможно най-внимателно. — Но защо, вместо да кроите заговори за безсмисленото убийство на ловци на сенки, не обмислите вероятността, че мнозина от тях може би искат да ви помогнат и да облекчат болката ви.

— Нима? За кого говорите? Уилям Херондейл — произнесе тя с изгаряща омраза — ми се подиграва, защото не съм правела друго, освен да жалия за мъртвите, но кажеше ми какво бих могла да правя? На какво друго са ме научили? — Очите ѝ бяха огромни и отровназелени, а болката в тях бе достатъчна да удави целия свят и да погълне душата ѝ. — Ще ми кажете ли, магьоснико? Уилям Херондейл ще ми каже ли? Изобщо някой ще ми каже ли какво би трябвало да правя, когато вече съм свършила всичко, което са очаквали от мен? Съпругът ми умря, баща ми умря, изгубих братята си, откраднаха дома ми, а нефелимите не успяха да спасят сина ми. Винаги съм била каквато са искали да бъда, а в отплата животът ми се превърна в пепелище. И не ми говорете за облекчение на болката, защото само тя ми е останала. Не ми казвайте, че съм ловец на сенки, защото не съм една от тях. Отказвам да бъда.

— Разбирам, мадам. Изразихте своята позиция пределно ясно — рече Магнус. — Не знам само защо си мислите, че ще ви помогна да получите желаното.

Магнус беше всякакъв, но не и глупак. Смъртта на неколцина ловци на сенки не беше истинската цел. Ако това бе единственото, което Татяна желаше, нямаше да има нужда от него.

На нея ѝ трябваше магьосник, който да използва тази смърт и да превърне живота на ловците на сенки в магия за заклинания. А това щяха да са особено мрачни заклинания и самият факт, че Татяна знаеше за тях, му подсказа, че не за първи път прибегва към черна магия.

Магнус нямаше представа какво иска да постигне с тази магия Татяна Блекторн, чиято мъка гризеше гърдите ѝ като вълк. Не искаше да знае за какво я е използвала в миналото и със сигурност не желаше тя да се сдобива със сила, която би довела до бедствие в бъдещето.

Татяна се намръщи с леко объркване и пак заприлича на разглезената, галена дъщеря на Бенедикт Лайтууд.

— За пари, естествено.

— Нима си въобразявате, че ще убия петима души и ще ви предоставя огромна сила само заради пари? — попита Магнус.

Татяна махна с ръка.

— Не се опитвайте да вдигнете цената, като изтъквате уменията си и се преструвате на морален и чувствителен, демонско изчадие.

Кажете сума и ще я получите. За мен нощните часове са безценни и не искам да губя повече време с такъв като вас.

Именно небрежният ѝ тон беше най-ужасяващ. Татяна може и да беше луда, но не и буйстваща лунатичка. Просто боравеше с фактите във вида, в който бяха известни на ловците на сенки: долноземците бяха дотолкова покварени, че тя дори не можеше да си представи, че имат сърце.

Разбира се, повечето ловци на сенки смятаха Магнус за по-долен от мунданите и по-нисш от децата на Ангела така, както маймуните бяха по-нисши от хората. Той можеше да е от полза, но бе създание, което заслужава презрение, бива използвано и захвърляно, и дори допирът му се смяташе за нечист.

Добре и за Уил Херондейл той беше просто полезен. Уил не бе дошъл при него, за да намери приятел, а в търсене на удобен източник на магия. Дори най-добрите сред ловците на сенки не бяха по-различни от останалите.

— Нека повторя нещо, което веднъж казах на Екатерина Велика в съвсем различен контекст — обяви Магнус. — Скъпа милейди, не можете да си ме позволите и ако обичате, оставете коня на мира. Лека нощ.

Той се поклони и побърза да излезе от стаята. Преди вратата да се затръшне, чу как Татяна изсъска:

— След него!

Не се изненада, когато чу леки стъпки по стълбите зад гърба си. Обърна се, щом стигна до вратата, и се сблъска с очите на Грейс.

Тя пристъпваше тихо като дете, но изобщо не приличаше на такова. На фона на порцелановото ѝ лице очите ѝ приличаха на сиви бездни, дълбоки мамещи езера, в чиито недра се криеха сирени. Тя срещна погледа му с невероятно спокойствие и отново му напомни за Камила.

Беше изумително, че девойка на шестнайсет може да съперничи по самообладание на живял векове вампир. Времето не бе достатъчно, че да стане толкова безчувствена.

„Все трябва да има нещо зад всичкия този лед“, помисли си Магнус.

— Доколкото разбирам, няма да се върнете горе — рече Грейс. — Не искате да участвате в плана на мама.

Това не беше въпрос и тя не изглеждаше шокирана или изненадана. Сякаш за нея не беше толкова немислимо Магнус да има някакви скрупули. Може би все пак съвестта ѝ се обаждаше, ала Грейс бе затворена в тази мрачна къща с една луда жена и от зори до мрак бе заливана само с горчилка. Нищо чудно, че не приличаше на другите момичета.

Магнус внезапно съжали, че се бе отдръпнал от нея. Та тя беше още дете, а той добре знаеше какво е да си осъждан и отбягван. Посегна към ръката ѝ.

— Имаш ли къде другаде да идеш?

— Другаде ли? — попита тя. — Живеем предимно в Идрис.

— Питам дали ще ти позволи да си тръгнеш? Имаш ли нужда от помощ?

Грейс се раздвижи с такава скорост, че се превърна в обвита в муселин мълния и измъкна от полите си дълъг меч. Насочи блещукация му край към гърдите на Магнус, точно над сърцето.

Ето това е ловец на сенки, помисли си той. Татяна се беше поучила от грешките на баща си и бе обучила момичето.

— Не съм затворничка тук.

— Нима? Тогава каква си?

Ужасните страховити очи се присвиха. Те светеха като стомана и Магнус знаеше, че са не по-малко смъртоносни.

— Аз съм острието на майка ми.

Ловците на сенки често умираха млади и други отглеждаха децата им. Това не беше нещо необичайно. Съвсем естествено бе дете, отгледано в дом на ловец на сенки, да мисли и говори за настойника си като за родител. Магнус разбираше това и все пак му хрумна, че едно дете може да е толкова благодарно за грижите, че да се отплаща с яростна преданост, и вероятно момичето, отгледано от Татяна Блекторн, не искаше да бъде спасявано. Може би най-съкровено му желание беше да осъществи мрачните планове на майка си.

— Заплашваш ли ме? — тихо попита той.

— Ако няма да ни помогнеш, напусни тази къща. Зората приближава.

— Аз не съм вампир. Няма да изчезна заради светлината.

— Ще изчезнеш, ако те убия преди изгрева — каза Грейс. — Кой ще тъгува за някакъв си магьосник?

Тя се усмихна и отново му напомни за Камила и за омайната комбинация от красота и жестокост. Той самият беше станал нейна жертва. С нарастващ ужас си представи какъв ефект е оказала върху Джеймс Херондейл, нежното момче, възпитано да вярва, че и любовта е нежна. Джеймс беше дал сърцето си на това момиче, а от Едмънд и Уил Магнус много добре знаеше какво означава един Херондейл да даде някому сърцето си. Това не беше дар, който можеше да бъде върнат обратно.

Теса, Уил и Джем бяха отгледали Джеймс с любов, обграждаха го с грижата и добротата, които произтичаха от нея. Но не му бяха осигурили броня срещу злото. Бяха увидели сърцето му в коприна и кадифе, а той го беше отдал на Грейс Блекторн, за да го пленени в клетка от бодлива тел и счупени стъкла, да го изгори до пепел и после да разпръсне останките — още един пласт прах в тази обител на красив ужас.

Магнус размаха ръка зад гърба си, отстъпи от острието на Грейс и мина през магически отворената врата.

— Няма да казваш на никого какво поиска мама от теб тази нощ — каза Грейс. — Иначе ще те убия.

— Вярвам ти — въздъхна Магнус. Тя беше ужасяваща и великолепа като блясък по острието на бръснач. — Между другото, предполагам, че ако знаеше, че ще идвам тук, Джеймс Херондейл щеше да изпрати почитанията си.

Грейс свали меча, нищо повече. Върхът му опря леко в земята. Ръката ѝ не трепна, а миглите закриха очите.

— И защо да ме интересува Джеймс Херондейл?

— Просто предположих. Все пак острието не избира накъде да го насочат.

Грейс вдигна поглед. Очите ѝ бяха все така дълбоки и напълно спокойни езера.

— За острието няма значение — рече тя.

Магнус се обърна и тръгна през оплетените черни рози и храсталаци към ръждивите порти. Погледна само веднъж към имението, развалината на някога величествената и изящна къща, видя високо горе завеса да потрепва на прозорец и зърна лице. Зачуди се кой ли го гледа.

Можеше да предупреди длънземците да избягват Татяна и нейните кроежи. Каквато и цена да предлагаше тя, никой длънземец не би пренебрегнал предупреждение относно един от нефилимите. Татяна нямаше да получи черна магия.

Магнус можеше да направи поне това, но не знаеше как да помогне на Джеймс Херондейл. Предположи, че Грейс и Татяна са го омагьосали. Бяха напълно способни на подобно нещо, но с каква цел? Каква роля имаше Джеймс Херондейл в техните коварни планове? По-вероятно беше момчето просто да се е поддало на чара на Грейс. Любовта си е любов; никаква магия не може да излекува разбитото сърце и да унищожи способността му да обича вечно.

Магнус реши да не казва на Уил и Теса какво е научил — че голямата тайна на Джеймс са чувствата му към Грейс. Той беше обещал на момчето, че никога няма да го предаде; беше се заклел. Навремето не бе злоупотребил с доверието на Уил, нямаше да измени и на Джеймс. Каква полза за Уил и Теса да научат името на мъката на сина си, щом нямаша лекарство за нея?

Пак си спомни за Камила и болката, която изпита, когато откри истинската ѝ същност, как се бореше като пълзящ на колене човек да не узнае истината, но накрая бе принуден да я приеме с цялата ѝ угнетителна тежест.

Магнус не се отнасяше към подобно страдание лековато, но дори смъртните не умираха от разбито сърце. Колкото и жестока да беше Грейс, Джеймс щеше да се излекува. Въпреки че беше Херондейл.

Отвори портата с ръце, тръните одраскаха кожата му и той пак си спомни за срещата с Грейс и чувството, че е изправен пред хищник. Тя беше много по-различна от Теса, която винаги успокояваше и уравновесяваше Уил и изпълваше очите му с добрина, а устните му с нежност.

Каква ирония, помисли си Магнус, ужасна и жестока ирония — един Херондейл бе спасен от любовта, а друг — прокълнат от нея.

Опита да се отърси от спомена за Теса и Уил и от ехото на заклеймяващите думи на Татяна. Беше обещал на Теса да се върне, но сега осъзна, че желае единствено да избяга от тук. Не искаше да се тревожи какво ще си помислят за него ловците на сенки. Не искаше да мисли какво ще стане с тях и с децата им.

Тази нощ беше предложил помощ на трима ловци на сенки. Единият отвърна, че не може да му се помогне, друг поиска от него да извърши убийства, а третият насочи меч към гърдите му.

Внезапно отношенията на взаимна търпимост с Уайтлоу в Ню Йорк му се сториха привлекателни. Той беше част от долноземието на Ню Йорк и не можеше да бъде иначе. С радост щеше да напусне Лондон. Откри у себе си носталгия по Ню Йорк, с неговите ярки светлини и по-малко разбити сърца.

— Накъде? — попита кочияшът.

Магнус си представи как стои на палубата на кораба от Саутхемптън за Ню Йорк и морският въздух го прочиства от лондонските мъгли.

— Мисля да си ида у дома.

---

[1] На 8 април 1904 г. този площад в Манхатън е преименуван на Таймс Скуеър, след като вестник „Ню Йорк Таймс“ премества централния си офис там. — Б.р. ↑

[2] Peg (англ.) означава и „дървен крак“. — Б.пр. ↑

[3] Grace (англ. ез.) — „изящество, милост, благодат“. — Б.пр. ↑

ВЪЗХОДЪТ НА ХОТЕЛ „ДЮМОР“

Краят на септември 1929 г.

Магнус веднага забеляза малката съблазнителна вампирка. Тя си проправяше път през тълпата, като за миг спря до оркестъра, за да потанцува шими. Късата ѝ коса беше идеално оформена, лъскавочерна и с прав бретон, досущ като на Луиза Брукс^[1]. Носеше електриковосиня рокля с наниз от деликатни мъниста, който се плъзгаше по коленете ѝ.

В много отношения момичето приличаше на обичайните клиенти на контрабандното заведение на Магнус и лесно се сливаше с тълпата на малкия дансинг. Но в нея имаше нещо отличително, нещо загадъчно и необичайно. Музиката беше бърза, а тя танцуваше в чувствен бавен ритъм. Кожата ѝ бе съвсем бяла, но не с прашната белота на козметична пудра. Когато приключи самотния си змийски танц на дансинга, точно пред саксофониста, тя се обърна и погледна право към Магнус. В този миг на яркочервената ѝ долна устна се появиха връхчетата на дълги зъби. Тя се усети, изкикоти се, покри с длан устата си и след малко зъбите се бяха прибрали.

Междувременно Алфи, който се беше вкопчил в бара за опора, продължаваше измислената си история.

— Викам му аз... Магнус, слушаш ли?

— Разбира се, Алфи — отвърна Магнус.

Алфи беше много красив и забавен клиент с отличен вкус за костюми и любов към силните коктейли. Разказваше смешни случки и имаше хубава усмивка. Беше банкиер или нещо подобно. Може би брокер. Тези дни като че ли всички се занимаваха с пари.

— ... та викам му аз, не можеш да идеш с кораб до хотелската си стая. А той рече: „Амчи как да не мога. Аз съм капитан“. А аз, аз му казвам, казвам му...

— Момент, Алфи. Трябва да се погрижа за нещо.

— Тъкмо стигнах до най-интересното...

— Само един момент — повтори Магнус и го потупа по ръката.
— Ще се върна.

Алфи проследи погледа му и видя момичето.

— А, какво вкусно доматице — обяви той и кимна. — Но май не е по твоя вкус.

— Моят вкус е универсален — усмихна се Магнус.

— Е, размърдай се тогава. Тя няма да стои тук цяла нощ. Аз ще наглеждам бара — рече Алфи и плесна по плота. — Можеш да ми се довериш.

Магнус кимна на Макс, отличния си барман, и той веднага направи още един коктейл на Алфи.

— Да не ти пресъхне гърлото, докато се върна.

— Мно'о мило — ухили се Алфи. — Ти си душица, Сух.

Магнус беше нарекъл бара си „При господин Сух“. Технически цяла Америка сега беше „на сухо“, защото алкохолът беше забранен^[2]. Но всъщност повечето градове бяха „мокри“ — направо залети с пиячка. Особено Ню Йорк. Всички в Ню Йорк пиеха и фактът, че вече го правеха незаконно, само увеличаваше удоволствието. Според Магнус контрабандните заведения се нареждаха сред най-великите постижения на човечеството. Интимни, празнични и незаконни, но не и неморални, те осигуряваха тръпката от риска, без да има истинска опасност.

„При господин Сух“ не беше особено просторно — тези локали рядко бяха просторни. Нали уж бяха тайни. Неговият беше скрит зад фасадата на магазин за перуки на Западна двайсет и пета улица. За да влезеш, трябваше да кажеш паролата на много стриктен портиер, който оглеждаше кандидат-клиентите през малък отвор в подсилената врата в дъното на магазина. Озовеш ли се вътре, минаваш по тесен коридор и влизаш в гордото владение на Магнус — десет маси и мраморен бар (внос от Париж), зад който имаше махагонови рафтове с всякакви екзотични питиета, до които беше успял да се докопа.

Голяма част от заведението бе заета от сцената и дансинга, който пулсираше под тропота на танцуващите. На сутринта щеше да е почистен и полиран, а драскотините от хилядите удари на обувките за танци нямаше да личат. Магнус внимателно се провря сред хората, които бяха така пияни и погълнати от забавлението, че дори не го забелязаха. Той се наслаждаваше на леките (понякога не толкова леки)

удари на летящи ръце и ритачи крака, на усещането да е сред топли тела и да се носи на вълната на танцуващото множество, което приличаше на плътна, пулсираща маса.

Малката вампирка беше на не повече от шестнайсет години и му стигаше едва до гърдите. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Да ви почерпя едно питие? Насаме? Отзад?

Връхчетата на зъбите ѝ отново изскочиха, когато се усмихна.

Магнус се почувства окуражен — подобна леко зъбата усмивка вероятно не бе предизвикана от глад. Понякога алкохолът караше вампирските зъби да се покажат, но често, когато бяха наквасени, вампирите, също като мунданите, търсеха единствено солени храни и любовни преживявания.

— Насам — рече той, дръпна една завеса и разкри къс коридор, който водеше към врата в дъното. Точно зад главното помещение на клуба Магнус беше създал малка частна стая с цинков барплот. Тя беше обградена с големи, озарени отвътре от електрическа светлина стъклени панели с изображения на Дионис, гръцкия бог на виното. Там Магнус държеше най-доброто и най-лошото от стоката си и уреждаше поверителни дела.

— Не мисля, че сме се срещали — каза Магнус, когато тя се плъсна щастливо на столчето до бара и се завъртя.

— Но аз знам кой си. Ти си Магнус Бейн.

Говореше с един от нъйоркските акценти, с който Магнус още не беше свикнал, макар че живееше тук от месеци. Беше крещящ и отчетлив като примигваща неонова реклама. Носовете на обувките ѝ за танци от ярешка кожа бяха ожулени, а по токчетата имаше петна от кал и от някакви други вещества, за които той нищо не искаше да знае. Това бяха обувки за танци и за ловуване.

— А как да те наричам?

— Наричай ме Доли — отвърна тя.

Магнус извади бутилка охладено шампанско от голямата вана с лед, в която имаше поне шейсет такива бутилки.

— Тук ми харесва — обяви Доли. — Изискано е.

— Радвам се, че мислиш така.

— Много места са изискани — продължи тя, посегна към един буркан на бара и си взе няколко накиснати във вишновка черешки. После започна да ги къса с дългите си (и вероятно мръсни) нокти. —

Но само се преструват на изискани. Тук е друго. Имаш хубаво вино. Като т'ва.

Тя посочи долнопробното шампанско, от което Магнус тъкмо й наливаше. Бутилката, както и останалите във ваната, беше много красива, но бе напълнена с евтино газирано вино и след това запечатана отново. Вампирите пиеха много и присъствието им тук му излизаше скъпо, а и беше сигурен, че тя няма да усети разликата. Оказа се прав. Момичето изпи половината чаша на една глътка и му я подаде за още.

— Е, Доли — каза Магнус, докато пълнеше чашата. — Не ме интересува какви ги вършиш по улиците и където и да било, но си харесвам клиентелата. Смятам, че доброто обслужване изисква да се погрижа вампирите да не ги изядат под моя покрив.

— Не съм дошла да се храня — рече тя. — Ходим до „Боуъри“ за това. Казаха ми да дойда тук и да питам за теб.

Да, обувките определено наемкваха за „Боуъри“. Улиците в долната част на града често бяха кални.

— Нима? И кой е така любезен да се интересува от мен?

— Никой.

— Никой е любимото ми име — отбеляза Магнус.

Момичето се изкикоти и се завъртя със столчето. Пресуши отново чашата, протегна я за още и Магнус я напълни.

— Моят приятел...

— Никой.

— Никой, да. Срецнах го наскоро, но той е от нашите, сецаш ли се?

— Вампир.

— Точно. Е, те искат да ти кажа нещо. Казаха да се махнеш от Ню Йорк.

— Така ли? И защо?

Тя се изкикоти в отговор и донякъде се плъзна, изхлузи се леко от столчето и начена пиянски чарлстон на музиката, която гърмеше зад стената.

— Ами щото — рече, танцувайки — тук ще стане малко опасно. Заради мунданските пари и някаква прокоба. Всичко ще се срине или нещо такова. Парите де. А това значи, че светът ще свърши...

Магнус въздъхна вътрешно.

Долноземието на Ню Йорк бе едно от най-странните места, които беше посещавал, и отчасти заради това се зае да предлага незаконен алкохол на мунданите. Все пак не успяваше да се опази напълно от тези глупости. Хората ходеха на бар, за да говорят, долноземците също. Върколаците бяха параноици. Вампирите — клюкари. Всички имаха версии. Все нещо щеше да се случи, нещо голямо. Времената бяха такива. Мунданите изкарваха абсурдно много пари на Уолстрийт и ги харчеха за труфила, кино и пиячка. Магнус разбираше това. Но долноземците се занимаваха с налудничави прокоби и безсмислени съперничества. Клановете се бореха за контрола над малки и незначителни територии. Феите действаха както винаги — от време на време откъмваха по някого пред Сентрал Парк Казино и го примамваха в техния свят с обещание за незабравимо парти.

Ако не друго, поне красива малка вампирка, която говори глупости, бе за предпочитане пред разлигавен пиян върколак. Магнус кимна с престорено разбиране и преброи наум бутилките с бренди и ром на лавиците под бара.

— Виж сега, тия мундани се опитват да събудят демон...

— Мунданите често го правят — рече Магнус и премести една бутилка със златен ром, погрешно сложена при рома с подправки. — Но напоследък обичат да се катерят по пилони и да се разхождат по крилата на двуместни самолети. Сега сме в ерата на глупавите хобита.

— Не, тези мундани са се заели сериозно.

— Те винаги се заемат сериозно, Доли — каза Магнус. — И накрая все става каша. Виждал съм много мундани, размазани по стените...

Внезапно един звънец на стената зазвъня трескаво и откъм главната зала проехтя силен вик:

— Нападение!

А след това се чуха писъци.

— Извини ме за момент — рече Магнус.

Остави бутилката с евтино шампанско на бара и показа с жест на Доли да си налива сама, както и без това щеше да направи.

Той се върна в бара, където цареше пълна лудост. Музикантите не бяха прибрали инструментите си, но бяха спрели да свирят. Някои

хора гълтаха набързо питиетата си, други тичаха към вратата, а трети пицяха паникьосано.

— Дами и господа! — извика Магнус. — Моля, просто оставете чашите на масите. Всичко ще бъде наред. Останете по местата си.

Той вече имаше достатъчно редовни посетители, които бяха запознати с подобни ситуации. Те седнаха и безгрижно запалиха цигари, като само хвърляха по някой поглед към остриетата на брадвите, които се забиваха във вратата.

— Светлини! — извика Магнус драматично.

Персоналът изключи всички лампи и локалът потъна в мрак, като блещукаха единствено оранжевите връхчета на цигарите.

— А сега моля всички — извика Магнус над крясъците на полицаите и ударите на брадвите по дървото — да преброим до три. Едно!

Хората се присъединиха нервно за „две“ и „три“. Лумна синя светлина, чу се последен трясък, вратата падна и полицаите нахлуха вътре. Тогава светлините внезапно се включиха. Но локала вече го нямаше. Всички клиенти видяха пред себе си порцеланови кани и чаши за чай. Джазбендът беше заменен от струнен квартет, който веднага засвири успокояваща мелодия. Вместо бутилки зад бара се издигаше претъпкана с книги лавица. Дори декорът беше променен — по стените имаше библиотеки и кадифени драперии, и нито помен от бара и какъвто и да било алкохол.

— Господа! — Магнус разтвори обятия. — Добре дошли на чаеното парти на нашия литературен кръжец. Тъкмо щяхме да обсъждаме „Невзрачният Джуд“^[3]. Идвайте съвсем навреме! Бих настоявал да платите за вратата, но разбирам нетърпението ви. Не сте искали да закъснеете за дискусията!

Тълпата избухна в смях. Хората вдигнаха чашите с чай към полицаите и заразмахваха книгите.

Магнус всеки път се опитваше да измисли нещо различно. Веднъж, когато светлините угаснаха, той превърна бара в пълен с кошери пчелин. Друг път го преобрази в молитвена сбирка, а мнозина от клиентите бяха облечени като монахини и свещеници.

Обикновено толкова много объркваше полицаите, че проверките бяха кратки и относително мирни. Но след всяко подобно представление безсилието и гневът им нарастваха. Тази нощ групата

беше водена от Макмантри, най-подкупния полицай, когото Магнус бе срещал. Беше отказал да му плаща от принципи съображения и сега той нахлуваше в бара му. Но този път бяха дошли подготвени. Носеха си инструменти — поне десетина брадви, още толкова ковашки чукове, железни лостове и дори няколко лопати.

— Приберете всички — нареди Макмантри. — Вкарайте ги в арестантската кола. И обърнете мястото с главата надолу.

Магнус размърда пръсти зад гърба си, за да скрие синята светлина, която се появи между тях. Внезапно четири панела паднаха от стените и разкриха проходи за бягство. Клиентите хукнаха към тях. Те щяха да ги отведат на четири различни места на няколко пресечки от тук. Просто лека защитна магия. Никой не заслужаваше да влезе в затвора заради един коктейл. Неколцина полицаи се опитаха да ги последват, но внезапно установиха, чеходите са задънени.

Магнус позволи на илюзията да изчезне и локалът си стана същият като преди. Това смая и разсея полицаите достатъчно, за да може той да приложи магическия прах върху себе си и да стане невидим. Мина покрай тях на път за изхода и спря за миг да ги погледне как дърпат завесата и оглеждат стената зад нея. Търсеха скрития изход, за който бяха сигурни, че е някъде там.

Навън цареше непрогледна септемврийска нощ. По това време на годината в Ню Йорк често беше горещо, а влагата бе от особен вид. Въздухът беше лепкав и изпълнен с мъгла от Ийст Ривър и Хъдзън, от морето и блатата, наситен с дим и пепел, богат на всякакви аромати на готвена храна и силна миризма на бензин.

Магнус тръгна към една от изходните точки на тунелите. Там се беше събрала тълпа от развълнувани гости, които се смееха и обсъждаха случилото се. Тук бяха някои от любимите му клиенти, включително красивият Алфи.

— Хайде! — рече Магнус. — Нека продължим у нас, какво ще кажете?

Десетина души се съгласиха, че това е превъзходна идея. Магнус извика такси, неколцина направиха същото и скоро веселата колона от таксите бе готова да потегли. Точно когато някой се настаняваше на задната седалка до него, Доли се наведе през прозореца и прошепна в ухото му:

— Хей, Магнус! Не забравяй! Следи парите!

Магнус ѝ се усмихна, кимна в жест „да, да, разбира се“, тя се изкикоти и се отдалечи. Толкова беше мъничка. И красива. И много пияна. Вероятно щеше да иде до Боуъри, за да се нахрани с онези, на които не им беше потръгнало в този град.

Когато върволицата потегли, цялата процесия от коли (един поглед през задното стъкло му показва, че са се увеличили поне с десетина) се отправя към хотел „Плаза“.

Щом се събуди на сутринта, първо забеляза, че е прекалено светло. Някой трябваше да разкара слънцето от тук.

Магнус бързо установи, че излишната светлина е заради липсата на завеси по прозорците в спалнята му. После видя четирима напълно облечени (жалко) непознати да спят до него на леглото, нехаещи за слънчевата светлина и за целия свят.

Третото, което забеляза, беше може би най-объркващо — пред кревата се извисяваше купчина автомобилни гуми.

Нужни му бяха известно време и ловки маневри, за да преодолее спящите и да стане от леглото. Из цялата стая бяха разпръснати поне двайсетина заспали или припаднали гости. Завесите липсваха и от прозорците на дневната, но стана ясно къде са се дянали. Хората ги използваша като одеяла и импровизирани навеси. Само Алфи беше буден, седеше на канапето и се взираше нещастно в слънчевия ден.

— Магнус — изстена той. — Убий ме, моля те.

— Защо, незаконно е! — отвърна Магнус. — Знаеш как се отнасям към нарушаването на закона. Кой са тези хора? Не бяха толкова много снощи.

Алфи сви рамене, за да покаже, че Вселената е изпълнена с мистерии и нищо никога няма да бъде проумяно в цялост.

— Наистина — каза той. — Ако не искаш да използваш твоето вуду, поне ме удари с нещо по главата. Трябва да ме убиеш.

— Ще ти дам да пийнеш — отвърна Магнус. — Леден доматен сок и табаско, резенчета грейпфрут и чиния с бъркани яйца — това ти трябва. Ще се обадя на румсървиса да донесат по дузина от всичко.

Прескочи няколко души по пътя към телефона, но откри, че всъщност е награвил голям декоративен пепелник. Може би и той самият не беше много във форма.

— И кафе — добави, остави пепелника и вдигна слушалката с изключително достойнство. — Ще поръчам и кафе.

Магнус даде нарежданията си на румсървиса. Там отдавна бяха спрели да задават въпроси за необичайните нужди на господин Бейн, като например двайсет и четири порции бъркани яйца и „кафе, колкото да напълните четири от големите ви вани“. После се върна при Алфи на канапето и загледа как неколцина от гостите му се обръщат и стенат в съня си.

— Трябва да престана с това — обяви Алфи. — Не мога да продължавам така.

Той беше от хората, които се разкисваха след една хубава нощ. Но това като че ли го правеше още по-привлекателен.

— Само махмурлук, Алфи. Нищо повече.

— Повече е. Виж, има едно момиче...

— О... — кимна Магнус. — Знаеш ли, разбито сърце се лекува най-лесно с друга връзка...

— Не и за мен — рече Алфи. — Тя беше единствената. Изкарвам хубави пари. Имам всичко, което пожелаея. Но изгубих нея. Виж...

О, не. Драма. Вероятно беше твърде сълзлива за този ранен час, но красивите млади мъже с разбити сърца можеше да бъдат извинени. Магнус опита да добие вид на внимателен слушател. Удаваше му се трудно, защото слънцето напичаше и пак го унасяше, но все пак опита. Алфи разказа история за момиче, на име Луиза, за парти и за объркване с някакво писмо, а после за куче и май за моторница. Или може би беше планинска хижа. Тези неща трудно се бъркат, но наистина беше твърде рано. Както и да е, за кучето и писмото беше сигурен. Всичко приключило ужасно, а Алфи идвал в бара му, за да удави мъката. Когато историята наближи края си, Магнус видя, че един от спящите на пода дава признаци на живот. Алфи също го забеляза, затова се наведе да прошепне поверително:

— Магнус, знам, че можеш... да правиш разни неща.

Това прозвуча обещаващо.

— Искам да кажа... — запъна се за миг. — Можеш да правиш разни неестествени...

О, това беше много обещаващо, поне в началото. Така или иначе, в оцъкления поглед на Алфи не се четяха никакви любовни намерения.

— Какво имаш предвид? — попита Магнус.

— Ами... — Той снижи още повече глас. — Там... нещата, които правиш. Те са... магически. Няма как да не са. Не вярвам в такива работи, но...

Магнус се представяше като най-обикновен шоумен. Това изглеждаше правдоподобно и повечето хора се хващаха с готовност. Но Алфи — практичният, делови мундан — явно бе прозрял истината.

А това беше привлекателно. И притеснително.

— Какво точно ме питаш, Алфи?

— Искам да си я върна, Магнус. Трябва да има начин.

— Алфи...

— Или ми помогни да я забравя. Това със сигурност го можеш.

— Алфи... — Магнус не искаше да го лъже, но и не искаше да се въвлича в подобен разговор. Не тук и сега. И все пак трябваше да каже нещо. — Спомените са важни — рече той.

— Но болят, Магнус. Мисълта за нея ми причинява болка.

Магнус наистина не искаше да чува такива приказки толкова рано сутринта — за болезнени спомени и желание за забрава. Веднага трябваше да прекрати разговора.

— Имам нужда от една бърза вана, за да се освежа. Пусни румсървиса, ако обичаш. Ще се почувстваш по-добре, когато хапнеш.

Магнус потупа Алфи по рамото и тръгна към банята. Наложил се да вдигне двама спящи от ваната и от пода, за да се заеме с тоалета си. Когато излезе, от румсървиса бяха докарали шест масички на колелца, отрупани с всичките кани с доматен сок, яйца, грейпфрут и кафе, нужни, за да прояснят утрото. Част от спалите като мъртъвци гости се бяха надигнали и шумно се угощаваха, като споделяха данни за състоянието си, за да стане ясно кой е най-зле.

— Видя ли подаръците ни, Магнус? — попита един мъж.

— Видях, благодаря. Много ми трябваха резервни гуми.

— Свалихме ги от една полицейска кола, за да им върнем за погрома над бара ти.

— Колко мило! Като отвори дума, май трябва да проверя какво е останало от заведението ми. Снощи полицаите не изглеждаха особено щастливи.

Никой не забеляза излизането му. Продължаваха да ядат, да пият, да разговарят и да се надсмиват над страданията си. От време на време някой тичаше към банята, за да повърне. Това се повтаряше почти

всяка нощ и почти всяка сутрин. В хотелската му стая се появяваха непознати с махмурлук, които сутринта се съвземаха, търкаха лица, заприличали на еноти от размазания грим, търсеха шапки, пера, огърлици, телефонни номера, обувки и изгубено време. Не беше лош живот. Но нямаше да трае дълго. Нищо не трае дълго.

Накрая всички заприличваха на Алфи, призори плачеха на канапето, изпълнени със съжаления. Затова Магнус странеше от такива проблеми. Не спирай да се движиш. Не спирай да танцуваш.

Той започна да си подсвирква, щом затвори вратата на апартамента, и в коридора свали шапка на една много възмутена дама. Явно беше чула глъчката вътре. Когато се качи в асансьора към фойето, беше в толкова добро настроение, че даде на пиколото пет долара.

Доброто настроение на Магнус оцеля само пет минути. Това пътуване с такси не беше весело като предишното. Упоритото слънце прежуряше, таксито се давеше и гаснеше, а движението беше понатоварено от обичайното — около тях имаше поне шест коли, които надуваха клаксони и бълваха отровни газове. Той забеляза и полицейски, които му напомниха за изстраданото вечерта унижение.

Когато стигна на Двайсет и пета улица, видя истинския мащаб на погрома. Вратата на магазина за перуки беше разбита и криво-ляво заменена с дървена дъска и верига. Магнус я отвори, като изстреля с пръсти малка синя мълния. Магазинът за перуки беше претърпял сериозни щети — витрините лежаха преобърнати, а перуките плаваха в плитко езерце от бира и вино като странни морски създания. Скритата врата беше откъртена от пантите и захвърлена в другия край на помещението. Магнус заджвака по тесния проход. По него течеше дълбок половин педя ручей от смърдящ алкохол, който се стичаше по трите стъпала към бара. Вратата беше на трески, а зад нея всичко тънеше в разруха — счупено стъкло, строшени маси, купчини отломки. Дори невинният полилей беше съборен от куката си и лежеше на парчета върху остатъка от дансинга.

Но не това беше най-лошото. Насред разрушението, на един от трите оцелели стола, седеше Олдъс Никс, висшият магьосник на Манхатън.

— Магнус — рече той. — Най-сетне, чакам те от час.

Олдъс беше стар — дори за магьосник. Датираше отпреди новата ера. Като се имаше предвид докъде стигаха спомените му, всеобщото мнение бе, че е почти на две хиляди години. Въпреки това изглеждаше в края на петдесетте, с изящна бяла брада и поддържана бяла коса. Магьосническият му знак бяха животински нокти по ръцете и краката. Краката бяха скрити от специални ботуши, едната му ръка винаги беше в джоба, а другата стискаше сребърната топка на дълъг черен бастун.

Присъствието му наред разрухата приличаше на обвинение.

— С какво заслужих тази чест? — попита Магнус и внимателно пристъпи през бъркотията по пода. — Или винаги си искал да видиш потрошен бар? Гледката не е за изпускане.

Олдъс избута с бастуна си парче от счупена бутилка.

— Има и по-добри занимания, Магнус. Наистина ли искаш да си губиш времето, като продаваш алкохол на мунданите?

— Бейн...

— Олдъс... Забърквал съм се в много проблеми и битки. Няма нищо лошо да искаш да заживееш спокойно и да избягваш неприятностите.

Олдъс махна с ръка към разрухата.

— Това не е неприятност — обясни Магнус. — Не и истинска неприятност.

— Но не е и сериозно занимание.

— Защо да не се наслажда за малко на живота? Имаме цяла вечност. Трябва ли да я прекараме в усилен труд?

Глупав въпрос. Олдъс вероятно бе постъпил точно така.

— Магнус, не може да не си забелязал промените. Те са в ход. Световната мунданска война...

— Мунданите вечно воюват — отвърна Магнус, събра няколко столчета на счупени винени чаши и ги подреди в редичка.

— Не и така. Не и толкова глобално. Освен това прибягват и до магията. Създават светлина и звуци. Общуват от разстояние. Това не те ли тревожи?

— Не, никак.

— Значи, не виждаш какво предстои?

— Олдъс, прекарах тежка нощ. За какво говориш?

— То идва, Магнус. — Гласът на Олдъс внезапно стана много дълбок. — Можеш да го усетиш. Идва и всичко ще се разпадне.

— Кое идва?

— Преломът и падението. Мунданите вярват само в книжните си пари и когато те се превърнат в пепел, целият свят ще се обърне с главата надолу.

Изглежда, дори на магьосниците им се разхлопваха дъските. Всъщност най-вече те бяха с разхлопани дъски. Легне ли на плещите ти бремето на цяла вечност — обикновено посред нощ, когато си сам — тежестта става непоносима. Знанието, че всички ще умрат, а ти ще продължиш да живееш в някакво неясно бъдеще, населено от кой знае кого, и всичко все ще се разпада, а ти ще продължаваш ли, продължаваш...

Олдъс се замисли за това. Или поне така изглеждаше.

— Искаш ли питие? — предложи Магнус състрадателно. — Скрил съм няколко специални бутилки в сейф под пода в задната стая. Пазя „Шато Лафит Ротшилд“ от 1818 година за черни дни.

— Мислиш, че това е решението за всички проблеми, нали, Бейн? Пиене, танци, любов... но чуй ми думата, нещо се задава и ще сме глупаци, ако си затваряме очите.

— Да съм твърдял, че не съм глупак?

— Магнус! — Олдъс рязко се изправи, удари с бастуна си по пода и из отломките запращяха лилави мълнии. Дори когато говореше глупости, той си оставаше могъщ магьосник. Е, за две хиляди години все трябваше да е научил нещо. — Когато решиш да бъдеш сериозен, обади се. Но не отлагай твърде дълго. Сега живея в хотел „Дюмон“ на Сто и шестнайсета улица.

Магнус остана сам сред подгизналите останки на бара си. Долноземка, която идва и започва да бръщолечи за проклетия и бедствия, можеше да бъде игнорирана. Но ако след нея се появи Олдъс и ги наприказва същите...

... освен ако самият той не беше пуснал слуха, все пак не изглеждаше съвсем с всичкия си.

Да, това звучеше правдоподобно. Висшият магьосник на Манхатън леко откача, започва да говори за прокоби, мундански пари и бедствия... някой дочува, разпространява слуха и накрая той, както винаги, стига до Магнус.

Магнус потупа с пръсти по напукания мрамор на някога кристалночистия бар. Наистина беше забелязал, че напоследък времето тече по-бързо. Олдъс имаше известно право. Времето бе като вода, понякога ледена и бавна (през двайсетте години на осемнайсети век... никога повече), друг път бе спокойно езерце, тих ручей или стремителна река. Понякога се превръщаше в пара, която се разтваря, докато преминаваш през нея, обгръща всичко в мъгла и пречупва светлината. Такива бяха двайсетте години на двайсети век.

Ала дори в подобно бързотечно време нямаше как скоро отново да отвори бара си. Трябваше да поддържа илюзия за нормалност. Няколко дни или седмица. Можеше дори да го почисти по мунданския начин, да наеме хора с кофи, летви и гвоздеи. Или пък да го направи лично. Вероятно щеше да му е от полза.

И така, Магнус запретна ръкави и се хвана на работа — събра стъклата, счупените столове и маси на купчина. Взе парцал и започна да бърше мръсотията от алкохол, кал и трески. След няколко часа се измори и отегчи, затова щракна с пръсти и веднага приведе всичко в ред.

Думите на Олдъс още кънтяха в ума му. Нещо трябваше да се направи. Трябваше да каже на някого. На някой по-отговорен и по-заинтересуван от него, който да се заеме с проблема. Разбира се, това означаваше само едно.

Ловците на сенки не биха стъпили в незаконен локал. Те уважаваха мунданската забрана на алкохола (както винаги верни на мотото „Законът е суров, но е закон“). Това означаваше, че Магнус трябваше да отиде до Горен Ийст Сайд, в Института.

Великолепието на Института винаги го смайваше — той се издигаше над останалите сгради, неподвластен на времето и непреклонен в готическото си неодобрение към всичко модерно и променливо. Долноземците не влизаха в Института през главната врата, а през убежището. Но Магнус не беше обикновен долноземец и връзките му с ловците на сенки бяха отдавнашни и добре известни.

Това не означаваше, че получи топъл прием. Когато го пусна вътре, икономката Едит каза само: „Чакай тук“, и го остави във фоайето, където той заглежда критично старомодната украса.

Ловците на сенки определено си падаха по бургундскочервените тапети, лампионите във формата на рози и тежките мебели. Тук времето винаги течеше бавно.

— Ела — рече Едит, щом се върна.

Магнус я последва по коридора към приемната, където Едгар Греймарк, директорът на Института, стоеше пред една поставка за книги.

— Едгар — кимна Магнус. — Виждам, че си се поддад на натиска и си инсталирал телефон.

Той посочи апарата, който беше сложен на една малка масичка в тъмен ъгъл, сякаш за да бъде наказан заради самото си съществуване.

— Това е някаква проклетия. Чувал ли си как пращи? Но пък така мога да говоря с другите институти и да поръчвам лед...

Едгар остави книгата, която четеше, да се затвори.

— Какво те води при нас, Магнус? Разбрах, че въртиш локал. Вярно ли е?

— Напълно вярно — каза Магнус с усмивка. — Макар че в момента може да послужи по-скоро като купчина разпалки.

Едгар не поиска обяснение на тази забележка и Магнус не предложи такова.

— Наясно си, че продажбата на алкохол е противозаконна — продължи Едгар, — но предполагам, че точно затова ти харесва.

— Всички трябва да си имат хоби — отвърна Магнус. — По една случайност моето включва незаконна търговия, пиене и гуляи. Чувал съм и за по-лоши.

— Ние нямаме време за хобита.

Ловци на сенки.... Винаги по-добри от теб.

— Тук съм, защото чух някои неща в онзи мой локал. Неща за долноземците, които може би ще искате да научите.

Магнус разказа всичко, за което се сети, за думите на Олдъс и за странното му поведение. Едгар слушаше с каменно изражение.

— Значи, всичко се основава на бръщолевенията на Олдъс Никс? — попита той накрая. — Всеизвестно е, че напоследък не е много на себе си.

— Живял съм по-дълго от теб — отбеляза Магнус. — Имам богат опит и съм се научил да вярвам на инстинктите си.

— Ние не действаме по инстинкт. Разполагаш ли с някаква информация, или не?

— Като се има предвид дългата ни история, Едгар, мисля, че можете да се доверите на думата ми.

— Какво очакваш да направим?

Магнус се подразни, че трябва всичко да му обяснява. Беше дошъл при ловците на сенки с информация и не беше негова работа да им разяснява подробно значението ѝ.

— Може би да поговорите с него? — предложи той. — Направете това, в което най-много ви бива — наблюдавайте.

— Ние винаги наблюдаваме, Магнус. — Магнус долови в тона му лек сарказъм, който не му се понрави. — Ще имаме предвид всичко това. Благодарим за посещението. Едит ще те изпрати.

Едгар натисна един звънец и киселата Едит се появи на мига, за да изпроводи долноземеца от къщата.

Преди да иде в Института, Магнус беше решен да не предприема нищо. Просто да им предаде информацията и да продължи безкрайния си живот. Но пренебрежението на Едгар към тревогите му го амбицира. Олдъс живееше в хотел „Дюмон“ на Сто и шестнайсета улица. Не беше много далече. Точно над Италианския Харлем, на двайсетина минути пеша, така че Магнус пое на север.

Кварталите на Ню Йорк бяха много разнородни. Горен Ийст Сайд бе до болка изпълнен с пари и самодоволство, но след него къщите ставаха по-малки, шофьорите по-агресивни, а конските файтони — по-чести. След Стотна улица децата бяха по-буйни, играеха уличен бейзбол и се гонеха по платното, а майките им крещяха от прозорците.

Тук определено беше по-приятно. Цареше семейна атмосфера и от къщите се носеше ухание на вкусни гозби. Освен това бе хубаво да видиш квартал, в който не всички са бели. Харлем беше центърът на черната култура и на най-добрата музика в целия свят. Най-напредничавото и оживено място в този град.

Вероятно именно затова на някой му бе хрумнало да построи тук такъв чудовищно грамаден хотел. „Дюмон“ не се вписваше особено добре сред къщите от червеникав камък, магазините и ресторантите, но и не приличаше на място, което се интересува от мнението на съседите си. Беше построен на малка странична уличка, която като

нищо можеше да е създадена специално за целта. Имаше голяма колонада отпред и десетки закрити със завеси прозорци. Тежките метални врати бяха плътно затворени.

Магнус се настани до една сергия за газирана вода от другата страна на улицата и реши да наблюдава и чака. Не знаеше какво точно чака. Нещо. Каквото и да е. Не беше много сигурен, че то ще се случи, но вече бе набрал инерция. Първият час измина ужасно скучно. Чете вестник, за да убие времето, яде сандвич със сардини и пи малко кафе. Използва магическите си сили, за да върне изгубената топка на някакви деца от отсрещния тротоар, които така и не разбраха за това. И тъкмо беше на път да се откаже, когато процесия от изключително скъпи автомобили започна да се движи към хотела.

Сякаш имаше изложение на най-великолепните коли в света — „Ролс-Ройс“, „Пакард“, няколко „Пиърс-Ароу“, „Изола Фраскини“, три „Мерцедес-Бенц“ и „Дюзенберг“ — така излъскани, че Магнус едва ги различаваше на потрепващото сияние на залеза. Той примигна с насълзени очи и видя, че шофьорите слизат и отварят вратите на пътниците си.

Те със сигурност бяха много богати. Богатите пазаруват прекрасни дрехи, които веднага разпознаваш. Най-богатите изпращат хора до Париж и купуват цели колекции, които никой извън модната къща не е виждал. Тези тук принадлежаха към втората група. Магнус забеляза, че всички са на възраст между четирийсет и шейсет години. Мъжете бяха с бради и шапки, а жените не бяха достатъчно млади или достатъчно фриволни за розовите костюми „Шанел“ и фееричните рокли от шифон на „Вионет“, с които се бяха издокарвали. Всички бързо тръгнаха към хотела, без да разговарят или да спрат да се наслаждат на залеза. Изглеждаха достатъчно надути и сериозни, за да допусне човек, че се събират, за да призват демон. (Хора, които се опитват да зоват демони, винаги изглеждаха така.) Все пак Магнус се тревожеше повече от друго — те явно щяха да потърсят помощта на Олдъс. А Олдъс притежаваше невъобразими сили и знание.

Магнус зачака. След около час шофьорите подкараха колите в редица и богатите един по един се качиха в тях и поеха в нощта към Ню Йорк. Нямаше демони. Нищо. Магнус стана от стола си и тръгна обратно към „Плаза“, като се опитваше да проумее ситуацията.

Може би проблем не съществуваше. Олдъс имаше мрачно отношение към мунданите и вероятно просто се забавляваше с тези предполагаемо важни хора. Съществуваха и по-лоши забавления от това, да се будалкаш с група заблудени и глупави милионери, да им вземаш парите и да им обещаваш магия. Можеш за нула време да натрупаш цяло състояние и да отпратиш към Френската Ривиера, където да лентяйстваш цели десет години. Дори двайтсет.

Но Олдъс не беше магьосник, който си падаше по такива игрички, а десет или двайтсет години бяха нищожни в неговите представи за време.

Може би просто беше откачил. Случва се. Магнус се зачуди дали след стотици години същото ще сполети и него. Сигурно и той щеше да се завре в някой хотел, за да приема разни богаташи и да върши кой знае какво. Всъщност каква бе разликата от сегашните му занимания? Нима не прекара цяла сутрин в разчистване на боклуците в мунданския си бар?

Беше време да се прибира.

Октомври 1929 г.

Кой знае защо, Магнус изгуби интерес към бара си. Планираше да го затвори само за няколко дни, а те се превърнаха в седмица, после в две, три. Неколцина от редовните клиенти не намериха друг пристан, затова просто идваха в стаята му всяка нощ. Първо бяха един-двама, но след седмица прераснаха в цял поток. От управата на хотела дори се отбиха и любезно изказаха мнението си, че вероятно господин Бейн „би искал да отведе приятелите и познатите си някъде другаде“. Магнус отговори, също толкова любезно, че те не са му никакви приятели и познати. Обикновено били напълно непознати. Това не зарадва особено управата на хотела.

А и не беше съвсем вярно. Алфи се появяваше всяка нощ и дори се засели на канапето му, но с времето ставаше все по-навъсен. През деня ходеше на работа, връщаше се пиан и повече не изтрезняваше. Накрая дори спря да ходи на работа.

— Става по-лошо, Магнус — каза той един следобед, когато се събуди от предизвикан от уиски пиански ступор.

— Сигурен съм — отвърна Магнус, без да вдига очи от „Война и мир“.

— Наистина.

— Сигурен съм.

— Магнус!

Магьосникът вдигна изморено глава.

— Положението се влошава. Няма да издържи още дълго. Всичко започва да се разпада. Видя ли?

Той хвърли един вестник към Магнус.

— Алфи, изразявай се по-конкретно. Освен ако не говориш за този вестник, което е разбираемо.

— Наистина — Алфи се надигна и погледна над облегалката на канапето, — цялата финансова структура на Съединените щати може да се разпадне за секунди. Всички предричаха, че ще случи, но аз не им вярвах. Сега ми изглежда възможно.

— Стават такива неща.

— Как запазваш такова спокойствие?

— Практика — отвърна Магнус, пак заби поглед в книгата и отгърна страницата.

— Не знам. — Алфи се приплъзна надолу. — Може и да си прав. Може би всичко ще бъде наред. Трябва да бъде, нали?

Магнус не си направи труда да изтъкне, че не е казвал нищо подобно. Алфи изглеждаше успокоен, а това му беше достатъчно. Той самият обаче вече не можеше да се съсредоточи в книгата и изгуби желание да чете. Гостите започваха да стават досадни.

След няколко дни Магнус напълно се измори от компанията им, но не искаше да ги гони. Това би било непристойно. Просто нае апартамент на друг етаж и спря да се прибира в стария. Гостите като че ли забелязаха това, но нямаха нищо против, стига вратата на стария му апартамент да е винаги отворена и да не се налага да плащат за румсървиса.

Магнус се опита да запълва времето си с обикновени занимания — четеше, мотаеше се из Централ Парк, ходеше на кино или театър, пазаруваше. Жегата отмина и над града се спусна тучен октомври. Веднъж Магнус нае лодка и цял ден се носи около Манхатън, взираше се в скелетите на новите небостъргачи и се чудеше какво всъщност ще се случи, ако всичко вземе, че се разпадне, и защо е започнало да му

пука толкова. И преди бе виждал как правителства и икономики се срутват. Но тези хора... те бяха направили грандиозни неща и щяха да паднат от твърде високо.

Затова отвори бутилка шампанско.

Забеляза, че много хора прекарват дните си около борсовите телеграфни апарати, инсталирани във всички клубове и хотели, в много ресторанти и дори в барове и бръснарници. Чудеше се с какво тези глупави малки механизми под стъкления похлупак така омагьосват хората, че се тълпяха около тях с часове и ги чакаха да изплюят дълги хартиени езици, нашарени със символи. Някои грабваха лентата още докато се изнизваше от апарата и започваха да четат магическите знаци.

На двайсет и четвърти октомври настъпи първото сътресение, пазарът се препъна и изгуби равновесие. Всички прекараха неспокоен уикенд; следващата седмица нещата много се влошиха. След това дойде и вторник, двайсет и девети, когато всичко се срина точно както мнозина предричаха, макар да не им се вярваше, че ще се случи. Магнус не успя да избегне ударната вълна дори в покоя на апартамента си в „Плаза“. Телефонът започна да звъни. В коридора се надигнаха гласове, дори писъци. Той слезе във фойето, където паниката набираше скорост — хора с куфари излизаха на бегом, всички телефонни кабинки бяха заети, а един мъж плачеше в ъгъла.

На улицата беше още по-лошо. Група хора водеха трескав разговор.

— Скачат от сгради в центъра — каза един мъж. — Мой приятел работи там и казва, че просто отваряли прозорците и се хвърляли долу.

— Значи, е истина? — възкликна друг, свали си шапката и я притисна към сърцето си, сякаш да го защити.

— Истина ли? Разбира се, че е истина! Банките започнаха да заковават вратите си!

Магнус реши, че вероятно е най-добре да се върне в апартамента си, да заключи вратата и да извади бутилка хубаво вино.

Наистина се качи горе и наистина влезе в стаята си, но в същия миг един от наскоро появилите се в стария му апартамент непознати цъфна на прага.

— Магнус — рече той, лъхайки на алкохол, — тря'а да дойдеш. Алфи ще скача през прозореца.

— Явно лудостта се разпространява бързо — въздъхна Магнус.
— Къде е?

— В стария ти апартамент.

Нямаше време да пита откога са наясно, че има нов апартамент. Последва мъжа, който хукна тронаво по коридорите на „Плаза“. Изкачиха се три етажа по стълбището и стигнаха до вратата на стария му апартамент, която зееше отворена, и Магнус видя, че няколко души са се събрали пред спалнята.

— Заклучи се вътре и запречи с нещо вратата — каза един мъж.
— Погледнахме през този прозорец и го видяхме на перваза.

— Всички вълн — нареди Магнус. — Веднага.

Когато си тръгнаха, той протегна ръка и вратата на спалнята рязко се отвори. Прозорецът, който преди бе източник на красива гледка към Централ Парк и твърде много светлина, сега обрамчваше присвитата фигура на Алфи. Той беше кацнал на тънкия бетонен перваз отвън и пушеше нервно цигара.

— Не се приближавай, Магнус!

— Не възнамерявам — отвърна Магнус и седна на леглото. — Но може ли да ми дадеш една цигара? Все пак смяташ да скачаш от прозореца на моята стая.

Това обърка Алфи за миг, но той внимателно посегна към джоба си, извади пакет цигари и ги хвърли вътре.

— Така — рече Магнус, вдигна пакета от пода и издърпа една цигара, — преди да полетиш, защо не ми кажеш какво става?

Щракна с пръсти и цигарата се запали. Направи го изцяло заради Алфи и успя да привлече вниманието му.

— Ти... много добре знаеш какво става... Какво направи току-що?

— Запалих си цигара.

— Не, другото...

— О, то ли? — Магнус кръстоса крака и се настани по-удобно.
— Ами мисля, че вече си се досетил, че не съм като другите деца.

Алфи седна на петите си и обмисляше казаното. Погледът му беше ясен и Магнус си помисли, че вероятно за първи път от седмици е напълно трезвен.

— Значи, е вярно — каза Алфи.

— Значи, е вярно.

— Е, кой си ти?

— Просто някой, който не иска да скочиш през прозореца. Останалото са подробности.

— Дай ми една причина да не го направя — рече Алфи. — Всичко е загубено. Луиза. Всичко, което притежавах, и всичко, което спечелих.

— Нищо не е вечно — отвърна Магнус. — Знам го от опит. Ще имаш други неща. Ще срещнеш други хора. Можеш да продължиш напред.

— Не и с мисълта за онова, което съм имал — каза Алфи. — Щом си... какъвто си, можеш да направиш нещо, нали?

Магнус дръпна от цигарата и се замисли.

— Влез вътре, Алфи — рече накрая. — И ще ти помогна.

Същинският процес по промяна на паметта беше труден.

Съзнанието е сложна мрежа и паметта е важна за ученето. Извадиш ли погрешен спомен, човек може да забрави, че огънят гори. Но спомените можеше да бъдат притъпени и скъсени. Един способен магьосник — а Магнус бе точно такъв — можеше да прекрои миналото и да му придаде различна форма и звук.

И все пак не беше лесно.

Така и не стана ясно защо Магнус реши да направи това безплатно за мундан, който живееше на негов гръб от седмици. Вероятно защото беше ден на всеобщо страдание, а конкретно на неговото страдание можеше да се сложи край.

След час Алфи излезе от апартамента му, без да си спомня добре момичето, на име Луиза, която май беше кондукторка в градския транспорт или нещо такова. Или беше библиотекарка в родния му град? Не беше сигурен защо изобщо мисли за нея. Не помнеше особено ясно и миналото си богатство.

Когато приключи, Магнус беше изморен, облегна се до прозореца и се загледа в притъмняващия град отвъд ширналия се Сентрал Парк.

Точно тогава забеляза странна светлина в небето в горната част на града. Тя имаше конусовидна форма, стесняваше се към хоризонта и се разширяваше към облаците, и излъчваше зеленикаво сияние.

И се намираше точно над хотел „Дюмон“.

Нямаше как да вземе такси, защото до едно бяха заети и летяха с висока скорост. Всички се бяха запътили нанякъде, опитваха се да се отърват от акции, да продадат нещо или просто се щураха обезумели из града. Затова той прекоси на бегом източната част на парка чак до Сто и шестнайсета улица. Хотел „Дюмон“ изглеждаше точно както преди. Със спуснати завеси, залостен, студен, тих и неприветлив. Но Магнус натисна дръжката и установи, че вратата е отворена.

Първата странност беше, че хотелът изглеждаше напълно безлюден. Нямаше никого на рецепцията, във фойето, никъде. Вътре определено беше великолепно, имаше изящно позлатено стълбище и всичко тънеше в плюш. Дебел червено-златен килим покриваше пода, а прозорците бяха затулени от тежки завеси, които се спускаха от тавана до пода. Беше хладно, сенчесто, закътано и притеснително тихо. Магнус се огледа, после вдигна глава към тавана, който беше изрисуван с бузести херувимчета, които се сочеха весело и се люлееха на люлки от лози в тучни градини.

Точно вляво видя широка арка с две колони, покрити с флорални мотиви. Явно това бе входът към едно от най-люксовите помещения на хотела и изглеждаше като място, където можеш да намериш някого. Магнус отвори вратата и видя великолепна бална зала с бял мраморен под. Обграждаха я позлатени балкони, които се редуваха с позлатени огледала, отразяващи залата до безкрайност.

Освен това отразяваха и останки от човешки тела в отсрещния край на залата, пръснати около нещо като полирана гранитна плоча. Беше почти сигурен, че това са същите хора, които бе видял да слизат от скъпите си коли. Лицата на неколцина се бяха запазили, но цялата зала беше осеяна с парчета и ивици от хубави дрехи, част от които все още бяха прикачени към откъсната ръка или торс. Подът в дъното беше тъмночервен, защото кръвта се беше разляла на равен слой като глазура на мрамора.

— В името на Ангела...

Магнус се обърна и видя Едгар Греймарк да стои зад него, облечен във воинското черно на ловците на сенки и със серафимската кама в ръка.

— Много мило, че дойде — рече Магнус.

Възнамеряваше да е саркастичен, но не се получи. Добре, че и двамата дойдоха. Каквото и да беше станало, щяха да имат нужда от

помощ.

— Да не мислиш, че сме пренебрегнали предупреждението ти?
— попита Едгар.

Магнус реши да не отговаря. Вероятно бяха пренебрегнали предупреждението му и също като него бяха забелязали светлината в небето.

— Кои са тези хора? — попита ловецът на сенки.

— Мисля, че са някакви мундани, които са дошли при Олдъс.

— А къде е Олдъс?

— Не го видях. Току-що идвам.

Едгар вдигна ръка и още пет-шест ловци на сенки се появиха и тръгнаха да огледат телата.

— Прилича ми на атака на бегемот — каза едно момиче, докато се взираше в купчина окървавени парчета от плът и крепдешинени парцали. — Мръсно, неорганизирано. Това май са следи от двоен ред зъби, но е трудно да се каже...

Зад тях се чу силен гръм и всички се обърнаха към младеж, който извика и хвърли на пода нещо димящо и съскащо.

— Сензорът ми гръмна — изрева той.

— Мисля, че можем да приемем, че тук има сериозна демонична активност — каза Едгар. — Претърсете хотела. Намерете Олдъс Никс и го доведете.

Ловците на сенки хукнаха да изпълнят заповедта, а Едгар и Магнус останаха до купчината тела.

— Какво е станало според теб? — попита Едгар.

— Казах ти каквото знам — отвърна Магнус. — Дойдох, защото видях нещо в небето, и заварих това.

— На какво е способен Олдъс?

— Олдъс е на две хиляди години. Способен е на всичко.

— Олдъс Никс е на две хиляди години?

— Така разбрах. Не ме е канил на рождените си дни.

— На мен ми се струваше смахнат, но не съм и предполагал... е, няма значение. В района определено има няколко демона и сега те са най-важната ни грижа. А Никс...

— Е тук — чу се глас.

Олдъс излезе иззад една завеса на стената, като се облягаше тежко на бастуна си, приближи се бавно до гранитната плоча и седна върху нея. Едгар вдигна леко оръжието си, но Магнус спря ръката му и попита:

— Какво се е случило тук, Олдъс?

— Беше само проба — отвърна магьосникът. — Показно за моите спонсори, които любезно ангажираха целия хотел, за да мога да работя на спокойствие.

— Твоите спонсори, значи. Тези тук, дето лежат на парчета по пода.

— Каква беше тази работа? — попита Едгар.

— Работата ли? О, това е интересна тема, но не е за твоите уши. Ще говоря с него. — И посочи Магнус. — Останалите да си намерят занимание. Нали ловците на сенки са винаги заети. Тук трябва да върлуват към десетина демона. Не ги видях всичките, но както каза момичето, са предимно бегемоти. Гадни твари. Избийте ги.

Едгар Греймарк не обичаше да бъде отпращан, но Магнус го изгледа и се опита да го насърчи да се махне.

— Да — изръмжа Едгар. — Наистина имаме работа, но ти не си тръгвай, Никс. Ще се върнем да си поговорим.

Магнус кимна и Едгар излезе от балната зала, като силно затръшна вратите след себе си. Олдъс се взира известно време в кривите си ръце, преди да заговори:

— Магнус, не ни е мястото тук. Никога не е било. Живял съм повече от всеки друг на този свят и само това знам със сигурност. Предполагам, че и ти си достигнал до това заключение.

— Не съвсем — отвърна Магнус и пристъпи към него, но не навлезе в морето от кръв и трупове.

— Не съвсем?

— Понякога не се чувствам много на място, но се смятам за част от този свят. Откъде другаде мога да съм?

— Дори да си роден тук, ти произхождаш от друго измерение.

— Бездната ли имаш предвид?

— Точно нея имам предвид. И възнамерявам да ида там, където ми е мястото. Някъде, където ще съм си у дома. Искам да ида в Пандемониума и отварям портал, който да ме отведе там.

— А тези хора?

— Тези хора вярваха, че управляват света и парите им дават право на контрол. Чули за мен и дойдоха да търсят начин да постигнат този контрол, без да водят война или да упражняват сила. Аз им казах, че ще им осигуря достъп до власт, за която дори не са подозирали, ако ми дадат каквото ми е необходимо. И те ми предоставиха този хотел. Работя тук от месеци, подготвих пътя си. Цялата сграда е опасана от заклинания и магии. Вградих електричество и демонски метал в стените. Сега тя е канал, който ще се превърне в най-съвършения и силен портал.

— И тогава са дошли те...

— За демонстрация. Предупредих ги, че е рисковано. Вероятно не съм се изразил достатъчно ясно. Мислех, че... — Усмихна се леко. — Те бяха чудовища, Магнус. Не заслужаваха да живеят. Глупави мундани, нима си въобразяват, че могат да управляват техния свят, като впрегнат нашата сила? Не. Умряха бързо.

— И предполагам, в огромна болка и ужас.

— Сигурно. Но страданията им приключиха. А сега ще приключат и моите. Ела с мен.

— Да дойда с теб? В Пандемониума? В Бездната? Пък аз си мислех, че поканата да прекарам едно лято в Ню Джърси е най-лошата, която съм получавал.

— Не е време за шеги, Бейн.

— Олдъс — рече Магнус, — искаш да идеш в селището на демоните, а оттам няма връщане. И знаеш какви ужаси ще срещнеш.

— Не знаем какво е там. Нищо не знаем. А искам да разбера. Единственото ми желание е да опозная това тайнствено място, моя истински дом. Последната фаза от заклинанието — рече той, вдигна топката на бастуна си и разкри вътре нож — са няколко капки магьосническа кръв. Само няколко. Лек разрез на дланта.

Олдъс се вгледа замислено в ножа, а после в Магнус.

— Ако останеш тук, порталът ще се отвори и ти ще дойдеш с мен. Ако не желаеш, тръгни си сега.

— Олдъс, не можеш...

— Мога и още как, след миг ще го направя. Изберирай, Магнус. Остани или напусни, но ако ще си вървиш, тръгвай веднага.

За Магнус вече беше пределно ясно, че Олдъс е луд. Никой не планира екскурзии до Бездната, ако е с всичкия си. Навлизането в

Бездната беше по-ужасно и по-гибелно от самоубийство — все едно сам да се запратиш в Ада. Но с безумци хора трудно се разговаря. Някак беше убедил Алфи да слезе от прозореца, но с Олдъс нямаше да е толкова лесно. Физическата сила не беше добър вариант. Магьосникът можеше да предвиди всеки негов ход и да отвърне с равна или дори по-голяма мощ.

— Олдъс...

— Значи, оставаш? Идваш с мен?

— Не. Само...

— Тревожиш се за мен — каза Олдъс. — Мислиш, че не знам какво правя.

— Не бих се изразил така, всъщност...

— Обмислям го от много време. Знам какво правя. Така че, моля те, върви си или остани. Решавай, защото ще отворя Пор...

Стрелата сякаш запя, докато пореше въздуха, и се заби в гърдите на Олдъс като нож в ябълка. Той изпъна гръб за миг, погледна я, после се свлече мъртъв настрани.

Магнус видя как кръвта му потича по гранита.

— БЯГАЙ — извика той.

Младият ловец на сенки още гледаше гордо творбата си и се наслаждаваше на точния си прицел, затова не забеляза мрежата от пукнатини, която покри плочата и с пукот разцепи белия мрамор на хиляди парчета като трошащ се лед.

Магнус хукна да бяга — дори не подозираше, че е способен да развие такава скорост. По пътя сграбчи ловеца на сенки и го повлече със себе си. Тъкмо стигнаха до вратата и изскочиха навън, когато към фойето лумна бял огън и го изпълни чак до тавана, преди балната зала отново да го засмуче назад. Вратите на хотела сами се затвориха. Цялата сграда се разтресе, като че нещо отгоре го теглеше.

— Какво става? — попита ловецът на сенки.

— Той отвори някакъв канал към Бездната — рече Магнус, докато се изправяше на крака.

— Какво?

Магнус разтърси глава. Нямаше време да обяснява.

— Всички ли излязоха от сградата?

— Не съм сигурен. Имаше демони и вътре, и отвън. Хванахме пет-шест на улицата, но...

Хотелът потрепери и като че ли се разтегли леко, сякаш нещо го дърпаше нагоре.

— Махай се от тук — рече Магнус. — Не знам какво ще стане сега, но изглежда, цялата сграда ще... махай се!

През всички тези години и при всичките си проучвания Магнус никога не беше срещал нещо, което да го подготви за това — сграда, превърната в съвършен портал, и магьосник, който иска да си иде у дома в Бездната, като използва собствената си кръв вместо ключ. Това го нямаше в учебниците. Тук се искаше находчивост. И много късмет. И вероятно малко глупост.

Ако допуснеш грешка на някой етап, а вероятно щеше да го направи, Бездната щеше да го засмуче. В самия Ад. Ето защо се искаше и глупост.

Магнус отвори вратата. Ловецът на сенки зад него изкрещя, но той само му извика да се маха.

Каква ужасна идея — помисли си Магнус, когато се озова отново във фойето. — Това май е най-лошата ми идея досега.

Огънят беше минал през сърцето на сградата, изпепелявайки всяка повърхност, беше почернил тавана, погълнал мебелите, оголил пода и овъглил огромното стълбище. Вратите към балната зала обаче бяха непокътнати.

Магнус влезе предпазливо.

Още не съм засмукан в Бездната. Това е добре. Даже много добре.

Телата се бяха превърнали в димящи скелети, а белият мраморен под напълно се беше разпукал. Кръвта се бе изпарила и сега личеше само тъмно петно. Гранитната плоча обаче изглеждаше невредима и се носеше на два метра над пода, окъпана от познатото слабо зеленикаво сияние. Олдъс не се виждаше никъде.

Какво си ти?

Гласът дойде от нищото. От залата и отвън. От главата на Магнус.

— Магьосник — отвърна той. — А ти какво си?

Ние сме мнозина.

— Моля ви, не казвайте, че сте легион. Вече е заето.

Да не би да се опитваш да се шегуваш с писанията на смъртните, магьоснико?

— Просто се опитвам да разчупя леда — каза Магнус на себе си.
Леда ли?

— Къде е Олдъс? — попита той по-високо.

Той е с нас. Сега и ти ще дойдеш при нас. Приближи се до олтара.

— Мисля да пропусна. Тук много ми харесва.

Интересно, явно демоните не можеха да излязат. Ако можеха — щяха да го сторят. Та нали демоните това правеха. Все пак, макар и еднопосочен, каналът беше отворен.

Магнус пристъпи леко напред, за да огледа пода за някакви знаци, които да му подсказват колко голям е порталът, но нямаше нищо.

Магъоснико, не се ли измори вече от живота си?

— Това е твърде философски въпрос за анонимен глас от Бездната — отвърна Магнус.

Не се ли измори от вечността? Не искаш ли да сложиш край на страданията си?

— Като скоча в Бездната ли? Не, благодаря.

Ти си като нас. От нашата кръв си. Ти си един от нас. Ела и ще си добре дошъл. Ела и ще си сред своите.

Кръв...

Щом порталът се отваряше с магъосническа кръв... тогава тя сигурно можеше и да го затвори.

... или пък не.

Просто предположение.

— И защо искате това? — попита Магнус. — Пандемониумът сигурно е доста претъпкан, като се има предвид, че все се опитвате да го напуснете.

Не искаш ли да познаваш баща си?

— Баща ми?

Да, магъоснико. Баща ти. Не искаш ли да го познаваш?

— Той никога не се е интересувал особено от мен — каза Магнус.

А би ли го познал, ако говориш с него?

Магнус се сепна.

— Не, не мисля. Освен ако не намекваш, че в момента разговарям с него.

Чуваш собствената си кръв, магьоснико.

Магнус се вгледа в левитиращата плоча, в разрушението и в останките от телата. Освен това смътно усети нечие присъствие зад гърба си. Неколцина ловци на сенки бяха влезли в залата и гледаха плочата, но явно не чуваха нищо.

— Магнус? — обади се единият.

— Махайте се — отвърна той.

Защо ги защитаваш? Те не биха го направили.

Магнус се приближи до най-близкия от ловците на сенки, грабна камата от ръката му и се поряза.

— Ти. — Посочи онзи, който беше прострелял Олдъс. — Дай ми една стрела. Веднага.

Щом взе стрелата, Магнус потопи върха ѝ в кръвта си, после намаза с кръв дръжката, за всеки случай. Не му трябваше лък. Хвърли я с все сила към портала, като изричаше всички затварящи портали заклинания, за които се сещаше.

Имаше чувството, че се е вкаменил, а времето се разтегли и забави. Вече не беше сигурен къде е и дори кой е, знаеше само, че все още изрича заклинанието, олтарът си стои на мястото, а в главата му крещят гласове. Стотици гласове. Хиляди.

Магнус...

Магнус, ела при мен...

Магнус, ела...

Но той устоя. Плочата падна на земята и се пръсна на безброй парчета.

Тази нощ, когато се прибра у дома, някой го чакаше, облегнат на вратата на апартамента му.

— Нали разбра? — попита Доли. — За мунданските пари. Май всичко се е сринало.

— Да, изглежда, всичко се е сринало — отвърна Магнус.

— Ти като че ли не ми повярва.

Магнус се облегна на отсрещната стена и тежко въздъхна. От стаите не се чуваше никакъв шум, само далечни, приглушени викове от дъното на коридора. Предполагаше, че мнозина вероятно са напуснали хотела, защото нямат пари за сметките, или тънат в мрачна тишина зад затворените врати. И все пак нямаха представа, че сривът

на борсата е най-малката им грижа, че истинската опасност беше предотвратена. И никога нямаше да узнаят. Никога не узнаваха.

— Изглеждаш изморен — рече Доли. — Май имаш нужда да те разведря.

— Тъкмо затворих портал към Бездната. Имам нужда да поспя. Поне три дни.

Доли подсвирна тихо.

— Моята приятелка ми каза, че си опасен тип. Май не се е шегувала?

— Приятелка?

Доли се плесна по устата и стисна носа си с дългите си лакирани нокти.

— Опа!

— Кой те изпрати? — попита Магнус.

Доли свали ръка и се ухили.

— Една твоя добра приятелка.

— Не съм сигурен, че имам добри приятелки.

— Напротив. — Доли завъртя миниатюрната си мънистена чантичка. — Имаш. До скоро, Магнус.

Тя тръгна по коридора с въртелива походка, като от време на време хвърляше поглед назад. Магнус се свлече до стената. Беше страшно изтощен, но с огромно усилие се изправи и забърза след Доли. Наблюдаваше я иззад ъгъла, докато се качваше в асансьора, и веднага след това натисна бутона за другия. Кабината беше пълна с печални и видимо съсипани от днешните новини хора, а Магнус възнамеряваше да направи нещо много неприятно.

Той щракна с пръсти, пое контрола на асансьора от пиколото и накара кабината да се спусне надолу много бързо, почти в свободно падане. Предния ден беше дал на момчето голям бакшиш и сега се чувстваше в правото си. На другите пътници обаче не беше давал бакшиши и те се разпищяха от ужас, когато асансьорът полетя между етажите.

Магнус стигна до фоайето преди Доли, провря се между все още травмираните (някои дори се молеха) хора и излезе от кабината. Тръгна през залата, като се прикриваше зад колони, саксии с палми и групи хора, и накрая се пхна в една телефонна кабина. Не след дълго видя как Доли прекосява фоайето, а токчетата ѝ потракваха по

мраморния под. Последва я до изхода възможно най-тихо и незабележимо и стана невидим, за да мине покрай портiera. Отпред чакаше огромен червен „Пиърс-Ароу“ със сребърни завеси на задните прозорци, които закриваха пътника. Вратата обаче беше отворена и шофьорът стоеше в очакване до нея. Магнус зърна много красив глезен и малка сребърна обувка, както и част от обут в копринен чорап крак. Доли се приближи с подскоци към колата и се наведе към отворената врата. Магнус не чу нищо от разговора. После момичето се навря вътре, като осигури на всички пред „Плаза“ прекрасна гледка към задника си. Тогава другата пътничка се наведе напред, за да каже нещо на шофьора, и Магнус видя профила ѝ. Не можеше да сбърка това лице.

Беше Камила.

---

[1] Американска актриса, утвърдила прическата тип „боб“ (каре). — Б.р. ↑

[2] На 16 януари 1920 г. в САЩ официално е наложен сух режим, забраняващ производството, търговията и консумацията на алкохол на територията на всички щати. Сформирана е специална полицейска част, която да следи за спазването на нормата. През 20-те години незаконният алкохолен внос обаче процъфтява и в криминалната история влизат гангстери като Ал Капоне и Бъгс Моран, които печелят милиони от дейността си. Сухият режим е отменен през 1933 г. след силна обществена реакция срещу забраната. — Б.р. ↑

[3] Роман на английския писател Томас Харди. Най-известното му произведение е „Тес от рода Д’Ърбървил“. — Б.р. ↑

СПАСЯВАНЕТО НА РАФАЕЛ САНТЯГО

В края на лятото на хиляда деветстотин петдесет и трета година настана страшна жегга. Слънцето безмилостно се набиваше в паважа, който сякаш в знак на послушание бе станал по-плосък от обикновено, и няколко момчета от „Боуъри“ отвориха един противопожарен кран, за да създадат фонтан на улицата и да си спечелят минутки облекчение.

По-късно Магнус си мислеше, че именно слънцето го е изпълнило с желание да се подвизава като частен детектив. Слънцето и романът на Реймънд Чандлър, който току-що бе дочел.

Все пак имаше проблем с плана. На кориците на книгите и във филмите повечето детективи бяха изтрупани като за неделен събор в малко градче. Магнус искаше да се отърве от тази щампа на новопридобитата си професия и да се облича едновременно подобаващо за нея, приятно за окото, но и в крак с последната мода. Той разкара тренчката и добави зелени кадифени маншети към сивото си сако, както и бомбе с леко накъдрена периферия.

Жегата бе толкова ужасна, че се наложи да свали сакото още щом излезе навън, но важно беше старанието, а освен това носеше и смарагдовозелени тиранти.

Всъщност не реши да стане детектив само заради гардероба си. Той беше магьосник, а хората — е, не всички ги смятаха за хора — често идваха при него за магически решения на проблемите си и той им ги предоставяше срещу заплащане. Из Ню Йорк се разнесе мълва, че е магьосникът, който може да те измъкне от всяка каша. В Бруклин имаше убежище, в случай че трябва да се покриеш, но вещицата, която го държеше, не можеше да ти реши проблемите. Магнус решаваше проблеми. Така че защо да не му плащат за това?

Не беше и предполагал, че простото решение да станеш частен детектив може да предизвика появата на случай още след като изписа „МАГНУС БЕЙН, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ“ с дебели черни букви на

прозораца. Но като че ли някой беше подшушнал намеренията му на лейди Фортуна, защото случаят се появи.

Магнус се върна в сградата, където живееше, след като хапна една фунийка сладолед, и когато видя клиентката си, остана доволен, че е приключил с яденето. Тя очевидно беше от мунданите, които знаят достатъчно за света на сенките, за да се обърнат към него за магия.

Той наклони шапка към нея и каза:

— С какво мога да ви бъда полезен, мадам?

Тя не беше блондинка, която би накарала епископ да разбие църковен витраж, а дребна и мургава и макар че не беше красива, излъчваше интелигентен чар, който бе толкова мощен, че ако пожелаеше някой прозорец да бъде разбит, Магнус с готовност щеше да се погрижи. Беше облечена с леко износена, но все още прилична карирана рокля, пристегната с колан на тънката ѝ талия. Изглеждаше в края на трийсетте, на възрастта на сегашната му любовница, и под черната къдрава коса имаше дребно, сърцевидно личице с много тънки вежди, които ѝ придаваха предизвикателен вид — едновременно привлекателен и смущаващ.

Тя стисна ръката му — нейната беше малка, но силна.

— Аз съм Гуадалупе Сантяго. А вие сте... — Махна с ръка. — Не знам как точно е думата. Заклинател, създател на магии.

— Може да ме наричате „магьосник“, ако желаете — отвърна Магнус. — Няма значение. Явно имате предвид просто човек, който е в състояние да ви помогне.

— Така е — отвърна Гуадалупе. — Точно това имам предвид. Нуждая се от помощта ви. Искам да спасите сина ми.

Магнус я покани вътре. Сега, след като спомена, че търси помощ за близък, той вече разбираше ситуацията. Хората нерядко идваха при него за лечение, не колкото при Катарина Лос, но достатъчно често. Той предпочиташе да излекува млад мундан, отколкото някой от надутите ловци на сенки, които го навестяваха непрекъснато, въпреки че щеше да изкара по-малко пари.

— Разкажете ми за сина си — каза той.

— Рафаел. Казва се Рафаел.

— Разкажете ми за Рафаел. Откога е болен?

— Не е болен — отвърна Гуадалупе. — Страхувам се, че може да е мъртъв.

Гласът ѝ беше твърд, сякаш не говореше за навярно най-ужасния страх на всеки родител.

Магнус се смръщи.

— Не знам какво са ви казали, но в този случай не мога да помогна.

Тя вдигна ръка.

— Не става дума за обикновена болест или нещо, което може да се излекува — каза тя. — Отнася се до вашия свят и съприкосновението му с моя. Говоря за чудовищата, от които Господ е отвърнал лице и които ни дебнат от мрака и нападат невинни.

Тя се завъртя в дневната му и карираната ѝ пола се изду около кафеникавите ѝ крака.

— Los vampiros — прошепна Гуадалупе.

— Господи, не и отново проклетите вампири — въздъхна Магнус. — „Проклети“ във всеки смисъл на думата.

След като изрече ужасната истина, Гуадалупе си върна куража и продължи с разказа:

— Всички бяхме чували слухове за такива създания. После се оказаха повече от слухове. Едно от тези чудовища се появи в квартала. Похищава малки момичета и момчета. Братчето на един приятел на Рафаел беше отвлечено и открито почти на прага на дома му, но без капка кръв в тялото му. Молихме се, всички майки, всички семейства се молихме тази напаст да ни отмине. Но моят Рафаел започна да се събира с по-големи от него момчета. Добри момчета са, от добри семейства, но малко... невъздържани. Все искат да покажат, че вече са мъже, макар още да не са, ако ме разбирате?

Магнус се беше отказал от шегите. Вампир, който отвлича деца за удоволствие — явно се наслаждава на това и няма намерение да спира — не беше шега работа. Той отвърна сериозно на погледа на Гуадалупе, за да ѝ покаже, че разбира.

— Сформираха нещо като банда — продължи тя. — Не като уличните банди, а за да защитават квартала от чудовището. Така казаха. Веднъж го проследиха до леговището му и после все говореха, че знаят къде е и могат да го заловят. Не ги взех на сериозно, а трябваше. Страхувах се за по-малките ми синове и всичко ми изглеждаше като игра. Но преди няколко нощи Рафаел и приятелите му... изчезнаха. Случвало се е да не се приберат до сутринта, но този

път ги няма дълго време. Рафаел никога не би ме разтревожил така. Искам да откриете онзи вампир и да намерите сина ми. Ако е жив, спасете го.

Ако вампирът вече беше убивал човешки деца, вероятно за него банда хлапаци, тръгнали да го преследват, бяха като пратка бонбони на самия му праг. Синът на тази жена беше мъртъв.

Магнус сведе глава.

— Ще се опитам да разбера какво е станало с него.

— Не — рече тя.

Той я погледна, изненадан от тона ѝ.

— Не познавате моя Рафаел — каза Гуадалупе. — Но аз го познавам. Може да е с по-големи момчета, но не е безгласна буква. Всички го слушат. Той е само на петнайсет, но е силен, бърз и умен като голям мъж. Ако някой от тях е оцелял, това е Рафаел. Не търсете трупа му, идете да го спасите.

— Давам ви думата си — обеща ѝ искрено Магнус.

Бързаше да излезе. Преди да иде до хотел „Дюмон“ — място, което от двайсетте години бе изоставено от смъртните и се обитаваше от вампири, и където вероятно бяха отишли Рафаел и приятелите му — той трябваше да свърши други неща. Долноземците сигурно знаеха за вампир, който така нагло нарушава закона, но може би се надяваха вампирите сами да се оправят с него, за да не се налага да се обръщат към ловците на сенки.

Преди да излезе, Гуадалупе го хвана за ръката и здраво я стисна. Настойчивият ѝ поглед сега умоляваше. Магнус предполагаше, че никога не е молила за себе си, но беше готова да се моли за момчето си.

— Подарих му един кръст — рече тя. — Свещеникът от „Санта Сесилия“ ми го връчи със собствените си ръце, а аз го дадох на Рафаел. Кръстът е малък, от злато; по него ще го познаете. — Тя си пое накъсано дъх. — Дадох му кръст.

— Значи, сте му дали шанс — отвърна Магнус.

Клюкарствай с феите за вампири, с върколаците за феи и не клюкарствай за върколаци, защото ще ти отхапят физиономията — това беше мотото на Магнус.

По една случайност той познаваше фея, която работеше в нощния клуб на Лу Уолтърс „Латинският квартал“ в по-прецъфтялата и занемарена част на Таймс Скуеър. Магнус беше идвал тук веднъж-дваж при Мей Уест^[1] и беше забелязал една балерина, чийто магически прах прикриваше крилата и бледоаметистовата ѝ кожа. Оттогава с Аевал бяха приятели — доколкото може да си приятел с мадама, с която се търсите само за информация.

Тя седеше на стъпалата, облечена със сценичния си костюм, разкриващ много от лилавата ѝ плът.

— Дойдох да поговоря с една фея за вампир — рече той и тя се засмя.

Магнус обаче не се усмихна в отговор. Имаше чувството, че скоро няма да може да се отърси от спомена за лицето на Гуадалупе и начина, по който стисна ръката му.

— Търся едно момче. Човек. Вероятно го е отвлякъл някой от клана в Испанския Харлем.

Аевал грациозно сви рамене.

— Нали ги знаеш вампирите. Може да е всеки от тях.

Магнус се поколеба и добави:

— Говори се, че този вампир ги предпочитал съвсем младички.

— В такъв случай... — Аевал изпърха с крила. Дори най-закоравелите долноземци не си позволяваха да нападат деца. — Може и да съм чула нещо за някой си Луис Карнстейн.

Магнус ѝ даде знак да продължава, наведе се към нея и килна шапката си назад, за да може да говори в ухото му.

— Доскоро живял в Унгария. Стар и могъщ е, затова лейди Камила го приела. Много си падал по деца. Смятал, че тяхната кръв е най-чиста и сладка, а плътта им била най-крежката. Прогонен е от Унгария от мундани, които открили леговището му... било пълно с деца.

Спасете Рафаел, спомни си Магнус. Мисията му се струваше все по-невъзможна.

Аевал го погледна и в огромните ѝ кръгли очи се долавяше тревога. А разтревожи ли се фея, значи, е време да се паникьосаш.

— Свърши работата, магьоснико — каза тя. — Знаеш какво ще направят ловците на сенки, щом разберат за този вампир. Ако Карнстейн продължи със старите си номера в нашия град, всички ще

загазим. Нефилимите ще избият вампирите до крак. Първо ще забиват серафимските ками, после ще задават въпроси.

Магнус не искаше да припарва до хотел „Дюмон“. Той беше порутен и зловещ, навяваше му лоши спомени и на всичкото отгоре там живееше неговата зла бивша любима.

Но изглежда, днес визитата в хотела беше неизбежна.

Слънцето прежурияше на небето, ала нямаше да е задълго. Ако щеше да се бие с вампири, искаше да ги свари, когато са най-слаби.

Когато влезе в хотел „Дюмон“, установи, че той още е красив, макар и не както преди. Времето си беше казало своето и дебели паяжини се спускаха като завеси от всяка арка. Още от двайсетте години насам вампирите смятаха хотела за своя собственост и се спотайваха тук. Магнус не беше се интересувал как Камила и вампирите са замесени в тогавашната трагедия и с какво право се разполагат сега в тази сграда. Вероятно просто се наслаждаваха на очарованието ѝ, защото беше едновременно декадентска и изоставена.

Никой друг не припарваше тук. Мунданите твърдяха, че хотелът е обитаван от призраци.

Магнус все още се надяваше, че мунданите ще си го върнат, ще го възстановят и ще прогонят вампирите. Това много щеше да ядоса Камила.

Млада вампирка забърза към него през фоайето, а червено-зеленото ѝ ципао^[2] и къносаната ѝ коса се открояваха в сумрака.

— Не си желан тук, магьоснико!

— Така ли? Господи, колко нетактично от моя страна. Много се извинявам. Преди да си тръгна, може ли да ви попитам нещо? Какво ще ми кажете за Луис Карнстейн? — небрежно попита Магнус. — А за децата, които влачи в този хотел и после убива?

Момичето се отдръпна рязко, сякаш бе размахал кръст пред лицето ѝ.

— Той е гост тук — тихо каза тя. — И лейди Камила нареди да се отнасяме с него почтително. Не знаехме.

— Така ли? — недоверието обагри гласа му, както капка кръв оцветява вода.

Вампирите в Ню Йорк, разбира се, бяха много внимателни. Имаше минимум човешки жертви, а „инцидентите“ се покриваха бързо, под носа на ловците на сенки. Магнус обаче бе склонен да

вярва, че ако има причина Камила да угоди на някой гост, тя ще му позволи да извърши и убийство. Би го направила с лекотата, с която би го отрупала с луксозни вещи: сребро, кадифе, човешки животи.

Магнус не допускаше и за секунда, че ако Луис Карнстейн донесе у дома вкусни зальци и поеме цялата отговорност за стореното, но е готов да сподели с останалите малко кръв, те не биха се нагостили. Вгледа се в нежното момиче и се зачуди колко ли хора е убила.

— Или предпочитате — рече той съвсем вежливо — да си тръгна и да се върна с нефилимите?

Нефилимите — страшилищата за всички чудовища и онези, които можеха да се превърнат в такива. Магнус беше сигурен, че момичето би се превърнало в чудовище, ако пожелае. Знаеше, че и той самият е способен на това.

Знаеше и нещо друго: не възнамеряваше да остави едно момче в тяхното леговище.

Момичето широко разтвори очи.

— Вие сте Магнус Бейн.

— Да — отвърна той.

Понякога е добре да си известен.

— Телата са горе. В синята стая. Той обича да си играе с тях... след това.

Тя потрепери и побърза отново да изчезне в сенките.

Магнус изправи рамене. Предполагаше, че разговорът е бил подслушан, тъй като никой не го предизвика и не се появиха други вампири, докато се изкачваше по витото стълбище, чиито златни и алени мотиви бяха погребани под сивкав слой прах. Продължи нагоре до апартаментите, където знаеше, че вампирският клан на Ню Йорк забавлява важните си гости.

Откри синята стая относително лесно: тя беше една от най-големите и вероятно навремето е представлявала най-великолепният апартамент в хотела. Ако той все още функционираше като хотел, гостите в тези помещения щяха да платят значителни глоби за нанесените щети. Дупка зееше във високия таван, който беше боядисан в бебешкосиньо, като яйце на червеношийка — деликатното синьо на лятното небе в представите на художниците.

Истинското лятно небе надничаше през дупката в тавана, но сияеше безмилостно, бяло и неутолимо като глада на Карнстейн. Гореше ярко като факла, носена от някой, комуто предстои среща с чудовище.

Магнус видя по пода прах, който явно не се беше наслоил само с времето. Видя мръсотията и телата: превити, разхвърляни парцалени кукли, разчекнати като прекършени паяци по пода и до стените. Нямахше милост в смъртта.

Това бяха телата на нетърпеливите и безстрашни младежи, дошли тук, за да убият хищника, върлувал из улиците им, момчетата, които наивно бяха решили, че доброто ще победи. Имаше и други тела, на по-големи и по-малки деца.

Децата, които Луис Карнстейн беше отвлякъл от квартала на Рафаел Сантяго, а после бе убил и запазил.

За тези деца вече нямаше спасение. В тази стая имаше само кръв, смърт, ехо от страх и загубата на всяка надежда за спасение.

Луис Карнстейн беше луд. Понякога се случваше с времето и с отдалечаването от хората. Магнус бе гледал как същото сполетява и един магьосник преди трийсет години.

Надяваше се, ако някога и той полудее, ако обезумее дотам, че отравя дори въздуха около себе си и наранява всички, да се намери някой, който го обича достатъчно, за да го спре. Да го убие, ако се наложи.

Мръсните сини стени бяха декорирани с артериална кръв и червени отпечатъци от пръсти, а по пода имаше тъмни локви. Това беше човешка и вампирска кръв: вампирската беше по-наситено червена и завинаги оставаше такава, дори след като засъхнеше. Магнус заобиколи петната и видя нещо да блещука в една от локвите с човешка кръв. Беше потопено почти изцяло, но упорито сияеше и улавяше погледа.

Той спря и взе блестящото нещо от тъмното езеро. Беше кръстче, малко златно кръстче. Магнус си помисли, че поне него може да върне на Гуадалупе, затова го прибра в джоба си.

Направи крачка напред, после още една. Не беше сигурен дали подът ще го издържи, но знаеше, че само си търси извинение. Не искаше да навлиза сред тази смърт.

Внезапно разбра, че трябва да го направи.

Трябваше, защото от далечния ъгъл на стаята, от най-дълбоките сенки, долитаха грозните звуци от лакомо смучене. Видя момче в ръцете на вампир.

Магнус вдигна ръка и силата на магията му запрати вампира във въздуха към една от изцапаните с кръв стени. Чу се пукот и вампирът се свлече на пода, но нямаше да остане дълго там.

Магнус изтича през стаята, като се препъваше в телата и се пързалияше в кръвта, накрая падна на колене до момчето и го взе в прегръдките си. То беше младо, на петнайсет или шестнайсет години, и умираше.

Магнус не можеше да върне магически кръвта в тялото му, особено при човек, който вече гасне заради липсата ѝ.

Той обгърна с длан отпуснатата чернокоса глава и се вгледа в пърхащите клепачи, за да разбере дали момчето може да фокусира погледа си поне за миг. За да се сбoguва с него.

То така и не го погледна и не продума. Само стисна ръката му и Магнус си помисли, че го прави по рефлекс, като бебе, но я задържа и се опита да му даде някаква утеха.

Момчето пое дъх, после още веднъж, трети път и ръката му се отпусна.

— Знаеш ли името му? — грубо попита Магнус вампира, който го беше убил. — Рафаел ли е?

Сам не знаеше защо попита. Не искаше да разбира, че момчето, което Гуадалупе го бе изпратила да търси, току-що е умряло в ръцете му, че последният член на групата, впуснала се в благородната и обречена мисия да спаси невинните, е оцелял по-дълго, но не достатъчно. Не можеше да забрави умоляващия поглед на Гуадалупе Сантяго.

Погледна към вампира, който не помръдваше и седеше прегърбен до стената, където го беше запратил.

— Рафаел — рече той бавно. — Дошъл си да търсиш Рафаел?

Изсмя се рязко и някак учудено.

— Какво е толкова смешно? — попита Магнус.

В гърдите му се надигаше черен гняв. Отдавна не беше убивал вампир, но сега бе готов да го направи.

— Това, че аз съм Рафаел Сантяго — каза момчето.

Магнус се втренчи в него — в Рафаел. Той беше свил колене към гърдите си и ги обгръщаше с ръце. Под къдриците му се виждаше деликатно лице със сърцевидна форма, като на майка му, тъмните му очи щяха да омагьосват жени — или мъже — когато пораснеш, а меките детски устни бяха изцапани с кръв. Кръв покриваше и цялата му брадичка, а Магнус виждаше белия блясък на вампирските зъби на долната му устна, светещи като диаманти в мрака. Единствено той помръдваше в тази изпълнена с кошмарна неподвижност стая. Трепереше, спазми пробягваха по слабото му тяло и силно го разтърсваха — зъбите му тракаха като на човек, който е така измръзнал, че всеки миг ще застине в смъртта. В тази пълна с мъртъвци стая беше горещо като в мунданските представи за Ада, но момчето зъзнеше, сякаш му беше толкова студено, че никога вече нямаше да може да се сгрее.

Магнус се изправи, заобиколи внимателно мъртвите, приближи се до него и нежно каза:

— Рафаел?

То вдигна глава, щом чу името си. Магнус беше виждал много вампири с бяла като сол кожа. Кожата на Рафаел още беше мургава, но не притежаваше топлия тен на майка му. Това вече не беше плът на живо момче.

Нямаше спасение за Рафаел.

Ръцете му бяха покрити с пръст и кръв, сякаш наскоро беше изпъзлял от гроба си. Лицето му също беше изцапано с пръст. Черната му мека и къдрава коса, през която майка му сигурно бе обичала да прокарва пръсти, която сигурно бе галила, когато са го спохождали кошмари и я е викал на помощ, която беше докосвала леко, докато е спял и не е искала да го буди, косата, от която сигурно бе запазила една бебешка къдрица. Тази коса беше пълна с гробищна пръст.

— Къде е Луис Карнстейн? — попита Магнус.

Рафаел заговори полугласно на испански:

— Вампирът си мислеше, че ще му помогна с останалите, ако ме превърне в същото като себе си. — Засмя се внезапно — звънко и налудничаво. — Но аз не го направих. Не. Той не го очакваше. Мъртъв е. Превърна се в пепел и вятърът я издуха.

Посочи към дупката в покрива.

Магнус замълча смаяно. За един нов вампир беше крайно необичайно така да надвие глада, че да може да мисли или да направи каквото и да било, освен да се нахрани. Зачуди се дали Рафаел е убил още някого от приятелите си.

Не го попита не само защото щеше да е жестоко. Дори да беше убивал, ако се беше обърнал срещу господаря си и го бе надвил, значи, имаше желязна воля.

— Всички са мъртви — каза Рафаел и сякаш се овладя.

Внезапно гласът му стана по-ясен, а погледът на тъмните му очи се избистри, докато се взираше в Магнус. След миг нарочно се извърна, сякаш с пренебрежение.

Магнус забеляза с нарастваща тревога, че момчето гледа към ослепително ярката дупка в тавана, към която беше посочило, когато каза, че Карнстейн се е превърнал в пепел.

— Всички са мъртви — повтори бавно Рафаел. — И аз съм мъртъв.

Той се изпъна, разви се като змия и скочи.

Само защото беше видял накъде гледа и разбра какво изпитва Рафаел — познаваше добре мъчителното чувство да си отхвърлен и така сам, че почти не съществуващ — Магнус успя да се задейства толкова бързо.

Рафаел се хвърли към петното смъртоносна светлина на пода. Магнус скочи към него и го повали точно преди да е достигнал слънчевото сияние.

Рафаел нададе нечленоразделен писък на хищна птица, страховит крясък от гняв и глад, който отекна в главата на Магнус и го накара да изтръпне. Рафаел запълзя към слънцето и когато Магнус се опита да му попречи, той впрегна докрай новооткритата си вампирска сила, за да се освободи — драскаше с нокти и се извиваше. В тази сила нямаше колебание, нямаше съжаление, нищо от обичайните терзания на един неопитен вампир. Опита се да захапне Магнус за шията. Опита се да го разкъса парче по парче. Наложил се Магнус да прикове с магия крайниците му към пода и дори тогава трябваше да се пази от зъбите му.

— Пусни ме! — изкрещя накрая момчето, но гласът му се прекърши.

— Спокойно, тихо — прошепна Магнус. — Рафаел, майка ти ме изпрати. Спокойно. Майка ти ме изпрати да те намеря. — Той извади златното кръстче от джоба си и го вдигна сияещо пред лицето му. — Тя ми даде това и ми каза да те спася.

Рафаел се отдръпна леко от кръста и Магнус побърза да го прибере, но не и преди момчето да се укроти и да започне да хлипа — стонове, които пронизваха цялото му тяло, сякаш искаше да разкъса новата си омразна същност отвътре, като се тресе и беснее.

— Ти идиот ли си? — изпъшка Рафаел. — Не можеш да ме спасиш. Никой не може да ме спаси.

Магнус вкуси отчаянието му сякаш беше кръв. Вярваше му. Удържаше това новородено от гробищна пръст и кръв момче и му се искаше да го беше открил вече мъртво.

Стоновите изтощиха Рафаел достатъчно, че да се укроти, а Магнус го отведе в собствения си дом, защото нямаше никаква представа какво друго да стори с него.

Рафаел седеше на канапето му като малка трагична купчинка.

Магнус би изпитал огромно съжаление към него, ако преди това не се бе наложило да спре до една телефонна будка по пътя към дома, за да се обади в малкия джазклуб, където Ета пееше тази вечер. Каза й да не го посещава известно време, защото е зает с едно бебе вампир.

— Бебе вампир, значи? — попита Ета през смях, както съпруга би се изсмяла на мъжа си, който носи у дома всякакви странни предмети от местния битпазар. — Не се сещам за нито един убиец в града, на когото можеш да се обадиш, за да се оправи с него.

Магнус се усмихна.

— Сам ще се оправя с него. Повярвай ми.

— О, обикновено ти вярвам — каза тя. — Макар че мама се постара да ме научи да не бъда наивна.

Магнус бърби с Ета по телефона само няколко минути, но когато излезе от кабинката, видя, че Рафаел се е привел на паважа. Щом се приближи, момчето изсъска и остриите му зъби проблеснаха в нощта като на котка, която пази плячката си. Бялата якичка на изпадналия в безсъзнание мъж в ръцете му беше поаленяла от кръв. Магнус изтръгна човека от съскащия вампир и го подпря на една стена в някаква алея. Надяваше се, когато се свести, да реши, че са го нападнали крадци.

Върна се на тротоара и видя, че Рафаел още седи там и притиска към гърдите си изкривените си като животински лапи ръце, а по устата му има кръв. Магнус изпита отчаяние. Това не беше просто страдащо дете. Това беше чудовище с лице на нарисуван от Караваджо ангел.

— Трябваше да ме оставиш да умра — каза Рафаел с тих, кух глас.

— Не можех.

— Защо?

— Защото обещах на майка ти да те заведа у дома — каза Магнус.

При споменаването на майка му Рафаел притихна като в хотела. Магнус виждаше лицето му на сиянието на уличните лампи. Имаше нараненото изражение на зашлевано дете: болка, изумление и неспособност да се справи с чувствата си.

— Мислиш ли, че ще ме иска у дома? — попита Рафаел. — Такъв?

Гласът му трепереше, долната му устна също — все още беше изцапана с кръвта на човека. Рафаел яростно прокара ръка по лицето си и само след миг се съвзе — отново се контролираше.

— Погледни ме и ми кажи, че тя ще ме приеме.

Магнус не можеше. Спомни си как Гуадалупе бе говорила за чудовища, които се промъкват по тъмно и нападат невинни. Помисли си как би реагирала тя — жената, която беше дала кръст на сина си — ако ръцете му са окървавени. Спомни си как вторият му баща го принуждаваше да повтаря молитви, докато светите думи не започнеха да горчат в устата му, спомни си и майка си, която вече не можеше да го докосне, след като разбра какъв е, и как вторият му баща го натискаше под водата. И все пак някога го бяха обичали и той ги бе обичал.

Любовта не побеждава всичко. Любовта не понася всичко. Всичко могат да ти отнемат и да ти остане само тя, но накрая ще останеш и без нея.

Магнус обаче знаеше, че любовта може да е последна надежда и пътеводна звезда. Светлина, която е способна да засияе отново.

Не можеше да обещае на Рафаел любовта на майка му, но момчето още я обичаше, а той искаше да му помогне и реши, че може би знае как.

Закрачи по килима си и видя, че очите на Рафаел просветват стреснато при това внезапно целенасочено движение.

— А ако не разбере?

Рафаел примигна бавно, като почти заприлича на влечуго в колебанието си, и попита предпазливо:

— Какво искаш да кажеш?

Магнус посегна към джоба си, извади нещо блещукащо и го задържа в шепата си.

— А ако се прибереш с кръста, който тя ти е дала?

Хвърли го и Рафаел инстинктивно го посрещна с отворена длан. Кръстът се удари в нея и Рафаел потръпна, после тръпката се превърна в спазъм, който мина през крехкото му тяло и накара лицето му да се сгърчи от болка.

— Всичко е наред, Рафаел — каза внимателно Магнус.

Момчето отвори очи и се втренчи в него. Магьосникът не беше очаквал това. Миризмата на изгаряща плът изпълни стаята. Щеше да се наложи да инвестира в малко потпури.

— Добре, Рафаел — рече той. — Много смело. Вече можеш да го оставиш.

Момчето издържа погледа му и много бавно затвори шепата си около кръста, а между пръстите му се издигнаха тънки струйки дим.

— Добре, казваш? — повтори момчето. — Много смело? Едва сега започвам.

Седеше на канапето му, стискаше кръста и цялото му тяло се извиваше от болка, но не го пусна.

Магнус направи преоценка на ситуацията.

— Добро начало — каза той снизходително. — Но ще е нужно доста повече от това.

Рафаел присви очи и не отговори.

— Разбира се — добави Магнус небрежно, — може и да не се справиш. Ще трябва много работа, а ти си просто хлапе.

— Знам, че ще трябва много работа — отвърна Рафаел, като съдвкваше края на всяка дума. — Но имам само теб за помощник, а ти не си особено впечатляващ.

Тогава Магнус разбра, че въпросът на момчето във вампирския хотел — „Ти идиот ли си?“, не е бил израз само на отчаяние, но и на самата му личност.

Скоро щеше да научи, че това е любимият въпрос на Рафаел.

В нощите, които последваха, Рафаел се сдоби с голямо количество отвратителни едноцветни дрехи, прогони няколко от клиентите на Магнус с язвителни и груби забележки и като цяло посвети мъртвото си съществуване на това, да лази по нервите на Магнус и да не се впечатлява от магиите му. Магнус го предупреди за ловците на сенки, децата на Ангела, които ще се опитат да го убият, ако наруши някой от законите им, каза му за всичко, с което може да се сблъска, и за хората, които може да срещне. Цялото долноземие беше открито пред него, феи, върколаци и магия, а Рафаел като че ли се интересуваше само от едно — колко дълго може да стиска кръста и с колко повече ще издържи всяка нощ.

Ета беше отсъдила, че нищо не може да удиви това хлапе.

Тя и Рафаел имаха много хладни отношения. Той открито и оскърбително изрази изненадата си, че Магнус има приятелка, а Ета, макар да знаеше за долноземците, се притесняваше от всички тях, освен от Магнус. Затова Рафаел стоеше настрана, когато тя идваше.

Ета и Магнус се бяха срещнали в един клуб преди петнайсет години. Той я убеди да танцува с него и тя твърдеше, че до края на песента се е влюбила. Той ѝ каза, че се е влюбил още в началото.

Имаха традиция Ета да го посещава късно през нощта, когато Магнус не е могъл да иде при нея — а той беше пропуснал много нощи заради Рафаел. Ета изритваше обувките с високи токчета, защото краката я боляха от дългата нощ, но не сваляше красивата си рокля от мъниста и двамата танцуваха заедно, тананикаха тихо джазовите мелодии и се съревноваваха на коя ще издържат най-дълго.

Когато видя Рафаел за първи път, Ета се умълча.

— Станал е вампир само преди няколко дни — рече тя, докато танцуваха. — Нали така каза. Преди това е бил просто момче.

— Ако ще ти е по-лесно да го приемеш, подозирам, че и преди това е бил истинска напаст.

Тя не се засмя.

— Винаги съм смятала, че вампирите са много стари. Не съм и помисляла как хората се превръщат във вампири. Предполагам, че има логика. Рафаел, горкото хлапе, е твърде млад. Но разбирам защо хората биха искали да останат вечно млади. Също като теб.

През последните месеци Ета все повече мислеше за старостта. Тя не беше споменавала за мъжете, които идваха да я слушат в клубовете и после искаха да я отведат със себе си и да им роди деца. Не беше нужно.

Магнус съзнаваше това и можеше да разчете знаците като моряк, който по облаците в небето разбира, че се задава буря. И преди го бяха изоставяли, по всякакви причини. Сега нямаше да е по-различно.

Винаги си плащаш за безсмъртието, а тези, които обичаш, също плащат, отново и отново. Имаше малцина най-скъпоценни, които оставаха с него, докато смъртта ги раздели, но дали заради кончината си, или защото усещаха, че трябва да навлязат в нов етап от живота си, всички, така или иначе, го изоставяха.

Не можеше да вини Ета.

— А ти би ли искала това? — попита я накрая Магнус, след като дълго бяха танцували.

Не ѝ правеше предложение, но си помисли, че би могъл да го уреди. Имаше начини. За които обаче се плащаше ужасна цена. Начини, които баща му познаваше, а Магнус мразеше баща си. И все пак, ако тя можеше да остане с него завинаги...

Настъпи тишина. Той чуваше само потропването на обувките си и меките стъпки на босите ѝ крака по дървения под.

— Не — каза Ета и притисна буза към рамото му. — Не. Ако можеше да стане по моя начин, бих искала още малко време с теб. Но не бих спряла часовника заради това.

От време на време се случваше нещо странно и болезнено да напомня на Магнус за това, когато започна да свиква с Рафаел като с натрапен му, дразнещ и винаги кисел съквартирант. Изненада се от повторното осъзнаване на факт, което вече знаеше: че часовникът на Рафаел е спрял и човешкият живот му е бил безмилостно отнет.

Магнус тъкмо си правеше нова прическа с помощта на „Брилкрийм“ и малко магия, когато Рафаел се приближи зад него и го стресна. Често се промъкваше така, тъй като вече се движеше с безшумна вампирска походка. Магнус подозираше, че е нарочно, но момчето никога не се усмихваше, така че беше трудно да се каже.

— Твърде си фриволен — отбеляза неодобрително Рафаел, като се взираше в косата му.

— А ти си само на петнайсет — сопна му се Магнус.

Рафаел обикновено отвърщаше кисело на всяка забележка, но сега настъпи продължително мълчание. Магнус вдигна поглед от огледалото и видя, че момчето е отишло до прозореца и се взира в нощта навън.

— Вече щях да съм на шестнайсет — каза Рафаел с далечен и студен като лунната светлина глас. — Ако бях жив.

Магнус си спомни деня, в който осъзна, че няма да остарее повече. Взираше се в огледало, което бе по-студено от всички предишни огледала и отразяваше лицето му като в лед. Сякаш самото то задържаше образа му така смразен и толкова далечен.

Зачуди се колко ли е по-различно за вампирите — да знаеш точния ден, час, минута, когато завинаги си се откъснал от познатия топъл и променлив път на човешкото. Когато си застинал, а светът е продължил да се върти без теб.

Не попита.

— Такива като вас — рече Рафаел, който се обръщаше към магьосниците по този начин, защото беше голям чаровник. — Вие спирате да стареете на различна възраст, нали? Раждате се като хората и винаги сте били каквито сте, но стареете като тях, докато внезапно не спрете.

Магнус се зачуди дали е прочел тези мисли по лицето му.

— Точно така.

— Мислиш ли, че имате душа? — попита Рафаел.

Все още се взираше навън.

Магнус познаваше хора, които бяха уверени, че няма душа. Той лично смяташе, че има, но понякога се съмняваше.

— Няма значение — продължи безизразно Рафаел, преди да получи отговор. — Така или иначе, ти завиждам.

— Защо?

Лунната светлина се изливаше върху момчето и избеляваше лицето му така, че то заприлича на мраморна статуя на светец, загинал твърде млад.

— Защото или все още имате душа, или никога не сте я имали и не знаете какво е да бродиш по света обречен, прокуден и завинаги лишен от нея.

Магнус остави четката за коса.

— Всички долноземци имат душа — каза той. — Това ни различава от демоните.

Рафаел се изсмя.

— Така мислят нефилимите.

— И какво от това? Понякога са прави.

Рафаел каза нещо нелюбезно на испански.

— Те се мислят за големи спасители, за cazadores de sombras — рече Рафаел. — Ловци на сенки. И все пак така и не дойдоха да ме спасят.

Магнус го гледаше мълчаливо. Никога не бе успявал да възрази срещу убежденията на втория си баща за това, какво иска Бог и какво осъжда. Не знаеше и как да убеди Рафаел, че може би все още има душа.

— Мисля, че се опитваш да ми отклониш вниманието от същественото — каза той. — Имаш рожден ден — идеалното извинение да организирам едно от прочутите си партита — а дори не ми каза?

Рафаел се вгледа в него, без да продума, обърна се и излезе.

Магнус често си бе мислил да си вземе домашен любимец, но никога не беше предполагал, че ще се сдобие с нацупен тийнейджър вампир. Той реши, че щом Рафаел си тръгнеше, щеше да си намери котка, на която винаги да прави парти за рождения ден.

Скоро след това Рафаел започна да носи кръстчето на врата си по цяла нощ, без да крещи или да показва някакви признаци на болка. Когато го сваляше сутрин, на гърдите му личеше само блед белег, като от отдавна заздравяла рана от изгаряне, и нищо повече.

— Браво — каза Магнус. — Ти се справи! Да вървим при майка ти.

Беше й написал съобщение да не се тревожи и да не идва, защото той използва магията си, за да спаси Рафаел, и не бива да бъде безпокоен, но знаеше, че не може вечно да я държи настрана.

Лицето на Рафаел остана безизразно и той започна да си играе с верижката на китката си — единственият признак за неувереност.

— Не. Защо продължаваш да ме подценяваш? Не съм готов. Има още много.

После обясни какво иска да направи.

— Ти много ми помагаш — каза момчето на следващата нощ, когато приближиха гробището.

Говореше съвсем делово.

Магнус си помисли, но не изрече: „Да, защото навремето бях също толкова отчаян и нещастен като теб, и също толкова уверен, че нямам душа“. Навремето му бяха помогнали само защото имаше нужда от помощ и по никаква друга причина. Той помнеше как Мълчаливите братя дойдоха при него в Мадрид и му показаха, че има начин да продължи да живее.

— Не е нужно да си ми благодарен — каза Магнус. — Не го правя заради теб.

Рафаел сви плавно и небрежно рамене.

— Добре тогава.

— Всъщност може да показваш благодарността си от време на време — продължи Магнус. — Например като поне веднъж изчистиш апартамента.

Рафаел се замисли.

— Не, не възнамерявам.

— Мисля, че майка ти не те е пердашила достатъчно... често.

— Веднъж татко ме наби, още бяхме в Закатекас — рече небрежно Рафаел.

Не беше споменавал баща си, Гуадалупе също не бе говорила за съпруга си, но Магнус знаеше, че момчето има няколко братя.

— Така ли? — подметна той с едновременно неутрален и окуражителен тон, в случай че Рафаел иска да сподели.

Но Рафаел не беше такъв характер и дори изглеждаше развеселен.

— Не ме удари втори път.

Гробището в края на Куинс беше малко и усамотено, обсадено от високи, тъмни сгради — един склад и изоставена викторианска къща. Магнус беше уредил да напръскат целия район със светена вода, да го благословят и осветят. Църквите се намираха на свещена земя, но не и гробищата. Все пак всички вампири трябваше да бъдат погребани някъде, преди да се надигнат от гроба.

Това гробище не би представлявало бариера като Института на ловците на сенки, но на Рафаел и така щеше да му е достатъчно трудно да навлезе в светена земя.

Това беше още един тест и той бе обещал да не прави нищо друго, освен да пристъпи в гробището.

Беше обещал.

Сега вирна брадичка като кон, който захапва мундщук, и хукна право през осветената земя — тичаше, гореше и пищеше, а Магнус се запита как изобщо му е повярвал.

— Рафаел! — изкрещя той и се затича след него в мрака на гробището.

Рафаел скочи върху една паметна плоча, къдравата му коса се развяваше около слабото лице, тялото му се извиваше, а пръстите дращеха по мраморния ръб. Зъбите му се оголиха чак до венците, а очите му се изцъклиха, черни и безжизнени. Приличаше на привидение, на надигнал се от гроба кошмар. С нищо не напомняше на човек или на създание с душа, само на свиреп звяр.

Скочи, но не към Магнус, а към границата на гробището, и излезе от другата му страна.

Магнус хукна след него. Рафаел се олюляваше и се облегна на една ниска каменна стена, сякаш не можеше да се държи на краката си. По кожата на ръцете му се надигаха мехури. Изглежда, толкова го болеше, че искаше да я смъкне с нокти от тялото си, но не му бяха останали сили.

— Е, направи го — отбеляза Магнус. — И едва не ми докара инфаркт. Ама не спирай, моля ти се. Нощта едва започва. С какво още ще ме тормозиш?

Рафаел го погледна и се ухили. Не беше приятно изражение.

— Със същото.

Магнус реши, че сам си го е изпросил.

Рафаел се втурна през осветената земя неведнъж, а цели десет пъти, и накрая се облегна на стената в другия ѝ край, изтощен и останал без сили. Започна задъхано да си мърмори нещо, докато накрая не успя да произнесе Божието име.

След това се задави с кръв, разкашля се и продължи да шепне: Dios.

Магнус не издържа повече да го гледа така — момчето беше изтощено, не можеше да се държи на крака и все пак продължаваше да се измъчва.

— Рафаел, не мислиш ли, че направи достатъчно?

Както и очакваше, той го изгледа яростно.

— Не!

— Имаш цяла вечност да се учиш как да го понасяш и да се контролираш. Имаш...

— Но те нямат! — избухна Рафаел. — Dios, нищо ли не разбираш? Остана ми единствено надеждата, че ще ги видя отново и че няма да разбия сърцето на майка ми. Искам да я убедя. Искам да го направя безпогрешно, и то скоро, докато тя все още се надява, че съм жив.

Беше изрекъл Dios почти без да трепне.

— Много си добър.

— За мен вече е невъзможно да съм добър — каза Рафаел със стоманен глас. — Ако още бях добър и смел, щях да направя това, което мама би поискала да сторя, ако знаеше истината. Щях да изляза на слънцето и да сложа край на живота си. Но аз съм егоист, аз съм зло, бездушно чудовище и все още не искам да горя в пламъците на Ада. Искам да видя м-мама и ще го направя. Ще го направя. Ще го направя!

Магнус кимна и попита меко:

— Ами ако Господ може да ти помогне?

Той всъщност искаше да каже: „Ами ако всичко, в което вярваш, е погрешно и ти все още можеш да бъдеш обичан и опростен?“

Рафаел упорито поклати глава.

— Аз съм дете на нощта. Вече не съм Негово чадо и не съм под бдителния Му взор. Господ няма да ми помогне — каза Рафаел с натезал глас, защото устата му беше пълна с кръв. Изплю я и продължи: — И Господ няма да ме спре.

Магнус не спори повече с него. Рафаел беше твърде млад в много отношения, а целият му свят се беше разрушил. Бяха му останали само убежденията и той щеше да се вкопчва в тях, дори ако те самите гласяха, че за него вече няма надежда, че е прокълнат и мъртъв.

Магнус не знаеше дали е редно даже да се опитва да го лиши от тях.

Тази нощ той се събуди от тихия трескав шепот на Рафаел. И друг път беше чувал хора да се молят, затова разпозна молитвата. Долови непознати имена и се зачуди дали са на приятелите му. После чу името на майка му и разбра, че е изричал имената на братята си.

Смъртните се обръщаха към Бога, ангелите и светците, като припяваха молитви и прехвърляха зърната на броениците си, а Рафаел нареждаше само имената, които бяха свети за него и нямаше да изгорят езика му. Той призоваваше своето семейство.

Като съквартирант Рафаел имаше много недостатъци, които нямаха нищо общо с убеждението му, че е прокълнат и вече няма душа, например факта, че използваше твърде много сапун под душа (макар че не се потеше и нямаше нужда да се къпе толкова често) и никога не миеше съдовете. Когато Магнус изтъкваше това, той отговаряше, че тъй като не е ял, не е цапал никакви съдове. Типично в негов стил.

Още един от недостатъците му излезе наяве в деня, в който Рейгнър Фел, висшият магьосник на Лондон и вечният огромен зелен трън в задника на Магнус, се отби на неочаквано посещение.

— Рейгнър, каква приятна изненада — рече Магнус и отвори широко вратата.

— Нефилимите платиха пътуването ми до тук — каза Рейгнър. — Искат заклинание.

— О, списъкът с чакащи е твърде дълъг — отвърна тъжно Магнус. — Много съм търсен.

— И постоянно дразниш ловците на сенки, затова не те харесват, ако не броим няколко капризни и непокорни души — рече Рейгнър. — Колко пъти трябва да ти повтарям, Магнус? Дръж се професионално. А това означава да не си груб с нефилимите и да не се привързваш към нефилим.

— Никога не съм се привързвал към нефилим! — възмути се Магнус.

Рейгнър се изкашля и наред кашлицата каза нещо, което звучеше като „блерондейл“.

— Е — рече Магнус. — Вече не се привързвам.

— Не се привързвай към нефилимите — повтори строго Рейгнър. — Отнасяй се с уважение към клиентите, осигурявай им желаните услуги и магия и запази грубостите за приятелите си. Като стана дума за това, не съм те виждал от цяла вечност и изглеждаш още по-зле от обикновено.

— Това е долна лъжа — рече Магнус.

Знаеше, че изглежда изключително добре. Беше си сложил невероятна брокатена вратовръзка.

— Кой дойде? — долетя от банята властният глас на Рафаел, а след това се появи и той самият, само по хавлия, но критичен както винаги. — Казах ти, че трябва да спазваш някакво прилично работно време, Бейн.

Рейгнър го изгледа с присвити очи, а Рафаел му отвърна с гибелен поглед. Въздухът затрептя от напрежение.

— О, Магнус! — Рейгнър закри очи с огромната си зелена ръка. — О, не, не!

— Какво? — объркано попита Магнус.

Рейгнър рязко свали ръка.

— Не, ама разбира се, прав си. Колко съм глупав. Той е вампир. И само изглежда на четиринайсет. Ти на колко си? Обзалагам си, че си по-стар от всички ни. Ха-ха!

Рафаел го гледаше така, все едно го смяташе за ненормален. За Магнус бе доста освежаващо този поглед поне веднъж да не е отправен към него.

— Щях да съм на шестнайсет — изрече бавно момчето.

— О, Магнус! — зави Рейгнър. — Това е отвратително! Как можа? Да не си изгуби ума?

— Какво? — отново попита Магнус.

— Нали се разбрахме, че минимумът е осемнайсет години — каза Рейгнър. — Аз, ти и Катарина се заклехме.

— О... чакай. Да не си мислиш, че имам връзка с Рафаел? — попита Магнус. — С Рафаел? Това е нелепо. Това е...

— Най-отблъскващото нещо, което някога съм чувал.

Гласът на момчето отекна в тавана и вероятно проехтя дори на улицата.

— Е, това е малко прекалено — рече Магнус. — И честно казано, обидно.

— Ако мислех да се отдавам на неестествени пороци — и да ви е ясно, че никога не бих го направил — продължи Рафаел с презрение, — щях ли да избира него? Него! Той се облича като маниак, държи се като глупак и шегите му са по-зле дори от шегите на човека, по когото хората хвърлят развалени яйца пред „Дю Дроп“ всяка събота.

Рейгнър започна да се смее.

— Много по-достойни от теб са молили за шанса да получат всичко това — нагърти Магнус. — Били са се в дуели заради мен. Един мъж дори се би в дуел заради честта ми, но беше малко смущаващо, тъй като тя отдавна ми беше отнета...

— Знаеш ли, че понякога стои с часове в банята? — обяви безмилостно Рафаел. — Хаби истинска магия за косата си. За косата си!

— О, харесвам това хлапе — заяви Рейгнър.

Разбира се, че го харесваше. Рафаел беше изпълнен с мрачно отчаяние към света по принцип, гореше от желание да обижда Магнус в частност, а езикът му беше остър като зъбите. Рафаел и Рейгнър определено бяха сродни души.

— Ами вземай го — предложи Магнус. — Отведи го далече, далече от тук.

Рейгнър обаче се настани на един стол, а Рафаел отиде да се преоблече и се присъедини към тях на масата.

— Нека ти кажа още нещо за Бейн — започна той.

— Аз излизам — обяви Магнус. — Бих ви описал какво възнамерявам да правя навън, но се съмнявам, че някой от вас би разбрал концепцията за „добро прекарване със забавна компания“. Не възнамерявам да се връщам, докато вие двамата не приключите с обиждането на очарователния си домакин.

— Значи, се изнасяш и ми оставяш апартамента? — попита Рафаел. — Приемам.

— Някой ден голямата уста ще ти навлече неприятности — извика мрачно Магнус през рамо.

— Вижте кой го казва — рече Рейгнър.

— Прокълната душа — каза Рафаел, лаконичен както винаги.

Най-ужасният съквартирант на всички времена.

Рейгнър остана тринайсет дни. Това бяха най-дългите тринайсет дни в живота на Магнус. Всеки път щом опиташе да се позабавлява, се появяваха те — дребният и зеленият, започваха дружно да клатят глави и да бълват гадости. Веднъж Магнус успя светкавично да се обърне и ги видя да удрят победоносно юмруци.

— Пиши ми — заръча Рейгнър на Рафаел, когато си тръгваше. — Или ми се обаждай по телефона, ако искаш. Знам, че младите го

предпочитат.

— Много се радвам, че се запознахме, Рейгнър — каза Рафаел. — Вече си мислех, че всички магьосници са напълно безполезни.

Скоро след като Рейгнър си тръгна, Магнус опита да си спомни кога за последно Рафаел е пил кръв. Избягваше да мисли за хранителните навици на Камила дори когато беше влюбен в нея и не искаше да вижда как Рафаел убива отново. Ала забеляза, че цветът на кожата му се променя, а устата му изглежда изопната, и реши, че малкият е стигнал твърде далече във въздържанието си и ще изпадне в пълно отчаяние.

— Рафаел, не знам как да ти го кажа, но храниш ли се добре? — попита Магнус. — Доскоро беше още подрастващ.

— *El hambre agudiza el ingenio* — отвърна Рафаел.

Гладът изостря мисълта.

— Хубава поговорка — рече Магнус. — Обаче, като повечето поговорки, и тя звучи мъдро, но всъщност не изяснява нищо.

— Мислиш ли, че ще допусна да се доближа до майка ми — и до малките ми братя, — ако не съм абсолютно сигурен, че мога да се контролирам? — попита Рафаел. — Искам да знам, че ако се окажа затворен в една стая с тях и не съм вкусвал кръв от дни, ще мога да се овладея.

Онази нощ той едва не бе убил човек пред очите му. Така че имаше право.

Магнус не биваше да си въобразява, че Рафаел гладува от жалост, милосърдие или друго подобно топло чувство към човечеството. Рафаел не се смяташе за част от човечеството и мислеше, че може да извърши всякакъв грях в този свят, защото е вече прокълнат. Той се въздържаше да пие кръв само за да докаже на себе си, че може, да изпробва издръжливостта си и да постигне абсолютния самоконтрол, който желаше.

На следващата нощ Рафаел пак тича из осветената земя и после спокойно се напи с кръв от един заспал на улицата бездомник, който вероятно вече нямаше да се събуди въпреки лечебното заклинание, което Магнус прошепна над него. След това тръгнаха в мрака и Рафаел започна да пресмята на глас колко още време ще му отнеме, докато стане достатъчно силен.

— Мисля, че си доста силен — каза Магнус. — Освен това се владееш много добре. Виж как съвършено потискаш възхищението си към мен, макар да зная, че копнееш да го изразиш.

— Понякога наистина се иска голям самоконтрол, да не ти се изсмея в лицето — рече мрачно Рафаел. — Това е вярно.

В този миг той застина и когато Магнус издаде въпросителен звук, Рафаел рязко го накара да замълчи. Магнус погледна тъмните му очи и проследи посоката на погледа им. Нямаше представа в какво се визира момчето, но предполагаше, че няма да навреди да го последва.

От тъмната странична алея зад една стара закусвалня се чуваше някакво шумолене, вероятно плъхове щъкаха из боклука, но когато приближиха, Магнус разбра какво бе привлякло вниманието на Рафаел: кикотене, шум от смучене и стонове от болка.

Магнус нямаше представа какво ще прави Рафаел, но той лично не възнамеряваше да го изоставя точно сега. Щракна с пръсти и всичко се озари в светлина, която струеше от ръката му, изпълваше алеята и огря лицата на четирима вампири и тяхната жертва.

— Какво си мислите, че правите? — попита ги Рафаел.

— На какво ти прилича? — отвърна единственото момиче в групата. Магнус го позна, беше самотната смела вампирка, която го посрещна в хотел „Дюмон“. — Прием кръв. Ти да не си нов?

— А, това ли правите? — попита Рафаел с престорена изненада. — Много се извинявам. Сигурно съм пропуснал да го забележа, бях твърде зает да се изумявам колко сте глупави.

— Глупави ли? — повтори момчето. — Имаш предвид „лоши“? Да не ни четеш лекция...

Рафаел щракна нетърпеливо с пръсти.

— Как така лоши? Та ние всички вече сме мъртви и прокълнати. Какво значение за нас има думата „лош“?

Момчето наклони глава, сякаш се замисли.

— Имах предвид „глупави“ — рече Рафаел. — Не смятам, че да нападнеш слабоумно дете е много достойно. Помислете само: като я убиете, ще изпратите ловците на сенки по петите на всички ни. Не знам какво мислите вие по въпроса, но аз лично не искам нефилимите да ми съкратят живота с кама, защото някой е бил малко поизгладнял и много глупав.

— Значи, ни казваш: „О, пощадете живота й“ — изсмя се едно от момчетата, но момичето го сръга с лакът.

— Дори да не я убиете — продължи безцеремонно Рафаел, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали, — вече сте пили от нея при неконтролирани и прибързани обстоятелства, така че е било съвсем лесно случайно да вкуси от вашата кръв. А това ще я накара да ви следва неотлъчно. Ако подобно нещо се случи с достатъчно жертви, или ще се затрупате с роби — а честно казано, те не са най-добрата компания — или ще създадете още вампири. И математически погледнато, накрая това ще доведе до проблеми със снабдяването с кръв, защото няма да останат хора. Хората прахосват ресурси, защото знаят, че поне няма да са живи, за да понесат последствията, но вие, глупаци, не разполагате дори с това извинение. О, небеса — ще си кажете, вие, тъпаци, докато серафимските ками ви режат главите или докато се озъртате из пустошта и умираете от глад, — защо нямах достатъчно мозък и не послушах Рафаел, докато беше време.

— Той сериозно ли говори? — попита друг вампир със смаяно изражение.

— Почти винаги — отвърна Магнус. — Точно затова е толкова трудна компания.

— Така ли се казваш? Рафаел? — попита момичето.

Усмиваше се, а черните ѝ очи играеха.

— Да — каза той, подразнен и неуязвим за флирта, както беше неуязвим за всичко забавно. — Какъв е смисълът да си безсмъртен, ако не правиш нищо друго, освен да си безотговорен и недопустимо глупав? Ти как се казваш?

Момичето се усмихна още по-широко и зъбите ѝ блеснаха иззад начервените устни.

— Лили.

— Ето тук лежи Лили — рече Рафаел. — Убита от ловци на вампири, защото е умъртвявала хора и не е имала достатъчно ум да си покрие следите.

— Ти какво, да не казваш, че трябва да се страхуваме от мунданите? — попита друг вампир и се засмя. Този беше възрастен, с прошарена по слепоочията коса. — С такива приказки плашат младите. Като гледам, и ти си доста младичък, но...

Рафаел се усмихна и оголи зъби, но изражението му нямаше нищо общо с веселието.

— Да, доста съм млад. И приживе бях ловец на вампири. Аз убих Луис Карнстейн.

— Ти си вампир, ловец на вампири? — попита Лили.

Рафаел изруга на испански.

— Не, разбира се, че не съм вампир, ловец на вампири. Що за вероломна невестулка щях да бъда тогава? А и би било много неразумно. Нали останалите вампири веднага щяха да ме убият, обединени срещу общата заплаха. Или поне се надявам, че биха го направили. Може пък и да са твърде глупави, не знам. Аз просто излагам фактите — строго ги информира той, — а за тази работа май няма голяма конкуренция.

Вампирът с прошарената коса се нацупи.

— Лейди Камила ни позволи да правим каквото пожелаем.

Рафаел не беше глупак. Не възнамеряваше да обижда водачката на вампирския клан в собствения ѝ град.

— Лейди Камила със сигурност си има достатъчно работа, че да търчи след вас, идиоти такива, и е предположила, че имате ум в главите. Нека ви дам малко храна за размисъл, ако изобщо сте способни да размишлявате.

Лили се промъкна към Магнус, без да сваля очи от Рафаел.

— Харесва ми — рече тя. — Много е властен, макар че е доста странен. Разбираш ли какво имам предвид?

— Прощавай, но оглушах от изумление, че някой може да харесва Рафаел.

— И не се страхува от нищо — продължи тя ухилена. — Говори с Дерек, както учител говори на непослушно дете, а с очите си съм виждала как Дерек откъсва главите на хората и пие от чуканчето.

И двамата гледаха Рафаел, който още държеше реч. Другите вампири започнаха да се отдръпват изплашено.

— Вие вече сте мъртви. Нима искате да загинете завинаги? — попита ги той. — Напуснем ли този свят, ни чакат единствено вечните пламъци на Ада. Нима искате прокълнатото ви съществуване да е било напразно?

— Мисля, че имам нужда от питие — промърмори Магнус. — Друг иска ли да пийне?

Всички вампири, с изключение на Рафаел, мълчаливо вдигнаха ръка. Рафаел го изгледа осъдително, но Магнус реши, че просто лицето му е застинало в това изражение.

— Много добре. Готов съм да го разделя с вас — каза Магнус и извади украсената със злато манерка от специалното отделение на позлатения си колан. — Но ви предупреждавам, че ми свърши кръвта на невинните. Това е скоч.

Когато останалите вампири се понапиха, Рафаел и Магнус изпратиха мунданското момиче по пътя му. Беше леко замаяно от загубата на кръв, но иначе си изглеждаше добре. Магнус не се изненада, когато Рафаел му приложи свършено енканто. Предположи, че и това е упражнявал. Или пък му се удаваше естествено да се налага над останалите.

— Нищо не се е случило. Ще идеш да си легнеш и няма да помниш нищо. Повече недей да вървиш по тези улички нощем. Ще срещнеш неприятни мъже и кръвожадни злодеи — заръча ѝ Рафаел, като се взираше в очите ѝ. — И иди на църква.

— Да не смяташ, че призванието ти е да нареждаш на всичко живо какво да прави? — попита го Магнус на връщане към дома.

Рафаел го погледна кисело. Имаше сладкото лице на невинен ангел и най-опаката душа в целия свят.

— Повече не носи тази шапка.

— Ето, виждаш ли, че съм прав — рече Магнус.

Къщата на семейство Сантяго се намиреше в Харлем, на Сто двайсет и девета улица и Ленъкс Авеню.

— Не е нужно да ме чакаш — каза му Рафаел, докато вървяха натам. — Мисля, че каквото и да стане, след това ще ида при лейди Камила Белкор и ще заживея с вампирите. Ще съм от полза там, а и те ще са ми от полза — все за нещо. Виж... съжалявам, ако това те обижда.

Магнус се замисли за Камила и за всичките си подозрения към нея, спомни си за ужасите през двайсетте и че все още не знае дали тя е замесена в тях.

Но Рафаел не можеше да остане в дома му като временен гост на долноземците, който не принадлежи никъде и си няма котва, която да

го придържа в сенките и далече от слънцето.

— О, не, Рафаел, моля те, не ме напускай — занарежда Магнус монотонно. — Какво ще правя без твоята лъчезарна усмивка? Ако си идеш, ще се хвърля на земята и ще заридая.

— Така ли? — попита Рафаел и вдигна тънката си вежда. — Защото, ако го направиш, ще остана да погледам.

— Махай се — рече му Магнус. — Вън! Искам да се изнесеш. Ще вдигна празненство, когато се ометеш, а ти много ги мразиш. Както и модата, музиката и самата идея за забавление. Никога не бих те обвинил, че си тръгваш и правиш каквото пожелаеш. Искам само да имаш цел. Искам да имаш за какво да живееш, макар да не се смяташ за жив.

Настъпи кратка пауза.

— Е, отлично — рече Рафаел. — Защото, така или иначе, ще си тръгна. Призлява ми вече от Бруклин.

— Ти си непоносим — информира го Магнус и Рафаел се усмихна с една от своите много редки и шокиращо сладки усмивки.

Но тя бързо изчезна, когато приближиха стария му квартал. Магнус виждаше, че момчето се бори с паниката. Спомни си лицата на майка си и втория си баща. Много добре знаеше какво е близките ти да се отвърнат от теб.

Предпочиташе да му отнемат слънцето, както то бе отнето на Рафаел, отколкото да го лишат от обич. Усети, че за първи път от години се моли, както се молеше човекът, който го беше отгледал, както се беше молил и Рафаел. Молеше се момчето да не изгуби и двете неща.

Приблжиха вратата на къщата — малка ограда с избеляла зелена решетка. Рафаел се вгледа в нея с копнеж и страх, както грешник би се взирал в портите на Рая.

Наложи се Магнус да почука и зачакаха отговор.

Когато Гуадалупе Сантяго отвори вратата и видя сина си, времето за молитви свърши.

Докато тя гледаше Рафаел, Магнус съзря в очите ѝ цялото ѝ сърце. Гуадалупе не помръдна, не се хвърли към него. Взираше се в сина си, в ангелското му лице, в черните къдрици, в крехката фигура и зачервените страни — беше се нахранил, преди да дойдат, за да

изглежда жив — и най-вече се взираше в златната верижка на шията му. Кръстчето ли беше това? Нейният дар, който трябваше да го опази?

Очите на Рафаел сияеха и Магнус внезапно се ужаси — не бяха помислили за това. Не се бяха подготвили за опасността Рафаел да се разплаче. Ако проронеше сълзи пред майка си, те щяха да са кървави и играта щеше да приключи.

Магнус заговори бързо:

— Открих го, както пожелавате. Но когато го намерих, беше на прага на смъртта, затова му дадох от собствената си сила и го направих като мен. — Улови погледа ѝ, макар че беше трудно, защото цялото ѝ внимание беше насочено към сина и. — Заклинател — добави той, защото тя го беше нарекла така преди. — Безсмъртен заклинател.

Гуадалупе смяташе вампирите за чудовища, но беше дошла при него за помощ. А щом се доверяваше на един магьосник, вероятно не го мислеше за прокълнат.

Цялото ѝ тяло се напрегна, но тя кимна леко. Магнус знаеше, че го е разбрала и иска да му повярва. Толкова отчаяно искаше да им повярва, че не смееше да им се довери.

Изглеждаше по-възрастна, отколкото преди няколко месеца, съсипана от отсъствието на сина си. Беше остаряла, но си оставаше също толкова решителна. Препречваше вратата с ръка и защитаваше с тялото си децата, които надничаха зад нея.

И все пак не затвори, а изслуша историята им, без да откъсва поглед от Рафаел. Очите ѝ обхождаха познатите черти, докато той говореше.

— През цялото това време се обучавах, за да мога да се върна у дома и да се гордееш с мен, мамо — каза Рафаел. — Уверявам те, моля те да ми повярваш. Аз все още имам душа.

Очите на Гуадалупе не се откъсваха от тънката блещукаща верижка на врата му. Рафаел измъкна с треперещи пръсти кръстчето изпод ризата си и то се залюля в ръката му, златно и просветващо, най-сияйното нещо в целия нощен град.

— Ти го носиш — прошепна Гуадалупе. — Толкова се страхувах, че няма да послушаш майка си.

— Разбира се, че го нося — каза Рафаел с треперещ глас, но не се разплака, не и Рафаел с желязната воля. — Нося го и то ме опази. То ме спаси. Ти ме спаси.

Тогава цялото тяло на Гуадалупе се промени, принудителната скованост го напусна и Магнус осъзна, че в този разговор участват двама души с железен самоконтрол, и разбра от кого го е наследил Рафаел.

Тя пристъпи прага и разпери ръце, а Рафаел хукна към нея с невъзможна за човек бързина и се хвърли на врата ѝ. Затрепери в прегръдките ѝ и целият се тресеше, докато тя го галеше по косата.

— Рафаел — прошепна Гуадалупе в черните му къдрици. Досега Рафаел и Магнус не можеха да спрат да говорят, а сега тя промълви: — Рафаел, сине, Рафаел, моят син.

От несвързаните думи на обич и утеха Магнус разбра само, че тя кани Рафаел вътре, че вече всичко е наред, че са успели и момчето си е върнало семейството, което никога нямаше да узнае истината. Майка му нареждаше мили и изпълнени с любов и принадлежност думи: моят син, моето момче, моето дете.

След нейната благословия и другите момчета се скупчиха около Рафаел, а той ги докосваше нежно, лекичко дърпаше малките за косите, уж небрежно, но всъщност много внимателно, и побутваше по-големите момчета грубо, но не прекалено.

В ролята си на негов благодетел и учител, Магнус също го дари с прегръдка. Какъвто си беше проклет, Рафаел не си падаше по прегръдките и Магнус не се беше приближавал толкова до него от деня, когато му попречи да се хвърли към слънчевата светлина. Сега гърбът на момчето беше съвсем слаб под дланите му и изглеждаше крехък.

— Задължен съм ти, магьоснико — прошепна студено Рафаел в ухото му. — Обещавам, че няма да те забравя.

— Не ставай смешен — отвърна Магнус и тъй като знаеше, че ще му се размине, когато се отдръпна, разроши игриво косата му.

Рафаел го изгледа с ужасяващо възмущение.

— Ще те оставя насаме със семейството ти — каза Магнус и си тръгна.

След няколко крачки обаче спря и създаде с пръсти сини искри, които оформиха малки къщички и звезди, за да зарадва децата и да ги накара да не се страхуват от магията. Каза им, че Рафаел още не е чак толкова умел и невероятно талантлив, за да ги прави, и вероятно няма да е в състояние да създава такива малки чудеса още дълги години.

После се поклони шармантно и накара децата пак да се засмеят, а Рафаел да извърти очи.

Накрая наистина си тръгна. Вървеше бавно. Зимата приближаваше, но още не беше пристигнала и той искаше да се наслади на разходката, на простите неща в живота, на мразовития въздух, на случайните златни листа, които се къдреха под краката му, и на голите дървета, които чакаха славното си прераждане. Вървеше към апартамента си и подозираше, че той ще му се стори леко празен, но скоро щеше да покани Ета, която щеше да танцува с него и да изпълва стаята с любов и смях, както изпълваше с тях целия му живот, поне още малко, докато не го напуснеше.

Чу тропот зад себе си и за миг си помисли, че е Рафаел и целият им маскарад е рухнал точно когато решиха, че са постигнали победа.

Но не беше Рафаел. Магнус го видя отново чак след няколко месеца, а тогава вече беше станал първи помощник на Камила и спокойно се разпореждаше с вампири, които бяха със стотици години по-възрастни от него. Тогава Рафаел му говори съвършено професионално, както подобава на двама важни длъжностници, но Магнус знаеше, че не е забравил нищо, защото обтегнатите му отношения с нюйоркския вампирски клан, клана на Камила, изведнъж се поразхлабиха. Нюйоркските вампири започнаха да посещават неговите партита, макар че Рафаел не дойде нито веднъж, и го търсеха за магическа помощ, пак с изключение на него самия.

Стъпките зад Магнус в студената вечер не бяха на Рафаел, а на Гуадалупе. Тя се беше задъхала от тичането, а тъмната ѝ коса се бе изплъзнала от фибите и образуваше облак около лицето ѝ. Едва не се блъсна в него, преди да успее да се спре.

— Чакайте. Не съм ви платила.

В треперещите ѝ ръце имаше банкноти. Магнус затвори пръстите ѝ над парите и покри шепата ѝ с длани.

— Вземете ги — настоя тя. — Вземете ги. Спечелихте ги. Спечелихте много повече. Върнахте го при мен, най-големия ми син, най-сладкия ми син, моето сърце, моето смело момче. Вие го спасихте.

Тя още трепереше, докато Магнус държеше ръцете ѝ, и той допря чело в нейното. Беше достатъчно близо за целувка, достатъчно близо, за да ѝ прошепне най-важните тайни на този свят, и той ѝ заговори така, както бе искал някой добър ангел да заговори на

неговото семейство, на неговата треперееща млада душа преди много, много време в една много, много далечна земя.

— Не — прошепна той. — Не съм. Вие го познавате по-добре, отколкото някой друг го познава или някога ще го познава. Вие сте го създали, вие сте го научили да бъде такъв и вие го познавате до дъното на душата му. Знаете колко е силен. Знаете колко много ви обича. Ако съм ви помогнал, сега ми се доверете. Предайте го на всичките си деца. Никога не съм бил по-искрен с вас. Повярвайте поне в това, ако не вярвате в друго. Рафаел сам се спаси.

---

[1] Американска филмова и театрална актриса, един от сексимволите на ХХ в. На нея принадлежи култовата реплика „Това в джоба ти пистолет ли е, или просто се радваш да ме видиш?“. — Б.р. ↑

[2] Вид китайска рокля. — Б.пр. ↑

ПАДЕНИЕТО НА ХОТЕЛ „ДЮМОР“

юли 1977 г.

— С какво се занимавате? — попита жената.

— С това-онова — отвърна Магнус.

— Да не сте в модата? Приличате на човек, който се занимава с мода.

— Не. Аз съм модата.

Това беше малко пресилена забележка, но като че ли се хареса на съседката му в самолета. Всъщност забележката беше нещо като тест. На жената явно всичко ѝ допаднаше — облегалката на предната седалка, маникюрът ѝ, чашата ѝ, косата ѝ, косите на другите, торбичката за повръщане...

Самолетът беше във въздуха едва от час, но събеседничката на Магнус успя да посети тоалетната цели четири пъти. Винаги се връщаше след секунди, като трескаво търкаше носа си и видимо потръпваше. Сега се беше облегнала на него, бухналата ѝ руса коса влизаше в чашата му с шампанско, а шията ѝ ухаеше на „О дьо Герлен“. На носа ѝ още имаше лека следа от бял прах.

Магнус можеше да осъществи това пътуване за секунди, като мине през портал, но в летенето имаше нещо приятно. То беше очарователно, интимно и бавно. Срещаш се с хора. А Магнус обичаше да се среща с хора.

— Ами дрехите ти? — попита тя. — Какви са?

Магнус погледна към широкия костюм от черен винил и червено каре с разкъсана тениска отдолу. Той беше в унисон с лондонската пънк мода, която още не бе навлязла съвсем в Ню Йорк.

— Аз правя пиар — каза жената, явно забравила за въпроса си. — За дискотеки и клубове. Най-добрите клубове. Чакай. Чакай.

Тя зарови в огромната си чанта, но спря за миг, когато намери цигарите. Пъхна една между устните си, запали я и продължи да рови, докато накрая не откри малък визитник от коруба на костенурка. Отвори го и извади картичка, на която пишеше: ЕЛЕКТРИКА.

— Иди там — рече тя и потупа по визитката с дългия си червен нокът. — Иди. Тъкмо отваря. Ще е смазващо. МНООООООГО по-добро от „Студио 54“. Извини ме за секунда. Искаш ли?

Тя му показа малко мускалче на дланта си.

— Не, благодаря.

След това жената пак стана тромаво от мястото си, като чантата ѝ цапардоса Магнус по лицето, и се отправи към тоалетната.

Мунданите отново се бяха запалили по наркотиците. Те редовно минаваха през тази фаза. Сега беше кокаин. Не беше виждал толкова много от тази гадост от началото на века, когато го слагаха във всичко — в тоник, в отвари и дори в кока-колата. Магнус очакваше да се откажат напълно от него, но ето че кокаинът се беше завърнал с пълна сила.

Той не се интересуваше от наркотици. Виж, от добро вино със сигурност, но не посягаше към отвари, прахчета и лекарства. Няма как да се друсаш и да правиш магии. Освен това хората, които се друсаша, бяха отегчителни. Безнадеждно, изтощително отегчителни. От дрогата ставаха или твърде мудни, или твърде разпуснати и говореха единствено за нея. А след това се отказваха — страховит процес — или умираха. Нямахше средно положение.

Като всички мундански увлечения и това щеше да отmine. Да се надяваме скоро. Той затвори очи и реши да поспи по пътя над Атлантика. Лондон вече беше зад гърба му. Беше време да се прибира у дома.

Когато излезе от летище „Кенеди“, веднага си спомни защо най-безцеремонно бе напуснал Ню Йорк преди две лета. Ню Йорк беше прекалено влажен и горещ през лятото. Температурата достигаше невероятни висоти, а миризмата на реактивно гориво и изгорели газове се смесваше с вонята на блатните изпарения, които се стелеха над тази част от града. А той знаеше, че ще стане и още по-зле.

Въздъхна и се нареди на опашката за такси.

Колата беше удобна колкото метална кутия, напечена от слънцето, а потният шофьор даде своя принос към ароматите във въздуха.

— Накъде, старче? — попита той и огледа дрехите на Магнус.

— Тъгъла на „Кристофър“ и Шесто Авеню.

Шофьорът изсумтя, щракна апарата и се включи в движението. Димът от пурата му струеше право към лицето на Магнус, затова той вдигна пръст и го пренасочи към прозореца.

Пътят от летище „Кенеди“ към Манхатън беше много странен — виеше се през семейни предградия, пусти участъци и обширни гробища. Това беше стара традиция. Мъртвите да са извън града, но не твърде далеч. Лондон, откъдето идваше, беше опасан от стари гробища. Преди няколко месеца пък бе посетил Помпей, където имаше цял булевард на мъртвите. Той също бе заобиколен от гробници и водеше право към крепостните стени на града. Отвъд кварталите и гробищата на Ню Йорк, на края на оживената магистрала блещукаше далечният Манхатън, в чиито кули тъкмо се включваха светлините. От смъртта към живота.

Не възнамеряваше да отсъства толкова дълго. Тръгна на едно уж кратко пътуване до Монте Карло, но после... е, така става с тези неща. Седмица в Монте Карло се превръща в две на Ривиерата, които пък преливат в месец в Париж и два месеца в Тоскана, а накрая се оказваш на кораб за Гърция, след което пак в Париж за сезона и после за малко в Рим и Лондон...

Понякога се случва да минат две години. Случва се.

— Откъде си? — попита шофьорът и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Ами оттук. Предимно.

— Значи, си тукашен? Ама си пътувал? Май че си пътувал.

— За малко.

— Чули за онези убийства?

— Не съм чел вестници известно време — рече Магнус.

— Някакъв лунатик. Нарича се Сина на Сам^[1], но му викат и „44-калибровия убиец“. Представи си, ходи да стреля по двойките в парковете. Откачено копеле. Адски откачено. Полицията не може да го хване. Нищо не правят. Извратеняк. Тоя град е пълен с тях. Не трябваше да се връщаш.

Нюйоркските таксиметрови шофьори — винаги ведри и слънчеви.

Магнус слезе на ъгъла на Шесто авеню и „Кристофър“, в сърцето на Уест Вилидж. Дори привечер жегата беше задушаваша, но мракът като че ли насърчаваше празничната атмосфера в квартала. Преди да замине, Вилидж беше интересно място. Явно в негово отсъствие беше достигнало ново ниво на празничност. Костюмирани мъже вървяха по улицата. Външните маси на кафенетата бяха претъпкани. Цареше веселие, което веднага го привлече.

Апартаментът му се намираше на третия етаж на една от тухлените сгради без асансьор по улицата. Той влезе и пъргаво заизкачва стълбите, изпълнен с въодушевление, което обаче се изпари, щом стигна до площадката на третия етаж. Първо усети силна, гадна миризма откъм своята врата — на нещо гнило, примесено с воня на скункс и други субстанции, които нямаше желание да определя. Не беше оставил апартамента си вонящ. Остави го ухаещ на чист под, цветя и благовония. Пъхна ключа в бравата, но когато се опита да отвори, вратата заяде. Наложил се силно да я бутне и веднага разбра причината — от другата страна имаше кашони с празни бутилки от вино. И колкото и да беше странно, телевизорът работеше. Четирима вампири се бяха излегли на канапето му и гледаха тъпо някаква анимация.

Веднага разбра, че са вампири. Бледата безцветна кожа, отпуснатата поза. Освен това не си бяха направили труда да избършат кръвта от устните си. По лицата и на четиримата имаше засъхнали петна. На грамофона се въртеше плоча. Игличката беше стигнала до края и сега циклеше на последната ивица с тихо и неодобрително съскане.

Само един от вампирите се извърна да го погледне.

— Кой си ти? — попита тя.

— Магнус Бейн. Живея тук.

— О...

Тя пак се втренчи в телевизора.

Преди две години, преди да замине, Магнус беше оставил апартамента си на грижите на домоуправителката — госпожа Милиган. Всеки месец ѝ изпращаше пари за сметките и почистването. Е, явно беше платила сметките, щом още имаше електричество, но не беше изчистила и надали бе поканила лично четиримата вампири да се

нанесат тук и да съсипят жилището. Накъдето и да погледнеше, виждаше разруха.

Един от кухненските столове беше счупен и лежеше на парчета по пода. Другите бяха отрупани със списания и вестници. Пепелниците преливаха от фасове, имаха и импровизирани събрата, а покрай тях се стелеха следи от пепел. Видя дори пълни с фасове чинии. Завесите в дневната бяха разкъсани и висяха накриво. Всъщност всичко висеше накриво, а някои вещи дори липсваха. Магнус притежаваше много прекрасни произведения на изкуството, събирани през годините. Огледа се за любимия си севърски порцелан, който държеше на масата в хола. Естествено, нямаше го. Нямаше я и самата маса.

— Не искам да ставам груб — рече той, като нещастно се взираше в купчината вонящ боклук в ъгъла на един от най-хубавите му персийски килими, — но може ли да попитам защо сте в дома ми?

Това му спечели помътнен поглед.

— Живеем тук — рече накрая момичето.

Явно беше най-енергичната от всички, защото успя да си завърти главата.

— Не — каза Магнус. — Нали току-що ви обясних, че аз живея тук.

— Теб те нямаше. Затова ние живяхме тук.

— Е, върнах се. Така че ще се наложи да си потърсите друго място.

Никакъв отговор.

— Нека се изразя по-ясно — каза той, застава пред телевизора и между пръстите му запука синя светлина. — Щом сте тук, сигурно знаете кой съм. Сигурно знаете и на какво съм способен. Вероятно искате да призова някой да ви помогне да се изнесете? Или пък да отворя портал и да ви изпратя в другия край на Бронкс? Охайо? Монголия? Къде желаете да ви хвърля?

Вампирите на канапето помълчаха още минута-две, след това успяха да се спогледат. Чу се сумтене, второ сумтене, накрая се смъкнаха от канапето с изключителни трудности.

— Не се тревожете за багажа — рече Магнус. — Ще ви го изпратя. В „Дюмон“, нали?

Вампирите отдавна си бяха присвоили стария хотел „Дюмон“. Това беше обичайният адрес на всички вампири в Ню Йорк.

Магнус се вгледа внимателно в тях. Рядко беше виждал такива вампири. Изглеждаха... болни? Та нали вампирите не се разболяваха. Огладняваха, но не боледуваха. А тези бяха яли. Доказателствата за това личаха по лицата им. Освен това леко трепереха.

Но като имаше предвид състоянието на апартамента, не беше склонен да се тревожи за здравето им.

— Хайде — рече единият и всички се затътриха до площадката, а после поеха надолу по стълбите.

Магнус затръшна вратата след тях и с леко махване на ръката премести един старинен умивалник с мраморен плот, за да я препречи. Той поне беше твърде тежък, за да се счупи или помръдне, но преливаше от мръсни дрехи, които май бяха покрити с нещо, което той инстинктивно отказа да разгледа.

Миризмата беше ужасна. Първо с нея трябваше да се оправи. Във въздуха изпука синя светлина и след миг вонята бе заменена от лек аромат на нощен жасмин. Магнус свали плочата от грамофона. Вампирите бяха натрупали плочите му на купчина, той я прегледа и избра новия албум на „Флийтууд Мак“, който всички въртяха. Харесваше ги. В музиката им се долавяше нещо магическо. Пак направи жест с ръка и апартаментът бавно започна да влиза в ред. После, в знак на благодарност, изпрати разнообразните отворителни купчини в хотел „Дюмон“. Нали все пак обеща да им изпрати багажа.

Въпреки магията, която приложи върху климатика на прозореца, въпреки почистването и всичко сторено досега, апартаментът още изглеждаше лепкав, мръсен и неприятен. Магнус спа зле. Отказа се от съня към шест сутринта и стана да си намери кафе и закуска. Още беше по лондонското време.

На улицата доста хора явно тъкмо се прибираха след дълга нощ. Някаква жена куцукаше само с една обувка. Трима души, целите в бляскави дрехи и пот и с поклащаща се боа от пера, излязоха от спряло на ъгъла такси. Магнус се настани в закусвалнята отсреща. Само тя работеше и беше изненадващо пълна. И тук повечето хора като че приключваха нощта, а не започваха новия ден, и нагъваха палачинки, които да попият алкохола в стомасите им.

Магнус си купи вестник от касата. Таксиметровият шофьор не го беше излъгал — новините в Ню Йорк бяха лоши. Преди да замине, това беше един размирнен град, а ето че го заварваше в упадък. Градът наистина тънеше в разруха. Половината сгради в Бронкс бяха изгорели. Контейнерите за боклук по улиците преливаха, защото нямаше пари за събирането му. Измами, убийства, обири... и да, някой си се беше обявил за Сина на Сам и за пратеник на Сатаната, вършееше из града с пистолет и стреляше по случайни хора.

— Знаех си, че си ти — чу се глас. — Магнус! Къде беше, човече?

Един млад мъж се настани срещу него в сепарето. Беше с джинси и кожен елек без риза, а на врата му висеше златно кръстче. Магнус се усмихна и сгъна вестника.

— Грег!

Грегъри Дженсън беше изключително красив млад върколак с дълга до раменете руса коса. Магнус не си падаше особено по руси коси, но тази на Грег му харесваше. Всъщност преди време беше хлътнал по него, но бързо му мина, когато се запозна с жената на Грег — Консуела. Върколашката любов беше много страстна и не беше мъдро да се месиш.

— Да ти кажа — Грег измъкна пепелника изпод джубокса на масата и запали цигара, — нещата тук се пообъркаха. Ама много се пообъркаха.

— Как точно?

— Вампирите, човече. — Грег дръпна дълбоко от цигарата. — Нещо им става.

— Открих няколко в апартаментата ми снощи, когато се прибрах — каза Магнус. — Не ми се сториха наред. Освен че бяха отвратителни, изглеждаха и болни.

— Те са болни. Хранят се като луди. Но става по-зле, човече. По-зле. Да ти кажа... — Наведе се и понижи глас: — Ловците на сенки ще ни видят сметката на всички, ако вампирите не се укротят. Точно сега не съм сигурен, че нефилимите са наясно какво става, броят на убийствата в този град е толкова висок, че сигурно не могат да разберат. Но скоро ще се усетят.

Магнус се облегна назад.

— Камила обикновено държи нещата под контрол.

Грег сви рамене.

— Знам само, че в началото вампирите просто се мотаеха из всички клубове и дискотеки. Те си падат по тези неща. Но после започнаха постоянно да нападат хора. В заведенията, по улиците. От полицията смятат, че тези нападения са някакви странни обири, затова засега не го разгласяват. Но когато ловците на сенки разберат, ще погнат и нас. Ще са много доволни, че имат повод. Някакво извинение.

— Съгласението забранява...

— Стига с това Съгласение. Казвам ти, не след дълго ще зарежат Съгласението, а вампирите са се развилнели така, че всичко може да се случи. Нещата много се объркаха, човече.

Пред Магнус се появи чиния с палачинки и двамата прекъснаха разговора си за миг. Грег смачка недопушената цигара и рече:

— Трябва да вървя. Обикалях да проверя дали някой е нападател и те видях през прозореца. Искях да кажа „здрасти“. Радвам се, че се върна.

Магнус остави пет долара на масата и избута чинията с палачинките.

— Идвам с теб. Искам лично да се уверя.

За часа, който Магнус прекара в закусвалнята, жегата беше успяла да се завърне и засилваше вонята на натрупания боклук, който преливаше от металните контейнери (направо го сварявах и засилвах миризмата) и от найлонови чували по тротоарите. Дори по самата улица бяха пръснати отпадъци. Магнус настъпваше опаковки от хамбургери, консервени кутии и вестници.

— Обикаляме основно в два района — каза Грег и запали друга цигара. — Тук и в западната централна част. Проверяваме улица по улица. Аз действам западно от тук. Покрай реката има много клубове, в Месарския квартал.

— Малко е топличко.

— Истински пъкъл е, човече. Може пък да са откачили от жегата. Отразява се на всички.

Грег си свали елека. Е, имаше и по-лоши неща от това, да вървиш с красив, гол до кръста мъж в лятна утрин. Все пак часът беше повече от приличен, хората излизаха навън. Гей двойки вървяха

хванати за ръце съвсем открито, посред бял ден. Това беше ново. Градът може и да се разпадаше, но изглежда, се бе случило поне едно хубаво нещо.

— Линкълн говори ли с Камила? — попита Магнус.

Макс Линкълн беше водачът на върколаците. Всички го наричаха по фамилия, защото подходеше на високата му кльощава фигура и брататото лице — и защото, като по-известния Линкълн, и той беше невероятно спокоен и решителен лидер.

— Те вече не си говорят — отвърна Грег. — Камила идва тук за клубовете и толкова. Знаеш я каква е.

Магнус знаеше много добре. Камила бе доста дръпната, особено с непознати. Излъчваше царственост. Е, в личния си живот тя беше съвсем различен... звяр.

— Ами Рафаел Сантяго? — попита Магнус.

— Той изчезна.

— Изчезнал ли?

— Говори се, че е отпратен. Една фея ми каза. Твърдят, че дочули някакви вампири в Централ Парк. Явно Рафаел е научил какво става и е поговорил с Камила. Е, сега го няма.

Изглежда, не беше минало добре.

Тръгнаха през Вилидж, покрай магазини и кафенета, нагоре към Месарския квартал, с неговите павирани улички и празни складове, много от които бяха превърнати в клубове. Сутрин тук беше пусто — само остатъци от приключилите партита и ленивата река под тях, но дори тя изглеждаше потисната от жегата. Провериха навсякъде — в алеите, до контейнерите за боклук, погледнаха и под микробусите и камионите.

— Нищо — каза Грег, когато огледаха и разровиха и последната купчина боклук в последната уличка. — Предполагам, че нощта е минала спокойно. Време е да докладвам. Стана късно.

Не отиваха далече, но жегата се засилваше все повече. Грег не можеше да плати за такси и отказа Магнус да го направи, затова магьосникът нещастно пробяга с него пътя до Канал Стрийт. Бърлогата на върколаците беше скрита зад фасадата на закусвалня за храна за вкъщи в Китайския квартал. Една жена върколак стоеше зад щанда под менюто с много снимки на китайски ястия. Тя се втренчи в Магнус, но

щом Грег ѝ кимна, ги пусна да минат през мънистената завеса в задното помещение.

Там обаче нямаше кухня, а врата, която водеше към много по-голяма сграда — стария полицейски участък на Втори район. (Килиите влизаха в употреба при пълнолуние.) Магнус последва Грег по слабо осветения коридор към главното помещение на полицейското управление, където вече гъмжеше от народ. Глутницата се беше събрала и Линкълн стоеше в центъра на стаята, слушаше докладите и кимаше мрачно. Когато видя Магнус, вдигна ръка за поздрав.

— Добре — рече Линкълн. — Изглежда, всички са тук. Имаме и гост. Много от вас познават Магнус Бейн. Той е магьосник и както виждате, е приятел на глутницата.

Явно всички бяха съгласни, защото закимаха и се чува приветствия. Магнус се облегна на един шкаф в дъното, за да наблюдава срещата.

— Грег — каза Линкълн, — ти дойде последен. Има ли нещо?

— Не. Моят участък е чист.

— Добре. Но за нещастие, се е случил инцидент. Елиът, ще обясниш ли?

Един върколак пристъпи напред.

— Открихме тяло в центъра на града, близо до „Льо Жарден“. Определено е вампирско нападение, защото имаше ясни белези по шията. Прерязахме гърлото, за да ги скрием.

В залата се надигна всеобщ стон.

— Поне вестниците няма да пишат за „вампир убиец“ — каза Линкълн. — Обаче по всичко личи, че нещата се влошават и вече имаме нов труп.

Магнус чу още приглушени коментари за вампирите и дори няколко, изречени на висок глас. Всички съдържаха неприлични думи.

— Добре. — Линкълн вдигна ръце и стаята притихна. — Магнус, какво мислиш за всичко това?

— Не зная — каза той. — Току-що се връщам.

— Виждал ли си някога подобно нещо? Такива масови и безразборни нападения?

Всички глави се обърнаха към него и той се облегна по-стабилно на шкафа. Не беше особено готов да изнася презентация за методите на вампирите толкова рано сутринта.

— Да, ставал съм свидетел на лошо поведение — отвърна Магнус. — Но много зависи. Бил съм на места, където няма полиция и ловци на сенки, затова понякога положението излиза извън контрол. Но подобно нещо не съм виждал никъде, не и в развит регион. И най-вече не и близо до Институт.

— Трябва да вземем мерки — извика някой.

Още гласове се надигнаха и закънтяха из залата.

— Да поговорим отвън — каза Линкълн на Магнус.

Той кимна към вратата и върколаците се разделиха, за да отворят път на Магнус. С Линкълн си купиха по едно препечено кафе от деликатесния магазин на ъгъла и се настаниха на стълбите пред студио за акупунктура.

— Става им нещо — каза Линкълн. — Каквото и да е, поразява ги бързо и силно. А щом наоколо вилнеят болни вампири... накрая ще трябва да се задействаме, Магнус. Не можем да позволим това да продължава. Не можем да допуснем още убийства и да рискуваме ловците на сенки да нахлуят тук. Не ни трябва отново подобни проблеми. Това ще свърши зло за нас.

Магнус се взираше в една пукнатина на долното стъпало.

— Свърза ли се с претор лупус? — попита той.

— Разбира се. Не можем да определим кой точно го върши, но не ми изглежда като работа на един разбеснял се вампир. Атаките са твърде много и на различни места. Имаме късмет, че всички жертви са били пияни или друсани и не са могли да обяснят какво се е случило с тях. Дори някой да спомене вампир, полицията ще реши, че просто е дрогиран, но накрая ще плъзнат слухове. Пресата ще разбере, новината ще стигне до ловците на сенки и ситуацията бързо ще ескалира.

Линкълн беше прав. Ако продължаваше така, върколаците щяха да са в правото си да вземат някакви мерки, а тогава щеше да се лее кръв.

— Ти познаваш Камила. Можеш да поговориш с нея — каза Линкълн.

— Аз познавах Камила. Вероятно сега ти я познаваш по-добре от мен.

— Не знам как да говоря с нея. С нея се общува много трудно. Ако можех, вече щях да съм го направил, а и нашите отношения не са точно каквито вие сте имали навремето.

— Между нас не се получи — каза Магнус. — Не сме разговаряли от няколко десетилетия.

— Но всички знаят, че сте били...

— Това беше много отдавна. Преди сто години, Линкълн.

— За вас двамата сто години са нищо, нали?

— И какво искаш да й кажа? Как да ида при нея след толкова време и да заявя: „Спрете да нападате хора. Освен това как я караш от началото на века?“.

— Ако нещо не е наред, може би ще им помогнеш. А ако просто са решили да се угояват, тогава нека разберат, че ние сме готови да действаме. Ако си загрижен за нея, а аз мисля, че си, тя заслужава да бъде предупредена. Ще е добре за всички.

Линкълн сложи ръка на рамото му.

— Моля те. Може би все още можем да оправим нещата. Защото, ако продължава така, всички ще пострадаме.

Магнус имаше много бивши. Те бяха пръснати из цялата история. Повечето вече бяха само спомен, отдавна мъртви, а други бяха старци. Ета, една от последните му любови, сега живееше в старчески дом и дори не можеше да го познае. Ставаше му все по-мъчително да я посещава.

Камила Белкор беше различна. Тя се появи в живота му царствено, под светлината на газените лампи. Случи се в Лондон и тогава светът беше друг. Техният романс протече в мъгла, в карета, подскачащи по павирани улици, по тапицирани с лилава коприна канапета. Бяха се обичали в ерата на механичните създания, преди мунданските войни. Тогава като че ли разполагаха с много време, което да запълват и да прахосват. И те го бяха запълнили. И го прахосаха.

Разделиха се зле. Когато обичаш някого толкова силно и виждаш, че той не те обича по същия начин, не е възможно да се разделиш с него иначе.

Камила беше пристигнала в Ню Йорк в края на двайсетте години на двайсети век, точно по време на Големия крах, когато всичко се срива. Тя много си падаше по драмата и надушваше местата, където назрява криза и има нужда от водачество. За нула време успя да се превърне в лидер на вампирите. Имаше апартамент в прочутата сграда „Елдорадо“ в Горен Уест Сайд. Магнус знаеше къде е, тя също знаеше

къде живее той, но и двамата не направиха опит за контакт. Е, бяха се срещали по чиста случайност в различни клубове и на събития през годините, но се поздравяваха само с рязко кимване. Връзката им беше приключила. Беше като оголена жица, която не бива да бъде докосвана. Представляваше единственото изкушение в живота му, от което знаеше, че трябва да се откаже.

И все пак ето го тук — само двайсет и четири часа след завръщането си в Ню Йорк той влизаше в „Елдорадо“. Това беше една от великолепните нюйоркски сгради в стил артдеко, намираще се от западната страна на Централ Парк и гледаше към езерото. Славеше се с двете си идентични четвъртити кули, които стърчаха като рога в небето. В „Елдорадо“ живееха „старите пари“, знаменитости и изобщо заможните. Униформеният портиер беше обучен да не обръща внимание на облеклото и външността на посетителите, стига те да имаха вид, че идват в сградата по някаква основателна причина. За случая обаче Магнус реши да се откаже от новия си стил. Тук не беше място за пънк, изкуствена кожа или мрежести тениски. Тази нощ облече черен костюм „Халстън“ с широки сатенени ревери и с него мина теста, като дори получи кимване и лека усмивка. Камила живееше на двайсет и осмия етаж в северната кула и безшумният асансьор с дъбова ламперия и месингов обков се понесе към един от най-скъпите имоти в Манхатън.

Етажите на кулите бяха много малки и интимни. На някои от тях живееха само по един-двама души. В този случай бяха двама. Камила беше в 28 С. Магнус чуваше музиката, която се лееше откъм вратата. Миришеше силно на цигарен дим и се долавяше парфюмът на последния гост, който бе минал по коридора. Въпреки че вътре явно се случваше нещо, вратата се отвори цели три минути, след като той почука.

Изненада се, че веднага я позна. Тя беше лице от далечното минало. По онова време имаше къса черна коса и носеше рокля от мъниста. Тогава беше млада и макар че все още си оставаше такава (вампирите не стареят особено), изглеждаше изхабена. Косата ѝ беше изрусена и оформена на дълги тежки букли. Носеше прилепнала златиста рокля до коленете, а от устните ѝ висеше цигара.

— Я виж ти, любимият на всички магьосник! Не съм те виждала, откакто въртеше онзи локал. Мина доста време.

— Така е — отвърна Магнус. — Дейзи?

— Доли. — Тя отвори широко вратата. — Вижте всички кой е тук!

Стаята беше пълна с вампири, които бяха облечени изключително стилно. Трябваше да им го признае. Мъжете бяха с бели костюми, много модерни този сезон, а жените носеха фантастични дискорокли, предимно в бяло или златисто. Смесицата от аромати на лак за коса, цигарен дим, благовоние, одеколони и парфюми направо го остави без дъх.

Но ако оставим силните миризми настрана, в самия въздух се усещаше необяснимо напрежение. Магнус не беше непознат за вампирите и въпреки това те бяха някак наежени, споглеждаха се. Размърдаха се неспокойно. Очакваха нещо.

Никой не го покани да влезе.

— Камила тук ли е? — най-сетне попита той.

Доли опря бедро на вратата.

— Какво те води насам, Магнус?

— Тъкмо се върнах от дълга ваканция и реших да се отбия.

— Нима?

Някой в дъното намали грамофона и вече музиката едва се чуваше.

— Някой да иде да каже на Камила — рече Доли, без да се обръща, и остана на мястото си, блокирайки вратата със слабото си тяло. Дори я побутна още, за да намали отвора, и продължи да се усмихва на Магнус по леко притеснителен начин.

— Само минутка — рече тя.

В дъното някой тръгна към коридора.

— Какво е това? — попита Доли и измъкна нещо от джоба на Магнус. — „Електрика“? Не съм чувала за този клуб.

— Нов е. Казват, че бил по-добър от „Студио 54“. Не съм ходил там, така че не знам. Просто ми ги връчиха.

Магнус беше напъхал пропуските в джоба си, преди да излезе от дома си. Все пак беше положил специални усилия за облеклото си и ако тази глупост завършеше толкова зле, колкото предполагаше, щеше да е добре след това да иде някъде.

Доли разпери пропуските като ветрило и ги размаха леко пред лицето си.

— Вземи ги — рече той.

Беше ясно, че тя вече ги е взела и няма намерение да ги връща, затова му се стори любезно да ѝ ги подари официално.

Вампирът се върна по коридора и поговори с останалите на канапето и в стаята. След това друг вампир се приближи до вратата, а Доли отстъпи и я притвори още повече. Магнус дочу шепот и след миг тя се отвори широко пред него.

— Тази нощ имаш късмет — каза Доли. — Насам.

Белият килим, който покриваше целия под, бе така рошав и дебел, че тя се олюляваше на високите си токчета, стъпвайки по него. Той обаче беше осеян с всякакви петна — разлети напитки, пепел и локвички, вероятно от кръв. Белите канапета и столовете бяха в подобно състояние. Огромните растения, палмите и папратите в саксиите клюмаха изсъхнали, а няколко картини по стените висяха накриво. Тук цареше същият безпорядък, който бе заварил и в собствения си апартамент.

Още по-притеснително беше мълчанието на всички вампири в стаята, които го наблюдаваха, докато вървеше след Доли към коридора. Неколцина човеци се бяха изпружили на едно канапе — без съмнение роби, замаяни и отпуснати, с увиснали ченета и грозни синини и рани по шиите и ръцете. На стъклената масичка пред тях имаше фин слой бял прах и няколко ножчета за бръснене. В стаята се чуваха единствено тихата музика и ниският тътен на гръмотевица отвън.

— Насам — каза Доли и го хвана за ръкава.

Подът на мрачния коридор беше осеян с дрехи и обувки, а откъм трите стаи по него долитаха приглушени звуци. Доли тръгна към двойната врата в дъното, почука веднъж и я отвори.

— Влизай — рече тя, като все още се хилеше налудничаво.

В рязък контраст с белотата на дневната, тази стая явно беше тъмната страна на апартамента. Килимът беше индиговочерен като нощно море. На стените имаше сребристи тапети, лампионите бяха покрити със златни и сребърни шалове и наметки, а всички маси бяха огледални и отразяваха стаята до безкрайност. В центъра ѝ се издигаше черно лакирано легло с черни чаршафи и тежка златна кувертюра. Върху нея лежеше Камила, облечена с копринено кимоно в прасковен цвят.

И тогава стоте години като че ли се стопиха и за миг Магнус изгуби дар слово. Сякаш отново беше в Лондон, а целият двайсети век се сви на топка и се изтъркаля встрани.

Ала настоящето се завърна с гръм и трясък, когато Камила започна тремаво да лази към него и да удря с длани по сатенените чаршафи.

— Магнус! Магнус! Магнус! Ела тук! Ела! Седни!

Дългата ѝ платиненоруса коса висеше разрошена. Камила потупа края на леглото. Не беше очаквал подобна покана. Това не беше Камила, която помнеше, дори Камила, която бе срещал през последните години.

Когато понечи да прекрачи нещо, което взе за купчина дрехи, Магнус забеляза, че на пода по очи лежи човек. Наведе се и внимателно посегна към заплетената черна коса, за да го обърне по гръб. Оказа се жена и още беше топла, а на шията ѝ се усещаше слаб пулс.

— Това е Сара — каза Камила, като се тръшна на леглото и подаде глава от ръба му, за да погледне.

— Хранила си се от нея — отбеляза Магнус. — Тя доброволен донор ли е?

— О, харесва ѝ. Е, Магнус... Изглеждаш невероятно, между другото. Това „Халстън“ ли е? Тъкмо щяхме да излизаме. И ти идваш с нас.

Тя се плъзна от леглото и се запрепъва към огромния дрешник. Магнус чу как закачалките задраха по релсата. Отново огледа жената на пода и видя, че има дупки по цялата шия. Тя немощно му се усмихна и отметна черната си коса, за да я ухапе.

— Аз не съм вампир — каза той и положи внимателно главата ѝ на пода. — А ти трябва да се махнеш от тук. Искаш ли да ти помогна?

Момичето издаде нещо средно между смях и стон.

— Коя от тези? — попита Камила, докато се препъваше обратно.

Държеше две абсолютно еднакви черни вечерни рокли.

— Това момиче е зле — каза Магнус. — Камила, пила си твърде много кръв от нея. Трябва да иде в болница.

— Нищо ѝ няма. Остави я. Помогни ми да избира рокля.

Всичко в този разговор беше сбъркано. Не по този начин трябваше да протече новата им среща. Тя трябваше да е сдържана,

осеяна с паузи и многозначителност. А Камила се държеше така, все едно се бяха разделили вчера. Все едно той беше някой от глупавите ѝ приятелчета. Това му беше достатъчно, за да мине към същността.

— Дойдох, защото има проблем, Камила. Твоите вампири убиват хора и зарязват телата им по улиците. Пият прекалено много кръв.

— О, Магнус — поклати глава Камила. — Може да съм им водач, но не ги контролирам. Трябва да им давам някаква свобода.

— И тя включва убийствата на мундани и захвърлянето на телата им в пресечките?

Камила вече не го слушаше. Беше метнала роклите на леглото и ровеше из купчина обици. Междувременно Сара се опитваше да допълзи до нея. Без да я поглежда, Камила сложи едно покрито с бял прах огледалце на пода, Сара се хвърли към него и започна да смърка.

И тогава Магнус разбра.

Знаеше се, че човешките наркотици нямат голям ефект върху долноземците, но никой не знаеше какво се случва, когато те попаднат в кръвоносната система на хората и след това бъдат погълнати с човешката кръв.

Да, така всичко добиваше смисъл. Безпорядъкът. Странното поведение. Трескавото хранене по клубовете. Фактът, че всички изглеждаха болни и много променени. Беше го виждал неведнъж при мунданите.

Камила го гледаше непоколебимо.

— Излез с нас тази нощ, Магнус — измърка тя. — Ти знаеш как да си прекараш добре. А аз съм жена, която осигурява добро прекарване. Ела с нас.

— Камила, трябва да престанеш. Трябва да разбереш колко опасно е това.

— То няма да ме убие, Магнус. Почти невъзможно е. А и ти не знаеш колко е хубаво.

— Наркотикът не може да те убие, но други могат. Наясно си, че ако продължаваш така, има хора, които няма да ти позволят да убиваш мундани. Някой ще реагира.

— Нека се опитат — каза тя. — Мога да се справя с десетима ловци на сенки неведнъж, когато съм взела от това.

— Може да не...

Камила се хвърли на пода, преди да е довършил, и зарови лице в шията на Сара. Момичето потръпна, застана и притихна неподвижно. Магнус чу отвратителното смучене и преглъщане. Камила вдигна глава. Цялата ѝ уста беше омазана с кръв, която се стичаше по брадичката ѝ.

— Идваш или не? — попита тя. — Много бих искала да те заведа в „Студио 54“. Никога не си изкарвал такава нощ навън.

Магнус едва се заставяше да я гледа такава.

— Нека ти помогна. За няколко часа, за няколко дни — мога да те изчистя от това.

Камила прокара опакото на дланта си през устните и размаза кръвта по бузата си.

— Ако няма да идваш, стой далече от нас. Смятай го за любезно предупреждение. Доли!

Доли вече беше на прага и заяви на Магнус:

— Мисля, че приключи тук.

Той видя как Камила отново впива зъби в Сара.

— Да. Мисля, че приключих.

Навън валеше порой и портиерът държа чадър над главата му, докато извика такси. Несъответствието между приличието долу и видяното горе беше...

Но не искаше да мисли за това. Качи се в таксито, каза адреса на шофьора и затвори очи. Дъждът барабанеше по колата и сякаш се забиваше право в мозъка му.

Магнус не се изненада, че Линкълн го чакаше седнал на стълбите пред вратата му. Вяло му помахаше да влезе.

— Е? — попита Линкълн.

— Положението е зле — отвърна Магнус, докато сваляше мокрото си сако. — Заради дрогата е. Хранят се с кръвта на хора, които приемат наркотици. Явно те засилват нуждата им от кръв и намаляват самоконтрола.

— Прав си — каза Линкълн. — Зле е. Помислих си, че може да има нещо общо с наркотици, но смятах, че те не могат да се пристрасят.

Магнус наля по чаша вино, двамата седнаха и известно време слушаха дъжда.

— Можеш ли да ѝ помогнеш? — попита Линкълн.

— Ако тя ми позволи. Но не можеш да излекуваш пристрастен, който сам не иска да се излекува.

— Така е. Виждал съм го при нашите. Нали разбираш, че не можем... да допуснем това да продължава.

— Знам, че не можете.

Линкълн допи виното и внимателно остави чашата.

— Съжалявам, Магнус. Наистина. Ако се случи отново, ще трябва да се намесим.

Магнус кимна. Линкълн леко стисна рамото му и си тръгна.

През следващите няколко дни Магнус си стоя у дома. Времето беше ужасно, преминаваше от жега към буря. Той се опитваше да забрави сцената в апартамента на Камила, а най-добрият начин за това бе да се заеме с нещо. През последните две години много бе изостанал с работата и трябваше да се обади на неколцина клиенти. Трябваше да разучава заклинания, да прави преводи, да чете книги. Трябваше отново да декорира апартамента. А имаше и нови ресторанти, нови барове, нови хора...

Спреше ли поне за миг, виждаше пак клечащата на килима Камила, отпуснатото момиче в ръцете ѝ, огледалото с кокаина, омазаното с кръв лице на Камила. Бъркотията. Вонята. Ужаса. Празните погледи.

Когато изгубиш някого заради наркотиците — а той бе изгубил мнозина — губиш нещо много ценно. Гледаш ги как пропадат. Чакаш да ударят дъното. Кошмарно очакване. Нищо не можеше да направи. Не беше негов проблем. Не се съмняваше, че Линкълн и върколаците му ще се погрижат за всичко, и колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

Но това го държеше буден нощем. То и гръмотевиците.

Да спиш сам, беше ад, затова реши да не спи сам.

И стана.

Беше нощта на тринайсети юли — щастлив тринайсети. Гръмотевиците тътнеха невероятно силно, по-силно от климатика, по-силно дори от радиото. Магнус тъкмо привършваше един превод и мислеше да излезе на вечеря, когато светлината примигна. Радиото

притихна и спря. Всичко засия ярко, щом електричеството се втурна по жиците. А после...

Изгасна. Климатикът, лампите, радиото, всичко. Магнус махна леко с ръка и запали свещта на писалището си. Прекъсването на тока не беше нещо необичайно, но не мина много време, преди да осъзнае, че всичко е някак притихнало и отвън е много тъмно. Чу викове. Отиде до прозореца и го отвори.

Всичко беше потънало в мрак. Уличните лампи. Всяка сграда. Светеха само фаровете на колите. Той взе свещта и внимателно слезе по стълбите до улицата, където се присъедини към развълнуваните хора. Вече не валеше — само гръмотевиците ехтяха в далечината.

Ню Йорк... беше изключен. Нищо не светеше. Нямаше дори хоризонт. Нямаше го сиянието на Емпайър Стейт Билдинг. Беше съвсем, съвсем тъмно. И от прозорец на прозорец, от улица на улица, от кола на кола се понесоха две думи...

— Спряха тока.

Веселбата започна почти веднага. Отприщи я магазинът за сладолед на ъгъла — там продаваха фунийките за центове, а после започнаха да раздават сладолед на всеки минувач с купа или чаша. Баровете връчваха коктейли в книжни чашки. Всички се изливаха на улицата. Хората вадеха радиоприемници с батерии на первазите и настана истинска какофония от музика и новини. Електричеството прекъснало заради мълния. Цял Ню Йорк беше без ток. Щяха да минат часове — може би дни — преди да възстановят хранването.

Магнус се качи в апартамента си, взе бутилка шампанско от хладилника и се върна на предните стълби да я изпие, като я сподели с неколцина минувачи. Беше твърде горещо да стои вътре, а навън бе твърде интересно, за да го пропусне. Хората вече танцуваха по тротоарите и той се присъедини за малко към тях и прие мартини от един хубавец с красива усмивка.

След това се чу съскане. Хората се събраха до едно радио, по което предаваха новини. Магнус и новият му приятел, който се казваше Дейвид, също отидоха при тях.

... пожари в петте предградия. Докладвано е за повече от сто пожара през последния час. Постъпиха много сигнали за грабежи, имало е и стрелба. Молим — ако сте навън тази нощ, бъдете крайно

предпазливи. Полицията е мобилизирала всичките си служители, но те не са достатъчно...

Друго радио на няколко метра от там предаваше подобни новини по различна радиостанция:

... стотици магазини са разбити. Има сигнали за пълни погроми в някои райони. На гражданите се препоръчва да останат по домовете си. Ако не можете да се приберете, потърсете някъде убежище...

В настъпилата тишина Магнус дочу сирените в далечината. Вилидж беше малка общност, затова празнуваше, но явно в останалата част на града не беше така.

— Магнус!

Той се обърна и видя Грег да си проправя път през хората. Върколакът го издърпа встрани от тълпата към едно по-спокойно местенце между две коли.

— Знаех си, че си ти — рече Грег. — Случи се. Те напълно са се побъркали. Когато токът спря... вампирите направо са откачили в онзи клуб. Не мога да ти го опиша. Намира се на една пресечка на Десето Авеню. Няма никакви таксите. Трябва да тичаш.

Сега, когато му се наложи да отиде някъде, Магнус осъзна пълната лудост на тъмните улици. Нямаше светофари и хората се опитваха сами да насочват движението. Колите или бяха спрели, или се движеха твърде бързо. Нямаше човек, който да не е излязъл навън — Вилидж се изливаше от всяка сграда и навсякъде бе претъпкано. Магнус и Грег се провираха през множеството, покрай колите и се препъваха в тъмното.

Тълпата се разреде малко, когато наближиха реката. Клубът се намираше в един от старите месарски складове. Тухлената индустриална фасада беше боядисана в сребристо, а над старата врата се кипреха надписът „ЕЛЕКТРИКА“ и една неонова мълния. Двама върколаци стояха на входа с фенерчета в ръце. Встрани Линкълн беше потънал в разговор с Консуела, която бе втора след него в йерархията. Когато видяха Магнус, Консуела се отдалечи към един чакащ микробус, а Линкълн тръгна към него.

— От това се страхувахме — каза той. — Прекалено много се забавихме.

Върколаците на входа се разделиха и Линкълн отвори вратите. Клубът тънеше в пълен мрак, ако не се броят лъчите на фенерчетата на

върколаците. Носеше се силна миризма на смесен алкохол и нещо неприятно и остро.

Магнус вдигна ръце и неоновите светлини в помещението зажужаха и грейнаха. Лампите на тавана — безмилостно флуоресцентни — също се включиха с пукане. Дискотечната топка се съживи и бавно започна да се върти, запращайки хиляди цветни отражения из залата. Отдолу дансингът от големи пластмасови квадрати също засия.

А това направи гледката още по-ужасяваща.

На пода лежаха четири тела — три жени и един мъж. Всички изглеждаха така, сякаш се бяха опитали да избягат към някой от изходите. Кожата им беше посивяла и осеяна със зеленикаволилави петна и десетина белега, зловещо осветени от червените, жълтите и сините светлини над тях. Имаше съвсем малко кръв, само по някоя локвичка тук-там, а не колкото би трябвало да бъде.

Магнус забеляза, че една от мъртвите жени е с дълга руса коса, която му се стори позната. Да, беше я видял в самолета, тя му даде пропуските...

Той бързо се извърна.

— Всички са източени — каза Линкълн. — Клубът не бил отворил. Още преди да спре електричеството, имали проблем с озвучителната система, затова тук били само служителите. Онези двамата там...

Той посочи издигнатия подиум на дисководещия, където се намираще пултът с грамофонните плочи и тонколониите. Още няколко върколаци бяха влезли и оглеждаха труповете.

— Двама зад бара — продължи Линкълн. — Един се скрил в банята, но вратата е разбита. И тези четиримата. Общо деветима.

Магнус седна на един от близките столове и отпусна за миг глава в ръцете си, за да се съвземе. Колкото и дълго да си живял, никога не свикваш с ужасните гледки. Линкълн му даде време да се окопоти.

— Аз съм виновен. Когато отидох при Камила, една от тях взе пропуски за това място от джоба ми.

Линкълн издърпа стол и се настани до него.

— Това не означава, че ти си виновен. Аз те помолих да говориш с Камила. Ако тя е дошла тук заради теб... вината не е наша, Магнус. Но както виждаш, не може да продължава така.

— Какво мислиш да правиш?

— Тази нощ има пожари из целия град. Ще се възползваме от тази възможност. Ще запалим клуба. Мисля, че за семействата на жертвите ще е по-леко, ако си мислят, че са изгорели в огъня, отколкото това...

Той посочи към ужасната сцена зад тях.

— Прав си — каза Магнус. — Никой не бива да вижда хората, които обича, в подобно състояние.

— Така е. И полицията не бива да ги вижда. Това ще хвърли целия град в паника, а ловците на сенки ще са принудени да се намесят. Ще покрием случилото се и ще се оправим сами.

— Ами вампирите?

— Мислим да ги хванем, да ги заключим тук и после да палим. Получихме разрешение от претор лупус. Целият клан ще се смята за заразен, но ще се опитаме да действваме разумно. Все пак първо трябва да заловим именно Камила.

Магнус издиша бавно.

— Магнус, какво друго да сторим? Тя е техният водач. Трябва да сложим край на това.

— Дай ми един час — рече Магнус. — Само един час. Ако успея да ги прибера от улиците за един час...

— Една група вече тръгна към апартамента й. Друга ще иде в хотел „Дюмон“.

— Кога тръгнаха?

— Преди около половин час.

— Тогава и аз отивам — рече Магнус. — Трябва да се опитам да направя нещо.

— Магнус, ако застанеш на пътя им, глутницата ще те отстрани. Разбираш го, нали?

Той кимна.

— И аз ще дойда, когато приключим тук — каза Линкълн. — Ще ида в „Дюмон“. Накрая всички ще идат там.

Трябваше му портал. Като се имаше предвид ситуацията по улиците, съществуваше вероятност върколаците да не са стигнали до апартамента на Камила — ако тя изобщо беше там. Трябваше да се

добере до нея, но още преди да започне да изписва руните, чу глас в мрака.

— Ти си тук.

Магнус се извърна рязко и махна с ръка, за да освети алеята.

Камила вървеше с олюляване към него. Бе облечена в дълга черна рокля — или просто рокля, която изглеждаше черна заради обилното количество кръв по нея. Беше влажна и тежка и лепнеше по краката ѝ.

— Магнус...

Гласът ѝ беше пресипнал, а лицето, ръцете и сребристорусата коса бяха омазани с кръв. Камила опря ръка на стената и продължи към него с тежки, непохватни стъпки.

Магнус бавно се приближи и в този миг тя се отказа от усилието да стои права и политна напред. Той я прихвана, преди да е паднала на паважа.

— Знаех си, че ще дойдеш.

— Какво си направила, Камила?

— Търсих те... Доли каза, че си... че си тук.

Магнус внимателно я положи на земята.

— Камила... знаеш ли какво стана? Знаеш ли какво си направила?

От миризмата, която се носеше от нея, му се догади и той рязко си пое дъх през носа. Камила подбели очи и той я разтърси.

— Трябва да ме изслушаш. Опитай да останеш будна. Трябва да призовеш всички.

— Не знам къде са... Те са навсякъде. Толкова е тъмно. Това е нашата нощ, Магнус. За моите деца. За нас.

— Сигурно имаш гробищна пръст — рече Магнус.

Получи немошно кимване.

— Добре. Ще я вземем. Ще ги призовеш чрез нея. Къде е пръстта?

— В криптата.

— А къде е криптата?

— Грийнууд... Гробището. Бруклин...

Магнус се изправи и започна да изписва руните. Когато приключи и порталът започна да се отваря, той вдигна Камила от земята и силно я прегърна.

— Мисли за криптата. Виж я ясно в ума си. Криптата.

Предвид състоянието ѝ, това беше много рисковано, но Магнус я притисна още по-близо и усети как кръвта от роклята ѝ се просмуква в ризата му... Премина.

Видя дървета. Дървета и слаба лунна светлина, която струеше от облачното нощно небе. Никакви хора, нито гласове. Само шумът на далечния трафик и стотици щръкнали от земята бели плочи.

Намираха се пред странен на вид мавзолей, чиято предна част наподобяваше миниатюрен храм с колони. Беше построен в непосредствена близост до склона на нисък хълм.

Магнус погледна надолу и видя, че Камила е намерила сили да го обгърне със слабите си ръце. Трепереше лекичко.

— Камила?

Тя килна глава напред. Плачеше. Камила никога не плачеше и въпреки обстоятелствата, Магнус се трогна. Още искаше да я утеши и да отдели миг, за да ѝ обясни, че всичко ще бъде наред. Но каза само:

— Имаш ли ключ?

Тя поклати глава. И без това не беше очаквал да има. Той докосна ключалката на широките метални врати, затвори очи и се концентрира, докато изпод пръстите му не се чу леко изщракване.

Бетонната гробница беше едва два и половина квадратни метра. От пода до тавана по стените се нижеха дървени лавици, изпълнени с малки стъклени мускалчета с пръст. Те леко се различаваха едно от друго — някои бяха от дебело зелено стъкло, а други от жълто духано стъкло с мехурчета. Имаше и по-тънки бутилки, няколко изключително малки и една-две съвсем миниатюрни. Най-старите бяха с коркови тапи, други — със стъклени запушалки, а най-новите имаха капачки с винт. За изминалото време говореха и дебелият слой прах и мръсотия, както и паяжините, които се протягаха между стъклениците. Някои бутилки в дъното дори не можеха да бъдат отместени от лавиците заради лепкавата, наслоила се мръсотията. Това беше историята на вампиризма в Ню Йорк, която вероятно щеше да заинтересува мнозина и може би си струваше да се проучи...

Магнус протегна ръце, от тях лумна мощна синя светлина и всички стъкленици се пръснаха едновременно сред облак от пръст и стъкълца.

— Къде ще отидат? — попита той Камила.

— В „Дюмон“.

— Разбира се... Останалите също. И ние отиваме там, а ти ще правиш каквото ти кажа. Трябва да оправим нещата, Камила. Трябва да опиташ. Разбираш ли?

Тя кимна.

Този път Магнус контролираше портала и двамата се озоваха на Сто и шестнайсета улица наред нещо като метеж. Виждаха се пожари. Писъци и шум от строшено стъкло отекваха от единия до другия край на улицата. Никой не обърна внимание на внезапната им поява от нищото. Беше твърде тъмно и цареше невероятна суматоха. Жегата в тази част на града бе още по-силна и Магнус усети как цялото му тяло подгизва от пот.

Пред хотел „Дюмон“ бяха паркирани два микробуса и там вече се събираше тълпа от върколаци с бейзболни бухалки и вериги. Но само това се виждаше — без съмнение, носеха и контейнери със светена вода. Наоколо вече имаше достатъчно пожари.

Магнус издърпа Камила зад един паркиран кадилак с разбити стъкла, посегна вътре и отвори вратата.

— Влизай и се наведи. Теб търсят. Ще ида да поговоря с тях.

Докато той заобикаляше колата, Камила намери сили да пропълзи по осеяната със счупено стъкло предна седалка и се изсипа от вратата на шофьора. Магнус се опита да я набуца обратно, но тя го отблъсна.

— Махни се от пътя ми, Магнус. Те искат мен.

— Ще те убият, Камила.

Но върколиците вече я бяха видели и прекосиха улицата с готови за бой бухалки. Камила вдигна ръка. Неколцина вампири тъкмо пристигаха пред хотела, други бяха вече пребити и лежаха неподвижно на тротоара, а трети опитваха да се отскубнат от ръцете на върколиците.

— Влизайте в хотела — нареди тя.

— Камила, те ще ни изгорят — каза един вампир. — Виж ги. Виж какво става.

Тя погледна Магнус и той разбра. Оставяше този въпрос на него.

— Влизайте — повтори Камила. — Това не е молба.

През следващите няколко часа всички вампири в Ню Йорк — без значение от състоянието, в което се намираха — се появиха на

стълбите пред „Дюмон“. Облегната на вратата, за да се задържи на крака, Камила им нареждаше да влязат вътре и те минаваха през фалангата от върколаци с бухалки и вериги. Почти на зазоряване пристигнаха и последните групи.

Линкълн дойде по същото време.

— Някои липсват — каза Камила, когато той слезе от колата си.

— Мъртви са — отвърна Линкълн. — Трябва да благодариш на Магнус, че не умряха и други.

Камила кимна, влезе в хотела и затвори вратите.

— Ами сега? — попита Линкълн.

— Не можеш да ги излекуваш без тяхно съгласие, но можеш да изчакаш ефектът да отmine. Ще останат заключени тук, докато не се изчистят — каза Магнус.

— Ами ако не се получи?

Магнус погледна към порутената фасада на „Дюмон“ и забеляза, че някой е сменил буквата „н“ с „р“. „Дюмор“^[2]. Хотелът на мъртвите.

— Ще видим — каза той.

Магнус поддържа „Дюмон“ запечатан три дни. Идваше по няколко пъти на ден, а върколиците денонощно обикаляха около сградата, за да се уверят, че никой не излиза. На третия ден, точно след залез, Магнус вдигна защитата на предната врата и влезе, като отново я запечата след себе си.

Явно в хотела беше въведена някаква организация. Вампирите, които не бяха засегнати от наркотиците, се бяха разположили из фойето, на стълбището и по балконите и предимно спяха. Върколиците не им позволяваха да излизат.

Заедно с Линкълн, Магнус отново пое по пътя, който бе изминал преди петдесет години — към балната зала на „Дюмон“. Вратите и сега бяха залостени, но с верига.

— Ще взема резача от микробуса — каза Линкълн.

Изпод вратата се процеждаше отвратителна миризма.

Моля те — помисли си Магнус. — Нека там няма нищо.

Разбира се, балната зала нямаше да е празна. Беше глупаво да си пожелава събитията от последните три дни никога да не са се случвали. Защото всъщност нямаше нищо по-лошо от това, да видиш падението на онзи, когото си обичал. Донякъде е по-лошо дори от

загубата на любовта, защото хвърля съмнение върху всичко и прави миналото горчиво и объркано.

Върколакът се върна с резачи, срязва веригата и тя се стовари с трясък на пода. Неколцина от незаразените вампири се събраха зад върколаците да гледат.

Магнус отвори вратата.

Белият мрамор на залата беше нацепен. Наистина ли точно тук преди петдесет години Олдъс бе отворил портал към Бездната?

Вампирите бяха пръснати из цялата зала, към трийсетина души. Това бяха болните и изглежда, всички страдаха ужасно. Само миризмата беше достатъчна да задуши всеки и върколаците бързо запушиха носове с длани.

Вампирите не направиха опит да помръднат и едва неколцина вдигнаха глави, за да видят какво става. Магнус пристъпи към тях, като се взираше в лицата им. Видя Доли близо до центъра на залата. Не помръдваше. Откри Камила просната зад една дълга завеса в дъното — и тя като останалите беше обградена от няколко отблъскващи локви повърната кръв.

Очите ѝ бяха отворени.

— Искам да стана — каза тя. — Помогни ми, Магнус. Помогни ми да вървя. Трябва да изглеждам силна.

Гласът ѝ беше непоколебим, макар че нямаше сили да се изправи сама. Магнус се наведе и я вдигна на крака, после я прихвана и тя запристъпва покрай сгърчените членове на своя клан с цялото достойнство, което успя да събере. Излязоха от залата и Магнус отново запечата вратите.

— Горے — рече тя. — Искам да ида горе.

Той усещаше какво усилие ѝ коства всяка стъпка и на моменти почти я носеше.

— Помниш ли? — попита Камила. — Старият Олдъс отвори портала тук... помниш ли? Трябваше да те предупредя какво прави.

— Помня.

— Дори мунданите разбраха, че трябва да стоят далече от това място и да го оставят да гние. Не ми е приятно, че някои от децата ми живеят на такива порутени места, но те са тъмни. Безопасни.

Беше ѝ твърде трудно да говори и върви едновременно, затова замълча и се облегна на гърдите му. Стигнаха до горния етаж,

застанаха до парапета и погледнаха към порутеното фоайе.

— И на двамата ни не е минало, нали? — попита тя. — За мен никога не е имало друг — само ти. И за теб ли е същото?

— Камила...

— Знаем, че не можем да се върнем назад. Знаем. Само ми кажи, че никога не е имало друга като мен.

Всъщност беше имало много други. И макар че така и не срещна някоя като нея, бе изпитал повече любов — поне от своя страна. Все пак в този въпрос се съдържаха сто години съмнения и Магнус си помисли, че може би не само той се е измъчвал.

— Не — отвърна. — Нямах друга като теб.

Това сякаш ѝ даде сили.

— Не трябваше да става така — каза тя. — Имаше един клуб в центъра, където няколко мундани обичаха да бъдат хапани. Вземаха наркотици. Тези неща са много силни. Веднага те хващат. Дадох ми да пия от инфектираната кръв като подарък. Не знаех каква е — знам само как ми подежда. Нямах представа, че сме способни на подобно пристрастяване. Никой нямаше представа.

Магнус погледна към овъгления таван. Стари рани. Наистина, нищо никога не минава съвсем.

— Аз ще... аз ще се оправя — рече Камила. — Това няма да се повтори. Имаш думата ми.

— Не мен трябва да убедиш.

— Кажи на претора — отвърна тя. — Кажи на ловците на сенки, ако трябва. Това няма да се случи отново. По-скоро ще умра, отколкото да го позволя.

— Може би е най-добре да говориш с Линкълн.

— Тогава ще говоря с него.

Отново беше наметнала царствената мантия на раменете си. Въпреки всичко, тя още беше Камила Белкор.

— Сега си тръгвай — каза тя. — Това вече не те засяга.

Магнус се поколеба за миг. Нещо, някаква частица от него, искаше да остане, но се усети, че вече слиза по стъпалата.

— Магнус — извика Камила.

Той се обгърна.

— Благодаря ти, че ме излъга. Винаги си бил мил. Аз — никога. Затова не се получи, нали?

Той не отговори, обърна се и продължи по стълбите. Насреща му вървеше Рафаел Сантяго.

— Съжалявам — каза Рафаел.

— Къде беше?

— Когато видях какво става, исках да ги спра. Камила се опита да ме накара да пия от кръвта. Искаше всичките й приближени да участват в това. Тя беше болна. Виждах съм подобно нещо и преди и знам как свършва. Затова си тръгнах. Върнах се, когато мускалът с пръстта от гроба ми беше счупен.

— Не видях да влизаш в хотела — каза Магнус.

— Минах през един счупен прозорец в мазето. Реших, че ще е най-добре да се скрия за малко. Грижех се за болните. Беше много неприятно, но...

Вдигна глава и погледна над рамото на Магнус към Камила.

— Трябва да вървя. Имаме много работа. Тръгвай си, Магнус. Нямах място тук.

Рафаел винаги бе успявал да го разчете прекалено добре.

Магнус взе решението в таксито към дома си. Щом се прибра, започна приготовленията без колебание — събра необходимото. Трябваше да е много внимателен и да запише всичко.

После се обади на Катарина. Пийна малко вино, докато я чакаше.

Катарина беше вероятно най-добрият му и най-доверен приятел, ако изключим Рейгнър (а и техните отношения бяха на приливи и отливи). По време на двугодишното си пътуване Магнус се беше обаждал и писал единствено на нея и все пак още не я бе известил, че се е прибрал.

— Наистина ли? — каза тя, когато той отвори вратата. — Две години, връщаш се и не се обаждаш цели две седмици? А после: „Ела, имам нужда от теб“. Дори не ми каза, че си се прибрал, Магнус.

— Е, прибрах се — рече той и я дари с една от най-пленителните си усмивки, поне според него.

Тя му коства известни усилия, но се надяваше да е изглеждала искрена.

— Не ми пробутвай тази усмивка, не съм някоя от любовниците ти, Магнус. Аз съм ти приятел. От нас се очаква да си поръчаме пица, а не да се държим непристойно.

— Непристойно ли? Но аз...

— Стига. — Тя вирна показалец. — Сериозна съм. Замалко да не дойда, но звучеше толкова жално по телефона, че ми домиля.

Магнус се вгледа в пъстрата ѝ като дъга тениска и червения гащеризон. И двете не пасваха особено на синята ѝ кожа. От контраста чак го заболяха очите, но реши да не коментира облеклото ѝ. Червеният гащеризон сега много се носеше, само че повечето хора не бяха сини. Повечето хора не бяха дъга сами по себе си.

— Защо ме гледаш така? Сериозно, Магнус...

— Нека ти обясня. После ми викай колкото искаш.

И той ѝ обясни. А тя го изслуша. Катарина беше грижовна и добър слушател.

— Не ме бива особено в заклинанията за памет — каза тя и поклати глава. — Аз съм лечител. Те са по твоята специалност. Ами ако объркам нещо...

— Няма.

— Но може.

— Вярвам ти. Ела.

Той ѝ подаде сгънато листче, на което беше записал всяка своя среща с Камила в Ню Йорк. Всичките през целия двайсети век трябваше да бъдат изличени до една.

— Знаеш, че има причина да помним — каза меко Катарина.

— Да, но е по-лесно, когато животът ти има срок на годност.

— За нас може би е дори по-важно.

— Обичах я — каза той. — Не мога да понеса видяното.

— Магнус...

— Направи го ти или сам ще опитам.

Катарина въздъхна и кимна. Взира се известно време в листчето, после притисна леко длани към слепоочията на Магнус и рече:

— Късметлия си, че ме имаш, да знаеш.

— Знам.

Пет минути по-късно той с объркване установи, че Катарина седи до него на канапето.

— Катарина? Какво...

— Заспал си — рече тя. — Оставил си вратата отворена и влязох. Трябва да заключваш. Този град е пълен с откачалки. Може и да си магьосник, но това не означава, че няма да ти откраднат стереоуредбата.

— Обикновено заключвам — каза Магнус и разтърка очи. — Дори не съм усетил, че заспивам. Как разбра, че съм...

— Обади ми се и каза, че си се прибрал и искаш да идем за пица.

— Така ли? Колко е часът?

— Точно време за пица — отвърна тя.

— И съм ти се обадил?

— Аха. — Катарина стана от канапето и му подаде ръка да се изправи. — Върнал си се преди две седмици, а ми се обади едва тази нощ — така че си загазил. По телефона ми се стори разкаян, но не достатъчно. Ще трябва още да ми се подмазваш.

— Знам. Съжалявам. Аз бях...

Затърси думи. Какво беше правил през последните две седмици? Работи. Обажда се на клиенти. Танцува с красиви непознати. Имаше и още нещо, но не можеше да си спомни какво. Няма значение.

— Пица — повтори Катарина и го издърпа от канапето.

— Пица. Разбира се. Звучи добре.

— Хей — рече тя, докато той заключваше вратата. — Да си виждал Камила наскоро?

— Камила ли? Не съм я виждал поне от... осемдесет години? Някъде там? Защо питаш за нея?

— Просто така — отвърна Катарина. — Не знам как ми хрумна. Между другото, ти ще плащаш.

---

[1] Дейвид Берковиц е един от най-прочутите серийни убийци в САЩ. В периода 1976–1977 г. извършва осем престрелки, убива шестима души и ранява седем, като престъпленията му добиват широка публичност. Твърди, че изпълнява заповедите на демон, вселил се в кучето на съседа му Сам, откъдето идва и прякорът Сина на Сам. Понастоящем излежава доживотна присъда. — Б.р. ↑

[2] Du mort (фр.) — на мъртвите. — Б.р. ↑

КАКВО ДА ПОДАРИШ НА ЛОВЕЦ НА СЕНКИ, КОЙТО СИ ИМА ВСИЧКО И КОЙТО НЕ ТИ Е ОФИЦИАЛНО ГАДЖЕ

Магнус се събуди от ленивата златиста светлина на пладнето, която се процеждаше през прозореца, а котката спеше на главата му.

Председателя Мяу понякога изразяваше обичта си по този неблагоприятен начин. Магнус внимателно, но много решително откачи котарака от косата си и малките нокти нанесоха още повече щети. Председателят нададе протяжен, жален вой на котешко недоволство, после скочи върху възглавницата, явно напълно възстановен след мъчението, и слезе от леглото. Удари пода с меко тупване и възторжено се втурна към купата с храна.

Магнус се претърколи в леглото и легна направо на матрака. Прозорецът над него беше с витраж — златните и зелените ромбчета се носеха по чаршафите и топло полягаха на голата му кожа. Той вдигна глава от възглавницата, която беше прегърнал, и осъзна какво прави: търсеше във въздуха аромат на кафе.

Случи се няколко пъти през последните седмици — поемаше сънено към кухнята, следвайки плътния аромат на кафе, като по пътя вземаше халат от богатата си селекция, и там откриваше Алек. Беше купил кафемашината, защото Алек винаги изглеждаше леко стресиран от магически появяващите се чаши с кафе и чай, откънати от „Мъд Трък“. Машината беше ненужна грижа, но Магнус бе доволен, че я взе. Алек трябваше да разбере, че го е направил заради него и изостреното му чувство за морал. Като че ли той наистина не се притесняваше да я използва, за разлика от всичко останало. Правеше кафе, без да пита, и носеше на Магнус, докато работи. Но по отношение на всичко друго беше внимателен и се притесняваше да докосва вещите, все едно беше гост.

Той, разбира се, беше гост. Само Магнус изпитваше ирационалното желание Алек да се чувства у дома си тук, сякаш това

би означавало нещо, сякаш щеше да му даде права над него или да покаже, че Алек претендира за тях. Магнус предполагаше, че е така. Той много искаше Алек да е до него и да се чувства добре в дома му.

Не можеше да отвлече най-големия син на Лайтууд и да го задържи като украса в къщата си. Алек на два пъти заспива тук — на канапето, а не на леглото. Веднъж след цяла нощ дълги целувки и веднъж, когато се отби само за кафе, явно изтощен след прекаран в лов на демони ден, но почти веднага изпадна в несвяст. Магнус беше започнал да оставя вратата си отключена, защото никой не би ограбил висшия магьосник на Бруклин и за да може Алек да се отбива рано сутрин.

Всеки път, когато той дойдеше или сутрин, след прекарана с него нощ, Магнус се събуждаше от характерните звуци и аромат. Алек приготвяше кафе, макар да знаеше, че Магнус може да го достави с магия. И все пак се случи само няколко пъти, защото Алек бе прекарал тук едва няколко сутрини, така че не можеше да се каже, че Магнус бе свикнал с това.

Разбира се, днес Алек не беше тук, защото имаше рожден ден и щеше да е със семейството си, а Магнус не беше от приятелчетата, които са канени на семейни събирания. Всъщност като стана дума за семейни събирания, Лайтууд дори не знаеха, че Алек има гадже — особено магьосник — и Магнус нямаше представа дали някога ще разберат. Не искаше да го притиска за това. От предпазливото му поведение съдеше, че е твърде рано.

Днес нямаше причина да става от леглото, за да прекоси дневната към кухнята и да види как Алек прави кафе, надвесен над плота, облечен с грозен суитшърт и съсредоточен в простата задача. Алек се отнасяше много съвестно по отношение на кафето. И наистина носи ужасни суитшърти, помисли си Магнус и се изуми, когато тази мисъл донесе със себе си прилив на обич.

Не бяха виновни Лайтууд. По всичко личеше, че дават на Изабел, сестрата на Алек, и на Джейс Уейланд много пари за красиви дрехи. Магнус подозираше, че или майката на Алек му ги избира, или той си ги купува единствено от практически съображения — О, колко хубаво; слузта няма да личи много на сивото — и затова носи грозни функционални дрехи, без дори да забележи, че с времето са избелели и са се прокъсали.

Усети, че неволно се усмихва, докато ровеше за голямата синя чаша за кафе с бляскав надпис „ПО-ДОБЪР ОТ ГАНДАЛФ“. Беше омаян и официално отвратен от себе си.

Може и да беше омаян, но днес трябваше да мисли и за други неща, освен за Алек. Една мунданска фирма го беше наела да призове главоног демон. Тъй като плащаха щедро, а главоногите демони бяха от по-незначителните и едва ли можеха да навредят особено, Магнус се съгласи да не задава въпроси. Отпи от кафето и започна да обмисля подходящото за случая облекло. Не се занимаваше често с призоваване на демони, тъй като, технически погледнато, това бе абсолютно незаконно. Не че хранеше огромен респект към закона, но ако щеше да го нарушава, искаше поне да изглежда добре.

Звънецът прекъсна мислите му. Днес не беше оставил вратата отключена заради Алек и затова повдигна вежди при звука. Госпожица Конър идваше с двацет минути по-рано.

Той изобщо не харесваше хора, които подраяват за делови срещи. Това беше също толкова лошо като закъснението, тъй като вадеше всичко от релси, и дори по-зле — хората, които подраяваха, винаги се държаха отвратително високомерно по отношение на странната си представа за време. Все едно е по-праведно да ставаш рано, отколкото да си лягаш късно, въпреки че си свършил същото количество работа за същото време. Магнус смяташе, че това е една от най-големите несправедливости в живота.

Може би беше леко изнервен и от факта, че дори не успя да си допие кафето, а вече трябваше да се захваща за работа.

Той пусна в апартамента представителката на компанията — госпожица Конър. Тя се оказа жена в средата на трийсетте и външността ѝ идеално пасваше на ирландското ѝ име. Гъстата ѝ червена коса беше вдигната на кок, а кожата ѝ бе непокътната бяла, така че Магнус можеше да се обзаложи, че никога не хваща тен. Госпожица Конър носеше безличен, макар скъп на вид, син костюм и изглеждаше дълбоко смутена от неговото облекло.

Но Магнус се намираше в собствения си дом, а тя бе подранила, така че той бе напълно в правото си да е облечен само с долнище на черна копринена пижама, украсена с танцуващи тигри и фламинги. Установи, че се е смъкнала малко по хълбоците, и я вдигна, но неодобрителният поглед на госпожица Конър плъзна по голите му

гърди и се спря на гладката кафява кожа, там, където трябваше да се намира пъпът. Дяволски знак, според втория му баща, но той говореше така и за очите му. На Магнус отдавна вече не му пукаше за мнението на мунданите.

— Каролин Конър — рече жената, без да му подаде ръка. — Изпълнителен директор и вицепрезидент на маркетинговия отдел към „Сигблад Ентърпрайзис“.

— Магнус Бейн. Висш магьосник на Бруклин и шампион по скрабъл.

— Много ви препоръчаха. Разбрах, че сте изключително могъщ вълшебник.

— Магьосник... всъщност.

— Очаквах да сте...

Тя замълча като човек, застинал нерешително над кутия с различни шоколадчета, към които храни сериозни подозрения. Магнус се зачуди какво ще избере, как изглежда според нея един надежден магьосник — стар, брадат и побелял. Беше срещал всякакви хора в този бранш, но сега нямаше време за това.

Все пак трябваше да признае, че вероятно не се държи особено професионално.

— Сигурно сте очаквали — предположи той любезно — да съм с риза?

Госпожица Конър леко сви рамене.

— Всички твърдят, че се обличате ексцентрично, а съм сигурна, че и прическата ви е последен писък на модата, но честно казано, на мен ми изглежда така, сякаш на главата ви е спала котка.

Магнус ѝ предложи кафе и тя отказа. Прие единствено чаша вода, а той ставаше все по-мнителен.

Когато се появи от спалнята си с червеникавокафяв кожен панталон и лъскав суитшърт с качулка, който вървеше с ефирен пъстър шал, Каролин го изгледа хладно, което подсказваше, че не смята тези дрехи за голям напредък спрямо пижамата. Но Магнус вече беше приел факта, че няма да станат сърдечни приятели, затова не се трогна особено.

— Е, Каролин — рече той.

— Предпочитам „госпожице Конър“ — рече тя, настанена на самия ръб на златното му кадифено канапе.

Оглеждаше мебелите със същото неодобрение, с което беше гледала и голите му гърди, сякаш смяташе, че няколко интересни шампи и един лампион с камбанки са равностойни на римска оргия.

— Госпожице Конър — поправи се веднага Магнус.

Клиентът винаги има право и той щеше да спазва тази максима, докато не си свърши работата, а след това нямаше да приема други поръчки от тази компания.

Тя извади папка от куфарчето си — договор в тъмнозелена подвързия, и му я подаде да го прегледа. През последната седмица вече беше подписал два подобни договора, един гравирани върху дървесен дънер в дебрите на германските гори по новолуние и един със собствената си кръв. Чудаци бяха тези мундани.

Прегледа договора. Призоваване на нисш демон, мистериозна цел, баснословни суми. Подписа го с размах и ѝ го върна.

— Е — рече госпожица Конър, като събра ръце в скута си. — Сега бих искала да видя демона, ако обичате.

— Ще отнеме известно време да направя пентаграма и кръга за призоваване — отговори Магнус. — Защо не се настаните по-удобно?

Госпожица Конър изглеждаше сепната и недоволна.

— Но аз имам среща за обяд — заяви тя. — Няма ли начин да ускорите процедурата?

— Ами не. Това е черна магия, госпожице Конър. Не е като да си поръчаш пица.

Тя стисна устни и те станаха съвсем плоски, подобно на сгънат на две лист хартия.

— А не може ли да се върна след няколко часа?

Това потвърди убеждението на Магнус, че хората, които подраняват за срещи, нямат никакво уважение към времето на другите. Все пак и той не искаше тя да остане в къщата му по-дълго от необходимото.

— Вървете — отвърна, като се опитваше да звучи любезно и обаятелно. — Когато се върнете, ще заварите един демон с пипала, готов да правите с него каквото пожелаете.

— „Каза Бейн“ — измърмори той, когато тя излезе, ала не съвсем дискретно, така че не беше сигурен дали не го е чула. — Демони всякакви на вашите услуги.

Нямаше време да се ядосва. Чакаше го работа. Започна да подрежда черните свещи в кръг, а после начерта в него пентаграм с пръчка от самодивско дърво, прясно откъсната от фея. Минаха два часа, докато свърши всичко това, и пристъпи към заклинанието.

— *Iam tibi impero et praecipio, maligne spiritus!* Призовавам те със силата на камбана, книга и свещ. Призовавам те от Бездната, от най-тъмните ѝ дълбини. Призовавам те, Илияс, ти, който плуваш в среднощните морета от вечно давеци се души, Илияс, ти, който се спотайваш в сенките около Пандемониума, Илияс, ти, който се къпеш в сълзи и си играеш с костите на изгубени моряци.

Магнус провлачваше думите, почукваше с нокти по чашата си и оглеждаше нащърбената зелена пила за нокти. Гордееше се със занаята си, но това не беше любимата му част от него, не беше и любимият му клиент, както и подходящият ден.

Златистото дърво по пода задимя, а с дима се надигна и миризмата на сяра. Димът обаче се извиваше на вяли струйки и Магнус усети съпротива, докато извличаше демона, като рибар, който дърпа кордата и се опитва да извади от водата мятаща се риба.

Беше твърде рано следобед за подобно нещо. Магнус заговори по-високо и усети как мощта се надига в него, сякаш кръвта му пламваше и запращаше искри от центъра на самото му същество към пространството между световите.

— Призовавам те като унищожител на Марбас, призовавам те като демонско чадо, което може да пресуши моретата ти и да ги превърне в пустиня. Призовавам те със собствената си мощ и с мощта на кръвта ми, освен това знаеш кой е баща ми, Илияс. Не смей да се противиш.

Димът се издигаше все по-високо, превърна се във воал и за миг Магнус зърна отвъд него друг свят. После димът се сгъсти, закри гледката и Магнус зачака, докато той не започна да добива форма, която не беше съвсем човешка.

Беше призовавал всякакви отвратителни демони. Демонът амфисбена имаше крила и тяло на огромно пиле. Мунданските легенди твърдяха, че бил с глава и опашка на змия, но не беше вярно. Амфисбените бяха покрити с пипала, а едното от тях беше много дълго и завършваше с око и зъбата уста. Явно оттук идваше и объркването.

Демоните амфисбена бяха най-лошите, но главногите демони също не му бяха любими. Изглеждаха отблъскващо и оставяха слуз по целия под.

По форма Илияс беше по-скоро топчест. В главата напомняше малко на човек, имаше сближени в средата на лицето очи и триъгълен отвор, който служеше едновременно за уста и за нос. Нямаше ръце, а торсът му беше рязко пресечен в долната си част, която приличаше на калмар с тлъсти и къси пипала. От тях до главата демонът беше покрит със зеленикавочерна слуз, сякаш се бе надигнал от някакво гнусно тресавище, и излъчваше гнилоч от всяка пора.

— Кой призовава Илияс? — попита демонът.

Гласът му звучеше като човешки и беше ведър, но донякъде създаваше впечатлението, че идва изпод вода. Вероятно се дължеше на факта, че устата му беше пълна със слуз. Магнус видя езика му — като на човек, но зелен и с дебел връх — да се мярка между остриите, омазани с течност зъби.

— Аз. Но мисля, че вече ти изясних това, когато оказа съпротива при призоваването.

Магнус говореше бодро, ала синьо-белите пламъци на свещите отразяваха настроението му. Смалиха се и оформиха около Илияс клетка от светлина, която го накара да изскимти. Така или иначе, неговата слуз нямаше ефект върху техния огън.

— Стига де! — измърмори демонът. — Не ставай гаден! Тръгнах насам, но се забавих по лични дела.

Магнус извъртя очи.

— Какви ги вършеше, демоне?

Изражението на Илияс беше хитро, доколкото можеше да се прецени под слузта.

— Имах една задача. Ти как я караш, Магнус?

— Какво?

— Ами откакто ме призова за последно. Как я караш оттогава?

— Моля? — попита пак Магнус.

— Не ме ли помниш?

— Призовавал съм много демони — вяло отвърна Магнус.

Настъпи продължителна тишина. Магнус се взираше в дъното на чашата за кафе и отчаяно искаше тя да се напълни отново. Това го правеха и много мундани, само че той имаше преимущество над тези

нещастници, защото неговата чаша наистина бавно се напълни и гъстата черна течност стигна чак до ръба ѝ. Той отпи и погледна Илияс, който смутено се местеше от пипало на пипало.

— Е, неловка ситуация — рече демонът.

— Не го приемай лично — каза Магнус.

— Може би ще освежа паметта ти — предложи Илияс. — Призова ме, когато търсеше демон, който бе проклетел един ловец на сенки. Бил Херондейл?

— Уил Херондейл — поправи го Магнус.

Илияс щракна с пипала като с пръсти.

— Знаех си, че беше нещо такова.

— О... — на Магнус му просветна, — мисля, че си спомням. Извинявай. Но тогава веднага се усетих, че не ти си демонът, когото търся. На една от картинките изглеждаше много син, но очевидно не си син, така че само ти изгубих времето. Тогава прояви голямо разбиране.

— Няма проблем — махна Илияс с пипало. — Случват се такива неща. Освен това мога да изглеждам и син. Нали знаеш, при подходяща светлина.

— Да, светлината е много важна — съгласи се Магнус.

— Та какво стана с Бил Херондейл и проклятието на синия демон? — поинтересува се с неподправен интерес главноогият демон.

— Уил Херондейл — повтори Магнус. — Това е дълга история.

— Знаеш ли, понякога ние, демоните, се преструваме, че проклинаме хора, а всъщност не го правим — подметна разговорливо Илияс. — Нали разбираш, просто за кеф. Такива сме си.

— Можеше да го споменеш преди век-два — отбеляза ледено Магнус.

Илияс поклати глава и го дари със слузеста усмивка.

— Старата преструвка с проклятието. Класика е. Много е смешно. — Явно едва сега забеляза, че Магнус не изглежда впечатлен. — Е, сигурно не и от твоята гледна точка.

— Не беше смешно и за Бил Херондейл! — обяви Магнус. — О, я стига! И мен ме прихвана.

Телефонът избръмча в края на плота, където го беше оставил, и той се хвърли към него. С удоволствие установи, че е Катарина. Очакваше обаждането ѝ.

Видя, че демонът го гледа с любопитство, и попита:

— Извинявай. Може ли да се обадя?

Илияс махна с пипало.

— Разбира се, давай.

Магнус натисна бутона за приемане на разговора и тръгна към прозореца, по-далече от демона и серните изпарения.

— Здравсти, Катарина! Радвам се, че най-сетне се обаждаш.

Може би лекичко акцентира на „най-сетне“.

— Обаждам се само защото казваш, че е спешно — отвърна приятелката му Катарина, която беше първо медицинска сестра и после магьосник.

Според Магнус тя не беше излизала на среща поне от петнайсет години. Преди това имаше годеник, за когото смяташе да се омъжи, но все не намираше време и накрая той умря от старост, като все още се надяваше, че един ден тя ще определи дата.

— Спешно е — отвърна Магнус. — Нали знаеш, че аз... тъъ, прекарвам известно време с един от нефилимите от Нюйоркския институт.

— Онзи Лайтууд, нали? — попита Катарина.

— Александър Лайтууд — рече Магнус и леко се ужаси, когато долови как омекна гласът му при произнасянето на името.

— Не предполагам, че си намерил време и за това, при всичко, което се случва.

Така беше. В нощта, когато срещна Алек, Магнус възнамеряваше да вдигне купон, да се позабавлява, да се държи като изпълнен с радост от живота магьосник, докато все още може. Спомни си как навремето на всеки няколко години усещаше копнеж за любов и започваше да я търси у красиви непознати. Този път това не се беше случило и той прекара осемдесетте в странна мъгла от нещастие, в мисли за Камила, жената вампир, която бе обичал преди повече от век. След нея не беше обичал друг, не и с истинска отдаденост, ако не се брой Ета през петдесетте. Ета обаче беше мъртва от години, а преди това го напусна. Разбира се, след нея имаше и други връзки, любовници, които го бяха разочаровали или които той бе разочаровал и чиито лица почти не можеше да си спомни — като ярки петна, просветнали и изчезнали, преди да ги достигне.

Не беше спрял да копнее за любов. Просто някак си спря да я търси.

Чудеше се дали може да се изтощиш, без да разбереш, дали се случва надеждата да не изгасне изведнъж, а малко по малко, ден след ден, и да изчезне, преди да си се усетил.

И тогава на партито се появи Клеъри Фрей. Момичето, чиято майка беше скрила истината, че Клеъри е наследница на ловци на сенки. Водеха я при него през цялото ѝ детство, за да омагьосва паметта ѝ и да замъглява зрението ѝ, и той го правеше. Не беше много мило да причинява това на едно малко момиче, но майката на Клеъри толкова се страхуваше за нея, че сърце не му даваше да ѝ откаже. Все пак не успя да се въздържи да не прояви личен интерес. За него беше съвсем ново преживяване да вижда как едно дете расте година след година, както и да усеща тежестта на спомените му в ръцете си. Започна да се чувства донякъде отговорен, искаше да знае какво става с нея и беше загрижен.

Магнус се беше привързал към Клеъри, малката червенокоска, която се превърна в малко по-голяма малка червенокоска, но не беше и предполагал, че така силно ще се заинтересува от нейните приятели. Не и от безличния мундан; не и от златоокия Джейс Уейланд, който твърде много му напомняше за минало, което искаше да забрави; и определено не и от брата и сестрата Лайтууд, чиито родители имаше сериозни причини да недолюбва.

Затова беше много странно, че Алек постоянно привличаше погледа му. Той все се влачеше на опашката на малката им компания, без да прави никакви опити да изпъкне. Отличаваше се единствено с рядката комбинация от черна коса и сини очи, която беше любимата на Магнус. Може би именно заради нея изобщо го забеляза първия път. Беше смущаващо да види тази характерна за Уил и сестра му комбинация толкова далече, след толкова години и у някого със съвсем различно фамилно име...

После Алек се засмя на една негова шега и усмивката озари сериозното му лице, накара сините очи да засияят, а дъха на Магнус — да секне. Когато погледът му вече беше прикован в момчето, той долови искрица интерес и в неговите очи — смесица от вина, объркване и удоволствие от полученото внимание. Ловците на сенки бяха много старомодни в това отношение, иначе казано, бяха

тесногръди и ограничени, каквито си бяха по принцип. Разбира се, Магнус и преди беше получавал намеци от мъже ловци на сенки, но винаги скришом, сякаш му правеха някаква огромна услуга, а допирът му, макар и желан, можеше да ги опетни. (Той винаги ги отхвърляше.) Затова сега се изненада, че вижда подобни чувства, изписани открито и невинно на лицето на едно красиво момче.

Когато смигна на Алек и му каза да се обади, това беше просто импулс, някаква прищявка. Определено не очакваше след няколко дни ловецът на сенки да се озове на прага му и да поиска среща. Не очакваше и срещата да протече така зрелищно нелепо, нито пък толкова много да харесва Алек след това.

— Алек ме хвана неподготвен — сподели той на Катарина.

Твърде меко казано и толкова вярно, че той се почувства така, сякаш беше издал прекалено много.

— Е, на мен ми се струва откачена идея, но при теб те обикновено сработват — каза Катерина. — Какъв е проблемът?

Това беше въпросът. Магнус искаше да говори съвсем непринудено. Това не бе нещо, за което трябва да се притесняваш чак толкова, и той просто търсеше съвет, без да издава на никого, дори на Катарина, колко е важно за него.

— Радвам се, че попита. Работата е там, че днес Алек има рожден ден. Става на осемнайсет. Искам да му изпратя подарък, защото на рождени дни е традиция да се поднасят подаръци и така показваш колко обичаш рожденика. Но — и тук искам да вметна, че се надявах да се обадиш по-рано — нямам никаква представа какво да му подаря и ще съм благодарен за съвет. Защото той като че ли не се интересува от материални неща, като дрехи например, което аз не разбирам, но пък намирам за странно очарователно. Направо няма какво да му купиш. Виждал съм го да носи единствено оръжия, а едно нунчаку не е романтичен подарък. Освен това мислиш ли, че като му направя подарък, ще изглеждам твърде нетърпелив и напорист? Виждаме се от съвсем скоро и родителите му дори не знаят, че той си пада по момчета, да не говорим за магьосници дегенерати, затова трябва да подхожда деликатно. Може би ще е грешка изобщо да му подарявам нещо. Възможно е да ме помисли за твърде настойчив. А както знаеш, Катарина, аз не съм настойчив. Аз съм съвсем лежерен. Аз съм изключително изтънчен. Не искам да възприеме жеста

погрешно и да реши, че подаръкът означава нещо повече. Може би трябва да е само символичен. Какво мислиш?

Магнус си пое дълбоко дъх. Май не му се получи толкова небрежно, спокойно, разбираемо и изискано, колкото се надяваше.

— Магнус — отвърна Катарина. — Имам животи за спасяване.

И му затвори.

Магнус смаяно се втренчи в телефона. Не очакваше, че Катарина ще постъпи така с него. Та това бе безпричинна жестокост. Не звучеше чак толкова зле.

— Този Алек любовник ли ти е? — поинтересува се главоногият демон Илияс.

Магнус се втренчи в него. Не беше подготвен да чуе думата „любовник“, изречена толкова слюзесто. Вероятно никога нямаше да е подготвен за подобно нещо.

— Трябва да му направиш една касета с компилацияка — рече Илияс. — Хлапетата много ги харесват. Смятат ги за „готини“.

— Да не би за последно да си призоваван през осемдесетте? — попита Магнус.

— Може и тогава да е било — отвърна отбранително Илияс.

— Нещата се промениха.

— Хората още ли слушат „Флийтууд Мак“? — попита демонът. В гласа му се усещаше жаловита нотка. — Аз много ги обичам.

Магнус спря да му обръща внимание, а той си затананика слюзеста версия на една тяхна песен. Магнус разсъждаваше над мрачната си орис. Трябваше да я приеме. Нямаше друг начин. Нямаше към кого друго да се обърне.

Налагаше се да се обади на Рейгнър Фел и да поиска от него съвет за любовния си живот.

Напоследък Рейгнър прекарваше много време в Идрис, стъкления град на ловците на сенки, където телефоните, телевизията и интернет не работеха. Магнус си представяше как след дълъг и изтощителен ден, прекаран в лов на демони, избраниците на Ангела там разпускат с порнографски гравюри. Рейгнър си беше инсталирал с магия един телефон, но надали се навърташе около него по цял ден.

Затова Магнус изпита огромна благодарност, когато чу сигнал и му отговори самият магьосник.

— Рейгнър, слава богу!

— Какво има? — попита Рейгнър. — Вальнтайн ли? Аз съм в Лондон, а Теса е по Амазонка и няма как да се свържеш с нея. Добре. Чакай, ще се справим с това. Обади се на Катарина, а аз ще съм при теб след...

— О, не, няма нужда, но ти благодаря за готовността мигновено да ми се притечеш на помощ, мой сладък смарагдов принце.

Настъпи пауза. След това Рейгнър каза малко по-наежено и доста по-нацупено:

— Тогава защо ме безпокоиш?

— Ами трябва ми съвет — отговори Магнус. — Затова се обръщам към теб, като към един от най-старите ми и най-скъпи приятели, като към другар магьосник и довереник, като към бившия висш магьосник на Лондон, на когото винаги съм се уповавал.

— Изнервям се, когато ме ласкаеш — рече Рейгнър. — Защото това означава, че ще поискаш нещо. Без съмнение ще е ужасяващо. Няма пак да ставам пират, Магнус. Не ми пука колко ще ми платиш.

— Не възнамерявам да предлагам нищо такова. Въпросът ми е от малко по-... личен характер. Не затваряй. Катарина вече прояви особена коравосърдечност.

Настъпи дълга тишина. Магнус се заигра с дръжката на прозореца, като се взираше в редицата складове, превърнати в апартаменти. Дантелените перденца на отворения прозорец отсреща потрепваха на летния бриз, а Магнус се опитваше да не забелязва отражението на демона в собствения си прозорец.

— Чакай — рече Рейгнър и започна да се кикоти. — Да не е за нефилимското ти гадже?

— Отношенията ни още не са съвсем уточнени — отвърна Магнус с достойнство. После стисна слушалката и изсъска: — И откъде знаеш такива подробности за личните ми отношения с Александър?

— Оооо, Александър — пропя Рейгнър. — Знам всичко. Рафаел се обади и ми каза.

— Рафаел Сантяго. — Магнус не хранеше топли чувства към настоящия водач на вампирския клан в Ню Йорк. — Този черен

неблагодарник. Един ден ще бъде наказан за предателството си.

— Рафаел ми се обажда всеки месец — заяви Рейгнър. — Той знае, че е задължително да поддържа добри отношения и редовна комуникация с различните долноземски фракции. И мога да добавя, че никога не забравя важните дати в живота ми.

— Забравих рождения ти ден само веднъж, и то преди шейсет години! — възкликна Магнус. — Крайно време е да ми простиш.

— Държа да отбележа, че беше преди петдесет и осем години. И Рафаел разбира, че трябва да сформираме обединен фронт срещу нефилимите, а не например да се размотаваме с непълнолетните им отрочета — продължи Рейгнър.

— Алек е на осемнайсет!

— Както и да е. Рафаел никога не би излизал с ловец на сенки.

— Разбира се, защо ще го прави, когато си има теееееееб? — попита Магнус. — „О, Рафаел е професионалист“, „О, Рафаел изтъкна най-важните въпроси на срещата, на която забрави да дойдеш“, „О, с Рафаел планираме сватба през юни“. Освен това Рафаел никога не би излизал с ловец на сенки, защото един от принципите на Рафаел е никога да не се забавлява.

— Руните за издръжливост не са най-важното нещо в този живот — отвърна Рейгнър.

— И това го казва онзи, който си прахосва живота — отвърна Магнус. — Както и да е, не става дума за... Алек е...

— Ако ще ми споделяш сладникавите си чувства към един нефилим, ще позеленея двойно повече и ще повърна — каза Рейгнър. — Предупреждавам те.

Двойното позеленяване звучеше интересно, но Магнус нямаше време за губене.

— Добре. Просто ми дай един практически съвет. Да му купя ли подарък за рождения ден и ако да — какъв да бъде?

— Току-що си спомних, че имам много важна работа — каза Рейгнър.

— Не, чакай. Не ми го причинявай. Аз ти вярвах!

— Съжалявам, Магнус, но прекали.

— Може би един кашмирен пуловер? Какво ще кажеш за пуловер?

— Опа, тунел — каза Рейгнър и последва свободен сигнал.

Магнус не знаеше защо неговите безсмъртни приятели са толкова безсърдечни и ужасни. Вероятно важната работа на Рейгнър бе да се събере с Рафаел и да съставят черен списък. Направо си ги представяше — седнали един до друг да дращят доноси за глупавата му прическа.

От това мрачно видение го откъсна едно реално мрачно създание, което понастоящем се намираше в дома му. Илияс произвеждаше все повече слуз, която вече запълваше пентаграма и в която главногоят демон се въргаляше.

— Мисля, че трябва да му купиш ароматна свещ — предложи Илияс. Гласът му бе станал още по-лепкав. Размаха ентусиазирано пипала, за да илюстрира думите си. — Има най-различни аромати, на боровинка или портокалов цвят. Това ще му дари покой и ще си мисли за теб, когато заспива. Всички обичат ароматни свещи.

— Млъкни, трябва да помисля — рече Магнус.

Хвърли се на канапето. Да, трябваше да предположи, че Рафаел, този гнусен предател и пълен лицемер, ще докладва всичко на Рейгнър.

Спомни си нощта, когато заведе Алек в „При Таки“. Обикновено ходеха в мундански заведения, защото свърталищата на долноземците гъмжаха от феи, върколаци, магьосници и вампири, които можеха да разкажат всичко на родителите му и Алек се изнервяше от това. Според Магнус той не разбираше, че долноземците предпочитат да не се забъркват в делата на нефилимите.

В кафенето беше оживено, а център на вниманието бяха една фея и върколак, потънали в териториален спор. Никой не забеляза Алек и Магнус, освен Кели, малката руса сервитьорка, която им се усмихна, щом влязоха, и после беше много любезна.

— Познаваш ли я? — попита Магнус.

— Горедолу — отвърна Алек. — Тя е отчасти воден дух. Харесва Джейс.

Не беше единствената, която харесваше Джейс. Магнус не разбираше какво толкова намират в него — ако не се брояха ангелското лице и плочките на корема.

Тъкмо разказваше на Алек история за един нощен клуб на русалки и Алек започна да се смее, когато в заведението влезе Рафаел

Сантяго с най-приближените си вампири — Лили и Елиът. Рафаел ги забеляза и веждите му се извиха така, че стигнаха чак до косата.

— Не, не и не — възкликна той и наистина отстъпи няколко крачки към вратата. — Обръщайте, всички. Не искам да виждам това. Отказвам да го виждам.

— Нефилим — рече лошото момиче Лили и потропа по масата им с блестящите си сини нокти. — Леле, леле.

— Здравсти? — каза Алек.

— Чакай малко — продължи Рафаел. — Ти не си ли Александър Лайтууд?

Алек за миг се паникьоса и отвърна колебливо, сякаш не беше съвсем сигурен:

— Да?

Магнус реши, че вероятно обмисля да си смени името на Хорас Уиплипуул и да избяга от страната.

— Не си ли на дванайсет? — поинтересува се Рафаел. — Добре си спомням, че беше на дванайсет.

— Да, преди известно време — отговори Алек.

Сега изглеждаше още по-стреснат. Магнус предположи, че вероятно е разстройващо момче на петнайсет да те обвинява, че си бил на дванайсет.

Друг път може би щеше да види ситуацията откъм смешната страна, но сега забеляза, че раменете на Алек се напрягат.

Познаваше го достатъчно добре, разбираше какво чувства и знаеше, че в него се борят противоречиви импулси. Той беше съвестен, от хората, които вярват, че другите са много по-важни от него и вече е разочаровал всички. Той беше и искрен, от онези, на които естествено им се удава да изразяват чувствата и желанията си. Добродетелите на Алекс го бяха хванали в капан: двете прекрасни качества болезнено се сблъскваха и той усещаше, че не може да бъде искрен, без да разочарова онези, които обича. А това за него беше неразрешим проблем. Сякаш светът бе устроен така, че да го прави нещастен.

— Оставете го на мира — каза Магнус и посегна към ръката му през масата.

За миг пръстите на Алек се отпуснаха под неговите и започнаха да се свиват около тях, за да отвърне на докосването, но щом погледна вампирите, бързо отдръпна ръка.

През годините Магнус беше срещал много мъже и жени, които се страхуваха от същността си и от желанията си. Беше обичал някои от тях и му беше мъчно за всички. Обичаше моментите в мунданския свят, когато хората спираха да се страхуват толкова много. Обичаше настоящето, защото вече можеше да хване ръката на Алек на обществено място.

Разбира се, Магнус не започна да храни по-топли чувства към ловците на сенки, когато видя как един от техните докоснати от Ангела воители се страхува от подобно нещо. Ако трябваше да вярват, че са много по-добри от останалите, можеха поне да се погрижат собствените им деца да се чувстват добре такива, каквито са.

Елиът се наведе към Алек и разтърси главата си и плитките зашибаха лицето му.

— Какво ще кажат родителите ти? — попита той с подигравателна сериозност.

На вампирите им стана много смешно. Но не и на Алек.

— Елиът — обади се Магнус. — Отегчителен си. И не искам да чувам, че си разпространявал отегчителните си истории тук. Разбра ли ме?

Играеше си с лъжицата, сините искри пробягваха по пръстите му към нея и обратно. Погледът на Елиът изразяваше съмнение, че Магнус може да го убие с една лъжица, но очите на Магнус приканваха да го предизвика.

Рафаел изгуби търпение, което при него и без това беше оскъдно като вода в пустиня.

— Dios — сопна се той и другите вампири потръпнаха. — Гнусните ви срещи и сбърканите ви житейски избори не ме касаят и определено не се интересувам от любовните афери на един нефилим. Говоря сериозно. Не искам да знам нищо за това. И ето, нищо не знам. Нищо не се е случвало. Нищо не съм видял. Да вървим.

А сега се оказваше, че веднага е докладвал на Рейгнър. Такива са вампирите: винаги да те ухапят по вената, и в буквален, и в преносен смисъл. Бъркаха се в личния му живот така нагло, както се натрапваха на партитата му и на последното дори изцапаха с кръв стереоуредбата му и превърнаха един идиот, приятел на Клеър, в плъх, което говореше за много лоши маниери. Магнус никога вече нямаше да

покани вампири на купон. Щеше да кани само върколаци и феи, нищо, че с голяма мъка чистеше дивана от козина и магически прах.

С Алек се умълчаха, след като вампирите си тръгнаха, но тогава се случи нещо друго. Схватката между феята и върколака излезе от контрол. Лицето на върколака се промени и той заръмжа, а феята обърна една маса с трясък.

Магнус леко се сепна от шума и Алек мигновено реагира. Скочи от мястото си, като в едната си ръка стискаше кама, а с другата посегна към оръжието на колана си. Задвижи се по-бързо от всеки друг в бара — върколак, вампир или фея.

Застана пред Магнус, без дори да се замисли, за да го защити с тялото си от заплахата. Магнус го беше виждал в действие заедно с други ловци на сенки, със сестра му и неговия парабатай, който му беше по-близък и от брат. Пазеха си гърбовете, грижеха се един за друг и винаги се държаха така, сякаш животът на другия им е по-скъп от техния собствен.

Магнус беше висшият магьосник на Бруклин и от векове бе неимоверно по-силен не само от мунданите, но и от повечето долноземци. Със сигурност не се нуждаеше от закрила и никой никога не бе и помислял да го защитава, определено не и ловец на сенки. Ако си долноземец, от тях можеш да очакваш най-много да не те закачат. Всъщност, доколкото си спомняше, никой не се беше опитвал да го защитава още от ранната му младост. А и той не го очакваше от никого, не и след като в детството си се остави на студената милост на Мълчаливите братя. Но това се случи много отдавна, в една много далечна страна, и той не искаше отново да бъде толкова слаб. Все пак, когато видя как Алек скача да го защити, почувства пробождаване в гърдите, което беше едновременно сладко и болезнено.

Всички клиенти на кафене „При Таки“ страхливо отстъпиха от Алек и внезапно разразилата се ангелска сила. В момента никой не се съмняваше, че може да ги избие до крак.

Феята и върколакът се примъкнаха в противоположните ъгли на помещението и после бързо затърсиха път към изхода, а Алек пак се настани срещу Магнус и му се усмихна засрамено.

Усмивката беше странна, стряскаща и ужасно мила, като самия него.

След това Магнус го изведе навън, бутна го към стената на кафенето под просветващия, обърнат на обратно надпис и го целуна. Сините очи на Алек, доскоро горели с ангелска ярост, внезапно омекнаха и потъмняха от страст. Магнус усети как силното му стройно тяло се напруга под неговото и нежни ръце се плъзнаха по гърба му. Алек отвърна на целувката със смайващ ентузиазъм и Магнус си помисли: Да, той е, той е, след толкова търсене, най-сетне го намерих.

— Това какво беше? — попита много по-късно Алек със сияещи очи.

Той беше млад. Магнус никога не бе остарявал и не знаеше какво е отношението към старците, но и отдавна не беше истински млад. Когато си безсмъртен, нямаш такива грижи. Всички смъртни, които бе обичал, изглеждаха едновременно по-млади и по-стари от него. Но той ясно съзнаваше, че това е първата връзка на Алек. И първата му целувка. Затова искаше да е добър с него и да не го обременява с чувства, на които може и да не отвърне.

— Нищо — излъга Магнус.

Когато си спомни за онази нощ в „При Таки“, той най-сетне разбра какъв ще е идеалният подарък за Алек. Освен това осъзна, че няма никаква представа как да му го даде.

И точно когато най-сетне извади късмет за първи път в този ужасен, изпълнен със слуз и жестоки приятели ден, звънецът забръмча.

Магнус прекоси стаята с три широки крачки и изрева по интеркома:

— Кой смее да безпокои висшия магьосник по време на работа?

Настъпи тишина.

— Сериозно, ако сте Свидетели на Йехова...

— О, не — рече момичешки глас, ведър, уверен и с леко странен идриски акцент. — Изабел Лайтууд е. Може ли да се кача?

— Да, може — отвърна Магнус и натисна бутона, за да й отвори.

Изабел Лайтууд тръгна право към кафемашината и си приготви чаша кафе, без да пита. Тя беше от момичетата, които вземат каквото поискат и предполагат, че ще си доволен, задето си им доставил това удоволствие. Упорито не обръщаше внимание на Илияс — беше му хвърлила един поглед на влизане и явно реши, че ще е нелюбезно и

дори отегчително да задава въпроси за присъствието на един главоног демон.

Приличаше на Алек — с високи скули, порцелановобяла кожа и черна коса, макар че нейната беше дълга и добре фризирана. Очите ѝ обаче бяха други — стъклени и черни, като лакиран ебонит — едновременно красиви и неразрушими. Изглеждаше студена като майка си и податлива на поквара, подобно на мнозина от предците си. Магнус знаеше много за Лайтууд и не беше особено впечатлен от повечето от тях. Само от един.

Изабел седна на плота и протегна дългите си крака. Носеше тесни джинси, ботуши с остри токове и тъмночервен копринен потник, който пасваше на рубинената огърлица на шията ѝ. Огърлица, която Магнус беше купил с парите от лондонската си къща преди повече от сто години. Харесваше му, че я носи. Сякаш я виждаше преди век около врата на племенницата на Уил — нахалната, смееща се и пушеща пури Анна Лайтууд, една от малкото Лайтууд, които харесваше. Това го очароваше и го караше да мисли, че през цялото това време е имал някакво значение за тези хора. Зачуди се колко ли ужасени ще бъдат Лайтууд, ако разберат, че навремето огърлицата е била подарък от един развратен магьосник за неговата вампирска любима.

Вероятно не толкова ужасени, колкото когато научат, че той излиза със сина им.

Срещна дръзкия тъмен поглед на Изабел и си помисли, че точно тя може и да не се ужаси от произхода на огърлицата.

Вероятно дори щеше да го сметне за готино. Е, сигурно някой ден щеше да ѝ разкаже.

— Днес е рожденият ден на Алек — обяви Изабел.

— Наясно съм — отвърна Магнус.

Не каза нищо повече. Не знаеше какво е споделил Алек с нея, но бе наясно колко я обича, как я закриля и не иска да я разочарова, както не искаше да разочарова и останалите от семейството си. Именно по тази причина толкова се страхуваше. Магнус нехаеше за всичко това, когато му смигна на онази първа среща, когато Алек бе само едно невероятно красиво момче, погледнало го със срамежлив интерес. Но нещата се усложниха, защото вече знаеше как Алек може да бъде ранен и колко той самият ще страда тогава.

— Знам, че вие... се виждате — рече Изабел, като внимателно подбираше думите си, но все още го гледаше право в очите. — Не ми пука. Искам да кажа, че за мен няма значение. Изобщо.

Изрече го рязко, макар че нямаше нужда да проявява дързост пред него. Но разбра, че тя сигурно беше упражнявала тези дръзки думи, защото вероятно някой ден щеше да се наложи да ги каже на родителите си, за да подкрепи брат си.

Тя щеше да го подкрепи. Значи, го обичаше.

— Радвам се — отвърна Магнус.

Знаеше, че Изабел Лайтууд е красива, че изглежда силна и забавна — че няма против да пийне или да се забавлява. Не знаеше обаче, че в нея има толкова любов и преданост.

Не го биваше в разчитането на сърцата на ловци на сенки и в проникването през гладката им арогантна ангелска фасада. Вероятно именно затова Алек го изненада толкова, обърка го дотам, че потъна в чувства, които не беше планирал. Алек изобщо нямаше фасада.

Изабел кимна, сякаш разбираше какво й казва.

— Мислех си... стори ми се важно да кажа това на някого на рождения му ден — рече тя. — Не мога да го кажа на никой друг, макар да си въобразявах, че мога. Нито родителите ми, нито Клейвът ще ме изслушат. — Тя сбърчваше устни, когато говореше за тях. Магнус все повече я харесваше. — Той също не може да каже на никого. И ти няма да кажеш, нали?

— Не е моя тайна, че да я издавам — отвърна Магнус.

Може и да не му харесваше да се крият, но не би разкрил чужда тайна. Не и ако така рискуваше да нарани Алек.

— Ти наистина го харесваш, нали? — попита Изабел. — Брат ми?

— О, имаш предвид Алек? — отвърна Магнус. — Аз пък си помислих, че говориш за котката ми.

Тя се засмя и весело ритна вратата на едно от шкафчетата с остроето си токче.

— Стига де.

— За момчета ли ще си говорим? — поинтересува се Магнус. — Не съм разбрал, а и честно казано, не съм подготвен. Може ли да дойдеш друг път, когато съм по пижама? Първо ще си направим маски

за лице и ще си сплетем косите и чак тогава ще ти кажа, че според мен брат ти е абсолютно невероятен.

Тя изглеждаше доволна, макар и леко смутена.

— Другите харесват Джейс. Или мен — добави игриво.

И Алек му беше споменал това. Изглеждаше смаян, че Магнус иска да се вижда с него, а не с Джейс.

Магнус не възнамеряваше да обяснява защо предпочита Алек. Сърцето си имаше свои основания и те рядко бяха разумни. Със същия успех можеше да попита защо Клеъри не беше създала един забавен любовен триъгълник с него и Алек, тъй като — според пристрастната му оценка — Алек беше изключително красив и много се смущаваше от нея, а момичетата си падаха по това. Просто харесваме някого, защото го харесваме.

И все пак Магнус си имаше много причини. Нефилимите бяха предпазливи, нефилимите бяха арогантни, нефилимите трябваше да бъдат избягвани. Дори ловците на сенки, които навремето харесваше — всички до един бяха като сладолед от проблеми с черешка от мрачни тайни отгоре.

Алек не приличаше на нито един ловец на сенки, когото беше срещал досега.

— Може ли да видя камшика ти? — попита той.

Изабел примигна, но трябва да ѝ се признае, че не се възпротиви. Откачи сребристомлатния камшик от електрик и за миг го уви около ръцете си като дете, което си играе с прежда.

Магнус внимателно го взе от нея, положи го на дланите си като змия и го отнесе до вратата на дрешника. Отвори я и извади специална отвара, за която беше платил невероятна сума и пазеше за специални случаи. Ловците на сенки имаха защитни руни. Магьосниците пък имаха магия. Магнус винаги беше харесвал своята магия повече. Руните бяха само за нефилимите, а той можеше да дава магията на всеки. Изля от отварата — магически прах и кръв, пролята при древен ритуал, хематит, кукуряк и разни други неща — върху камшика.

И в най-страшния миг това оръжие няма да те предаде; и в най-тъмния час това оръжие ще повали врага ти.

Когато приключи, отнесе камшика на Изабел.

— Какво заклинание му приложи? — попита тя.

— Направих го малко по-готин — усмихна се Магнус.

Тя го изгледа с присвити очи.

— И защо?

— Защо дойде да ми кажеш, че знаеш за мен и Алек? — попита Магнус. — Това е неговият рожден ден. И хората, които го обичат, искат да му дадат онова, което той иска най-много. В твоя случай — приемане. А аз знам, че за него най-важното нещо на този свят е твоята безопасност.

Изабел кимна и срещна погледа му. Магнус беше казал твърде много и се притесни, че тя ще види дори нещо повече.

Изабел скочи от плота, отиде до малката алабастрова масичка за кафе и надраска нещо в бележника му.

— Това е номерът ми.

— Може ли да попитам защо ми го даваш?

— Е, Магнус, знам, че си на стотици години и тъй нататък, но се надявам, че си в крак с модерните технологии. — Тя извади телефона си и го размаха, за да илюстрира думите си. — За да можеш да ми се обадиш или да ми изпратиш съобщение. Ако някога ти потрябва помощ от ловец на сенки.

— На мен да ми потрябва помощ от ловец на сенки? — попита удивено Магнус. — През тези стотици години — както сама отбеляза — винаги се е случвало точно обратното. Предполагам, че ще искаш моя номер в замяна, и се обзалагам, като разполагам единствено с беглата си представа за твоите приятели, че ще се забъркаш в неприятности и ще се нуждаеш от експертната ми магическа помощ.

— Да, може би — рече тя с дръзка усмивка. — Всички знаят, че си падам по неприятностите. Но не ти дадох номера ми, защото искам магическа помощ, и наистина съзнавам, че висшият магьосник на Бруклин не се нуждае от помощта на някакви си нефилими. По-скоро си мислех, че ако ще ставаш част от живота на брат ми, няма да е зле да поддържаме връзка. Реших, че би искал да имаш номера ми, за да ми се обадиш относно Алек. Или ако аз искам да се свържа с теб.

Магнус разбра какво се опитва да му каже. Неговият номер лесно можеше да се намери — в Института го имаха — но като му даваше своя, Изабел му осигуряваше възможност да се осведомява за Алек по всяко време. Нефилимите водеха опасен живот, преследваха демони и долноземци нарушители и техните белязани с руни гъвкави ангелски тела бяха последната защита на мунданите.

Алек можеше да умре във всяка от предстоящите битки и Изабел щеше да е единственият ловец на сенки, който знае със сигурност, че между тях двамата има нещо. Единствено тя щеше да го извести за смъртта му, а Магнус щеше да иска да бъде известен.

— Добре — рече той бавно. — Благодаря ти, Изабел.

Тя му смигна.

— Няма защо да ми благодариш. Не след дълго ще те подлудя.

— Очаквам го с нетърпение — рече той, докато тя тропаше с високите си смъртоносни токчета.

Магнус се възхищаваше на онези, които съчетаваха красотата с ползата.

— Между другото, демонът е омазал със слуз целия ти под — отбеляза Изабел, като надникна за последно от входната врата.

— Здравсти — обади се Илияс и помахаша с пипало.

Тя го изгледа презрително и после вдигна вежда към Магнус.

— Просто реших да ти обърна внимание — рече и затвори вратата.

— Не разбирам смисъла на подаръка ти — каза Илияс. — Та той дори няма да разбере за него? Трябваше просто да идеш с букет цветя. Червените розззззи са много романтични. Или пък с лалета, ако смяташ, че розите ще означават, че го искаш само за ссссекс.

Магнус се изтегна на златното си канапе и се втренчи в тавана. Слънцето вече се спускаше по небето — златна мазка, нанесена от небрежната ръка на нийоркския хоризонт. През целия ден демонът беше ставал все по-пихтиест, докато не заприлича на потрепваща купчина слуз. Вероятно Каролин Конър никога нямаше да се върне и Илияс щеше да заживее с него. Магнус винаги бе смятал, че Рафаел Сантяго е най-ужасният съквартирант. Може би грешеше.

Изпита изненадващо силен копнеж Алек да беше тук.

Спомни си един град в Перу, чието име, Кечуа, означаваше „тихо място“. Спомни си дори по-живо как се напи до умопомрачение и колко страда тогава заради разбитото си сърце, спомни си и съзливите мисли, които го посещаваха през годините като нежелан гост: че на този свят няма и никога няма да има спокойно място за него.

Само че си спомни и друго — как с Алек лежат напълно облечени и се наслаждават на мързеливия следобед, Алек се смее,

отмята глава и следите, които Магнус е оставил по шията му, се виждат съвсем ясно.

За него времето се движеше на пориви, разтваряше се като мъгла или пък се влачеше като вериги, но когато Алек беше тук, времето сякаш влизаше в неговия лек ритъм, както се синхронизират две сърца. Магнус се чувстваше закотвен от Алек и цялото му същество тръпнеше и се бунтуваше, когато него го нямаше, защото вече знаеше колко са различни нещата, когато Алек беше тук, как неспокойният свят притихва само при звука на гласа му.

Именно това противоречие у Алек го накара да се влюби толкова изненадващо — Алек изглеждаше зрял за годините си, сериозен и отговорен и все пак се взираше в света с нежна почуда, която правеше всичко ново и необичайно. Алек беше боец, който му носеше покой.

Магнус призна това пред себе си, докато лежеше на канапето. Знаеше защо се държа така безумно и вбеси приятелите си заради подаръка за рождения му ден. Знаеше защо в един обичаен и неприятен работен ден всичките му мисли бяха осеяни с Алек и със силния копнеж по него. Това беше любов, нова, ярка и ужасяваща.

Бяха разбивали сърцето му стотици пъти, но ето че сега мисълта, че Александър Лайтууд може да разбие сърцето му, го плашеше. Не знаеше как това момче с рошава черна коса, угрижени сини очи, здрави ръце и рядко сладка усмивка, особено сладка, когато бяха заедно, е добило такава власт над него. Алек не се беше домогвал до нея и като че ли не съзнаваше, че я притежава, нито се опитваше да я използва.

Може би не я желаше. Вероятно Магнус се държеше като глупак, както много пъти досега. Той бе просто първият опит на Алек, а не негов любим. Алек все още обичаше най-добрия си приятел и Магнус беше само един предпазлив експеримент, стъпка встрани от сигурността, която златният и така обожаван Джейс представляваше. Джейс, който приличаше на ангел: Джейс, който, също като ангел, като самия Бог, никога нямаше да отвърне на любовта на Алек.

Може би Магнус беше просто дръзка забегка, бунтът на един от най-предпазливите синове на Идрис, преди отново да стане потаен и предпазлив. Спомни си за Камила, която никога не го прие сериозно и така и не го обикна. Нима един ловец на сенки не можеше да чувства същото?

Мрачните му мисли бяха прекъснати от жуженето на звънеца.

Каролин Конър не обясни с нищо закъснението си. Всъщност тя профуча покрай Магнус, сякаш той бе просто портиер, и веднага започна да излага проблема си пред демона.

— Аз съм част от „Пандемониум Ентърпрайзис“, която обслужва определена група богати хора.

— Които използват парите и влиянието си, за да купуват информация за света на сенките — каза Магнус. — Да, знам я вашата организация. Съществува от доста време.

Госпожица Конър наклони глава.

— Аз се занимавам конкретно с осигуряване на забавления в морска среда за нашите клиенти. За разлика от другите круизи в нюйоркското пристанище, ние предлагаме изискани ястия на яхта с гледка към магическите обитатели на града — водни духове, русалки, най-различни водни феи и прочее. Осигуряваме незабравимо изживяване.

— Звучи готино — изгъркори Илияс.

— Но не искаме да се превръща в твърде незабравимо преживяване, при което непокорни русалки завличат богатите ни клиенти към дъното на реката — каза госпожица Конър. — За нещастие, някои от тях явно не обичат да бъдат наблюдавани и се случват подобни инциденти. Затова искам да използвате адските си сили, за да елиминирате тази заплаха за икономическия растеж на моята компания.

— Почакайте малко. Искате да прокълнете русалките? — попита Магнус.

— Бих могъл да прокълна няколко русалки — рече Илияс услужливо. — Разбира се.

Магнус го изгледа кръвнишки.

Илияс сви пипалата си.

— Аз съм демон. Ще прокълна русалка. Ще прокълна и кокер шпаньол. Не ми пука за нищо.

— Не мога да повярвам, че цял ден гледах тази слуз напразно. Ако ми бяхте казали, че имате проблем с гневни русалки, щях да се погрижа, без да призовавам демони, за да ги прокълнат — каза Магнус. — Имам връзки с тяхното общество, а и освен това винаги можем да се обърнем към ловците на сенки.

— О, разбира се. Магнус излиза с един от тях — обяви Илияс.

— Това е лична информация и ще съм ти благодарен, ако не я разгласяваш — сопна му се Магнус. — Освен това не сме официални гаджета!

— Заповядаха ми да призова демон — каза отривисто госпожица Конър. — Но ако можете да решите проблема по по-ефикасен начин, магьоснико, нямам нищо против. Предпочитам да не проклинаме русалките; клиентите обичат да ги гледат. Вероятно може да се уреди някаква финансова компенсация. Да поправим ли договора, или ще свършите работата при същите условия?

Магнус се изкуши да поспори за цената, но вече им беше поискал задоволително космическа сума, а държеше да избегне проклятието над всички русалки в Ню Йорк. Струваше му се, че ситуацията може много бързо да се усложни.

Съгласи се да подпише поправения договор, стиснаха си ръцете с госпожица Конър и тя си тръгна. Магнус се надяваше да не я види отново. Нов ден, нов долар (е, по-скоро огромна купчина долари, защото специалните му умения бяха скъпи).

Илияс изглеждаше изключително недоволен, че му бе отнета възможността да всее хаос в града на Магнус.

— Благодаря ти, че днес беше напълно безполезен — каза му Магнус.

— Е, късмет с един от избраниците на Ангела, демонски сине — отговори Илияс, а гласът му внезапно прозвуча по-скоро остро, отколкото слузесто. — Мислиш си, че някога ще спре дълбоко в сърцето си да те презира? Той знае какъв си. Всички знаем. Накрая ще идеш при баща ти. Някой ден животът ти тук ще ти се струва само сън, просто една глупава детска игра. Някой ден Тъмният властелин ще дойде и ще те завлече надолу, надолу ссс...

Съскащият му глас премина в писък, когато пламъците на всички свещи се извисиха все по-нагоре и нагоре, докато не облизаха тавана. След това демонът изчезна, а последният му вик увисна във въздуха:

— Трябваше да купиш аароматна ссссссвещ...

Магнус веднага отвори всички прозорци в апартамента. Миризмата на сярата и слуз едва бе започнала да се прочиства, когато телефонът в джоба му иззвъня. Той го извади, не без известни

трудности — панталоните му бяха много тесни, защото се чувстваше дължен пред света да изглежда невероятно, но пък така не оставаше много пространство в района на джобовете — и сърцето му пропусна удар, когато видя кой звъни.

— Здравей — каза Алек, когато Магнус отговори.

Гласът му беше дълбок и неуверен.

— Защо се обаждаш? — попита Магнус, внезапно обзет от страх, че подаръкът му за рождения ден някак е бил разкрит и Лайтууд изпращат Алек в Идрис заради един омагьосан от небрежен магьосник камшик, за който Алек е нямал обяснение.

— Ами... мога да се обадя друг път — каза Алек притеснено. — Сигурно си имаш по-интересни занимания...

Не го каза по начина, по който го бяха изричали някои от миналите му любовници — обвинително и изисквайки обяснение. Каза го съвсем естествено, сякаш приемаше, че така е устроен светът и той никога няма да бъде нечий приоритет. На Магнус му се прииска десет пъти повече да го увери в обратното именно защото Алек изобщо не очакваше подобно нещо.

— Разбира се, че нямам, Александър — каза той. — Просто се изненадах да те чуя. Предполагах, че празнуваш рождения си ден със семейството ти.

— О... — рече Алек срамежливо и доволно. — Не очаквах да помниш датата.

— Ами мина ми през ума веднъж-дваж днес — отвърна Магнус. — Е, как върви купонът на ловците на сенки? Някой подари ли ти огромна брадва в торта? Къде си, излезе да празнуваш?

— Ами... аз съм... пред апартамента ти.

Звънецът избръмча. Изгубил ума и дума, Магнус натисна бутона, за да го пусне. Толкова силно бе копнял за него и ето го тук. Това му се струваше по-вълшебно от всяка магия, на която беше способен.

После Алек се появи на прага.

— Искях да те видя — каза той с опустошителна чистосърдечност. — Може ли? Ще си тръгна, ако си зает.

Навън сигурно ръмеше, защото по рошавата му черна коса блещукаха капчици вода. Беше облечен със суитшърт с качулка, вероятно намерен в някой контейнер за боклук, и с провиснали дънки, а цялото му лице сияеше, защото виждаше Магнус.

— Мисля — рече Магнус и го издърпа за връзките на ужасния сив суитшърт, — че можеш да ме убедиш да си променя графика.

После Алек го целуна, а целувките на Алек бяха искрени и открити, цялото му воинско тяло, заедно с отвореното му сърце, се устремяваше към онова, което желяеше. За един дълъг, безумен и еуфоричен миг Магнус повярва, че Алек не иска нищо повече от това, да бъде с него, и никога няма да се разделят. Поне за много, много дълго време.

— Честит рожден ден, Александър — прошепна Магнус.

— Благодаря ти, че го помниш — прошепна в отговор Алек.

ПОСЛЕДНИЯТ ОТПОР НА НЮЙОРКСКИЯТ ИНСТИТУТ

Ню Йорк, 1989 г.

Мъжът беше твърде близо. Мотаеше се около пощенската кутия, на около шест крачки от Магнус, и ядеше протекъл хотдог „Грейс Папая“ с чили. Когато приключи, смачка омазаната с чили хартия и я хвърли на земята в посока към Магнус, после зарови в една дупка на дънковото си яке и повече не откъсна поглед от него. Приличаше на животно, което се визира в плячката си.

Магнус беше свикнал с подобно внимание. Дрехите му го привличаха. Беше със сребристи „Док Мартен“, артистично разкъсани дънки, които му бяха толкова големи, че единствено тънкият сребърен колан им пречеше да се смъкнат, и широка розова тениска, която разкриваше ключицата му и част от гърдите — дрехи, които карат хората да мислят за голота. Едното му ухо беше поръбено с малки обици, които завършваха с голяма висулка с форма на сребърна котка с корона и крива усмивка. Над сърцето му полягаше сребърна верижка със символ Анкх. Отгоре беше облякъл вталено черно сако с кант от черни мъниста, което служеше по-скоро като завършек на ансамбъла, отколкото да го предпазва от студа. Всичко това бе допълнено с наситено розова лента на челото в индиански стил.

Беше вечер, а Магнус се облягаше на стената на клиниката „Уест Вилидж“. Не беше нужно повече, за да извадиш най-лошото от някои хора. Клиниката работеше с ХИВ позитивни. Съвременната чума. Вместо да покажат състрадание, здрав разум или загриженост, повечето хора се отнасяха към клиниката с отвращение и омраза. Всяка ера се смяташе за просветена и всяка ера се луташе в един и същи мрак на невежество и страх.

— Откачалка — рече накрая мъжът.

Магнус не му обърна внимание и продължи да си чете книгата, „Все е нещо“ на Гилда Раднър^[1], под слабата флуоресцентна светлина на входа. Раздразнен от липсата на реакция, мъжът започна да си

мърмори нещо под нос. Магнус не чуваше какво казва, но можеше да се досети. Със сигурност бяха някакви епитети относно сексуалността му.

— Защо не се разкараш? — попита Магнус и спокойно отгърна страницата. — Знам един денонощен салон. Ще ти оправят веждата за нула време.

Не трябваше да го казва, но понякога просто му се изплъзваше от езика. Не може да поемеш толкова сляпо невежество, без малко да се пропукаш.

— Какво каза?

В този момент минаха две ченгета и ги огледаха. Погледът към мъжа беше предупредителен, а към Магнус — едва прикрито презрителен. Това малко го засегна, но за жалост, вече беше свикнал с такова отношение. Преди много време се бе зарекъл да не позволява на никого да го промени — нито на мунданите, които го мразеха заради едно, нито на ловците на сенки, които сега го преследваха заради друго.

Мъжът си тръгна, като му хвърляше погледи през рамо.

Магнус прибра книгата в джоба си. Наближаваше осем и беше твърде тъмно, за да чете, а и вече не можеше да се съсредоточи. Огледа се. Само преди няколко години това беше едно от най-оживените и артистични крайчета на града. Хубава храна на всеки ъгъл, разхождащи се двойки. Сега кафенетата бяха полупразни, а минувачите вървяха припряно. Толкова прекрасни хора вече бяха мъртви. От мястото си Магнус виждаше трите апартамента, в които преди живееха негови приятели и любовници. Ако завиеше зад ъгъла и повървеше пет минути, щеше да подмине още тъмни прозорци.

Мунданите умираха толкова лесно. Колкото и пъти да го видеше, не ставаше по-леко. Беше живял векове, а все още чакаше да свикне със смъртта.

Обикновено това го караше да избягва тази улица, но сега чакаше Катарина да приключи смяната си в клиниката. Пристъпваше от крак на крак и придърпваше якето на гърдите си, като за миг дори съжали, че го избра заради модата, а не за топлина и уют. Лятото се беше застояло, а след това дърветата бързо пожълтяха. Сега листата им бяха окапали и улиците изглеждаха голи и незаслонени. Единственото ярко петно беше стенописът на Кийт Харинг^[2] на фасадата на

клиниката — анимационни герои в основни цветове танцуваха заедно, а над тях се носеше сърчице.

Мислите на Магнус бяха прекъснати от внезапното завръщане на мъжа. Явно след една обиколка на квартала най-сетне беше схванал коментара му. Вървеше право към него и спря на сантиметри от носа му.

— Какво? — попита Магнус. — Махай се. Не съм в настроение.

В отговор мъжът извади джобно ножче и го отвори. Бяха така близо един до друг, че отстрани ножчето не се виждаше.

— Ти осъзнаваш ли — рече Магнус, без да поглежда към острието точно под лицето си, — че като стоиш така близо, всички ще си помислят, че се целуваме. А това е много притеснително за мен. Аз имам доста по-изискан вкус за мъже.

— Да не мислиш, че няма да го направя, откачалко? Ти...

Магнус вдигна ръка. Синя мълния просветна между пръстите му и след секунда нападателят му политна над тротоара, стовари се на земята и си халоса главата в един противопожарен кран. За миг остана съвсем неподвижен и Магнус се притесни, че го е убил, но след това онзи се размърда, присви очи и го изгледа със смесица от ужас и гняв. Изглеждаше и леко стъписан от случилото се, а по челото му се стичаше струйка кръв.

В този момент се появи Катарина. Тя бързо прецени ситуацията, тръгна право към мъжа и прокара ръка по главата му, за да спре кръвта.

— Махай се от мен! — извика той. — Излезе оттам! Махай се! Сигурно цялата си покрита с онова нещо.

— А ти си идиот — отвърна Катарина. — СПИН не се прихваща така. Аз съм сестра. Дай да...

Мъжът я избута настрани и се изправи. От другата страна на улицата се бяха спрели хора и ги наблюдаваха с любопитство. Но после мъжът се отдалечи и те изгубиха интерес.

— Няма защо — извика Катарина след него. — Задник.

Обърна се към Магнус.

— Добре ли си?

— Добре съм — каза той. — Не аз кървя.

— Понякога ми се иска да можех просто да ги оставя да кървят — рече Катарина, извади кърпичка и си избърса ръцете. — Какво правиш тук, между другото?

— Дойдох да те изпратя до дома.

— Не е нужно — каза тя с въздишка. — Добре съм.

— Тук не е безопасно, а и ти си изтощена.

Катарина леко залитна и Магнус я хвана за ръката. Беше толкова изморена, че магическият прах по нея избледня за миг и той зърна синьото на ръката, която държеше.

— Добре съм — повтори тя, но по-неуверено.

— Да, очевидно. Знаеш ли, ако не започнеш да се грижиш за себе си, ще ме принудиш да дойда у вас и да ти приготвям отвратителна магическа супа от риба тон, докато не се възстановиш.

Катарина се засмя.

— Само не и супа от риба тон.

— Тогава да хапнем нещо. Хайде. Ще те заведа във „Веселка“.

Имаш нужда от един гулаш и голямо парче торта.

Поеха на изток в мълчание, по хлъзгавите купчини мокри листа.

Във „Веселка“ беше спокойно и те седнаха на маса до прозореца. Хората около тях говореха на руски, пушеха и ядяха зелени ролца. Магнус си поръча кафе и ругелах, а Катарина се бореше с купа борш, голяма чиния пържени пирожки с лук и ябълков сос, няколко украински кюфтенца и няколко черешови коктейла. Едва когато омете всичко и си поръча за десерт блини със сирене, събра енергия да заговори.

— Там е зле. Трудно е.

Магнус нямаше какво да добави, затова само слушаше.

— Пациентите имат нужда от мен — продължи тя, като заби сламката си в леда във вече празната чаша. — Някои от лекарите — хора, които би трябвало да разбират — дори не искат да докоснат пациентите. Тази болест е толкова ужасна. Те просто угасват. Никой не бива да умира по този начин.

— Не бива — рече Магнус.

Катарина човърка още малко леда, после се облегна в сепарето и въздъхна дълбоко.

— Не мога да повярвам, че нефилимите създават проблеми точно сега — каза тя и потри лице с ръка. — Особено децата им. Как изобщо се случи?

Точно затова я беше изчакал пред клиниката. Не защото кварталът беше опасен — кварталът не беше опасен. Изчака я, защото

долноземците вече не бяха в безопасност. Той самият не можеше да повярва, че са настъпили подобни хаос и страх от банда глупави млади ловци на сенки.

Когато преди няколко месеца дочу слуховете, просто извъртя очи. Глутница ловци на сенки, двайсетина годишни хлапета, почти деца, бяха въстанали срещу законите на родителите си. Голяма работа. Клейвът, Заветът и уважаемите старейшини винаги му бяха приличали на идеалната рецепта за един младежки бунт. Тази група се наричаше Кръгът и един долноземец твърдеше, че били предвождани от момче, на име Валънтайн. В състава ѝ влизаха някои от най-изтъкнатите представители на новото поколение.

Та членовете на Кръга смятаха, че Клейвът не се отнася достатъчно сурово с долноземците. Вероятно така се върти колелото, мислеше си Магнус, едно поколение срещу следващото — от Алойзиус Старкуедър, който искаше да набучи главите на върколаците по стената, до Уил Херондейл, който се опитваше и все не успяваше да скрие голямото си сърце. Днес младите смятаха, че политиката на студена търпимост от страна на Клейва е твърде толерантна. Днес младите искаха да се бият с чудовища и предвидливо бяха решили, че всички събратя на Магнус до един са чудовища. Той въздъхна. Като че ли целият свят беше зает от омраза.

Досега Кръгът на Валънтайн не беше постигнал големи успехи. Вероятно никога нямаше да ги постигне. Но пък бяха надробили достатъчно. Скитаха из Идрис, излизаха през портали и посещаваха други градове с мисията да подпомогнат тамошните институти, и там, където се появяваха, умираха долноземци.

Винаги беше имало долноземци, които нарушават Съглашението, и ловците на сенки ги наказваха заради това, но Магнус не беше вчерашен, не беше роден дори преди век и не смяташе, че е просто съвпадение, че смъртта следва Валънтайн и приятелчетата му по петите. Те използваха всяко извинение, за да отърват света от долноземците.

— Какво изобщо иска това хлапе Валънтайн? — попита Катарина. — Какво планира?

— Иска смърт и унищожението на всички долноземци — отвърна Магнус. — Според мен планира да стане още по-голям идиот.

— Ами ако наистина дойдат тук? — попита Катарина. — Как ще постъпят Уайтлоу?

Магнус живееше в Ню Йорк от десетилетия и познаваше всички ловци на сенки от тукашния Институт. А през последните десетилетия той се управляваше от Уайтлоу. Те винаги се държаха делово и дистанцирано. Магнус не харесваше особено никой от тях, а и те не го харесваха. Той нямаше доказателство, че са готови да предадат един невинен дланоземец, но всички ловци на сенки се смятаха за нещо повече от останалите, така че не можеше да предположи какво ще сторят.

Беше се срещнал с Мариан Уайтлоу, директорката на Института, и ѝ каза за сведенията на дланоземието, че Валънтайн и малките му помощници убиват дланоземци, които не са нарушили Съглашението, и после лъжат Клейва.

— Идете при Клейва — каза ѝ Магнус. — Кажете им да озаптят развилнелите се хлапета.

— Мерете си приказките — отвърна хладно Мариан Уайтлоу, — когато говорите с по-висши от вас, магьоснико. Валънтайн Моргенстърн и неговите приятели са смятани за най-обещаващите ловци на сенки. Познавам съпругата му Джослин още от дете; тя е мило и красиво момиче. Не се съмнявам в добродетелите им. Определено не и с доказателство, което се основава на зловни дланоземски клюки.

— Те убиват моите събратья!

— Те убиват дланоземци нарушители в пълно съответствие със Съглашението. Просто ревностно преследват злото. В това няма нищо лошо. Мислех, че го разбирате.

Естествено, ловците на сенки не биха повярвали, че тяхната златна младеж е станала леко кръвожадна. Естествено, че щяха да приемат всички обяснения на Валънтайн и останалите, и естествено, че щяха да смятат, че Магнус и другите дланоземци се оплакват само защото искат престъпниците да се отърват без наказание.

След като стана ясно, че няма да получат помощ от тях, дланоземците се опитаха да се защитят сами. След временно примирие между постоянно враждуващите вампири и върколаци в Китайския квартал беше устроена тайна квартира и всички се редуваха на стража.

Долноземците трябваше да се справят сами. Но пък те винаги се справяха, нали?

Магнус въздъхна и погледна Катарина.

— Яж — рече той. — В момента нищо не се случва. Може и никога да не се случи.

— Миналата седмица са убили „нарушител“ вампир в Чикаго — каза тя и забодне вилицата в една блина. — Знаеш, че ще поискат да дойдат и тук.

Ядоха в мълчание — замислено от страна на Магнус и изтощено от страна на Катарина. Сметката дойде и Магнус плати. Катарина не се интересуваше особено от пари. Тя беше сестра в клиника с ограничени ресурси и разполагаше със скромни суми.

— Трябва да се връщам — каза тя, пак потърка с ръка измореното си лице и Магнус видя небесносини следи от пръстите ѝ. Магическият ѝ прах продължаваше да пада.

— Ще идеш да се напиш — настоя той. — Аз съм ти приятел. Познавам те. Заслужаваш една нощ почивка. Ще я прекараш в разточителен лукс — спейки.

— Ами ако нещо стане? — попита тя. — Ако те дойдат?

— Ще взема Рейгнър да ми помага.

— Рейгнър е в Перу — отвърна Катарина. — Каза, че, цитирам, там било много спокойно без твоето отвратително присъствие.

Рейгнър беше достатъчно хитър и Магнус не се притесняваше особено за него. Той нямаше да свали гарда, ако не се чувстваше в пълна безопасност.

— Значи, сме само ние двамата — рече Катарина.

Магнус знаеше, че тя е загрижена предимно за смъртните и се въвлича в тази битка с ловците на сенки най-вече заради приятелството си с него. Катарина си имаше своите сражения и трябваше да отстоява други позиции. Тя беше по-голям герой от всеки ловец на сенки, когото Магнус някога беше срещал. Те бяха избрани от ангел. Катарина сама бе избрала да се бори.

— Нощта изглежда спокойна — каза той. — Хайде. Приключвай и да те заведе у дома.

— Това кавалерство ли е? — попита Катарина с усмивка. — Мислех си, че вече е мъртво.

— И то като нас никога не умира.

Тръгнаха обратно по същия път. Вече беше съвсем тъмно и нощта осезаемо бе захладнала. Като че ли щеше да завали. Катарина живееше в порутена сграда без асансьор на Западна двайсет и първа улица, недалече от клиниката. В дома ѝ фурната никога не работеше, а контейнерите отвън винаги преливаха, но на нея като че ли не ѝ правеше впечатление. Нали имаше легло и място за дрехите. Само това ѝ трябваше. Тя живееше по-просто от Магнус.

Той тръгна към апартамента си в долната част на Вилидж, на Кристофър Стрийт. И в неговата сграда нямаше асансьор, затова вземаше по две стъпала наведнъж, но за разлика от дома на Катарина, неговият беше изключително уютен. Стените бяха в ярки и ведри оттенъци на розово и жълто, а мебелите и някои вещи бяха събирани с години — прекрасна малка френска масичка, няколко викториански канапета, изумителната спалня в стил артдеко с огледални стъкла.

Обикновено в такава хладна есенна вечер Магнус си наливаше чаша вино, пускаше си диск на „Кюър“, усилваше звука и чакаше да се появи някаква работа. Често работеше нощем; тогава се отбиваха повечето клиенти, а и имаше да навакса с проучвания и четене.

Тази нощ си направи силно кафе, настани се до прозореца и се загледа към улицата. Тази нощ, като всяка друга, откакто се появиха слуховете за кръвожадните млади ловци на сенки, той седеше, наблюдаваше и мислеше. Ако Кръгът дойдеше тук, което изглеждаше неизбежно, какво щеше да се случи? Твърдяха, че Валънтайн мрази особено много върколаците, но убил и един магьосник в Берлин, защото призовавал демони. Самият Магнус беше известен с това, че е призовавал по някой и друг демон. Е, може би двайсетина.

Така че, ако бяха в Ню Йорк, вероятността да идват за него беше голяма. Може би бе най-разумно да замине, да изчезне някъде. Беше си купил малка къщичка във Флорида Кийс, за да бяга там от свирепите нюйоркски зими. Тя се намиреше на един от по-малките, слабо населени острови и Магнус дори разполагаше с хубава яхта. Ако нещо се случеше, можеше да се качи на нея и да отпраши в морето, право към Карибите или Южна Америка. Няколко пъти си събира багажа, а после го разопакова.

Нямаше смисъл да бяга. Ако Кръгът продължеше кампанията си за така наречената справедливост, длъжностите нямаше да са в безопасност никъде по света. А Магнус не можеше да избяга и да

изостави приятелите си, сред които и Катарина, да се защитават сами. Не искаше дори Рафаел Сантяго или някой от вампирите му да бъдат убити, нито пък феите, които работеха по Бродуей, или пък русалките, които плуваха в Ийст Ривър. Винаги беше мислил за себе си като за някого, който не се задържа на едно място, но вече живееше в Ню Йорк от много време и осъзна, че иска да защитава не само приятелите си, но и своя град.

Затова остана и чакаше. Искаше да е готов за Кръга.

А чакането беше най-трудно. Може би това бе причината за сблъсъка му с мъжа пред клиниката. Понякога просто искаше схватката най-сетне да настъпи. Извиваше и кършеше пръсти, между които просветваше синя мрежа. Отвори прозореца и види от нощния въздух, който миришеше на дъжд, на листа и на пица от заведението на ъгъла.

— Хайде де, действайте вече — каза на нищото.

Хлапетото се появи под прозореца му към един сутринта, точно когато Магнус най-сетне успя да се съсредоточи и започна да превежда старогръцки текст, който стоеше на писалището му от седмици. Случайно погледна надолу и забеляза хлапетото, което крачеше несигурно по улицата. Беше на девет или десет години — малък пънкар от Ийст Вилидж с фланелка на „Секс Пистълс“, която вероятно беше наследил от по-голям брат, и торбест сив анцуг. Косата му беше подстригана криво-ляво, явно у дома. И нямаше връхна дреха.

Всичко това, в допълнение към притеснението му, цялостния му вид на хулиган и известна плавност в походката, подсказваше, че е върколак. Магнус отвори прозореца и извика:

— Търсиш ли някого?

— Ти ли си Великолепния Бейн^[3]?

— Разбира се — отвърна Магнус. — И така става. Отвори вратата, когато избръмчи.

Той стана от табуретката до прозореца и тръгна към интеркома на вратата. Чу бързите стъпки по стълбите. Явно случаят беше спешен. Едва отвори вратата и хлапетото нахлу вътре. Сега на светло видя колко е изплашено. Бузите му бяха пламнали и покрити със засъхнали сълзи. Потеше се въпреки студа и говореше нервно с треперещ глас.

— Трябва да дойдеш — рече то още щом влезе. — Хванаха семейството ми. Те са тук.

— Кои?

— Откачените ловци на сенки, от които всички се страхуват. Тук са. Те хванаха семейството ми. Трябва да дойдеш веднага.

— Кръгът ли?

Хлапето поклати глава, но не от несъгласие, а от объркване. Магнус разбра, че не е чувало за никакъв Кръг, но явно описанието съвпаднаше. Със сигурност ставаше въпрос за тях.

— Къде са те? — попита Магнус.

— В Китайския квартал. В тайната квартира. — Детето почти се тресеше от нетърпение. — Мама разбра, че тези откачалки са тук. Вече убили цял куп вампири в Испанския Харлем тази нощ уж заради убийства на мундани, но никой не знае за никакви мъртви мундани, а една фея каза, че идвали в Китайския квартал, за да ни заловят. Така че мама ни заведе всичките в тайната квартира, а те нахлуха там. Аз избягах през прозореца. Мама каза да дойда при теб.

Цялата история беше предадена така накъсано и с трескава бързина, че Магнус едва я разгада.

— Колко са?

— Мама, брат ми, сестра ми и още шестима от моята глутница.

Значи, деветима върколаци бяха в опасност. Изпитанието най-сетне беше настъпило, и то така внезапно, че Магнус дори нямаше време да осъзнае какво чувства, нито пък да измисли план.

— Какво казаха онези от Кръга? — попита той. — В какво обвиниха семейството ти?

— Казаха, че нашата стара глутница направила нещо, но ние не знаем какво. И няма значение, нали? Така или иначе, ще ги убият, всички така говорят! Трябва да дойдеш.

Момчето го сграбчи за ръката и го задърпа. Магнус се откъсна от него и посегна към бележника си.

— Виж сега — написа адреса на Катарина, — иди там. Няма да ходиш никъде другаде. Остани при нея. Тя е много мила синя дама. Аз ще ида в тайната квартира.

— Идвам с теб.

— Ще правиш каквото ти кажа, или никъде не отивам — сопна му се Магнус. — Няма време за спорове. Решавай.

Момчето беше на ръба да се разплаче. Обърса рязко очи с опакото на дланта си.

— Ще ги доведеш, нали? Обещавах ли?

— Обещавам — рече Магнус.

А как щеше да го направи — нямаше никаква представа. И все пак битката най-сетне беше започнала. Най-сетне.

Последното, което направи, преди да излезе, беше да запише подробностите: къде е тайната квартира и какво според него възнамеряват да направят с върколаците там онези от Кръга. Сгъна листа хартия във формата на птичка и го изпрати да полети с щракване на пръсти и дъжд от сини искри. Крехката хартиена птичка се понесе по вятъра като бяло листо, полетя в нощта и се насочи към небостъргачите на Манхатън, които прорязваха мрака подобно на блещукащи ножове.

Магнус не знаеше защо си направи труда да изпрати съобщение на Уайтлоу. Не мислеше, че ще дойдат.

Хукна през Китайския квартал, под неоновите знаци, които просветваха и съскаха, и през жълтия смог на града, увиснал над минувачите като молец се призрак. Притича покрай група хора, които смъркаха кокаин на ъгъла, и най-сетне стигна до улицата, където се намираще складът, чийто ламаринен покрив потракваше от вятъра. За един мундан той би изглеждал по-малък, отколкото всъщност беше, порутен и мрачен, със заковани с дъски прозорци. Но Магнус видя светлините... и счупения прозорец.

Някакво гласче в главата му извика предупреждение, но той беше слушал много подробни истории за това, което Кръгът на Валънтайн причиняваше на уязвимите долноземци.

Хукна към тайната квартира и едва не се препъна с модерните си обувки по напукания паваж. Стигна до двойните врати, на които със спрей бяха нарисувани ореоли, корони и тръни, и ги разтвори.

В главното помещение видя върколаците, скупчени до стената. Повечето все още бяха в човешката си форма, но неколцина се привеждаха в защитна позиция, а ноктите и зъбите им се бяха издължили.

Бяха обградени от група млади ловци на сенки.

Всички се обърнаха и погледнаха към Магнус.

Дори ловците на сенки да бяха очаквали подобна намеса, а върколаците да се бяха надявали на спасение, явно никой не предполагаше, че ще се появи някой, облечен в розово.

Докладите за Кръга се оказаха верни. Много от тях бяха ужасно млади, най-новото поколение ловци на сенки, сияйни бойци, едва навлезли в зрелостта. Магнус не се изненада от това, но се натъжи и вбеси, че са посветили юношеството си на подобна безсмислена омраза.

Пред групата ловци на сенки стояха неколцина, които, макар и млади, излъчваха властност — най-вътрешният кръг на Кръга на Валънтайн. Никой обаче не отговаряше на описанието на лидера им.

Магнус не беше сигурен, но реши, че настоящият водач е или красивото момче със златиста коса и дълбоки, хубави сини очи, или младият мъж до него, с тъмната коса и слабото интелигентно лице. Магнус беше живял много дълго и умееше да разпознава предводителите на всяка група. И двамата не изглеждаха особено внушителни, но езикът на тялото ги отличаваше от останалите. От двете им страни стояха млад мъж и жена, и двамата чернокоси и със свирепи хищни лица, а зад мъжа стоеше красив къдрокоско. Зад тях пък имаше още шестима. В дъното на стаята се виждаше врата, но единична, а не двойна като портите, през които беше нахлул. Явно тя водеше към друго помещение и един едър ловец на сенки я охраняваше.

Бяха твърде много, за да влезе в схватка, а и всички бяха прекалено млади, току-що излезли от класните стаи в Идрис, и той не познаваше никого. Не беше преподавал в академията на ловците на сенки от години, но си спомняше стаите, уроците на Ангела и извърнатите към него млади лица, които попиваха всяка дума за свещения си дълг.

А тези нефилими бяха дошли от там, за да вършат това.

— Вие сте Кръгът на Валънтайн, предполагам? — попита той и видя как се сепнаха, сякаш не очакваха, че и долноземците имат начини да си предават информация, дори когато са преследвани. — Но не мисля, че Валънтайн Моргенстърн е тук. Чух, че бил така харизматичен, че омайвал дори птиците по дърветата и ги убеждавал да живеят в морето. Освен това бил висок, изумително красив и светлорус. Никой не отговаря на описанието.

Магнус замълча, после добави:

— Освен това никой не е светлорус.

Те изглеждаха шокирани от тона му. Все пак идваха от Идрис и ако изобщо познаваха магьосници, те бяха такива като Рейгнър, който винаги се държеше професионално и възпитано, когато си имаше работа с нефилимите. Мариан Уайтлоу може и да беше казала на Магнус да си мери приказките, но не бе изненадана от тона му. Тези глупави деца мразеха дланоземците от разстояние, убиваха ги, но никога не бяха разговаряли с тях, никога не бяха рискували и за миг да видят своите презрени врагове просто като личности.

Мислеха си, че знаят всичко, а не знаеха почти нищо.

— Аз съм Лушън Греймарк — каза младежът със слабото интелигентно лице начело на групата. Магнус беше чувал това име — беше парабатаят на Валънтайн, негова дясна ръка и по-скъп от брат. Не го хареса още щом заговори. — Кой си ти, че да идваш тук и да се намесваш, докато изпълняваме дълга си?

Греймарк беше вирнал глава и говореше с ясен и авторитетен глас, който не подхождаше на годините му. От глава до пети беше съвършено чедо на Ангела — строг и безмилостен. Магнус погледна през рамо към върколаците, сгушили се в самото дъно на залата.

После вдигна ръка и очерта магическа линия, която потрепваше като златно-синя бариера. Накара я да засияе силно като ангелски меч, за да препречи пътя на ловците на сенки.

— Аз съм Магнус Бейн. А вие сте нахлули в града ми.

Чу се смях.

— Твоят град? — попита Лушън.

— Трябва да пуснете тези хора.

— Тези изчадия — рече Лушън — са част от вълча глутница, която уби родителите на моя парабатай. Проследихме ги дотук. Вече можем да въздадем справедливостта на ловците на сенки, както е наше право.

— Не сме убивали никакви ловци на сенки! — обади се единствената жена сред върколаците. — А децата ми са невинни. Това ще е убийство. Бейн, накарай ги да пуснат децата ми. Той държи...

— Не искам да те слушам повече как виеш като помияр — рече младежът с хищната физиономия, който стоеше до чернокосата жена.

Много си подхождаха, дори израженията им бяха еднакво яростни.

Валънтайн не се славеше с милостта си и Магнус изобщо не се надяваше, че Кръгът му ще пощади децата.

Върколаците бяха приели отчасти животинска форма, но не изглеждаха готови за битка и той не проумяваше защо. Ловците на сенки бяха прекалено много и не беше сигурен, че ще ги надвие сам. В най-добрия случай можеше да ги забави с приказки и да се надява, че ще всее съмнение у някого, или пък Катарина ще дойде, може би дори Уайтлоу току-виж решили да вземат страната на долноземците, а не на своите.

Надеждата беше съвсем слаба, но с друго не разполагаше.

Магнус пак неволно погледна към момчето със златистата коса начело на групата. В него имаше нещо ужасно познато, някакъв намек за нежност в устните и болка в дълбоките сини кладенци на очите. Нещо, което го караше да мисли, че това момче е единственият му шанс да отклони Кръга от намеренията им.

— Как се казваш? — попита Магнус.

Сините очи се присвиха.

— Стивън Херондейл.

— Навремето познавах много добре семейство Херондейл — каза Магнус и разбра, че е сгрешил, защото Стивън Херондейл трепна. Явно знаеше нещо, беше дочул някаква тъмна тайна за своето семейство и сега отчаяно искаше да докаже, че тя не е истина. Магнус нямаше представа колко отчаян е Стивън Херондейл и не искаше да разбира. Затова се обърна към всички: — Винаги съм бил приятел на ловците на сенки. Познавам семействата на повечето от вас, и то от стотици години.

— Ние не сме отговорни за погрешната преценка на предците ни — заяви Лушън.

Магнус вече го мразеше, но продължи, без да му обръща внимание.

— Освен това намирам историята ви за съмнителна. Валънтайн е готов да преследва всеки долноземец и при най-смътния претекст. Какво му бяха сторили вампирите, които изби в Харлем?

Стивън Херондейл се намръщи и погледна към Лушън, който също изглеждаше притеснен, но отговори:

— Валънтайн ми каза, че преследваме вампири, които са нарушили Съглашението.

— О, разбира се, всички долноземци са виновни. Това е много удобно за вас, нали? Ами децата им? Момчето, което дойде да ме повика, е на девет години. Дали се е угощавало с плътта на ловци на сенки?

— Палетата гложат каквото домъкнат старите — измърмори чернокосата жена и мъжът до нея кимна.

— Мерис, Робърт, моля ви. Валънтайн е благороден човек! — каза Лушън и повиши глас, когато се обърна към Магнус: — Не бихме наранили дете. Валънтайн е мой парабатай, най-обичният ми брат по оръжие. Неговата борба е и моя борба. Семейството му беше избито, а Съглашението — нарушено. Той заслужава отмъщение и ще го получи. Не се бъркай, магьоснико.

Лушън Греймарк не посегна към оръжието си, но Магнус видя, че чернокосата жена зад него, Мерис, държи лъскаво острие. Той пак погледна към Стивън и осъзна защо му изглежда толкова познат. Златната коса и сините очи — той бе по-крежка и стройна версия на младия Едмънд Херондейл, сякаш той се беше завърнал от небесата в още по-ангелски вид. Магнус го бе познавал само за кратко, но Едмънд беше баща на Уил Херондейл, който пък бе един от малкото ловци на сенки, които смяташе за свои приятели.

Стивън присви очи толкова силно, че синьото вече не се виждаше и те изглеждаха черни.

— Стига сме преговаряли с тази демонска издънка! — извика той.

Звучеше, сякаш цитираше някого, и Магнус можеше да се обзаложи кого.

— Стивън, недей... — нареди Лушън, но златокосият младеж вече беше хвърлил камата си към един от върколаците.

Магнус махна бързо с ръка и запрати ножа към пода.

Втренчи се във върколаците. Жената, която бе заговорила, отвърна на погледа му, сякаш се опитваше да му каже нещо само с очи.

— Значи, такива са днешните млади ловци на сенки? — попита Магнус. — Да видим, каква беше историята за вашия дълг и невероятното ви превъзходство?... О, да. Вашият дълг през вековете е да защитавате човечеството, да се борите срещу злите сили, докато не бъдат надвити окончателно и на света не се възцари мир. Не ми

изглеждате особено заинтересувани от мира или от нечия защита. Тогава за какво точно се борите?

— Аз се боря за по-добър свят за мен и сина ми — извика Мерис.

— Не ме интересува какъв свят искаш — отвърна Магнус. — Както не ме интересува, бих добавил, и несъмнено противното ти отроче.

Робърт извади кинжал от ръкава си. Магнус не възнамеряваше да похабява цялата си магия за отклоняване на кинжали. Той вдигна ръка и всички светлини в стаята изгаснаха. Само шумът и неоновото сияние на града струяха вътре, но те не осигуряваха достатъчно видимост. Въпреки всичко Робърт хвърли кинжала си. В този миг стъклото се строши и вътре нахлуха тъмни фигури: младата Рейчъл Уайтлоу се претърколи на пода пред Магнус и предназначеният за него кинжал се заби в рамото ѝ.

Магнус виждаше по-добре в тъмното от много други. И разбра, че колкото и да беше невероятно, Уайтлоу бяха дошли. Мариан Уайтлоу, директорката на Института; съпругът ѝ Адам и брат му. Младите братовчеди Уайтлоу, за които Мариан и Адам се грижеха след смъртта на родителите им. Освен това тази нощ вече се бяха били, защото по сивата, събрана на кок коса на Мариан имаше кръв. Магнус не се съмняваше, че не е нейна.

Доколкото знаеше, Мариан и Адам Уайтлоу не можеха да имат свои деца. Говореше се, че обожават младите братовчеди, които живееха с тях, и винаги се суетят около младите ловци на сенки, които идваха в Института. Членовете на Кръга сигурно бяха връстници на братовчедите Уайтлоу и бяха отгледани в Идрис. Кръгът беше просто създаден да спечели симпатията на семейство Уайтлоу.

Но от Кръга сега бяха в паника. Те не можеха да виждат в тъмното като Магнус. Не знаеха кой ги напада, а само, че някой му се е притекъл на помощ. Магнус видя как замахват и чу силния звън на срещащите се остриета, който почти заглуши гласа на Мариан Уайтлоу, която извика на тези от Кръга да спрат и да хвърлят оръжията. Той се зачуди дали някой от младежите осъзнава с кого се бие. Създаде малка светлинка над дланта си и се огледа за жената върколак. Трябваше да разбере защо върколаците не бяха атакували.

Някой се удари в него и той се втрени в очите на Стивън Херондейл.

— Никога ли не си имал съмнения за всичко това? — попита го Магнус.

— Не — изпъшка Стивън. — Изгубих толкова много — пожертвах толкова много за тази велика кауза, за да мога да ѝ обърна гръб сега.

Докато говореше, замахна с камата си към гърлото му. Магнус нажежи дръжката и младежът я изпусна.

Внезапно спря да го интересува какво бил жертвал Стивън, не му пукаше и за болката в сините му очи. Искеше да го изличи от лицето на земята. Искеше да забрави, че изобщо е виждал това изпълнено с омраза лице, което така приличаше на лицата, които беше обичал. Призова ново заклинание в ръката си и тъкмо щеше да го запрати към Стивън, когато една мисъл го възпря. Не знаеше как ще се изправи отново пред Теса, ако убие един от наследниците ѝ.

В този миг Мариан Уайтлоу пристъпи в светлината на заклинанието, което потрепваше над дланта му, и на лицето на Стивън се изписа изненада.

— Мадам, това сте вие! Не бива — ние сме ловци на сенки. Не трябва да се бием заради тях. Те са долноземци — изсъска Стивън. — Ще се обърнат срещу вас като предателски кучета, каквито са. Това им е в природата. Не си струва да се бием заради тях. Нали?

— Няма никакво доказателство, че тези върколаци са нарушили Съглашението.

— Валънтайн каза... — започна Стивън, но Магнус долови несигурността в гласа му.

Лушън Греймарк може и да вярваше, че преследват единствено долноземци, които са нарушили Съглашението, но Стивън явно знаеше, че действат по-скоро като отмъстителите, отколкото като съблюдоващи закона ловци на сенки.

— Не ми пука какво е казал Валънтайн Моргенстърн. Законът е ясен — отвърна Мариан Уайтлоу.

Изтегли оръжието си, замахна и удари меча на Стивън.

Проблясващите им очи се срещнаха над остриетата.

Мариан тихо продължи:

— Законът е такъв. Няма да докоснете тези долноземци, докато аз или наследниците ми са живи.

Разрази се истински хаос, но най-мрачните подозрения на Магнус не се оправдаха. Когато се присъедини към схватката, осъзна, че на негова страна се бият ловци на сенки, обърнали се срещу своите, защитаващи долноземците и Съглашението, което бяха сключили с тях.

Първата жертва беше най-младата Уайтлоу. Рейчъл Уайтлоу се хвърли към жената, на име Мерис, и така я смая с настървената си атака, че почти я надви. Но Мерис се препъна назад, съвзе се и посегна към друго оръжие. След това чернокосият Робърт, който вероятно беше неин съпруг, се хвърли напред и прониза Рейчъл.

Рейчъл се преви, мечът беше забоден в нея като карфица в пеперуда.

— Робърт! — промълви Мерис, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Той изтегли меча от гърдите на Рейчъл и тя се свлече на пода.

— Рейчъл Уайтлоу току-що беше убита от един ловец на сенки — извика Магнус и очакваше Робърт да изкрещи, че е защитавал жена си.

Очакваше Уайтлоу да свалят оръжията и да не проливат повече нефилимска кръв.

Но Рейчъл беше най-малката в семейството, любимката на всички. Уайтлоу изреваха като един и се хвърлиха в битката с удвоена ярост. Адам Уайтлоу, флегматичен белокоп мъж, който като че ли винаги просто следваше жена си, се втурна към Кръга на Валънтайн, размахал сияйна брадва над главата си и посече всички по пътя си.

Магнус се отправи към върколаците и към жената, която единствена беше запазила човешкия си вид, въпреки че зъбите и ноктите ѝ се бяха издължили.

— Защо не се биете? — попита той.

Жената го изгледа, сякаш беше малоумен.

— Защото Валънтайн е тук — сопна се тя. — Той държи дъщеря ми. Отведе я и те казаха, че ако опитаме да я последваме, ще я убият.

Магнус дори не се замисли какво би могъл да причини Валънтайн на едно беззащитно долноземско дете. Вдигна ръка, едрият ловец на сенки до вратата в дъното полетя от мястото си и Магнус хукна нагам.

Чу писъци зад гърба си и един Уайтлоу извика:

— Бейн, къде си... — А после някой, вероятно Стивън, изкрещя:
— Тръгна към Валънтайн! Убийте го!

Зад вратата се чуваше тих, ужасяващ звук. Магнус я отвори.

Видя малка, съвсем обикновена стая с размерите на спалня, но без никакво легло. Вътре имаше само един стол и двама души. Висок мъж със светлоруса коса, облечен в черните дрехи на ловците на сенки, се беше надвесил над момиченце на около дванайсет години. Тя беше вързана за стола със сребристо въже и издаваше мъчителен тих звук, нещо средно между вой и стон.

Очите ѝ сияеха и Магнус си помисли, че лунната светлина ги е превърнала в огледала.

Но само след миг разбра, че греша. Валънтайн се отмести леко и сега той виждаше по-ясно очите на момичето. Не блестяха те. Лунната светлина озаряваше сребърни монети, притиснати към очите на детето, а изпод тях се издигаха тънки струйки дим. То се опитваше да потиска писъците си, защото се страхуваше и не знаеше какво още може да му причини Валънтайн.

— Къде отиде брат ти? — попита той, а детето продължи да плаче, но не каза нищо.

В този миг Магнус почувства, че се превръща в буря, в черни кълбящи се облаци, в тътен на гръмотевици и мълнии, и цялата тази буря искаше да се хвърли към гърлото на Валънтайн. Магията сякаш се отприщи самоволно и лумна и от двете му ръце. Приличаше на светкавици, така ослепително сини, че бяха почти бели. Те пометоха Валънтайн и го удариха в стената толкова силно, че се чу пукот и той се свлече на пода.

Магията източа твърде много от силите на Магнус, но сега не можеше да мисли за това. Хукна към детето на стола, свали веригата и докосна съвсем нежно лицето му.

Момичето вече плачеше с глас, трепереше и стенеше в ръцете му.

— Тихо, тихо. Брат ти ме изпрати. Аз съм магьосник, ще те спася — шепнеша той и я галеше по тила.

Монетите я изгаряха. Трябваше да ги махне. Но дали нямаше да я нарани още повече? Той можеше да лекува, но не беше така умел в това като Катарина и не му се налагаше често да цери върколаци. Те бяха много издръжливи. Надяваше се, че и тя ще се окаже такава.

Свали монетите възможно най-внимателно и ги захвърли към стената.

Но беше твърде късно. Било е твърде късно още преди да се появи. Тя беше сляпа.

Устните ѝ потрепераха и тя попита:

— Брат ми добре ли е?

— Да, напълно добре, миличка — отвърна Магнус. — Ще те заведа при него.

Още щом изрече „него“, усети как студено острие потъва в гърба му и устата му се пълни с кръв.

— О, няма? — прошепна Валънтайн в ухото му.

Ножът се измъкна лесно, като причини повече болка на излизане, отколкото на влизане. Магнус стисна зъби и се вкопчи в облегалката на стола, за да не се изправи и да остави детето незащитено. После обърна глава към Валънтайн. Светлокосият изглеждаше по-възрастен от останалите водачи на групата, но Магнус не знаеше дали това се дължи на годините му, или на студената целеустременост, която превръщаше лицето му в мраморна маска. Прииска му се да я разбие.

Валънтайн вдигна ръка и Магнус успя да го сграбчи за китката точно преди да е забил камата в сърцето му.

Магнус се съсредоточи, нажежи захвата си и синьо електричество лумна по пръстите му. То изгаряше така, както среброто бе изгорило детето, и той се усмихна мрачно, когато чу, че Валънтайн изсъска от болка.

Валънтайн не го попита за името му като останалите, той не виждаше в него личност. Гледаше го със студените си очи така, както някой би се взирал в отвратително животно, препречило пътя му.

— Бъркаш се в делата ми, магьоснико.

Магнус изплю кръв в лицето му.

— Измъчваш дете в моя град, ловецо на сенки.

Валънтайн замахна със свободната си ръка и Магнус политна назад. Валънтайн се извъртя и го последва. Това беше добре, така се отдалечаваше от момичето.

Макар и сляпа, тя беше върколак и обонянието и слухът ѝ бяха не по-малко важни от зрението. Вече можеше да избяга при семейството си.

— А аз си мислех, че играем на игра, в която се пита кой какъв е и какви ги върши — рече Магнус. — Да не съм сгрешил? Ще пробвам отново? Ти май нарушаваш вашите собствени закони, задник такъв?

Озърна се за момичето, надяваше се да е избягало, но то стоеше като заковано на мястото си, парализирано от ужас. Магнус не смееше да му извика, за да не привлече вниманието на Валънтайн към детето.

Вдигна ръка и очерта заклинание във въздуха, но Валънтайн го видя и го избегна. Скочи високо, отблъсна се от стената и с нефилимска бързина се хвърли към Магнус. Издърпа го за краката, повали го на земята и го изрита с ужасна сила. После извади меча си и замагна. Магнус се претърколи така, че острието се заби покрай ребрата, проби ризата и кожата, но не засегна важни органи. Поне този път.

Магнус много се надяваше да не умре тук, в този студен склад, далече от онези, които обичаше. Опита да се изправи, но подът беше хлъзгав от кръвта му, а с магията, която му беше останала, не можеше да се излекува и да се бие.

Осъзна, че пред него стои Мариан Уайтлоу — беше извадила оръжията си, а руните по ръцете ѝ сияеха. Със замъгленото си зрение Магнус виждаше косата ѝ като сребристо петно.

Валънтайн замагна с меча си и я посече почти през средата.

Магнус ахна, спасението си беше отишло така бързо, както бе дошло. После чу стъпки по камъка и извърна глава.

Беше глупаво да се надява на друг спасител — видя един от Кръга на Валънтайн да стои на прага и да се взира в момичето върколак.

— Валънтайн! — извика Лушън Греймарк. Хукна към детето и Магнус се напрегна, готов за скок. Но застина, защото Лушън взе момичето на ръце и се обърна към господаря си. — Как можа да го направиш? Тя е дете!

— Не, Лушън. Тя е чудовище в детски облик.

Лушън галеше момичето по косата и го успокояваше. Магнус започна да си мисли, че е сбъркал за него. Лицето на Валънтайн беше пребледняло като платно и сега съвсем приличаше на статуя.

— Не ми ли обеща безусловно подчинение? — попита сурово Валънтайн. — Каж ми каква полза имам от помощник, който така подкопава авторитета ми?

— Валънтайн, обичам те и споделям мъката ти — отвърна Лушън. — Знам, че си добър човек. Знам, че ако спреш и се замислиш, ще разбереш, че всичко това е лудост.

Валънтайн направи крачка към него, а Лушън отстъпи назад. Прикри с една ръка главата на детето, което беше увило крака около кръста му, а с другата посегна сякаш към оръжие.

— Ясно — тихо рече Валънтайн накрая. — Да бъде на твоята.

Той отстъпи, за да може Лушън Греймарк да мине през вратата, по коридора и да се върне при върколаците, които може би вече бяха в безопасност. Валънтайн му позволи да отнесе детето при тях и го последва от разстояние.

Магнус не му повярва и за миг. Нямаше да се успокои, че детето е в безопасност, докато не го видеше в ръцете на майка му.

Лушън Греймарк му спечели достатъчно време, за да събере магията си. Магнус се концентрира и усети как кожата му се съединява, докато силата му изтичаше.

Надигна се от пода и хукна след тях.

Схватката в другото помещение затихваше, защото мъртвите вече бяха много. Някой бе успял пак да включи осветлението. Един вълк лежеше мъртъв на пода и лека-полека се превръщаше отново в блед млад мъж. До него беше проснат един младеж от Кръга и в смъртта си те не изглеждаха чак толкова различни.

Много ловци на сенки от Кръга на Валънтайн още бяха живи. Но не и Уайтлоу. Мерис Лайтууд беше покрила лицето си с длани, а неколцина от останалите изглеждаха потресени. Сега, когато мракът и яростта на битката бяха отстъпили, те виждаха какво са сторили.

— Валънтайн — обърна се умолително Мерис към лидера им. — Валънтайн, какво направихме? Уайтлоу са мъртви... Валънтайн...

Всички го гледаха и се събраха около него като изплашени деца около възрастен. Магнус реши, че вероятно са попаднали под влиянието му твърде млади, но не можеше да ги оправдава, че са с промити мозъци или заблудени, не и след всичко това. Като че ли не му бе останала и капка жалост.

— Нищо не сте направили, просто спазвахте закона — каза Валънтайн. — Знаете, че всички предатели сред нас трябва един ден да си платят. Ако бяха отстъпили, ако ни се бяха доверили, на нас, събратята им, на децата на Ангела, всичко щеше да е наред.

— Ами Клейвът? — попита къркосият с предизвикателна нотка в гласа.

— Майкъл — прошепна съпругът на Мерис.

— Какво за тях, Уейланд? — попита остро Валънтайн. — Уайтлоу загинаха заради свирепи върколаци. Това е истината и ние ще я изречем пред Клейва.

Единственият от Кръга, който не го слушаше така отчаяно, беше Лушън Греймарк. Той тръгна към жената върколак и ѝ подаде детето. Магнус я чу как рязко си поема дъх, когато видя ослепените очи на дъщеря си, а после тихо заплака. Лушън постоя при тях. Изглеждаше потресен до дъното на душата си. После внезапно закрочи решително към Валънтайн.

— Да вървим, Валънтайн. Това с Уайтлоу беше... ужасен инцидент. Не можем да оставим Кръга да страда така. Трябва да вървим. Тези създания не си струват времето ти. Тези върколаци са само отломки от голямата глутница. Тази нощ с теб ще идем в свърталището им, където се крие истинската заплаха. Заедно ще заловим водача им.

— Заедно. Но утре вечер. Ще се върнеш ли тази нощ в къщата? — попита тихо Валънтайн. — Джослин иска да ти каже нещо.

Лушън го хвана за ръката, явно облекчен.

— Разбира се. Щом е за Джослин. Щом е за теб. Знаеш го.

— Приятелю. Знам го — отвърна Валънтайн.

Валънтайн стисна ръката на Лушън, но Магнус видя как го изгледа. В този поглед имаше любов, но и омраза, и омразата надделяваше. Тя беше съвсем ясна, като сребриста перка на акула в тъмните води на очите му. В тях имаше смърт.

Магнус не се изненада. Беше виждал много чудовища, способни на любов, но малцина бяха позволили на любовта да ги промени и бяха успели да я претопят от обич към един човек в доброта към мнозина.

Спомни си изражението на Валънтайн, когато посече на две Мариан Уайтлоу, и се зачуди какво ли е да живееш с човек като него, какво ли изпитва съпругата му, която Мариан беше нарекла „мила“. Да споделяш леглото си с чудовище, да полагаш глава до друга, изпълнена с убийства и лудост... Магнус вече го беше преживял.

Но сляпата любов не трае дълго. Един ден просто се надигаш от възглавницата и виждаш, че живееш в кошмар.

Лушън Греймарк вероятно бе един от многото, за които трябваше да се тревожи, и Магнус можеше да се обзаложи, че той вече е мъртвец.

Не биваше да оставя миналото да го заблуди; не биваше да мисли, че Стивън Херондейл е онзи, в чиято душа се крие добро. Погледна красивото му лице и крехката уста и внезапно му се прииска да му каже, че познава и обича негова предтеча и че Теса ще е много разочарована от него. Но не искаше Кръгът на Валънтайн да погне и нея.

Затова замълча. Стивън Херондейл беше избрал страна, Магнус също бе направил избор.

Членовете на Кръга на Валънтайн излязоха от склада като маршируваща армия.

Магнус хукна към стария Адам Уайтлоу, който лежеше в локва кръв до брадвата си — вече изгубила блясъка си.

— Мариан? — попита Адам.

Магнус коленичи в локвата и затърси по тялото му най-страшните рани. Но те бяха твърде много — прекалено много.

Погледна го в очите и видя, че светлината в тях изгасва. И разбра, че Адам е прочел отговора на въпроса си по лицето му.

— Брат ми? — попита Адам. — Де-децата?

Магнус огледа пълното с мъртъвци помещение. После сведе очи, а Адам Уайтлоу извърна лице и стисна устни, за да не покаже болката и мъката си. Магнус използва остатъка от магията си да облекчи страданието му, но накрая Адам вдигна ръка да го спре и облегна глава на ръката му.

— Достатъчно, магьоснико — рече дрезгаво. — И без това... не искам да живея вече.

Закашля се, ужасна влажна кашлица, а после затвори очи.

— Ave atque vale, ловецо на сенки — прошепна Магнус. — Твоят ангел ще се гордее с теб.

Адам Уайтлоу не го чуваше. Само след секунди и последният член на семейство Уайтлоу умря в ръцете на Магнус.

Клейвът смяташе, че Уайтлоу са избити от развилнели се върколаци, и думите на Магнус не ги убедиха в противното. Той и не очакваше да му повярват. Дори не знаеше защо се опита, може би защото нефилимите явно предпочитаха да си мълчи.

Магнус очакваше завръщането на Кръга.

Те не дойдоха пак в Ню Йорк, но той ги видя още веднъж. По време на Въстанието.

Скоро след нощта в склада Лушън Греймарк изчезна безследно. Магнус предполагаше, че е мъртъв. Година по-късно чу отново за него. Рейгнър Фел му каза, че имало един върколак, който навремето бил ловец на сенки и твърдял, че денят е настъпил и долноземците трябва да се подготвят за битка с Кръга.

Валънтайн разкри плана си и въоръжи хората си точно когато Съглашението за мир между нефилими и долноземци щеше да бъде сключено наново. Неговият Кръг посече и ловци на сенки, и долноземци в Голямата зала на Ангела.

Благодарение на предупреждението на Лушън Греймарк долноземците нахлуха в Залата и изненадаха хората на Валънтайн. Освен предупредени, те бяха и добре въоръжени.

А тогава ловците на сенки изненадаха Магнус, както Уайтлоу го бяха изненадали в онази нощ. Клейвът не изостави долноземците и отказа да се присъедини към Кръга. Мнозинството от Клейва и от водачите на институти направиха избора на Уайтлоу. Те се сражаваха със събратята си заради мира и Кръгът на Валънтайн най-сетне беше победен.

Но след битката ловците на сенки обвиниха долноземците за смъртта на съратниците си, сякаш те бяха станали причина за сражението. Ловците на сенки се гордееха със справедливостта си, но справедливостта им по отношение на събратята на Магнус винаги беше горчива.

Отношенията между нефилими и долноземци не се подобриха. Магнус вече не вярваше, че някога ще се подобрят.

Особено когато Клейвът изпрати и последните оцелели от Кръга, Лайтууд и още един член, Ходж Старкуедър, в Ню Йорк, за да изкупват престъпленията си, като управляват Нюйоркския институт в изгнание от Града от стъкло. След клането имаше недостиг на ловци на сенки и не можеха да се набавят нови чрез Бокала на смъртните, който явно беше изчезнал заедно с Валънтайн. Лайтууд знаеха, че са постъпили милостиво с тях заради връзките им в Клейва и че ако още веднъж прегрешат, Клейвът ще ги смаже.

Рафаел Сантяго, един от вампирите, които дължаха на Магнус не една услуга, докладва, че Лайтууд се държали дистанцирано, но винаги справедливо с долноземците. Магнус знаеше, че рано или късно, ще му се наложи да работи с тях и да се държи учтиво. Не изгаряше от нетърпение. След кървавата трагедия с Кръга на Валънтайн той не искаше да поглежда назад към мрака, а напред, с надежда за светлина.

Повече от две години след Въстанието той не беше виждал никого от хората на Валънтайн. До един ден.

Ню Йорк, 1993 година.

Животът на магьосниците е изпълнен с разгул, заклинания, магически прах и всякакви вълнения.

Понякога обаче Магнус искаше да си остане у дома и да гледа телевизия като всички останали. Заедно с Теса се бяха свили на дивана и гледаха „Гордост и предразсъдъци“. Теса не спираше да се оплаква, че книгата била много по-хубава.

— Джейн Остин не е имала точно това предвид — каза тя. — Ако можеше да го види, сигурно щеше да се ужаси.

Магнус стана и отиде до прозореца. Очакваше да им доставят китайска храна и умираше от глад след дългия ден на безделие. Но не виждаше доставчика. На улицата имаше само една млада жена, която носеше добре опаковано срещу студа бебе. Вървеше бързо, явно към дома си.

— Ако Джейн Остин можеше да го види — рече Магнус, — предполагам, че щеше да запищи: „Какви са тези малки дяволчета в таз кутия! Извикайте отчето!“, и ще удари телевизора със слънчобрана си.

На вратата се позвъни и Магнус се извърна от прозореца.

— Най-сетне — рече той, взе десет долара от масичката до вратата и натисна бутона, за да пусне доставчика. — Имам нужда от малко телешко и броколи, преди да се изправя отново пред господин Дарси. Всепризната истина е, че ако гледаш телевизия на празен стомах, ще ти окапе косата.

— Ако ти окапе косата — обади се Теса, — фризьорският бранш ще изпадне в тежка икономическа криза.

Магнус кимна и я докосна по косата, която сега беше оформена на черта до брадичката. Той отвори вратата и се озова пред жена с

бухнали червени къдрици. Държеше дете. Нея беше видял на улицата преди малко. Сепна се, че на прага му стои някой с толкова... мундански вид.

Младата жена бе облечена с широки дънки и пъстра тениска. Свали ръка, явно беше смятала да почука по вратата, и Магнус забеляза избелелите сребристи белези по нея. Беше виждал достатъчно такива и знаеше какво представляват.

Това бяха знаците на Завета, останките от някогашните руни по кожата ѝ. Тя не беше никакъв мундан, а ловец на сенки, но без подновени знаци и без обичайния арсенал.

Не беше дошла по работа. Имаше проблем.

— Коя сте вие? — попита Магнус.

Жената преглътна с усилие и отговори:

— Аз съм... аз съм Джослин Моргенстърн.

Името събуди стари спомени и Магнус отново почувства забитото в гърба си острие и вкуси кръвта си. Прииска му се да я изплюе.

На прага му стоеше невестата на чудовището. Той се втренчи в нея.

И тя се втренчи в него. Изглеждаше хипнотизирана от пижамата му. Магнус искрено се засегна. Не беше канил съпруги на откачени лидери на изпълнени с омраза култове да се отбиват и да осъждат облеклото му. Ако искаше да се въздържи от риза и да носи алена пижама с черни полярни мечки и черен копринен халат, щеше да го направи. Никой от късметлиите, които го бяха виждали по пижама, не се беше оплаквал.

— Не си спомням да съм поръчвал булката на зъл маниак — каза Магнус. — Сигурен съм, че поръчах телешко с броколи. Ами ти, Теса? Да си поръчвала булката на зъл маниак?

Той отвори по-широко вратата, за да може Теса да види кой стои на прага. Няма нищо друго за казване. После забеляза, че вързопът в ръцете на Джослин помръдва, и си спомни, че това е дете.

— Дойдох, Магнус Бейн — рече Джослин, — да те моля за помощ.

Магнус стисна ръба на вратата така, че кокалчетата му побеляха.

— Чакай да си помисля... Не.

Но го спря мекият глас на Теса:

— Пусни я вътре, Магнус.

Той се извъртя да я погледне.

— Ти сериозно ли?

— Искам да говоря с нея.

Гласът ѝ звучеше много странно. Освен това доставчикът се появи в коридора, понесъл торбата с храна. Магнус кимна на Джослин да влезе и подаде десетте долара на човека, после затръшна вратата право в лицето му, преди да е успял да му даде храната.

Сега Джослин стоеше смутено до вратата. Малкото човече в ръцете ѝ риташе и протягаше крака.

— Имате бебе — каза Магнус и посочи очевидното.

Джослин пристъпи нервно от крак на крак и притисна детето към гърдите си.

Теса тихо се приближи до нея. Дори с черен клин и широка сива тениска с надпис: „ИЛЯМ ИСКА КУКЛА“ тя пак изглеждаше някак официална и внушителна. Надписът беше свързан с феминисткото верую, че момчетата обичат да си играят с кукли, а момиченцата — с камиончета, но Магнус подозираше, че Теса е избрала тениската заради името. Съпругът ѝ беше мъртъв от много време и името му вече събуждаше щастливи, избледняващи спомени, а не ужасната агония, която бе изпитвала в първите години след смъртта му. И други магьосници бяха загубили любимите си, но малцина бяха така безнадеждно верни като Теса. Десетилетия по-късно тя не бе позволила на никого дори да опита да спечели сърцето ѝ.

— Джослин Феърчайлд — каза Теса. — Наследница на Хенри Брануел и Шарлот Феърчайлд.

Джослин примигна, сякаш не беше очаквала лекция по родословието ѝ.

— Точно така — отвърна предпазливо.

— Познавах ги — обясни Теса. — Много приличаш на Хенри.

— Познавали сте ги? Та те...

Хенри беше умрял почти преди век, а Теса изглеждаше на двайсет и пет години.

— И вие ли сте магьосница? — попита подозрително Джослин.

Магнус видя как оглежда Теса от глава до пети и търси демонския знак, белега, който би показал на ловците на сенки, че е нечиста, не-човек и трябва да бъде презирана. Някои магьосници

успяваха да скрият знаците си под дрехите, но Джослин можеше да зяпа Теса колкото си иска и никога да не открие знак.

Теса не обичаше да се изтъква, но изведнъж стана ясно, че е висока от Джослин и сивите ѝ очи могат да гледат много студено.

— Аз съм — рече тя — Тереза Грей, дъщеря на велик демон и Елизабет Грей, родена Адел Старкуедър, една от вашите. Бях съпруга на Уилям Херондейл, който оглавяваше Лондонския институт, и съм майка на Джеймс и Луси Херондейл. С Уил отгледахме нашите деца като ловци на сенки, за да защитават мунданите, да живеят според законите на Клейва и Завета и да спазват Съглашението.

Тя говореше в добре познатия ѝ нефилимски маниер.

— Навремето живеех сред ловци на сенки — продължи глухо. — Навремето вероятно бих ти изглеждала почти като човек.

Джослин се смути, както се притесняват хората, когато научат нещо толкова странно, че целият свят започва да им изглежда непонятен.

— Ще ви разбера, ако сметнете престъпленията ми към долноземците за непростими — каза Джослин, — но аз... няма къде другаде да ида. Имам нужда от помощ. Дъщеря ми се нуждае от помощта ви. Тя е ловец на сенки и дете на Валънтайн. Не може да живее сред своите. Не можем да се върнем. Трябва ми заклинание, което да скрие от очите ѝ всичко друго, освен мунданския свят. В него ще порасне щастлива и в безопасност. Не е нужно да знае кой е баща ѝ. — Джослин почти се задави, но вирна брадичка и добави: — Или какво е сторила майка ѝ.

— Значи, идваш да молиш нас — обади се Магнус. — Чудовищата.

— Аз не съм имала свади с долноземци — каза най-сетне Джослин. — Аз... най-добрият ми приятел е долноземец и не вярвам, че се е променил толкова много от човека, когото винаги съм обичала. Сбърках. Вечно ще живея със стореното. Но моля ви, дъщеря ми не е направила нищо лошо.

Магнус предположи, че най-добрият ѝ приятел, долноземецът Лушън Греймарк, е още жив, макар че никой не го беше виждал след Въстанието. А Магнус бе готов да размисли, щом тя твърдеше, че Лушън е най-добрият ѝ приятел. Хората казаха, че двамата планирали

заедно да победят Валънтайн, но Джослин не се яви, за да потвърди слуховете след битката. Магнус не я беше видял и по време на Въстанието. Така че не знаеше дали да вярва на думите ѝ.

Той често мислеше, че справедливостта на ловците на сенки прилича повече на жестокост, затова не искаше и той да бъде жесток. Гледаше изтощеното отчаяно лице на жената и вързопчето в ръцете ѝ. Не, не можеше да бъде жесток. Той вярваше в изкуплението и в зрънцето милост у всеки. Това бе едно от малкото неща, в които имаше нужда да вярва — във възможността за красота, когато си изправен пред толкова грозна реалност.

— Казахте, че сте били съпруга на Херондейл — обърна се Джослин към Теса. Говореше съвсем тихо, сякаш вече разбираше колко слаб е този аргумент, но нямаше друг. — Стивън Херондейл беше мой приятел...

— Стивън Херондейл щеше да ме убие, ако се бяхме срещнали — отвърна Теса. — Никога нямаше да съм в безопасност сред хора като вас или като него. Аз съм съпруга и майка на воители, които се сражаваха и умряха, без да се опозорят. Носила съм оръжия и съм убивала демони, и единственото ми желание беше да надвия злото, за да живея щастливо с онези, които обичам. Надявах се да създам един по-добър и безопасен свят за децата ми. Заради Кръга на Валънтайн сега с рода на Херондейл е свършено, с децата на моите деца. Това се случи чрез вас, вашия Кръг и съпруга ти. Стивън Херондейл умря с омраза в сърцето и кръвта на моите хора по ръцете. Не мога да си представя по-ужасен край за нашия род. Сега ще трябва да живея с раната, която Кръгът на Валънтайн ми причини, а аз ще живея вечно. — Теса замълча и погледна преbledнялото отчаяно лице на Джослин, после добави по-мекко: — Но Стивън Херондейл направи своя избор, а ти си решила да не избираш омразата. Знаем, че Валънтайн нямаше да бъде победен без твоята помощ, а детето ти не е сторило зло никому.

— Това не означава, че тя е заслужила помощта ни — прекъсна я Магнус. Не искаше да отпраца Джослин, но едно гласче в него още му нашепваше, че тя е враг. — Освен това аз не работя благотворително като ловците на сенки, а тя със сигурност няма пари, за да ми плати. Бегълците рядко са с пълни джобове.

— Ще намеря пари — каза Джослин. — Не търся милостиня и вече не съм ловец на сенки. Сега не искам да имам нищо общо с тях.

Искам да съм друга. Искам да отгледам дъщеря ми като друга, за да няма връзки с Клейва и да не бъде заблуждавана от когото и да било. Искам тя да е по-смела и по-силна от мен и да не оставя друг да решава съдбата ѝ.

— Никой не може да иска повече от това за детето си — каза Теса и се приближи. — Може ли да я подържа?

Джослин се поколеба за миг, притисна вързопчето към гърдите си, но после бавно и неохотно, с почти насечени движения се наведе напред и неимоверно грижливо положи бебето в ръцете на една непозната за нея жена.

— Красива е — прошепна Теса. Магнус не знаеше дали е държала бебе през последните десетилетия, но тя го премести към хълбока си и бързо го прихвана с ръка с инстинктивния, привичен жест на родител. Беше я виждал да държи така внуците си. — Как се казва?

— Клариса — отвърна Джослин, като се взираше напрегнато в Теса. След това добави, все едно разкриваше някаква тайна: — Аз я наричам Клеъри.

Магнус надникна над рамото на Теса да види бебето. То беше по-голямо, отколкото очакваше, макар и дребничко за възрастта си, но лицето му вече не беше по-бебешки пухкаво. Момиченцето вероятно бе почти на две години и приличаше на майка си. Приличаше на Феърчайлд. Имаше буйни червени къдрици, също като Хенри, а зелените, ярки като скъпоценни камъни очи гледаха с любопитство. То като че ли не възразяваше да го държи една непозната. Теса го уви поплътно с одеялото и малкото пухкаво юмруче на Клеъри се сви около пръста ѝ. Размърда го напред-назад, сякаш да покаже новата си играчка.

Теса сърдечно ѝ се усмихна и прошепна:

— Здравей, Клеъри.

Явно поне тя беше взела решение. Магнус се наведе така, че рамото му леко докосна нейното, и се вгледа в лицето на детето. Помаха, за да привлече вниманието му, и пръстените му проблеснаха на светлината. Клеъри се засмя — показа перлените си зъбки и чистата си радост — и Магнус усети как възелът от негодувание в гърдите му се разхлабва.

Клеъри се размърда, за да покаже ясно и недвусмислено, че иска да я пуснат на земята, но Теса я подаде на Джослин. Майката трябваше

да реши дали да го направи. Може да не иска да я остави да броди из дома на един магьосник.

Джослин се огледа с тревога, но каквото и да мислеше за апартамента, Клеъри упорито шаваше и тя разбра, че трябва да я пусне. Остави я на земята и тя затопурка решително на изследователска експедиция. Тримата стояха и гледаха как малката ѝ ярка главичка подскочи, когато сграбчи книгата на Теса, после взе една от свещите на Магнус (която подъвка замислено за момент) и сребърния поднос, който той беше оставил на канапето.

— Любопитно човече, а? — попита Магнус. Джослин го погледна само за миг, защото не отделяше очи от детето си. Магнус усети, че ѝ се усмихва. — Не в лошия смисъл. Вероятно ще обича приключенията.

— Искам само да е в безопасност и да е щастлива — рече Джослин. — Не ѝ трябва никакви приключения. Те обикновено се случват, когато имаш тежък живот. Искам тя да води мундански живот, тих и кротък. Надявах се да не се роди със способността да вижда света на сенките. Той не е за деца. Но не извадих този късмет. Днес следобед се опитваше да си играе с една фея в живия плет. Имам нужда от помощта ви. Тя има нужда от нея. Не може ли да ослепее за всичко това?

— Дали мога да откъсна важна част от съществуването ѝ и да я превърна в нещо, което ще ви допада повече? — попита Магнус. — Е, ако искате накрая да полудее.

Веднага съжали за думите си. Джослин се втренчи в него пребледняла, сякаш я беше ударил. Но тя не беше жена, която ще се разплаче или може да бъде пречупена — иначе Валънтайн отдавна щеше да го е сторил. Джослин се изпъна и спокойно попита:

— А можете ли да направите нещо друго?

— Ами... мога да опитам нещо различно — отвърна Магнус.

Не каза, че може да го направи. Не сваляше очи от детето и мислеше за малкото момиче върколак, което Валънтайн беше ослепил, за Едмънд Херондейл, на когото бяха свалили знаците преди векове, за Джейми и Луси на Теса и за техните деца. Не възнамеряваше да даде едно дете на ловците на сенки, за които Законът беше по-важен от милостта.

Клеъри забеляза злощастната котка на Магнус. Великият Гетсби, вече на преклонна възраст, се беше изпружил до една кадифена възглавница и пухкавата му сива опашка лежеше разрошена върху нея.

Всички възрастни разбраха, че бедствието е неминуемо. Пристъпиха напред като един, но Клеъри вече бе дръпнала Великият Гетсби за опашката силно, с царствената увереност на херцогиня, която клати звънчето, за да извика прислужницата.

Великия Гетсби измяука жаловито в протест срещу това посегателство, обърна се и одраска Клеъри, а тя веднага започна да пищи. Джослин коленичи светкавично до нея и червената ѝ коса се спусна като воал над детето, сякаш можеше някак да я скрие от целия свят.

— Да не би да е отчасти банши? — попита Магнус през пронизителния вой. Клеъри пищеше като полицейска сирена и той имаше чувството, че скоро ще го арестуват за двайсет и седми път. Джослин го изгледа кръвнишки през косата си и Магнус вдигна ръце в шеговит жест на примирие. — О, извинете ме, че намекнах, че детето на Валънтайн не е със съвсем чиста кръв.

— Стига, Магнус — прошепна Теса.

Тя бе обичала много повече ловци на сенки от него. Отиде до Джослин и сложи ръка на рамото ѝ, а тя не я отблъсна.

— Ако искаш детето да е в безопасност — каза Магнус, — ще ѝ трябва нещо повече от заклинание за Зрението. Трябва да я защитаваш и от свръхестественото, от всеки демон, който би могъл да се промъкне към нея.

— Нима Железните сестри или Мълчаливите братя ще извършат тази церемония заради мен, без да ни изправят с Клеъри пред Клейва? — попита Джослин. — Не, не мога да рискувам. Тя ще е в безопасност, ако не знае нищо за света на сенките.

— Майка ми беше ловец на сенки, който не знаеше нищо за света на сенките — каза Теса. — Това не я опази.

Джослин се вгледа ужасено в нея. Явно си припомни какво се беше случило: един демон се бе добрал до незащитена жена — ловец на сенки, и Теса беше резултатът от това.

Настъпи тишина. Клеъри се обърна предпазливо към Теса и забрави да пищи. Вдигна пухкавите си ръчички към нея. Джослин

позволи на Теса отново да вземе детето и този път Клеъри не шаваше и не се опита да слезе на земята, а избърса малкото си обляно в сълзи лице в тениската ѝ. Това приличаше на жест на привързаност. Магнус се надяваше никой да не му предложи да я подържи в това лепкаво състояние.

Джослин примигна и бавно се усмихна, а той за първи път забеляза, че е красива.

— Клеъри никога не отива при непознати. Може би... може би разбира, че не сте чужда на Феърчайлд.

Теса се вгледа в нея с ясните си сиви очи. Магнус си помисли, че вероятно в този случай тя вижда повече от него.

— Може би. Аз ще ти помогна с церемонията — обеща тя. — Познавам Мълчалив брат, който ще я запази в тайна, ако го помоля.

Джослин сведе глава.

— Благодаря ти, Тереза Грей.

Магнус се запита колко ли вбесен щеше да е Валънтайн, ако види как жена му се моли на долноземци, а една магьосница държи детето му. Намерението му да отвърне на молбата на Джослин с жестокост съвсем избледня. Това му се стори добро отмъщение — да докаже на Валънтайн, дори след смъртта му, колко много е бъркал.

Тръгна към двете жени и детето, погледна към Теса и тя му кимна.

— Е, добре — рече Магнус, — изглежда, ще ти помогнем, Джослин Моргенстърн.

Тя потръпна.

— Не ме наричайте така. Аз съм... аз съм Джослин Феърчайлд.

— Мислех, че вече не си ловец на сенки — каза Магнус. — Ако не искаш да те открият, смяната на фамилията ми се струва добро начало. Повярвай ми, специалист съм в това. Гледал съм много шпионски филми.

Джослин изглеждаше скептична и Магнус извъртя очи.

— Магнус Бейн не е рожденото ми име — каза той. — Измислих си го съвсем сам.

— Аз пък съм Теса Грей по рождение — намеси се Теса. — Но ти можеш да избереш всяко име, което ти харесва. То ще ти подскаже бъдещата ти съдба и коя искаш да бъдеш.

— Наричайте ме Фрей. Нека съчета я името на Феърчайлд, моето изгубено семейство, и на Грей. Защото ти си... приятел на семейството — каза Джослин с внезапна категоричност.

Теса грейна, изглеждаше изненадана, но поласкана, а Джослин се усмихна на детето си. Магнус видя решителността, изписана на лицето ѝ. Валънтайн искаше да разруши целия му свят, а тази жена беше спомогнала за неговото падение и сега гледаше дъщеря си така, сякаш можеше да създаде съвсем нов прекрасен свят само за нея, за Клеъри, за да не бъде достигната от мрака на миналото. Магнус знаеше какво е толкова силно да искаш да забравиш и познаваше страстния порив да защитаваш, който идваше с любовта.

Вероятно нито една рожба от новото поколение — и това малко упорито червенокосо създание или Хелън, която бе наполовина фея, или Марк Блекторн в Института в Лос Анджелис, или дори децата на Мерис Лайтууд, които растяха в Ню Йорк, далече от Града от стъкло — някога щяха да научат цялата истина за грозотата на миналото.

Джослин погали лицето на момиченцето и всички видяха как малката се усмихва, озарена от радостта да си жив. Тя бе история сама по себе си — сладка и изпълнена с надежда, едва започваща.

— Джослин и Клеъри Фрей — каза Магнус. — Радвам се да се запознаем.

---

[1] Американска актриса, прочула се като един от първите водещи на емблематичното комедийно шоу Saturday Night Live. — Б.р.

↑

[2] Кийт Харингтън става известен със социално ангажираните си стенописи, които не само отразяват уличната култура, но и вълненията на американското общество през 80-те години на ХХ в., включително и разразилата се епидемия от СПИН. — Б.р. ↑

[3] Magnificent (англ.). — Б.пр. ↑

ПЪТЯТ НА ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ И ПЪРВИТЕ СРЕЩИ

Беше петъчна нощ в Бруклин и светлините на града се отразяваха в небето: оцветени в оранжево облаци притискаха лятната жега към тротоарите като цвете между страници на книга. Магнус сновеше из апартамента си, беше сам и се чудеше, не особено усилено, пред какво е изправен.

Поканата за среща от страна на ловец на сенки беше сред десетте най-странни и най-неочаквани неща, които му се бяха случвали, а той винаги полагаше усилия да живее много интересно.

Сам удиви себе си, като прие.

Миналия вторник прекара скучно, у дома, с котката и списък, който включваше рогати жаби. После Алек Лайтууд, най-големият син на ловците на сенки, които управляваха Нюйоркския институт, се появи на прага му, благодари му, че му е спасил живота, и като смени петнайсетина оттенъка на червеното и лилавото, го покани на среща. В отговор Магнус мигновено изгуби ума и дума, целуна го и уговори срещата за петък.

Цялата тази работа беше изключително странна. Първо на първо, Алек бе дошъл и му беше благодарил, че му е спасил живота. Малцина ловци на сенки биха се сетили да направят подобно нещо. Те мислеха, че магията им се полага по право, че трябва да задоволява нуждите им, и смятаха магьосниците или за полезни, или за безобразни. За повечето нефилими това бе все едно да благодарят на асансьора, че ги е качил до правилния етаж.

Смущаваше го и фактът, че досега не се беше случвало ловец на сенки да го покани на среща. Те все искаха някакви услуги — магически, сексуални и необичайни. Никой не бе искал да прекара известно време с него, да идат на кино или да ядат заедно пуканки. Не беше сигурен, че ловците на сенки изобщо гледат филми.

Това беше толкова простичко нещо, такава пряма молба — сякаш досега ловци на сенки не бяха чурили чинии, защото Магнус ги беше

докоснал, и не бяха изричали „магьосник“ като проклятие. Сякаш всички стари рани можеха да изчезнат, все едно никога не са съществували, и светът да се превърне в такъв, какъвто го виждаха ясните сини очи на Алек Лайтууд.

Магнус се съгласи, защото искаше да се съгласи. Беше напълно възможно обаче да е казал „да“, защото е идиот.

В крайна сметка не биваше да забравя, че Алек не е влюбен в него. Той просто реагираше на единственото мъжко внимание, което бе получавал. Алек беше затворен, срамежлив, очевидно несигурен и откровено влюбен в своя русокос приятел Трейс Уейланд. Магнус бе почти сигурен, че така му беше името, но Уейланд необяснимо му напомняше за Уил Херондейл, а той не искаше да мисли за Уил. Знаеше, че най-добрият начин да си спести ново разбиване на сърцето, е, като не мисли за изгубените приятели и не се забърква отново с ловци на сенки.

Повтаряше си, че срещата ще е вълнуваща, изолиран случай в живот, който беше станал твърде еднообразен.

Опита да не си спомня как даде на Алек възможност да се откаже, а той само го погледна и каза със съкрушителна искреност: „Харесвам те“. Магнус винаги се беше смятал за човек, който може да оплита хората с думи, да ги препъва и да спуска пелена пред очите им, ако се наложи. Сега бе изумен от начина, по който Алек просто проникна през всичко. И най-изумителното беше, че дори не се опитваше да го прави.

Когато Алек си тръгна, Магнус веднага се обади на Катарина, закле я да пази тайна и ѝ разказа всичко.

— Да не би да се съгласи, защото смяташ, че Лайтууд са откачалки, и искаш да им покажеш, че можеш да поквариш любимото им момченце? — попита Катарина.

Магнус опря крака на Председателя Мяу.

— Наистина ги смятам за откачалки — призна той. — И наистина това звучи като нещо, което бих направил. По дяволите.

— Не, не съвсем — отвърна Катарина. — Ти си саркастичен по дванайсет часа на ден, но почти никога не си злобен. Под цялото това лустро имаш добро сърце.

Катарина беше онази с доброто сърце. Магнус много добре знаеше чий син е и откъде идва.

— Дори да е от злоба, кой може да те вини, не и след Кръга и всичко останало.

Магнус се загледа през прозореца. Отсреща имаше полски ресторант и просветващите му светлини денонощно предлагаха борш и кафе (да се надяваме, не смесени в едно). Той си спомни как бяха треперили ръцете на Алек, когато го помоли да излязат, и колко доволен и слисан беше, когато той прие.

— Не. Вероятно е лоша идея, най-лошата ми идея това десетилетие, но наистина няма нищо общо с родителите му. Съгласих се заради него.

Катарина замълча. Ако Рейгнър беше наблизко, щеше да се изсмее, но Рейгнър бе изчезнал в клиника в Швейцария заради серия процедури, които трябваше да изличат зеленото от кожата му. Катарина имаше инстинкт на лечител, тя знаеше кога да бъде мила.

— Ами късмет на срещата тогава — каза накрая.

— Много благодаря, но нямам нужда от късмет, а от помощ — отвърна Магнус. — Само защото ще ида на срещата, не означава, че тя ще мине добре. Аз съм много очарователен, но за танго се искат двама.

— Магнус, не забравяй какво стана последния път, когато се опита да танцуваш танго. Обувката ти изхвърча и едва не уби един човек.

— Това беше метафора. А и той е ловец на сенки, Лайтууд и си пада по блондини. Срещата е рискова. Трябва ми стратегия за бягство. Ако срещата се превърне в пълно бедствие, ще ти пиша: „Синя катеричке, тук е Секси лисикът. Мисията се проваля поради крайни предубеждения“. После ти ще ми се обадиш и ще ми кажеш, че се е случило нещо много спешно, което изисква специалните ми магьоснически умения.

— Струва ми се излишно сложно. Това е твоят телефон, Магнус. Няма нужда от кодови имена.

— Вярно. Ще ти пиша само: „Кофти“. — Магнус протегна ръка и прокара пръсти по Председателя Мяс, от главата до опашката. Котаракът се протегна и измърка ентузиазираното си одобрение на вкуса му за мъже. — Ще ми помогнеш ли?

Катарина изпъшка дълго и подразнено, но обеща:

— Ще ти помогна, но вече си изразходва правото на услуги за срещи през този век, така че ще си ми длъжник.

— Става — отвърна Магнус.

— А ако нещата потръгнат — изкикоти се тя, — искам аз да съм кума на сватбата.

— Затварям — информира я Магнус.

Беше сключил сделка с Катарина. Дори нещо повече, беше се обадил да запази маса в ресторант. Беше избрал за срещата червен панталон „Ферагамо“, подходящи обувки и черно копринено сако, което носеше без риза, защото правеше чудеса за ръцете и раменете му. И всичко това за нищо.

Алек закъсняваше с половин час. Вероятно и неговите нерви се бяха поопънали — беше поставил на везните живота си и скъпоценния дълг на ловец на сенки в замяна на среща с мъж, когото дори не харесваше особено — и ето че изобщо нямаше да се появи.

Магнус сви философски рамене и с небрежност, каквато не чувстваше, отиде до барчето и си направи страхотна смес от сълзи на еднорог, енергизираща отвара, червена боровинка и малко сок от лайм. Един ден щеше да си спомня със смях за всичко това. Вероятно утре. Е, може би в другиден. Утре щеше да има махмурлук.

Сигурно бе подскочил, когато звънецът избръмча, но нямаше кой да го види, освен Председателя Мяу. Магнус излъчваше абсолютно спокойствие, когато Алек се изкачи по стълбите и нахлу в апартамента.

Алек обаче не изглеждаше абсолютно спокоен. Черната му коса стърчеше във всички посоки, като изпуснат в сажди октопод, гърдите му тежко се надигаха и спускаха под бледосинята тениска, а лицето му лъщеше от пот. Не беше лесно да накараш един ловец на сенки да се изпоти. Магнус се зачуди колко бързо всъщност е тичал.

— Е, това е неочаквано — рече той и вдигна вежди.

Без да пуска котката, се тръшна на канапето и прехвърли крака върху една от резбованите облегалки. Председателя Мяу се просна на корема му, като мяукаше объркано заради тази внезапна промяна на ситуацията.

Магнус вероятно прекали с опитите да изглежда небрежен и невъзмутим, но ако се съдеше по унилото изражение на Алек, беше постигнал целта си.

— Съжалявам, че закъснях — рече задъхано Алек. — Джейс искаше да тренираме с оръжията и аз не знаех как да се измъкна — искам да кажа, как да му кажа...

— О, Джейс, значи — рече Магнус.

— Какво?

— Бях забравил как се казва русият — обясни Магнус и размаха пръсти с досада.

Алек изглеждаше стъписан.

— О... А аз... аз съм Алек.

Ръката на Магнус замръзна наред пренебрежителния жест. Сиянието на града, което нахлуваше през прозореца, се отрази в сините скъпоценни камъни на пръстите му. Те хвърлиха ярки лазурни искрици, които припламнаха и потънаха в дълбокото синьо на очите на Алек.

Алек беше положил усилие, макар че се искаше доста опитно око, за да го забележи. Светлосинята тениска му стоеше сравнително по-добре от ужасния сив суитшърт, който носеше във вторник. Дори леко ухаеше на одеколон. Магнус неочаквано се почувства поласкан.

— Да — рече той бавно и се усмихна също толкова бавно. — Твоето име го помня.

Алек се усмихна. Може би все пак нямаше значение, че той си пада по онзи Джейс. Онзи Джейс беше красив, но бе от хората, които осъзнават това, а те рядко си струваха усилията. Ако Джейс беше злато, което улавя светлината и вниманието, то Алек беше сребро: толкова свикнал всички да гледат към Джейс, че и той самият гледаше натам, живееше в сянката му и не очакваше някой да го забележи. Може би си струваше да си първият, който ще му каже, че заслужава да бъде забелязан преди всички и да бъде гледан най-дълго.

Сребро, но малцина знаеха, че то е по-рядък метал от златото.

— Не се тревожи за това — каза Магнус и пъргаво се надигна от канапето, като внимателно остави Председателя Мяху на възглавниците, за негово жаловито огласено изумление. — Да пийнем.

Той гостоприемно пъкна собственото си питие в ръката на Алек, защото още не беше отпил, и се зае да си направи друго. Алек сякаш се стресна. Навярно бе много по-нервен, отколкото Магнус си мислеше, защото изпусна чашата и алената течност се разля по него и по пода, а стъклото се разби с трясък.

Алек се втрещи като застрелян и изглеждаше страшно притеснен.

— Охо, вашите хора май преувеличават за елитните ви нефилимски рефлексии — пошегува се Магнус.

— О, в името на Ангела! Много... много съжалявам.

Магнус поклати глава и направи жест, който остави дияр от сини искри във въздуха, а после алената локвичка и строшените стъкла изчезнаха.

— Не съжалявай — рече той. — Аз съм магьосник. Мога да оправя всяка каша. Защо според теб организирам толкова партита? Честно да ти кажа, нямаше да го правя, ако трябваше сам да чистя тоалетни. Виждал ли си някога вампирско повръщано? Гадно е.

— Всъщност аз не познавам, въъ, вампири.

Беше се ококорил ужасено, сякаш си представяше как покварени вампири повръщат кръвта на невинните. Магнус бе готов да се обзаложи, че Алек всъщност не познава нито един долноземец. Децата на Ангела се придържаха към собствения си вид.

Зачуди се какво точно прави Алек тук. Беше сигурен, че и той се пита същото.

Е, нощта вероятно щеше да е дълга, но поне и двамата щяха да са облечени добре. Синята тениска издаваше старание, но Магнус можеше да предложи нещо по-хубаво.

— Ще ти дам друга тениска — предложи той и тръгна към спалнята си, а Алек вяло запротестира.

Гардеробът му заемаше половината спалня и Магнус възнамеряваше да го разшири. В него имаше много дрехи, които щяха да стоят добре на Алек, но докато ровеше из тях, осъзна, че на него може да не му е приятно да му натрапва вкуса си за мода.

Реши да избере нещо по-скромно — черната тениска, която беше носил във вторник. Е, вероятно бе малко сантиментално от негова страна.

На нея беше изписано с пайети: „Смигни, ако ме искаш“, но все пак нищо по-скромно не се намираще в гардероба му. Той я свали от закачалката и се върна с танцова стъпка в дневната, където Алек вече беше свалил своята тениска, стоеше почти безпомощно и я стискаше в юмрука си.

Магнус се закова наред крачката.

Стаята се осветяваше единствено от нощната лампа, а останалото сияние идваше от прозорците. Силуетът на Алек бе

очертан от уличните светлини и лунните лъчи. Сенки се плъзгаха по бицепсите му и крехките издатини на ключиците, а торсът му бе съвсем гладък до тъмната линия на дънките. По плоските мускули на корема личаха руни, сребристи белези от стари знаци се виеха около гръдния му кош и единият стигаше чак до ивицата на хълбока. Косата му беше черна като мастило, а лъчисто бледата кожа — бяла като платно. Той приличаше на произведение на изкуството, създадено от светлосенки, красиво и великолепно.

Магнус бе чувал много пъти как се създават нефилими, но явно му бяха спестили, че има и част, в която се казва: „И нека Ангелът се спусне от висините и даде на избраните фантастични плочки“.

Алек го погледна и раздели устни, сякаш да заговори. Взираше се в Магнус с широко отворени очи, изумен, че някой го гледа така.

Магнус направи героично усилие да се овладее, усмихна се и му подаде тениската.

— Съжалявам... че съм толкова непохватен — прошепна Алек.

— За какво говориш? — попита Магнус. — Ти си невероятен. Тук си едва от десет минути, а вече ти свалих половината дрехи.

Алек изглеждаше едновременно смутен и поласкан. Беше му споделил, че това е ново за него и всичко отвъд най-невинния флирт го плаши. Магнус беше планирал една много спокойна и нормална среща: без изненади, без нищо неочаквано.

— Хайде — рече той и грабна червеното си кожено палто. — Да идем да вечеряме.

Възнамеряваше да вземат метрото, защото това му се струваше съвсем просто. И безопасно.

Не му беше хрумнало обаче, че един млад ловец на сенки не е свикнал да се движи сред мунданите.

Метрото в петък вечер беше претъпкано, което не бе изненадващо, но явно притесни Алек. Той се взираше в мунданите, сякаш се беше озовал наред страховити маймуни в джунглата, и все още изглеждаше травмизиран от тениската на Магнус.

— Може ли да използвам руната за невидимост? — попита той, докато се качваха на влака по линия F.

— Не, не искам да изглеждам като човек, излязъл сам в петък вечер, само защото не искаш мунданите да те зяпат.

Успяха да се доберат до две места, но това не подобри значително ситуацията. Седяха неловко един до друг сред глъчката на пътниците. Алек мълчеше и Магнус беше сигурен, че копнее да се прибере у дома.

Над тях имаше лилави и сини плакати, изобразяващи възрастни двойки, вгледани тъжно един в друг. А надписът гласеше: С НАПРЕДВАНЕТО НА ГОДИНИТЕ ИДВА И... ИМПОТЕНТНОСТТА! Магнус усети, че се е втренил в тях с нещо като ням ужас. Погледна към Алек и установи, че той също не откъсва очи от плакатите. Зачуди се дали е наясно с възрастта му — та той беше на триста години. И вероятно сега се питаше колко точно импотентен става един мъж след толкова време.

Двама младежи се качиха във влака на следващата спирка и разчистиха малко пространството пред Магнус и Алек.

Единият започна да танцува, като се въртеше драматично около пилона, а другият седеше с кръстосани крака, гледаше го и отмерваше ритъма на барабанчето си.

— Здравсти, дами, господата и каквито още сте там! — извика онзи с барабана. — Сега ще ви позабавляваме. Надявам се да ви хареса. Наричаме я... „Песента на задника“.

И двамата започнаха да рапират. По всичко личеше, че са автори на парчето.

*Розите червени казват, че любовта бързо стига до
заник,*

*аз обаче нивга няма да се наситя на този сладък
задник.*

*Тъй готино е желето в дънките ти и всичко в задния
ти двор,*

*просто трябва да го имам — съкрушен съм от
първия взор.*

*Ако питаш се защо те искам толкоз и тъй от сърце,
защото ни една мадама няма кат' твойто дупе.*

*Казват, че не си кой знае какво, но за мен съвсем си
наред,*

трябва ми само твоят страхотен заден изглед.

*Не си падах по романтика, любов не знаех що е,
но ми харесва как изглеждаш в дънки, мило мое.
Не искам да си ходиш, но искам задник да въртиш.
Обърни се, после тръгвай пак — бавно ще ме
съкрушиш.
Аз съм зад гърба ти, не откъсвам поглед дори за
минута,
че не мога да се наситя на твоето сладко, сладко
дупе.*

Повечето пътници изглеждаха смаяни. Магнус не беше сигурен дали Алек е просто изумен, или е дълбоко скандализиран и тихо предава богу дух. Имаше много странно изражение, със силно присвити устни.

При обичайни обстоятелства Магнус щеше да се смее от сърце и да даде на странстващите музиканти много пари. Сега обаче беше просто благодарен, когато най-сетне стигнаха до тяхната спирка. Подаде няколко долара на певците, преди да слезе с Алек от влака.

Магнус си припомни крайните неудобства на мунданската видимост, когато един кльошав луничав тип се плъзна покрай тях. Тъкмо му се стори, че усеща ръка да се плъзга в джоба му, и чу нещо средно между вик и писък.

Докато Магнус вяло се чудеше дали са го ограбили, Алек беше реагирал като обучен ловец на сенки: сграбчи мъжа за ръката и го хвърли във въздуха. Крадецът полетя, размятал ръце и крака като парцалена кукла, и се приземи с трясък върху платформата, а ботушът на Алек се озова на гърлото му. Друг влак изтрещя покрай тях — вихър от светлини и шум; пътниците в петъчната вечер обаче не му обърнаха внимание, а се струпаха около Магнус и Алек на малка купчинка от пъстри дрехи и модерни прически.

Алек изглеждаше стреснат. Магнус подозираше, че е действал по рефлекс и всъщност не е възнамерявал да приложи силата, нужна за поваляне на демон, върху един мундан.

Червенокосият изкряска, разкривайки скобите на зъбите си, и размаха ръце в нещо като трескав знак, че се предава, но и в почти съвършена имитация на паникьосана патица.

— Пич! — извика той. — Съжалявам! Честно! Не знаех, че си нинджа!

Алек свали крак от врата му и огледа подозрително смаяните лица на зяпачите.

— Не съм нинджа — отвърна той.

Едно хубаво момиче с фибички пеперудки на раста плитките си сложи длан на рамото му.

— Беше невероятен — изчурулика тя. — Имаш рефлексии на нападаща змия. Трябва да станеш дубльор в киното. Всъщност с тези скули трябва да си актьор. Много хора търсят хубавец като теб, който може сам да си прави каскадите.

Алек хвърли на Магнус ужасен и умолителен поглед. Той го съжали, сложи длан на кръста му и го притегли към себе си. Поведението му и начинът, по който прониза момичето с очи, ясно говореха: „Той ми е гадже“.

— О, не се засягай — рече тя, бързо свали ръка от рамото на Алек и зарови в торбата. — Ето ти визитката ми. Работя в агенция за таланти. Можеш да станеш звезда.

— Той е чужденец — каза й Магнус. — Няма дори осигурителен номер. Не можеш да го наемеш.

Момичето се взря с копнеж в сведената глава на Алек.

— Колко жалко. Можеше да стане голяма работа. С тези очи!

— Осъзнавам, че е страшно парче — каза Магнус. — Но се опасявам, че трябва да го отмъкна, защото го търси Интерпол.

Алек го изгледа странно.

— Интерпол ли?

Магнус сви рамене.

— Страшно парче?

Магнус вдигна вежда.

— Още ли не си разбрал, че те мисля за такова? Защо иначе ще излизам с теб?

Явно Алек не беше убеден в това, макар да призна, че Изабел и Джейс са правили коментари в този дух. Може би, след като се бяха прибрали, вампирите бяха клюкарствали, че Магнус си е паднал по един ловец на сенки. Магнус трябваше да се научи на дискретност, а пък Алек сигурно нямаше достъп до огледалата в Института. Изглеждаше смутен и поласкан.

— Мислех си, че може би... нали разбираш, каза, че не си съвсем равнодушен...

— Не развивам благотворителна дейност — отвърна Магнус. — В нито една област от живота си.

— Ще върна портфейла — пропя услужлив глас.

Червенокосият джебчия прекъсна може би най-прекрасния момент, като се изправи, изрови от джоба си портфейла на Магнус и после го изпусна на земята с вик на болка.

— Ама той ме ухапа!

Така ще се научиш да не крадеш портфейли от магьосници, помисли си Магнус, наведе се да го вземе сред гората блещукащи високи токчета и каза:

— Май не ти е щастливата нощ, нали?

— Портфейлът ти може да хапе? — попита Алек.

— Този хапе — отвърна Магнус и го прибра в джоба си. Беше доволен, че си го върна, не само защото обичаше парите, но и защото портфейлът отиваше на червения му панталон от крокодилска кожа. — Но другият, „Дон Варватос“, избухва в пламъци.

— Кой?

Магнус го изгледа тъжно.

— Един много як дизайнер — изчурулика момичето с пеперудените фибички. — Знаеш ли, че ти дават безплатно дизайнерски неща, ако си филмова звезда?

— Портфейлите „Варватос“ се пласират много лесно — съгласи се червенокосият джебчия. — Не че съм крал нещо от хората на тази платформа. Особено от вас, момчета. — Той стрелна Алек с поглед, в който се четеше страхопочитание пред героя. — Не знаех, че гейовете могат да се бият така. Ей, не се засягай. Това прозвуча тъпо.

— Имаш много да учиш за толерантността и честността — информира го сурово Магнус. — Освен това още разполагаш с всичките си пръсти, след като се опита да ме обереш на първата ни среща, така че наистина извади късмет.

Чу се съчувствен шепот. Магнус се озърна и видя, че Алек изглежда леко слисан, а всички други ги наблюдаваха угрижено. Явно събралата се тълпа искрено вярваше в тяхната любов.

— О, човече, много съжалявам — рече джебчията. — Не исках да прецаквам нечия първа среща с нинджа.

— Сега си тръгваме — заяви Магнус с гласа си на висш магьосник.

Притесняваше се, че Александър може би възнамерява да се хвърли пред идващия влак.

— Забавлявайте се, момчета — извика Пеперудената шнолка и напъха визитката си в джоба на дънките на Алек. Той подскочи като подплашен заек. — Обади ми се, ако размислиш относно славата и богатството!

— Пак се извинявам! — каза джебчията и им помаха ведро за довиждане.

Тръгнаха си от платформата сред хор от добри пожелания. Алек изглеждаше така, сякаш копнее единствено за сладката утеха на смъртта.

Ресторантът се намираше на Източна тринайсета и Трета, близо до магазина за дрехи „Американ Аперъл“ и сред редица унили сгради от червени тухли. Ресторантът предлагаше етиопска и италианска кухня и се държеше от долноземци. Тъй като беше в сенчестата и западнала част на града, ловците на сенки не го посещаваха често. Магнус силно се съмняваше, че Алек би искал някой нефилим да ги види заедно.

Той беше водил тук и много мундани, като начин да ги въведе в своя свят. Ресторантът бе насочен към мунданската клиентела, но го посещаваха основно долноземци, затова тук магическият прах се използваше съвсем оскъдно.

Огромен графит на динозавър скриваше надписа. Алек присви очи към него, но последва Магнус в ресторанта без възражения.

Щом пристъпи вътре, магьосникът осъзна, че е допуснал ужасна грешка.

В секундата, в която вратата се затвори зад тях, в голямата, слабо осветена зала се възцари пълна тишина. А после се чу трясък, защото един от клиентите, ифрит с пламтящи вежди, се хвърли зад една маса.

Магнус погледна Алек и осъзна какво са видели: той не носеше специалното облекло, но по ръцете му бяха изписани руни, а по дрехите му личеше, че носи оръжия. Нефилим. Със същия успех Магнус можеше да влезе в някой локал по време на Сухия режим в компанията на полицаи с автомати.

Господи, любовните срещи бяха гадна работа.

— Магнус Бейн! — изсъска собственикът Луиджи и забърза към тях. — Довел си тук ловец на сенки! Това нападение ли е? Магнус, мислех, че сме приятели! Можеше поне да ме предупредиш!

— Тук сме неофициално — отвърна Магнус и вдигна помирително длани. — Кълна се. Просто ще поговорим и ще хапнем.

Луиджи поклати глава.

— Заради теб, Магнус. Но ако направи опит да тормози някой клиент...

Посочи към Алек.

— Няма — каза той и се прокашля. — Аз... не съм на работа.

— Ловците на сенки винаги са на работа — отвърна мрачно Луиджи и ги отведе до маса в най-забутаната част на ресторанта, в ъгъла до летящите врати към кухнята.

Един върколак сервитьор със сковано изражение, което издаваше или скука, или запек, се приближи към тях.

— Здравейте, казвам се Ерик и съм вашият сервитьор тази вечер... О, господи, ама ти си ловец на сенки!

Магнус затвори очи за един мъчителен миг.

— Да си вървим — каза той на Алек. — Май че това беше грешка.

Но в сините очи на Алек се появи блясък на решителност. Въпреки че изглеждаше като от порцелан, Магнус ясно виждаше стоманата отдолу.

— Не, няма проблем, всичко е... наред.

— Карате ме да се чувствам застрашен — каза сервитьорът Ерик.

— Той не ти прави нищо — сопна се Магнус.

— Не става дума какво прави, а как ме кара да се чувствам — изсумтя Ерик. Стовари две менюта на масата, сякаш му бяха нанесли лична обида. — Ще ми излезе херпес.

— Митът, че херпесът се причинява от стрес, бе развенчан преди години — отговори Магнус. — Всъщност била някаква бактерия.

— Хм, а какви са специалитетите? — попита Алек.

— Не мога да си ги спомня, когато съм под такова напрежение — каза Ерик. — Един ловец на сенки уби чичо.

— Аз не съм убивал ничий чичо — отговори Алек.

— Откъде знаеш? — настоя Ерик. — Когато тръгнеш да убиваш някого, питаш ли го дали има племенници?

— Аз убивам демони — каза Алек. — Демоните нямат племенници.

Магнус знаеше, че това е вярно само донякъде. Прокашля се силно и попита:

— Какво ще кажеш да поръчам и за двамата?

— Разбира се — отвърна Алек и хвърли менюто на масата.

— Искате ли питие? — попита ги любезно сервитьорът и добави злокобно: — Или желаете само да намушкате някого? Ако толкова се налага, може да се пробвате с онзи там в ъгъла, с червената риза. Не дава никакви бакшиши.

Алек отвори и затвори уста, после пак я отвори и попита:

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Остави ни — натърти Магнус.

Алек продължи да мълчи дори след като неприятният сервитьор Ерик се оттегли. Магнус беше почти сигурен, че за него преживяването е отвратително, и не можеше да го вини. Неколцина клиенти си бяха тръгнали, като хвърляха паникьосани погледи през рамо, докато трескаво плащаха сметката.

Когато храната дойде, Алек се ококори, защото Магнус беше поръчал китфо^[1]. Луиджи се беше постарал: имаше и сочни тибс, дороват, задушен червен лук, пюре от леща и зелени зеленчуци, а всичко това бе сервирано върху дебела етиопска питка, наречена инджера. Италианската линия от рода му беше представена с купчина пене. Алек хапна малко от храната и сякаш знаеше, че се очаква да яде с пръсти, без никой да му казва. Освен ловец на сенки, той все пак беше и нюйоркчанин.

— Това е най-вкусната етиопска храна, която съм ял. Знаеш ли много за храната? — попита Алек. — Всъщност очевидно е. Забрави. Глупав въпрос.

— Не, не е глупав — отвърна Магнус и се смръщи.

Алек посегна да си вземе от пене арабиата, но веднага се задави и от очите му роннаха сълзи.

— Александър!

— Добре съм — изпъшка Алек, изглеждаше ужасен.

Първо отчупи къшей хляб, но осъзна, че си бърше очите с него. Бързо го хвърли и награби салфетката, за да скрие и сълзите си, и поаленялото си лице.

— Очевидно не си добре! — възкликна Магнус и опита малко от макароните.

Изгориха го като огън, а Алек още хриптеше в салфетката. Магнус извика сервитьора с властен жест, като може би включи и няколко сини искрици, които запращяха по съседните покривки.

Хората наоколо леко отместиха масите си от тях.

— Това пене е прекалено арабиата и ти си го направил нарочно — каза Магнус, когато нацупеният върколак се появи.

— Върколаците имат права — измърмори Ерик. — Да смачкаме гадните потисници.

— Никой не е вдигал революция с макарони, Ерик — каза Магнус. — Сега върви да донесеш друга порция, или ще кажа на Луиджи.

— Аз... — започна непокорно Ерик, но Магнус присви котешките си очи и той реши да не се прави на героичен сервитьор. — Разбира се. Извинете.

— Какъв гадняр — изсумтя Магнус.

— Така е — съгласи се Алек и откъсна още едно парченце от инджерата. — Какво изобщо са му направили ловците на сенки?

Магнус изви вежда.

— Е, нали спомена за мъртвия си чичо.

— О, вярно.

Алек отново се вторачи в покривката.

— Въпреки това си е гадняр — продължи Магнус, а Алек измърмори нещо неразбираемо.

Точно тогава вратата се отвори и един красив мундан с дълбоки зелени очи влезе в ресторанта. Ръцете му бяха в джобовете на скъпия костюм, а около него имаше цяла група разкошни млади феи — мъже и жени.

Магнус се посмъкна в стола си. Ричард. Ричард беше смъртен, когото феите бяха осиновили по характерния за тях начин, особено когато въпросните смъртни са музикални. Но той беше и нещо друго.

Магнус се прокашля.

— Слушай. Мъжът, който току-що влезе, ми е бивш — рече той. — Е, почти бивш. Не беше сериозна връзка и се разделихме приятелски.

В този момент Ричард го забеляза и цялото му лице се изкриви; прекоси залата само с две огромни крачки.

— Ах, ти, нещастнико! — изсъска той, взе чашата с вино на Магнус и я блисна в лицето му. — Измъкни се, докато можеш — продължи Ричард към Алек. — Никога не вярвай на магьосник. Ще те омагьосва с години и ще ти разбие сърцето!

— Години ли? — възмути се Магнус. — Бяха едва дваайсет минути!

— Времето тече различно за феите — отвърна Ричард, този претенциозен идиот. — Ти изгуби най-прекрасните дваайсет минути от живота ми!

Магнус взе салфетката си и започна да си бърше лицето. Примигваше и през червената пелена на виното видя отдалечаващия се гръб на Ричард и смаяното изражение на Алек.

— Е, може и да бъркам за дружеската раздяла — каза Магнус. Опита да се усмихне приветливо, но това е трудно, когато имаш вино в косата. — Нали ги знаеш бившите.

Алек отново изследваше покривката. Надали музеите на изкуството бяха получавали толкова внимание, колкото тази покривка.

— Не съвсем. Това ми е първата среща.

И не беше минала добре. Магнус не знаеше защо изобщо си бе въобразил, че ще се получи. Трябваше да си тръгне, за да не наранява повече гордостта на Алек Лайтууд. Щеше му се да изпитваше доволство, че има спасителен план за подобен случай, но докато пишеше съобщение на Катарина под масата, чувстваше единствено мрачно униние.

След това мълчеше и чакаше Катарина да се обади и да измисли начин да каже:

„Не се засягай. Харесвам те повече от всеки друг ловец на сенки, когото съм срещал през последния век, и се надявам да си намериш едно хубаво момче нефилим... ако изобщо има други, освен теб.“

Телефонът извънтя, докато Магнус още съчиняваше обръщението си, и грубо разкъса тишината. Магнус бързо отговори. Ръцете му не бяха особено стабилни и за миг се изплаши, че ще изтърве телефона, както Алек бе изтървал чашата, но успя да вдигне. Гласът на Катарина се понесе по линията ясен и неочаквано припрян. Явно беше много добра актриса.

— Магнус, има...

— Спешен случай ли, Катарина? — попита той. — Ужас! Какво е станало?

— Истински спешен случай, Магнус!

Той ѝ се възхищаваше, че така се е вживяла в ролята си, но му се щеше да не креци толкова силно в ухото му.

— Това е ужасно, Катарина. Аз съм много зает, но ако е въпрос на живот и смърт, не мога да отка...

— Да, на живот и смърт е, идиот такъв! — извика тя. — Доведи ловеца на сенки.

Магнус замълча.

— Катарина, не мисля, че добре си разбрала смисъла на това, което трябваше да направиш.

— Пиян ли си вече, Магнус? — попита тя. — Излязъл си да гуляеш и караш един нефилим — който няма двайсет и една — да се напие?

— Единственият алкохол, който е влизал в устата ми, е виното, което ми изляха в лицето — каза Магнус. — И бях напълно невинен.

Настъпи пауза.

— Ричард ли? — попита Катарина.

— Ричард — потвърди Магнус.

— Добре, забрави го. Слушай внимателно, защото съм на работа и едната ми ръка е покрита с флуид, и ще го кажа само веднъж.

— Флуид ли? Какъв флуид?

Алек се кокореше насреща му.

— Ще го кажа само веднъж, Магнус — повтори твърдо Катарина. — В „Бюти Бар“ в центъра има едно момиче върколак. Излязло по пълнолуние, защото искало да докаже, че още може да води нормален живот. Един вампир се обади, но от вампирите няма полза, защото просто са си такива. Момичето се преобразява, намира се на непознато и оживено място, вероятно ще изгуби контрол и ще убие някого. Не мога да си тръгна от болницата. Лушън Греймарк си е изключил телефона и от глутницата му казват, че бил в болница с любимата си. Ти не си в болница: ти си на някаква тъпа среща. Ако си в ресторанта, където каза, че ще идеш, значи, си най-близо до мястото и само ти можеш да помогнеш. Ще помогнеш ли, или ще продължиш да ми губиш времето?

— Ще ти губя времето друг път, скъпа — отвърна Магнус.

Катарина каза, че долавя лукавата му усмивка по телефона.

— Обзалагам се.

Тя затвори. Рядко имаше време да каже „дочуване“. Магнус осъзна, че и той няма време, но все пак отдели миг да погледне към Алек.

Катарина беше казала да вземе ловеца на сенки, но тя нямаше голям опит с нефилимите. Магнус не искаше да вижда как Алек отсича главата на бедното момиче, задето е нарушило закона: не искаше никой да пострада заради грешна преценка и не искаше да намрази Алек, както мразеше мнозина от нефилимите.

Освен това не искаше някой мундан да умре.

— Много съжалявам, спешен случай.

— Аха — отвърна Алек и прегърби рамене. — Няма проблеми. Разбирам.

— Един върколак се е развилнял в бар наблизо.

— О...

Нещо в Магнус се прекърши.

— Трябва да ида и да овладея положението. Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

— Значи, наистина има спешен случай? — възкликна Алек и засия. За миг Магнус дори се зарадва, че един върколак буйства из центъра на Манхатън, щом караше Алек да изглежда така. — Помислих си, че си се уговорил с приятел да се обади, за да се измъкнеш от гадна среща.

— Ха-ха. Не знаех, че се прави така.

— Аха. — Алек вече се изправяше и си обличаше якето. — Да вървим, Магнус.

Магнус усети изблик на обич в гърдите си; като малка експлозия, едновременно приятна и стряскаща. Харесваше му как Александър изрича онова, което другите само си мислеха. Харесваше му как Алек го нарича „Магнус“, а не „магьоснико“. Харесваше му как раменете му се движеха под якето. (Е, понякога ставаше повърхностен.)

Освен това се радваше, че Алек иска да иде с него. Бе очаквал, че той ще се възползва от възможността да се измъкне от една неловка среща, но вероятно не беше преценил добре ситуацията.

Магнус хвърли пари на масата и когато Алек започна да протестира, се ухили.

— Моля те, нямаш представа какви суми вземам на нефилимите за моите услуги. Така е честно. Да вървим.

На излизане чува сервитъора да вика след тях:

— За правата на върколаците!

„Бюти Бар“ обикновено беше претъпкан в петък вечер, но хората, които се изливаха от вратата му, нямаха вид, че отиват да изпуснат една цигара. Те се мотаеха под сияещия бял надпис „БЮТИ“, изписан със заострени букви, и нещо като изображение на златна глава на Медуза под него. Като цяло всички имаха вид на хора, които отчаяно искат да избягат, но стоят тук, приковани от ужас и любопитство.

Едно момиче хвана Магнус за ръкава и се вторачи в него, изкуствените ѝ мигли бяха поръсени със сребърен брукат.

— Не влизай — прошепна тя. — Там има чудовище.

Аз съм чудовище, — помисли си Магнус. — И чудовищата са ми специалност.

Но не го изрече. Вместо това каза:

— Не ти вярвам — и влезе вътре.

Наистина не ѝ вярваше: ловците на сенки, дори Алек, може и да го мислеха за чудовище, но той не се смяташе за такова. Беше се научил да не го приема, макар че собствената му майка, мъжът, когото наричаше свой баща, и още хиляди други твърдяха, че е истина.

Магнус не искаше да вярва и че момичето в бара е чудовище, както и да изглеждаше в очите на мунданите и нефилимите. Тя имаше душа, а това означаваше, че може да бъде спасена.

В бара беше тъмно и противно на очакванията му, вътре все още имаше хора. В нормална нощ „Бюти Бар“ беше кичозно местенце, пълно с щастливи клиенти, на които персоналът правеше маникюр, докато те се изтягаха на старомодни фризьорски кресла с огромни сешоари на облегалките, или танцуваха на покрития с черно-бели плочки под, който приличаше на шахматна дъска.

Тази нощ никой не танцуваше и креслата пустееха. Магнус се вгледа с присвити очи в петното на шахматния под и видя, че черно-белите плочки са изцапани с ярка червена кръв.

Озърна се към Алек и установи, че и той го е забелязал и пристъпва нервно от крак на крак.

— Добре ли си?

— Винаги го правя с Изабел и Джейс — отвърна Алек. — А сега ги няма. И не мога да ги повикам.

— Защо?

Алек леко се изчерви и Магнус загоря. Не можеше да ги извика, защото не искаше да разбират, че е излязъл с него. Най-вече Джейс. Е, тази мисъл не беше особено приятна, но си беше негова работа.

Освен това Магнус също не искаше още ловци на сенки да се замесват в случая и да раздават жестокото си правосъдие, но разбираше проблема на Алек. От това, което беше виждал, предполагаше, че Алек е свикнал да закриля нафуканата си сестра и Джейс, да ги пази от собствените им прибързани действия, а това означаваше, че по принцип е защитник, а не нападател.

— Ще се справиш чудесно и без тях — окуражи го Магнус. — Аз ще ти помогна.

Алек не изглеждаше твърде обнадежден, което беше странно, тъй като Магнус владееше истинска магия — нещо, което ловците на сенки обичаха да забравят, погълнати от мисли за собственото си превъзходство. На Алек обаче му правеше чест, че кимна и тръгна напред. Когато пристъпи към него, Магнус забеляза с леко объркване, че той протяга ръка настрани и избързва, за да е пред него и да го защитава.

Хората в бара се бяха притиснали до стените като приковани и не помръдваха от ужас. Някой тихо плачеше.

От задния салон долетя нисък, разтърсващ рев.

Алек тръгна натам с предпазливата лекота и бързата походка на ловците на сенки, а Магнус го последва.

Салонът беше украсен с черно-бели снимки на жени от петдесетте и дискотопка, която не осигуряваше кой знае колко светлина. Всъщност светлината идваше предимно от празната сцена, изградена от кубчета, и една настолна лампа. В центъра на помещението имаше кушетки, в дъното — столове и всичко тънеше в сенки.

Една сянка се раздвижи с ръмжене в сумрака. Алек се промъкна напред и върколакът изрева предизвикателно.

След миг забелязаха стройно момиче с дълги черни букли, от което се влачеха парцали и капеше кръв. Магнус скочи напред и улови ръцете ѝ, преди Алек да я нападне.

— Не му давай да я нарани! — изпищя тя в мига, в който Магнус попита:

— Тя какво ти направи? — Той млъкна и след миг каза: — Малко се объркахме. Отговаряй с „да“ и „не“: Лошо ли си ранена?

Магнус обгърна внимателно раменете ѝ и я огледа. На гладката ѝ кафява ръка имаше дълга драскотина, от която се стичаше кръв; именно от нея бяха следите по пода.

Момичето го погледна гневно и излъга:

— Не.

— Ти си мундан, нали?

— Да — е, поне не съм върколак или нещо такова, ако това имаше предвид.

— Но знаеш, че тя е върколак.

— Да, тъпако! — сопна се момичето. — Тя ми каза. Знам всичко. И не ми пука. Аз съм виновна. Аз я накарах да излезе.

— Аз не бих карал върколаци да излизат по пълнолуние и да нападат хора по дансингите — каза Магнус. — Но вероятно ще се разберем кой от двамата ни е тъпак друг път, когато не е застрашен ничий живот.

Момичето стисна ръката му. Тя виждаше Алек съвсем ясно, макар че ловците на сенки почти винаги бяха невидими за мунданите. Виждаше и оръжията му. Кървеше обилно, ала се страхуваше за друг.

Магнус хвана ръката ѝ. Щеше да се справи по-добре с отварите си, но изпрати синя пращяща сила, която се усука около ръката ѝ, за да успокои болката и да спре кървенето. Когато отвори очи, видя, че момичето се взира в него с изумление. Магнус се зачуди дали тя знае, че на този свят съществуват не само върколаци, но и хора, които могат да правят магии.

Над рамото ѝ видя как Алек се хвърля напред и започва да се бие с вълчицата.

— Един последен въпрос — каза Магнус забързано и тихо. — Ще ми се довериш ли, че ще се погрижа за приятелката ти?

Момичето се поколеба и рече:

— Да.

— Тогава излез навън. Пред бара. Чакай и опитай да отпратиш хората. Кажи им, че тук е влязло бездомно куче — обясни им каквото искаш, но ги отпрати. Кажи им, че не си ранена тежко. Как се казва приятелката ти?

Тя преглътна и отвърна:

— Марси.

— Марси ще иска да си в безопасност, когато дойде на себе си — каза Магнус. — Направи го заради нея.

Момичето кимна рязко и се откъсна от хватката му. Той чу как токчетата ѝ тракат по плочките. Най-сетне можеше да се обърне към Алек.

Видя просветващи в мрака зъби, но не и него, защото той се беше превърнал във вихър от движения, който ту се отдалечаваше, ту пак се устремяваше към вълчицата.

Към Марси, помисли си Магнус. Алек не бе забравил, че тя е личност, или поне, че той го беше помолил да ѝ помогне.

Ловецът на сенки не използваше серафимските си ками. Опитваше се да не нарани същество, което го нападаше със зъби и нокти. Магнус не искаше Алек да получи и една драскотина — и определено не желаше да бъде ухапан.

— Александър — извика той и разбра, че е направил грешка, когато Алек извърна глава и се наложи светкавично да избегне ноктите на върколака.

Наведе се, претърколи се и се приземи приклепнал пред Магнус.

— Не се меси — рече му задъхано.

Вълчицата се възползва от това разсейване, изръмжа и скочи. Магнус хвърли топка синя светлина към нея, тя полетя назад и се превъртя. Хората, останали в бара, се развикаха и забързаха към изхода. Магнус не им обърна внимание. Знаеше, че ловците на сенки са длъжни да ги защитават, но той определено не беше ловец на сенки.

— Не забравяй, че съм магьосник.

— Не забравям — отвърна Алек и огледа сенките. — Просто искам... — Говореше неразбираемо, но за нещастие, следващото му изречение се оказа напълно смислено: — Просто смятам — рече по-ясно той, — че я разгневи.

Магнус проследи погледа му. Момичето върколак се беше изправило и се прокрадваше към тях, а очите му горяха с адски огън.

— Явно си надарен с отлични наблюдателни способности, Александър.

Алек се опита да го отблъсне назад, но Магнус го хвана за тениската и го издърпа към себе си. Тръгнаха бавно към изхода на салона.

Алек изненада и Магнус, и върколака, като се откъсна напред и се хвърли към Марси. Каквото и да беше намислил, не се получи, защото този път върколакът го удари в гърдите. Алек политна към розовата стена със златисти украси и се стовари върху едно огледало с релефна златиста рамка с такава сила, че то се строши.

— О, глупави ловци на сенки — изстена Магнус. Алек обаче използва удара в стената като начален тласък и отскочи нагоре, хвана се за полилея, залюля се на него, после се спусна леко като котка, приклепна и отново атакува с плавно движение. — Глупави, секси ловци на сенки.

— Алек! — извика Магнус. Но Алек си беше научил урока: не се обърна, за да не се разсейва. Магнус щракна с пръсти и над тях затанцува синьо пламъче, сякаш беше щракнал запалка. Това привлече вниманието на Алек. — Александър, да го направим заедно.

Магнус вдигна ръце и хвърли мрежа от блестящи сини нишки, за да обърка върколака и да защити мунданите. Всяка трептяща нишка светлина излъчваше достатъчно магически заряд, за да забави вълчицата.

Алек понечи да ги заобиколи и Магнус омота и него в светлина. Беше изненадан от лекотата, с която Алек се движи в синхрон с магията му. Почти всички ловци на сенки, които познаваше, се стряскаха и плашиха от нея.

Може би се дължеше на факта, че той никога не се беше опитвал да им помогне или да ги защити по този начин, но комбинацията от неговата магия и силата на Алек някак даде резултат.

Вълчицата изръмжа, приведе се и после заскимтя. Целият ѝ свят се беше изпълнил с ослепителна светлина и накъдето и да поемеше, срещаше Алек. Магнус донякъде разбираше как се чувства.

Вълчицата продължи да скимти, линия от синьо сияние се вряза в настръхналата ѝ козина и Алек скочи отгоре ѝ. Притисна коляно към хълбока ѝ и посегна към колана си. Въпреки всичко, по гръбнака на

Магнус пропълзя страх. Представи си ножа и как Алек го забива в гърлото на вълчицата.

Алек обаче извади въже и го уви около врата на вълчицата, като я притискаше с тялото си. Тя се съпротивляваше и ръмжеше. Магнус остави магическите линии да угаснат, зашепна и магическите думи се отронваха от устните му като избледняващи облачета син дим — заклинания за изцеление и успокоение, илюзии за сигурност и спокойствие.

— Стига, Марси — рече той твърдо. — Стига вече!

Върколакът потрепери и се промени, оформиха се кости, козината започна да пада и след няколко изпълнени с агония секунди Алек установи, че притиска момиче с разкъсана на парцали рокля. Беше почти гола.

Сега Алек изглеждаше много по-уплашен, отколкото когато тя беше в образа на вълчица. Пусна я. Марси се смъкна на земята и прегърна раменете си с ръце. Скимтеше тихичко. Магнус свали дългото си кожено палто, клекна и я уви с него, а тя се вкопчи в реверите.

— Много ви благодаря — каза Марси и го погледна с големите си настойчиви очи. В човешката си форма беше дребна блондинка и споменът за огромния гневен вълк отпреди малко изглеждаше почти смешен. Но когато лицето ѝ се изкриви от страдание, вече нямаше и следа от смях. — Аз... нараних ли някого?

— Не — отвърна Алек. Като никога гласът му беше силен и уверен. — Не, не си наранила никого.

— Не бях сама... — започна тя.

— Само си я одраскала — каза Магнус утешително. — Тя е добре. Аз я излекувах.

— Но съм я наранила — повтори Марси и скри лице в окървавените си ръце.

Алек я погали нежно по гърба, сякаш тя не беше непознат върколак, а собствената му сестра.

— Тя е добре. Знам, че не си искала да ѝ причиниш болка, че не си искала да нараняваш никого. Но ти си такава каквато си и не можеш да бъдеш друга. След време ще го разбереш.

— Тя ти прощава — рече Магнус, но Марси гледаше Алек.

— Господи, ти си ловец на сенки — прошепна тя, досущ като сервитьора Ерик, но със страх, а не с презрение. — Какво ще ми направиш сега? — Затвори очи. — Не, съжалявам. Ти ме спря. Ако не беше тук... Каквото и да ми сториш, ще си го заслужавам.

— Нищо няма да ти направя — каза Алек, а Марси отвори очи и го погледна. — Наистина. Няма да кажа на никого. Обещавам.

Той изглеждаше по същия начин, когато Магнус беше заговорил за детството си на партито, на което се запознаха. Магнус рядко го правеше, но тогава беше наежен и се държеше отбранително, защото в къщата му бяха нахлули цял куп ловци на сенки заедно с дъщерята на Джослин Фрей, която идваше без майка си и с толкова много въпроси, на които заслужаваше отговор. Не беше очаквал да срещне съчувствие в очите на един ловец на сенки.

Марси изправи гръб и се уви с палтото му. Внезапно изглеждаше изпълнена с достойнство, сякаш беше осъзнала, че и тя има права в тази ситуация. И тя беше личност. И тя беше душа, а душата трябва да бъде уважавана.

— Благодаря ви — каза спокойно. — И на двамата.

— Марси? — чу се гласът на приятелката ѝ откъм вратата.

Марси вдигна глава.

— Адриен!

Адриен се втурна вътре, почти се подхлъзна на плочките, после се хвърли на земята и прегърна Марси.

— Боли ли те, покажи ми — прошепна Марси в рамото ѝ.

— Нищо ми няма, всичко е наред — отговори Адриен, като я галеше по косата.

— Много съжалявам — рече Марси и обгърна лицето ѝ с ръце.

Целунаха се, нехаещи за Алек и Магнус.

Когато се разделиха, Адриен я залюля в прегръдките си и прошепна:

— Ще се погрижим да не се случва отново. Ще видиш.

Дойдоха и други хора, по двама, по трима.

— Облечени сте доста добре като за ловци на бесни кучета — каза един мъж, когото Магнус сметна за бармана.

Магнус извърна глава и отговори:

— Много благодаря.

Още хора заприиждаха, отначало предпазливо, а после на цели групи. Никой не питаше какво точно е станало с кучето. Като че ли искаха просто да пийнат нещо.

Вероятно някои от тях щяха да задават въпроси по-късно, когато шокът отминеше и дойдеше време да се разнищи ситуацията, но Магнус реши сега да не мисли за това.

— Беше мило. Това, което ѝ каза — рече той, когато тълпата напълно скри Марси и Адриен от погледа им.

— Ами... нищо кой знае какво — рече Алек стеснително. Ловците на сенки като че ли не държаха особено да се показват като мили. — Имам предвид, че това все пак ни е работата, нали? На ловците на сенки. Трябва да помагаме на нуждаещите се и да защитаваме хората.

Нефилимите, които Магнус познаваше, явно смятаха, че долноземците са създадени, за да помагат на тях и да бъдат изхвърляни, щом си свършат работата.

Той се вгледа в Алек. Беше потен и леко задъхан, с драскотини по ръцете и лицето, които зарастваха бързо благодарение на руните иратце по кожата му.

— Не мисля, че ще се доберем до питие тук, има голяма опашка — каза бавно Магнус. — Да идем да пийнем нещо у дома.

Тръгнаха натам. Пътят беше дълъг, но разходката в лятната вечер бе приятна. Въздухът топлеше голите ръце на Магнус, а луната превръщаше Бруклинския мост в сияйна бяла магистрала.

— Много съм доволен, че ти се обадиха да помогнеш на момичето — призна Алек, докато вървяха. — Много съм доволен и че ме взе с теб. Бях... изненадах се, че го направи, като се има предвид случилото се преди това.

— Притеснявах се, че си изкарваш ужасно — каза му Магнус.

Имаше чувството, че предоставя голяма власт в ръцете му, но Алек беше честен с него и той усети странен импулс да му отвърне със същото.

— Не — каза Алек и поаленя. — Не, нищо подобно. Така ли изглеждах — много съжалявам.

— Не съжалявай — отвърна меко Магнус.

И тогава думите сякаш изригнаха от Алек и се изляха като поток, но ако се съдеше по изражението му, той гореше от желание да ги

възпре:

— Аз съм виновен. Обърках всичко още преди да се появя при теб, ти знаеше какво да поръчаш в ресторанта, а аз едва не се разсмях на онази песен в метрото. Нямах представа какви ги върша, а ти... ти беше великолепен.

— Какво?

Алек го погледна поразен, сякаш реши, че пак е оплескал всичко.

Магнус искаше да му каже: „Не, аз те заведох в ужасен ресторант и се държах с теб като с мундан, защото не знам какво е да излизаш с ловец на сенки, и едва не те излъгах, макар че ти беше достатъчно смел да ме поканиш на среща“.

Но накрая каза друго:

— Според мен ужасната песен беше невероятно смешна.

Отметна глава и се засмя. Погледна към Алек и установи, че и той се смее. Цялото му лице се преобразяваше от смеха. Никой не трябваше да съжالياва за нищо, не и тази нощ.

Когато стигнаха до дома на Магнус, той положи длан на предната врата, отвори и обясни:

— Изгубих си ключовете преди петнайсет години.

Но наистина трябваше да извади още един комплект. Не че му трябваше, а и от доста време не бе пожелавал да даде ключове от дома си на някого, за да влиза, когато пожелае. От половин век нямаше такъв след Ета.

Магнус хвърли страничен поглед към Алек, когато тръгнаха по разнебитените стъпала. Алек също го погледна и дишането му се учести, а сините му очи сияеха. Прехапа долната си устна и Магнус застина наред крачката.

Последва само миг колебание, но после Алек го хвана за ръката и стисна здраво лакътя му.

— Магнус — рече той едва чуто.

Магнус осъзна, че Алек го докосва така, както той самият го беше докоснал във вторник: в деня на първата им целувка.

Дъхът му заседна в гърлото.

И явно това беше достатъчно за Алек. Той се наведе, лицето му бе открито и страстно, а светът притихна. Устните му срещнаха тези на Магнус леко и нежно. Магнус вече не можеше да сдържа дъха си, а и не това му беше приоритет.

Затвори очи и в ума му нахлуха нежелани образи: Алек се опитва да не се засмее в метрото, Алек се изумява от вкуса на новата храна, Алек се радва, че не са го разкарали, Алек седи на пода и казва на един върколак да бъде себе си. Магнус осъзна, че почти се страхува от мисълта какво щеше да прави, ако се беше разделил с него преди края на вечерта. Раздялата с Алек беше последното, което желаше точно сега. Придърпа го за колана на дънките, за да скъси разстоянието, и улови жадната му въздишка с устата си.

Целувката запали огън и вече виждаше единствено златни искри зад затворените си клепачи; усещаше единствено устните на Алек, силните му нежни ръце, които бяха укротили върколак, без да го наранят, усещаше как Алек го притиска към перилата от прогнило дърво, които скърцаха предупредително, но не му пукаше — сега Алек беше тук, усещаше вкуса му и вдигаше собствената си тениска, за да разкрие голите му гърди.

Измина смайващо много време, преди и двамата да си спомнят, че Магнус има апартамент, и тръгнаха към него, без да се откъсват един от друг. Магнус отвори вратата на сляпо и тя силно се удари в стената. Открехна едното си око, за да се увери, че не я е взривил.

Алек обсипваше шията му със сладки целувки, като започна точно под ухото и стигна до вдлъбнатинката под гърлото. Вратата си беше наред. Всичко беше прекрасно.

Магнус придърпа Алек на канапето и той се стовари на него. Магнус впи устни в шията му. Усети вкуса на потта му, на сапун и на кожата му и леко го ухапа, с надеждата да остави белег върху бледата плът. Алек изскимтя леко и се притисна към него. Магнус плъзна ръце под смачканата му тениска и започна да изследва формата на тялото му. Прокара пръсти по изваяните рамене и после по дългата изящна извивка на гърба му като усети белезите на занаята му и дивата страст на целувките му. Алек срамежливо започна да разкопчава жилетката на Магнус и плъзна длани под нея, за да докосне гърдите и корема му, а Магнус усети как коприната е заменена от топли, любопитни и нежни ръце. Усети и как пръстите на Алек треперят върху кожата му.

Магнус протегна ръка и я притисна към бузата му, кафеникавите му, обсипани със скъпоценности пръсти контрастираха ярко с озарената от луната бледа кожа: Алек извърна лице към извивката на дланта му и я целуна, а Магнус усети как сърцето му се разбива.

— Александър — прошепна той, като искаше да каже нещо повече от „Алек“, да го нарича с по-дълго и по-различно име от онова, което използваха всички останали, с по-значимо и по-ценно име. Прошепна го, сякаш му обещаваше, че ще бъде търпелив. — Може би трябва да почакаме малко.

Отблъсна го съвсем леко, но Алек схвана намека. И го прие по-навътре, отколкото Магнус бе възнамерявал. Слезе от дивана и се отдалечи от него.

— Сбърках ли някъде? — попита Алек, а гласът му трепереше.

— Не, нищо подобно.

— Искаш да си ходя ли?

Магнус вдигна ръце.

— Нямам намерение да ти казвам как да постъпиш, Александър. Не искам да те принуждавам да правиш каквото и да било или да те възпирам от нещо. Просто мисля, че може би искаш да спреш и да помислиш за момент. За да можеш да решиш — каквото пожелаеш да решиш.

Алек изглеждаше обезсърчен и Магнус го разбираше.

После прокара ръце през косата си — тя вече беше доста разрошена благодарение на Магнус и нямаше как да щръкне повече, беше достигнала предела си в това отношение — и закрачи напред-назад из стаята. Мислеше, а Магнус се опитваше да не се чуди за какво точно: за Джейс, за семейството си, за дълга си или как да прояви доброта към самия себе си.

Алек спря, когато стигна до вратата, и каза:

— Мисля, че вероятно трябва да си вървя.

— Вероятно — каза Магнус с огромно съжаление.

— Не искам да си ходя.

— И аз не искам да си ходиш — каза Магнус. — Но ако не го направиш...

Алек кимна отривисто.

— Тогава довиждане — рече той и се наведе за бърза целувка.

Поне Магнус предполагаше, че е възнамерявал целувката да е бърза. Не беше съвсем сигурен какво се случи след това, но някак се уви около него и се озоваха на пода. Алек се задъхваше и се притискаше към тялото му, нечий ръце бяха на нечий колан и Алек

целуваше Магнус така силно, че той усети вкуса на кръв в устата си и промълви:

— О, боже...

А после...

А после Алек пак се изправи и се хвана за касата на вратата, все едно очакваше да се разрази вихър, който отново да го отвее към Магнус, ако не се е вкопчил здраво някъде. Като че ли се бореше с нещо и Магнус се зачуди дали ще заяви, че остава, или че цялата нощ е била една грешка. Изпитваше повече страх и беше изпълнен с повече очакване, отколкото би могъл да понесе, и осъзна, че за толкова малко време всичко бе придобило огромна важност за него. Чакаше напрегнато, а Алек попита:

— Ще те видя ли пак?

Изрече го бързо, срамежливо и с надежда, напълно несигурен в отговора, а Магнус почувства прилива на адреналин и вълнението, които идваха с началото на ново приключение.

— Да — отвърна той. Още лежеше на пода. — Бих искал.

— Ами... тогава другия петък?

— Ами...

Алек за миг се притесни, може би смяташе, че Магнус ще се откаже и ще заяви, че си е променил решението. Беше красив, изпълнен с надежда и колебания разбивач на сърца, който не можеше да скрие чувствата си. Магнус осъзна, че и той иска да покаже своите, да поеме риска и да бъде уязвим. Разпозна и прие странното ново усещане: че предпочита да бъде наранен, отколкото да нарани Алек.

— В петък вечер е идеално — каза той.

Алек се засмя с озаряващата си целия свят усмивка и излезе заднешком, без да откъсва очи от него. Продължи така чак до стълбите. Последва вик, но Магнус вече беше станал и затвори вратата, преди да види как момчето полита по стъпалата, тъй като такива неща се правеха насаме.

Облегна се на прозореца и видя как Алек излиза от сградата — висок, блед и много рошав — а после тръгна по Грийн пойнт Авеню, като си подсвиркуваше фалшиво. Магнус осъзна, че е изпълнен с надежда.

Толкова пъти се беше убеждавал, че надеждата е глупаво нещо, но не можеше да се разубеди, както дете посяга към огъня и упорито

отказва да се поучи от опита. Може би този път щеше да е различно — може би тази любов щеше да е различна. Тя вече беше необикновена; това със сигурност означаваше нещо. Може би тази година щеше да е добра и за двамата. Може би този път щеше да се получи така, както Магнус го желаше.

Може би Александър Лайтууд нямаше да му разбие сърцето.

---

[1] Етиопско ястие от сурово телешко. — Б.пр. ↑

ГЛАСОВАТА ПОЩА НА МАГНУС БЕЙН

Гласовата поща на Магнус Бейн, висш магьосник на Бруклин, в дните след определен инцидент в „Град на изгубени души“.

Днес, 2,00 ч.

„Здравей, Магнус. Алек е. Александър. Е, ти знаеш. Обаждам се, защото трябва да поговорим. Предполагам, че си зает. Звънни ми, става ли?“

Бийп

Днес 2,10 ч.

„Здрасти, Магнус. Обажда се Изабел Лайтууд. Явно се е получило малко недоразумение. Брат ми си дойде у дома с впечатление, което съм сигурна, че е напълно погрешно. Обади ми се или иначе... нека изясним нещата! Не знам защо го казах това «иначе». Нали уж всички сме приятели.“

Бийп

Днес, 2,35 ч.

„Изабел е. Може би няма никакво недоразумение. Може би ти просто си направил ужасна грешка. Е, както и да е! Хората грешат. Постоянно пълзят на колене и молят за прошка, а после всичко се оправя. Както и да е. Готова съм този път да си затворя очите, Магнус.“

Бийп

Днес, 3,00 ч.

„Изабел е. Нека само ти обясня каква голяма грешка ще допуснеш, ако скъсаш с Алек. Лайтууд са адски готини хора. Някои

казват, че и Херондейл били такива навремето, но ти си помисли — ние не само сме повече от тях, но им взехме и последния секси наследник. Очевидно сме победили, нали?

Разгледах портретите на предците ни. Гейбриъл Лайтууд е била страшно парче. Говори се, че един консул се съгласявал с всичко, което прапралеля Фелиша Лайтууд казвала, защото, когато заговорила, той чувал само: «секси, секси, секси». Ако скъсаш с Алек, не само ще загубиш адски секси парче, но и цяло семейство от такива парчета. Това ще бъде заветът ми за внуците. Нито един Лайтууд няма дори да ти смигне в някой бар. Помисли за това. Помисли какво е да останеш цели петстотин години без Лайтууд и сам-самичък в студен, мрачен нощен клуб.“

Бийп

Днес, 11,00 ч.

„Здрасти, Алек е. Предполагам, че още си зает. Е, няма нищо. Знам, че имаш много работа. Просто... обади ми се, когато се освободиш, става ли? Когато и да е, няма значение. Аз ще съм буден. Наистина искам да поговорим.“

Бийп

Днес, 14,30 ч.

„Здравейте, господин Бейн, обаждам се от «Адриан Индъстрийс». Искаме да ви наемем за един прост ритуал, подобен на онзи, който извършихте за нас миналия февруари. Бихме искали да донесете и клетка с рогати жаби. Разбира се, ще ви компенсираме за жабите.“

Бийп

Днес, 17,14 ч.

„Мррррр. Мрррррр.“

Ох! Глупава котка! Хм. Ще кажеш: «Изабел, спри да ми звъниш», но не аз ти звъня. Чърч ти звъни. Просто използва моите пръсти, за да набере номера.

Виж сега, вероятно не си бил запознат с някои неща, преди да извършиш последното си жестоко деяние. Нашият котарак, Чърч, и твоят, Председателя Мяу, са влюбени. Не съм виждала такава любов досега. Дори не подозирах, че подобно чувство може да съществува в сърцето на една... котка. Някои хора казват, че не е хубаво две мъжки котки да се влюбват, но аз смятам, че е красиво. Любовта направи Чърч по-щастлив от всякога. Нищо не го радва така, както Председателя Мяу. Дори рибата тон. Вече не издира вековните гоблени. Нищо. Моля те, не ги разделяй. Моля те, не отнемай любовта на Чърч.

Виж, това е само предупреждение, за твое добре. Ако разделиш Чърч и Председателя Мяу, Чърч много ще се ядоса.

А няма да ти хареса ядосан.“

Бийп

Днес, 18,00 ч.

„Здрасти, Магнус. Клеъри е. Никой не ме е карал да ти се обаждам. Изабел наистина ме помоли да ти се обадя, но аз отказах и тя не знае, че ти звъня сега.

Честно казано, когато срещнах Алек за първи път, реших, че е ужасен. Да си призная, малко не бях на себе си тогава, защото разбрах за магическите светове и защото отвлякоха мама. За мен бяха тежки времена, но все пак Алек не ми беше голям любимец.

Беше странен, но не защото е лошо момче. Беше странен, защото беше нещастен и се чувстваше длъжен да се прави на щастлив. Предполагам, че още от дете се е научил постоянно да крие чувствата си — да пази тайни и да губи хора. Но е много по-готин, когато е с теб. По-готин е, защото е щастлив.

Наистина не знам нищо за връзките. Джейс е единственото гадже, което съм имала, и доколкото разбирам, нашата връзка не е съвсем традиционна. Но аз разбирам любовта така: каквото и да става, най-щастливи сте, когато сте заедно.

Не се обаждам само защото се тревожа за Алек. Ти също изглеждаше много щастлив с него.

Чудя се как си. Надявам се да си добре.“

Бийп

Днес, 20,26 ч.

„Здравей, Магнус. Алек е. Александър. Предполагам, че не искаш да говориш с мен. Разбирам те. Но наистина си мисля, че ако бяхме заедно... щях да мога поне да обясня...

Никак не ме бива с думите. Съжалявам. Но ти като че ли винаги си ме разбирал. Не искам да изгубя това. Не искам да изгубя теб. Толкова много искам да поговорим, но щом не може, тогава ще кажа...

Наистина съжалявам. Обадох се да ти кажа това.“

Бийп

Днес, 21,39 ч.

„Здравей, Магнус. Саймън е. Познаваш ме. Е, последния път ме нарече Соумс, но няма значение. Обаждам се да ти кажа, че... съжалявам, че се намесвам, но искам да ти предложи да приемеш Алек обратно.

Според мен е добре за духа му. Наистина, той се държа ужасно с Клеъри, когато се запознаха, и ако отново стане такъв, не знам какво ще направи тя. Тогава не разполагаше с толкова оръжия и с толкова братя.

Този път е различно. Гаджето ѝ е много избухливо. А и тя си има достатъчно проблеми. Всъщност искам да кажа, че за всички ни ще е много по-добре, ако го приемеш обратно, заради екипа.

Не че аз съм част от екипа на ловците на сенки.

Ловците на сенки не приемат вампири.

Това съобщение вероятно ти се струва егоистично и налудничаво. Частно да ти кажа, кофти ми е за Алек. Той е добро момче. Не е толкова неприятен като Джейс. Винаги съм смятал, че ако ни се удаде възможност, бихме станали приятели. Може би дори големи приятели.

Може би вече е станало ясно, че Изабел ме накара да ти се обадя. Не съм сигурен какво трябва да кажа.

Виж сега, Алек наистина изглежда зле.

Ох, Изабел! Исках да кажа, че изглежда страхотно, той е много красив. Много по-красив от Джейс, ако питаш мен. Но очевидно е оклюмал. Всички го виждат.

Всъщност по принцип не обръщам голямо внимание как изглеждат хората, но дори аз го забелязах. Има черни сенки под очите и като че ли пуловерите му се разпадат от отчаяние. Майка му се притеснява, защото той не иска да яде, и вчера чух Джейс да намеква нещо за гребен. Разбира се, той си е малко превзет, като за такъв войнствен задник, разбира се.

Не знам какво е станало между вас, но мога да разбера кога някой съжалява. Казвам ти, каквото и да е направил, Алек съжалява.

Ако му простиш, ще е страхотно. Нали? Ами това беше.

Моля те, не казвай на Джейс, че съм го нарекъл задник.“

Бийп

Днес, 23,48 ч.

„Хубаво ме чуй, надуто, неотговарящо копеле! Голяма грешка правиш! Аз бях най-хубавото нещо, което ти се е случвало!

О... Добре де, статистически погледнато, не е много вероятно.

На теб ти се е случвало какво ли не. Случвали са ти се всякакви хора.

Предполагам, че това ме накара да направя онова, което направих. Просто исках да знам, че не съм... нали разбираш, съвсем надолу в дългия ти списък. Не исках да съм просто една хубава бележка под линия в историята на живота ти.

О, боже!

Джейс. Джейс, събуди се. Джейс, как се изтриват съобщения на чужд телефон?“

Бийп

Днес, 8,11 ч.

„Господин Бейн, обаждам ви се от името на мой клиент. По мое мнение, а смятам, че и съдията ще е съгласен, вашите действия по посока прекратяване на отношенията с някой си господин Александър Гидеон Лайтууд са незаконни. При мен има свидетели и документация, които ще докажат, че на практика сте били женени и господин Лайтууд може да предяви претенции към имуществото ви в Бруклин.

Добре де, пак е Изабел.

Хубаво, адвокатът ми е Чърч. Но аз наистина смятам, че така стоят нещата. А и Чърч никога не е губил дело.

Вдигни телефона, Магнус!“

Бийп

Днес, 10,31 ч.

„Господин Бейн, обръщам се към вас по спешен делови въпрос. Един от нашите представители ни се обади във връзка с пратката от рогати жаби. Описа вашето поведение по телефона като «рязко» и «изключително грубо», а езикът ви като — «безумен, да не кажа налудничав». Има ли някакъв проблем с жабите? Много сме обезпокоени.“

Бийп

Днес, 19,52 ч.

„Виж какво, пич: никой не къса с един Лайтууд. Никой! Мелиорн си мислеше, че може да разправя на приятелчетата си феи над чашите с медовина как е скъсал с мен — е, ще кажа само, че известно време не беше в състояние да се вижда с другарчетата си.

Веднъж един дойде в Института и реши, че може да ми остави писмо и просто да си тръгне. Джейс намери писмото. Десет минути по-късно онзи беше със счупена китка и сътресение на мозъка. А после пуснах Джейс след него.

Между другото, обажда се Изабел.“

Бийп

Днес, 20,01 ч.

„Здрасти, Бейн. Искам да кажа — Магнус. Поздрави, Магнус Бейн, висши магьоснико на Бруклин, от Мерис Лайтууд от Нюйоркския институт. Ами... директорката на Нюйоркския институт. Тук аз съм шефът и ти се обаждам във връзка с делата на ловците на сенки. Защото нали аз отговарям за тях. Проблемът е малко сложен. Твърде сложен, за да го обсъждаме по телефона. След известен

размисъл реших, че ще е най-добре да дойдеш в Института, за да поговорим лично.

Моля те, не ме разбирай погрешно. Това е съвсем делово обаждане по чисто делови въпрос. Става дума за важен проблем на ловците на сенки.

Естествено, добре дошъл си да останеш за чай и да си поговориш с някого от членовете на Института, които случайно са там по време на посещението ти. След като приключим с работата, разбира се.“

Бийп

Днес, 22,29 ч.

„Поздрави за висшия магьосник Магнус Бейн от нийоркския върколашки клан. Обажда се Мая Робъртс. Ами по принцип трябваше да се обади Люк, но той е в банята.

Какво? Я млъквай! От доста време е в банята. Може би е хранително отравяне. В банята е толкова дълго, че според нас вече не ни е водач.

Както и да е, глутницата би се радвала да я посетиш. Нали знаеш, просто приятелска среща между върколаци и магьосник. И всички, които по някаква случайност се отбият по това време.

Искам само да кажа, за протокола, че това е тъпо и той никога няма да се хване!“

Бийп

Днес, 1,06 ч.

„Аз съм пред вратата ти, Магнус! Ще я разбия!

(Пауза.)

Вече щях да съм я разбила, ако не беше я залостил с тъпите си заклинания като някакъв тъп магически мошеник! Веднага отвори вратата или ще те убия! Знам, че си вътре. Знам, че разби сърцето на брат ми. Няма да ти се размине.

Веднага отвори вратата, за да мога да те убия!“

Бийп

Днес, 2,33 ч.

„Поздрави, Магнус Бейн, висш магьосник на Бруклин, от Рафаел Сантяго от нийоркския вампирски клан, верен слуга на нашата прекрасна кралица Морийн, нека царува вовеки в мрачна слава, и на бъдещия принц консорт Саймън, сладурски бог на рока.

Сега сме длъжни да започваме всеки телефонен разговор по този начин. Включително нощните ни обаждания до едно място, наречено «Гореща тема».

След това въведение е излишно да казвам, че се смятам за прокълнатата душа.

Обаждам ти се, защото нашата кралица пожела да изпрати покана на «сияйния мъж, който е приятел на Саймън». Цитирам. Добави, че те подкрепя и че е голям почитател на яои манга^[1]. Нямам представа какво е това и не искам да разбирам.

Та Лили случайно дочула някакъв не особено интересен разговор в «Такис» между някакви си мелодраматични тийнейджъри, които били твои познати. Представи си изненадата ми, когато научих, че и без това неуместната ти връзка с онзи изключително млад ловец на сенки е била внезапно и неприятно прекъсната.

Исках да те информирам, че твоят уважаван колега Рейгнър Фел сега ми дължи десет долара заради един малък облог, който сключихме по въпроса как ще свърши тази абсурдна афера.

Разбира се, Рейгнър никога няма да ми даде десетте долара, защото беше убит от нефилимите заради един техен конфликт, в който долноземците се забъркаха погрешка. Също като в настоящия конфликт, така че предполагам може да се каже, че Рейгнър е умрял за едното нищо.

Ловци на сенки. Не мислиш ли, че мотото им трябва да е: «Не си струват труда»?»

Бийп

Днес, 11,23 ч.

„Здравей, Магнус. Изабел е. Обаждам се да ти се извиня, че се опитах да ти разбия вратата, защото разбрах, че телефонните обаждания и посещенията ми може да бъдат сметнати за тормоз, както

и че казах на всичките ти съседи каква отвратителна долноземска невестулка си. Макар да осъзнавам, че думите ми може да са звучали донякъде заплашително, разбира се, като ловец на сенки, не бих могла да нараня физически никого, който не е замесен със злото или поне не е невероятно дразнещ.

През цялото време си мислех, че се държа съвсем разумно и го играя готино, но ми казаха, че отстрани изглеждаше, сякаш леко съм си изгубила ума.

Признавам, че наистина се опитвам да защитя големия си брат. Той винаги ме защитава.

Истината е, че не е нужно да те заплашвам с нещо по-лошо от това, което ти вече сам си причини.

Алек е смел, добър, верен и като всички Лайтууд има страхотни скули. Никога няма да намериш друг толкова страхотен като брат ми, който да те обича толкова много.

Той е едно от най-хубавите неща в живота ми и съм готова да се обзаложа, че и за теб е така. Много ще съжаляваш, когато се събудиш и осъзнаеш какво си отхвърлил.

Обещавам ти да се държа по-добре в бъдеще, но в замяна ще ти бъда благодарна, ако изтриеш това лигаво съобщение. Имам си репутация в този град и трябва да я пазя.“

Бийп

Днес, 16,02 ч.

„Здравей, Магнус. Обажда се Алек. Исках само да ти кажа, че може и да съм се свързал с двама-трима души, с които се познаваш, за да ги помоля да ти кажат по някоя добра дума за мен. И сега разбирам, че неколцина от тях са взели нещата твърде присърце.

Затова реших да ти звънна и да ти кажа, че наистина съжалявам. Отново.

Няма да ти звъня повече. Няма да ти пиша. Съжалявам за всички съобщения. Особено за онова, което ти пратих в три и петнайсет сутринта в сряда. Знаеш кое. Да. Много съжалявам за него.

Но ти можеш да ми се обадиш или да ми пишеш винаги когато пожелаеш.

Не очаквам да го направиш. Но много се надявам. Няма да спра да се надявам.“

Бийп

Днес, 17,06 ч.

„Господин Бейн, обаждам се от «Адриан Индъстрийс», за да ви информирам, че изключително много закъснявате за насрочената среща. Чакаме ви вече от час. Няма никаква следа от вас. Няма никаква следа и от жабите. Бихме искали да...“

(Съобщението прекъснато.)

Тези съобщения бяха свалени, с известни трудности, от мобилен телефон, който, изглежда, е бил счупен и изгорен със силен магически огън.

---

[1] Японски комикси на хомосексуална тематика. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Касандра Клеър; Сара Рийс Бренън; Морийн Джонсън

Заглавие: Хрониките на Магнус Бейн

Преводач: Боряна Даракчиева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: Разкази

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Редактор: Габриела Кожухарова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-119-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5491>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.